Jude Deveraux

La Sud de Paradis

EDITURA MIRON

Hayden Lance este o romancieră de succes, o tînără fericită – sau, cel puțin, așa crede ea. Evident, prietenii o tachinează fiindcă nu mai face și altceva, însă scrisul romanelor îi răpește mult timp. În plus, poveștile ei cu intrigi sumbre și iubiri eterne sînt mai încîntătoare decît orice întîlnire cu un bărbat.

Pentru următorul roman, în care subiectul este povestea a doi îndrăgostiți ale căror vieți le sînt complicate de trecut, se hotărăște să discute cu un medium. Cînd aceasta îi spune că într-o viață trecută a trăit în Anglia epocii edwardiene și că se numea Lady de Grey, Hayden e contrariată. Află că Lady de Grey a trăit o viață plină de pasiune, dispărînd misterios într-o seară, după ce și-a otrăvit soțul... Hayden este vrăjită...

Deși mediumul o avertizează că nu trebuie să mai facă investigații, ea vrea să afle mai mult. Cînd întîlnește un hipnotizator la o petrecere, ea nu rezistă. Hayden este trimisă efectiv în Anglia epocii edwardiene. În clipa cînd se trezește, leșină din cauza senzației produsă de corsetul purtat pe vremea aceea de Lady de Grey.

Hayden se va trezi în alt timp și va afla o poveste diferită despre un bărbat grozav... iar iubirea dintre ei va putea deveni realitate, dacă ea va dori să-și deschidă inima și să înceapă cea mai spectaculoasă aventură...

Povestea romantică, de neuitat, a unei femei deosebite și a unui bărbat care reprezintă destinul ei. Este un vis devenit realitate, pentru cel care crede în promisiunile iubirii veșnice.

Lei: 14500

JUDE DEVERAUX

La sud de paradis

REMEMBRANCE

by Jude Deveraux

© copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc – electronic sau mecanic – inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

JUDE DEVERAUX

La sud de paradis

Traducere de Mari-Cleo Constantinescu

Editura MIRON
Bucureşti

Tehnoredactor: *MONICA TOADER*
Corectori: *GEORGETA TOMA*
SANDA VIDRIGHIN

ISBN 973-95063-1-5

Partea I

AMINTIREA

Capitolul 1

New York 1994

„Nu poți fi fericit în viața actuală din cauza celor ce s-au întîmplat în viețile tale anterioare".

Ce vei gîndi, dacă cineva îți va spune asta? Te vei gîndi poate că nu mai ai speranțe şi atunci la ce bun să mai încerci?

E adevărat? Sau poate vei considera că femeia care ți-a spus-o este o nebună şi poate ar fi mai bine să te bucuri de fericirea lumească aici?

S-ar putea să faci ca mine şi să-ți spui, „poveşti... nimeni nu retrăieşte viețile anterioare, fiecare trăieşte acum". Dar ar mai fi o soluție: să pun o mulțime de întrebări şi să transform răspunsurile ei într-o poveste.

La asta m-am gîndit cînd am întîlnit-o prima oară pe Nora, fiindcă eu sînt „scriitoare", din orice unghi m-ai privi. Nu există nici o moleculă din mine care să fie îndreptată spre altceva şi care să nu gîndească decît – cum pot folosi o întîmplare scriind o poveste?

Lumea mă întreabă cum am devenit scriitoare. Aş vrea să le dau un răspuns care să-i satisfacă. Mi-ar plăcea să le spun că mă plimbam printr-o pajişte plină de flori albastre cînd mi-a ieşit în cale o femeie fru-

moasă, îmbrăcată într-o rochie argintie, şi mi-a atins capul cu mîna. Cu o voce cristalină mi-a spus: „Îţi dăruiesc harul de a scrie. Pleacă şi scrie!".

Uneori cred că oamenii ar vrea să ştie că am fost „aleasă", sortită ca un profet. Dar se ştie că profeţii spun „O, Doamne, de ce m-ai ales pe mine?" Iar uneori, gîndesc că „alegerea" este mai mult un blestem decît un har.

Oricum, v-am spus de ce am devenit scriitoare. Pot născoci poveşti despre orice, din absolut tot ce există pe pămînt. Este destul să văd ceva, să aud, sau să citesc, şi în mintea mea începe să încolţească o poveste.

Pentru mine este ceva firesc să spun poveşti. Cînd oamenii mă întreabă cum am devenit scriitoare, aş vrea să-i întreb la rîndul meu: „Ce aveţi voi în minte", dacă nu poveşti? Cînd eşti la volan? Cînd asculţi un disc lung şi plictisitor? Cînd pui rufele la spălat? Pentru mine, totul reprezintă adevăratul mister al vieţii. Eu ştiu ce am în cap, dar în capetele celorlalţi oameni ce ar putea fi dacă nu tot poveşti?

În orice caz, acum că sînt o scriitoare consacrată (ceea ce înseamnă că-mi pot achita facturile fără a avea o slujbă), aflu că noi, scriitorii, sîntem o castă faţă de care trebuie să fim loiali. Jurămîntul lui Hipocrate e un nimic în comparaţie cu noi. Deoarece nu vreau să fiu exclusă din această castă, voi spune ce trebuie.

„Scrisul este o muncă grea". Cineva a comparat scrisul cu tăierea venelor şi risipirea sîngelui pe hîrtie. Este adevărul adevărat. În realitate, scrisul este muncă grea. Să fiu a naibii, dacă nu trebuie să stau jos cîte şase pînă la zece ore pe zi, ca apoi să mă plimb în jurul camerei gîndind „Ce se mai întîmplă după aia"! Am o editură care îmi trimite flori şi bani la fiecare carte pe care le-o trimit eu.

În realitate munceşte oare mai greu o scriitoare, decît să zicem, o secretară? Eu mă trezesc cînd vreau. Ea se trezeşte dimineaţa cînd sună ceasul, trezeşte copiii şi bărbatul, munceşte pentru un patron care nu o apreciază şi cînd ajunge acasă se apucă de treabă. Şi totuşi, nimeni nu exclamă „Eşti secretară, cum ai reuşit?" Eu cred că facem fiecare ce putem. Dacă ştii să conduci un camion, asta faci. Dacă te pricepi la oameni fără conştiinţă, te faci avocat. Dacă-ţi trec prin minte poveşti, le scrii. Pentru mine, a fi scriitor nu există nici o diferenţă oricît de importantă, faţă de celalalte meserii. Dar se pare că lumea nu este de aceeaşi părere.

Marea majoritate consideră că scriitorul este mai inteligent, mai perspicace, mai înzestrat faţă de ceilalţi şi de aceea manifestă respect şi veneraţie faţă de scriitori.

După părerea mea, ar trebui să avem o Loterie Naţională a profesioniştilor şi în fiecare an să fie alese cam zece profesii. Acestea să se bucure în anul respectiv de liste de prioritate, să primească scrisori de la admiratori, să dea autografe şi să beneficieze de sedii care să-i onoreze şi să le facă daruri.

Vedeţi? Iar sînt pe cale de a inventa o poveste. Dacă-mi daţi un subiect, nu mă mai opresc.

În legătură cu cele zece profesii ce se aleg, vreau să specific că există o profesie care este prea „oribilă" pentru a fi inclusă în loterie, şi aceasta este a „criticilor", în special a celor de romane de dragoste.

Ar trebui să vă spun de la început, că dacă nu sînteţi de acord, nu mai trebuie să citiţi cartea aceasta. Eu scriu romane de dragoste.

Iată, am spus-o deschis!

Cu toată bucuria mea de viaţă, există un aspect într-adevăr îngrozitor. Acesta este modul cum priveşte lumea povestea de dragoste, pe cititorii ei, şi mai presus de orice, pe scriitorii de romane de dragoste!

Nu este lumea un loc blestemat? Am văzut un om

care recunoştea că făcuse sex cu propria lui fiică, de mai multe ori în copilăria fetei. Aproape fiecare actor sau cîntăreț povesteşte că a încercat toate drogurile cunoscute şi a nenorocit şi a îndepărtat majoritatea oamenilor din viața lor.

Cum sînt priviți aceşti oameni? Sînt priviți cu dragoste, înțelegere şi simpatie. Şi iată-mă pe mine, care ce fac? Scriu poveşti uşoare, amuzante, despre bărbați şi femei care se îndrăgostesc. Cel mai grav lucru pe care-l fac este că se aleg cu unul sau doi copii. Nu este vorba nici de drog, nici de incest. Nimeni nu-l arde sau omoară, sau chinuie cine ştie cum pe celălalt. Nu inventez personaje care să pună la cale omorîrea cuiva. Eu inventez poveşti la care toți visăm: să iubim şi să fim iubiți.

Doar gîndul la un scriitor de romane de dragoste ar trebui să-i facă pe oameni să surîdă. Ce frumos! Este vorba de dragoste, de rîsete şi sărutări.

Dar nu, lumea s-a răsturnat cu dosul în sus, după cum văd, şi poveştile de dragoste şi scriitorii lor sînt ridiculizați, huiduiți şi scuipați. Care să fie motivul?

Una din bucuriile mele este că femeile care le citesc îşi imaginează bărbatul care le va salva. Conform acestei teorii, femeile sînt atît de proaste, încît nu sînt în stare să povestească niciodată ceva conform cu realitatea. Dar despre bărbații care citesc romane polițiste, îşi închipuie cineva că ar umbla după vecinii lor cu pistoale? Nu-mi amintesc de nimeni care să fi spus aşa ceva şi nici de nimeni care să se teamă de poveşti cu crime sau ficțiune. Dar se pare că femeile care visează la un bărbat frumos şi iubitor, care le poate salva, sînt proaste!

Iubito, dacă orice femeie poate visa aşa ceva, atunci romanele de dragoste nu ar reprezenta patruzeci la sută din industria scrisului. Dar să revenim la critici. Ce se

întîmplă cu aceşti tineri care au diplome universitare şi visează să lucreze la reviste cu conținut intelectual? Se întîmplă că bătrînii care nu mai pot visa hotărăsc să dea acestor tineri prea gălăgioşi o lecție de viață şi le oferă slujba cea mai grea din toată industria scrisului: aceea de critici ai romanelor de dragoste.

Cine cade victimă furiei acestor tineri proaspeți diplomați? După ce au cheltuit o sumă de bani pentru studii, li se dă spre citire o carte pe a cărei copertă este desenată o mamă grijulie (aşa sînt numite după dimensiunile şi decolteul desenate pe copertă) şi imaginați-vă că aceste coperți au fost inventate de un bărbat, nu de o femeie.

Astfel, criticul, bărbat sau femeie, îşi varsă focul pe mine, scriitorul de romane de dragoste, considerată cea mai mizerabilă creatură de pe pămînt, o gospodină care posedă un cont în bancă!

Cînd faci recenzia unui roman de dragoste, trebuie să o faci conform unor reguli. Regula numărul unu este să-l compari cu cea mai bună carte pe care ai citit-o vreodată. Dacă nu se clasează cel puțin pînă la Jane Austen, atunci a şasea parte din cheltuielile tale de educație a fost folosită inutil şi-l dărîmă pe scriitor în modul cel mai răutăcios. Dacă, dimpotrivă, faci greşeala să-ți placă romanul, atunci vei scrie doar: „Cei care citesc pe Hayden Lane, vor citi cu plăcere această carte". Să nu faci greşeala să spui că ți-a plăcut, căci orice ai face îți rupi gîtul. Dacă îi laşi să creadă că-ți plac romanele de dragoste, nu vei mai fi avansat ca să te ocupi de ceea ce se cheamă „cărți bune".

Dar oare ce legătură au toate astea cu viețile anterioare? Au mare importanță, pentru că eu am treizeci şi nouă de ani.

În apropiere de patruzeci, încerc să-mi amintesc unele lucruri din viața mea. Uneori sînt la fel de curioasă

ca şi cititorii mei, să ştiu cum am devenit scriitoare. Ce ne-a făcut să fim ceea ce sîntem azi?

Cel mai important este să analizezi oamenii. De ce oare femeie aceea de pe stradă este îmbrăcată atît de serios? De ce există oameni care se tem de cuţite, de foc sau de înălţime? Dar cei care se tem să iasă din casă? Există teoria că orice teamă din viaţa adultă este provocată de o întîmplare groaznică care s-a produs în copilărie.

Terapeuţii preferă ceva ce nu-ţi aminteşti, pentru a avea prilejul să te vadă de sute de ori şi să-ţi poată încărca nota de plată, tot încercînd să te ajute să-ţi aminteşti. În acest mod, după tratament, eşti mai sărac şi ai cîteva amintiri triste.

Într-o perioadă tristă a vieţii mele (ce poate produce o „perioadă tristă" în viaţa unei femei decît un bărbat?) m-am dus şi eu la un terapeut. Era o femeie şi mi-a spus că am capul plin de poveşti, fiindcă aş fi vrut să mă culc cu tatăl meu. Cînd mi-am recăpătat vorbirea, i-am spus indignată „n-am vrut să mă culc cu tata". Ea mi-a răspuns calm, „atunci ţi-ai înăbuşit dorinţa".

Văzînd că nu cîştig nimic – şi cîştigul a fost întotdeauna un lucru important pentru mine, nu m-am mai dus la ea.

Dar am încercat să-mi explic de ce scriu şi de ce scriu tot ce fac. Vedeţi, toţi scriitorii doresc ceva. Doresc să nu dispară după moarte. De aceea sînt atît de orgolioşi, gîndind că oricine doreşte să citească tot ce au scris ei. Deşi ştim că Mark Twain a murit sărac, nu-l compătimim, fiindcă bătrînul şi-a atins ţelul. Va trăi veşnic. Fără îndoială că familiile noastre doresc să fim scriitori, pentru a cîştiga cît mai mulţi bani, dar noi, scriitorii, preferăm gloria eternă, banilor.

În asta stă problema. Nimeni nu vine la tine călare pe un nor azuriu cu un stilou în mînă spunîndu-ţi: „Îţi dăruim

harul de a scrie". Doreşti să scrii aşa ceva ca toţi să te ia în bătaie de joc, sau aşa ca să ţi se păstreze amintirea şi după moarte? Talentul nu este ca o maşină veche. Nu-l poţi schimba dacă nu-ţi place. Nu poţi spune: îmi schimb talentul după un anumit model.

Întîmplător, eu am talentul să scriu cărţi romantice, de care se rîde şi sînt ridiculizate. În orice film, cînd regizorul vrea să demonstreze că o femeie este proastă, îi pune în mînă un roman de dragoste.

De la început, m-am hotărît să fiu recunoscătoare pentru orice talent aş avea. Cei care o pot face merg pe această cale, ceilalţi trebuie să se mulţumească cu critica. Scriitorul Anthony Trollope spunea: „Doar un cap tare scrie pentru orice în afară de bani". Este adevărat. Nu te poţi aşeza în faţa calculatorului şi să spui: „Voi scrie istoria în felul meu". Nu merge. Nu eşti tu acela care poţi decide mersul vieţii, alţii pot. În orice caz, mă mir cum am ajuns să scriu romane de dragoste şi privesc în urmă la viaţa mea ca să înţeleg cum de am ajuns un astfel de scriitor. De altfel, aş vrea să ştiu ce m-a făcut aşa cum sînt, sub toate aspectele.

Pînă la şase ani, am fost cel mai fericit copil de pe pămînt. Părinţii mei, sora mea şi cu mine, locuiam alături de două case pline de verişori, mătuşi şi două cupluri de bunici. Era un paradis! Eu eram şef de şleahtă, dînd ordine, spunîndu-le ce şi cum să facă. Imaginaţia mea era admirată sincer. Poate că nu de toată lumea. Odată, am văzut-o pe bunica sucind gîtul unui pui şi i-am spus vărului meu că trebuie s-o ajutăm pe Nana şi să sucim gîtul la toţi puii. Aveam cinci ani, şi iată-ne puşi pe treabă luîndu puii între genunchi şi sucindu-le gîtul pe rînd. Cînd bunica a ieşit din casă cu un vas cu apă, toţi puii zăceau cu capul sucit într-o parte privind ca şi cînd s-ar fi îmbătat. Nu ştiu nici acum, avînd în vedere temperamentul feroce al bunicii, cum am scăpat cu viaţă eu

şi vărul meu.

Dar anii aceia minunaţi au luat sfîrşit, cînd mama a hotărît că suportase destul caracterul bine cunoscut al soacrei ei. Mama, (care desfidea orice concurenţă în materie de încăpăţînare) l-a informat pe tata într-o zi că achiziţionase o bucată de pămînt şi că va trebui să-i clădească o casă pe el. În gospodăria părinţilor noştri, ne plăcea să afirmăm că tata era cel care stabilea regulile. Cred că regula era să-i dăm mamei ce voia, căci altfel ne făcea viaţa imposibilă. Orice gînduri ar fi avut, nu era destul de prost să se opună mamei cînd în ochii ei apărea acea privire. Oricît ar fi filozofat, rezultatul era acelaşi – ne-am mutat. În ziua aceea, mi-am pierdut toţi verişorii şi bunicii; mi-am pierdut puii, vacile şi un opossum cuibărit într-un butoi în grajd. Am pierdut tufele de mure care îmi dădeau urticarie şi merii în care mă căţăram. Într-o singură zi am devenit din căpetenie, o persoană importantă, copilul care trebuia stăpînit.

În cîteva ceasuri am schimbat viaţa cea mai minunată din lume, în cea mai plicticoasă viaţă. Sora mea era croită după acelaşi tipar cu mama. Erau bune. Bune, bune...

Ce poate fi mai plictisitor decît bunătatea! Mama îmi spunea mereu „Nu mînca prea multă ciocolată, ai să te îmbolnăveşti!" sau, „Nu pot să mă uit acum la asta. Am prea multă treabă", sau, „Hayden, nu poţi să citeşti acum, nu ai terminat de spălat baia". Şi tot aşa mereu. Fiecare lucru trebuia făcut la timpul potrivit. Dar atît cît îmi amintesc, nu a mai fost timp de distracţie. Nu există oare oameni care vor să facă mereu ceva ce nu este conform unui program? Eram oare singura fiinţă pe lume care dorea să mănînce cîtă ciocolată putea fără să se gîndească la consecinţe?

Privind în urmă, gîndesc că există mii de oameni care se tem să încalce regula. Se tem probabil că dacă

se încumetă să o încalce, vor pierde autocontrolul şi vor deveni un lucru oribil, cum ar fi, după mama mea, o femeie care nu spală podeaua în baie. Oricare ar fi fost conţinutul educativ al acestora, rezultatul era acelaşi: m-am izolat şi am rămas singură. Trebuia să încerc să stau dreaptă, să umblu liniştit şi să nu fiu niciodată recalcitrantă. Am încercat, dar este foarte greu să te stăpîneşti cînd eşti copil. Cred că o mare parte din mine s-a spulberat auzind cum mi se spunea de milioane de ori, „ştii cum eşti tu!". Am simţit că părinţii mei gîndeau că dacă nu mă vor ţine sub supravegherea lor strictă, zi şi noapte, îmi voi pierde controlul. Poate voi începe să mănînc ciocolată şi să rîd fără să mă mai opresc. Poate se temeau că sînt incapabili să mă stăpînească şi voi deveni eu însumi.

Acum cînd sînt adultă şi ştiu totul despre adulţi (vorbă să fie!) ştiu că părinţii meu nu aveau imaginaţie, iar eu aveam. Cînd cumpărau ceva ce trebuia asamblat, citeau instrucţiunile şi-l montau aşa cum indica fabricantul. Eu cînd cumpăr ceva, am impresia că instrucţiunile sînt false. Dacă nu reuşesc să-l montez uşor, mi se întîmplă adesea să sar de cîteva ori pe cutie şi să spun toate vorbele urîte pe care le ştiu, noroc că nu ştiu prea multe.

Pedeapsa mea pentru această ispravă vine din cuvintele pe care le aud mereu „este spre binele tău". În viaţa mea nu le-am înţeles! Cînd cineva îţi spune „spre binele tău", înseamnă „întotdeauna, întotdeauna", că acea persoană vrea să-ţi dovedească superioritatea sa.

Mă întreb mereu cum am supravieţuit acestor „ucigaşi ai spiritului" şi afirmaţiei că „sînt altfel", pentru care eram dusă mereu la preot ce mă sfătuia cum să mă schimb. Şi cum am supravieţuit auzind-o pe mama care întreba mereu rudele, dacă o pot sfătui ce „să facă" cu mine?

Eu am făcut ce era mai bine, m-am refugiat în lumea poveştilor.

Citeam tot timpul. Cînd mă punea să fac curat în camera pe care o împărţeam cu sora mea, mama era mai preocupată de timpul pe care mi-l petreceam muncind, decît de curăţenia podelei după ce terminam. Controla mereu curăţenia becurilor care nu trebuiau să aibă nici o pată. Aşa că am învăţat şi treaba asta, ca după aceea să mă închid în dulap cu o carte, o lanternă şi cu aspiratorul, timp de patruzeci şi cinci de minute. Dar cum mama avea auzul fin ca un liliac, trebuia să mă asigur că aspiratorul funcţiona, aşa că mi-l plimbam pe faţă aspirînd şi citind. Am învăţat să mă asigur că furtunul era curat, căci altfel mă murdăream pe faţă şi mama m-ar fi pus să fac din nou curăţenie.

Iată deci cum am învăţat să muncesc, muncesc mereu, şi să fac curăţenie conform eticii mamei şi în acelaşi timp să pot avea un program şi pentru cititul cărţilor de care eram îndrăgostită. Nu am citit numai poveşti, ci şi cărţi despre eroi, despre oameni care făcuseră ceva în viată. Eroii acelei perioade erau Daniel Boone şi Jackie Cochram şi căpitanul lord Richard Francis Burton. Era cea mai măreaţă regină Elisabeta I, apoi erau fetele care se deghizau în băieţi şi făceau spionaj. Ah... lista era nesfîrşită! Fără să-mi dau seama, eu cercetam, termenul este exact – făceam cercetări. Primesc acum scrisori de la cititori care mă întreabă uimiţi „cînd ai făcut cercetările necesare de poţi să scrii nuvele istorice?". Dar să revenim la realitate! O femeie îmi scrie că are o normă întreagă la serviciu, şi trei copii care au sub cinci ani şi mă întreabă cum pot să scriu romane de dragoste. Eu o întreb la rîndul meu, cum poate supravieţui?

Vă explic toate acestea despre viaţa mea, pentru că vreau să-mi conving cititorii că sînt o persoană zdravănă, normală, fiindcă mi s-a întîmplat ceva care nu este

normal şi poate nici nu dovedeşte o minte întreagă.

Să vedeţi... m-am îndrăgostit de unul din personajele imaginate de mine.

Pînă cînd am început să scriu o carte intitulată *Eternitate,* mă consideram o persoană normală. Aveam eu capul plin de poveşti, dar eu compătimesc persoanele cărora le lipseşte „ceva".

Eram fericită, cred eu, aveam treizeci şi şapte de ani, o carieră realizată, prieteni şi în plus întîlnisem un om minunat, pe Steven. Steven era visul devenit realitate: frumos, amuzant, talentat şi îndrăgostit. Nu mi-aş fi putut imagina mai bine! Mă adora. Rîdea de toate glumele mele, mă găsea frumoasă, inteligentă. Totul era perfect între noi. Fără îndoială că voiam să mă mărit. Cînd m-a cerut, într-o trăsură frumoasă plimbîndu-ne prin Central Park, mi-am aruncat braţele în jurul gîtului său şi i-am spus „da, da, da!" cu atîta entuziasm încît l-am speriat.

Dar în noaptea aceea, mai exact duminică dimineaţa, m-am trezit la trei noaptea cu o „idee". Era ceva neobişnuit pentru mine.

Cînd la începutul carierei mele de scriitor eram plină de „idei" şi speriată că le voi uita cînd mă voi trezi, mă aşezam imediat la birou şi scriam toată noaptea. Dar după ce scrisesem cam zece cărţi, chiar dacă mă trezeam cu o idee, adormeam din nou.

Dar în noaptea cererii în căsătorie, purtînd pe degetul de la mîna stîngă inelul de la Steven, am avut o „IDEE". Era atît de mare, încît nu m-am mai relaxat ca să adorm încălzită de Steven care era lîngă mine.

Am coborît în vîrful picioarelor şi m-am dus la calculator să-mi pun gîndurile pe hîrtie. Gîndurile mele se refereau mai mult la un personaj decît la o carte. Adică un bărbat. Un bărbat minunat, care nu semăna cu nici unul despre care mai scrisesem. Era mai real decît toate personajele pe care mi le imaginasem. În cărţile mele

am scris povestea unei familii Tavistock.

Cînd am început să scriu despre ei, de fiecare dată cînd terminam, mă întristam fiindcă ştiam că nu voi mai scrie despre aceleaşi persoane. Dar într-o zi, am avut o idee minunată să scriu patru cărţi despre patru fraţi din aceeaşi familie. Dar nu mă gîndisem că de data aceasta voi fi de patru ori mai tristă. Şi atunci, mi-a venit ideea că pentru a nu mai fi tristă, voi scrie mai multe cărţi despre aceeaşi familie.

Nu mi-am dat seama în momentul acela în ce situaţie mă băgam. Cum numărul de cărţi creştea, primeam prin poştă numeroase scrisori prin care mi se cerea să studiez arborele genealogic al familiilor. Lumea îmi dădea sugestia ca bărbatul şi soţia din prima carte aveau un băiat, ca în următoarea, băiatul lor să aibă un copil care va trebui să fie o fată. Am fost obligată să-mi procur genealogii profesionale şi să rămîn în aceeaşi familie, deoarece, în cîţiva ani adunasem patru sute de personaje, toate înrudite.

Cu timpul am îndrăgit familia Tavistock şi pe toţi verii lor, care s-au identificat la mine cu realitatea. Deci nimic neobişnuit ca în noaptea logodnei mele să scriu despre un bărbat cu numele de Tavistock.

L-am botezat James Tavistock, prescurtat Jamie şi era nici mai mult nici mai puţin decît un scoţian mare şi frumos din secolul al şaisprezecelea, care colinda lumea. Eroina era o femeie modernă din zilele noastre, care revine înapoi, în timp, pentru a-l întîlni.

Cînd Steve s-a trezit de dimineaţă, eram încă la computer încercînd să găsesc dialoguri şi date despre carte. Nu mă văzuse niciodată aşa, fiindcă eu mă obişnuisem să scriu între nouă şi cinci după-amiaza. Îmi luam liber la sfîrşit de săptămînă şi vacanţele ca toată lumea. Găseam că lucrul era mai bine organizat şi nu aşteptam inspiraţia. Singura inspiraţie de care am ne-

voie, este ideea chiriei pe care trebuie s-o plătesc în fiecare lună!

Steve era înţelegător. Era bancher, (nu-i încredinţez economiile mele, sînt doar îndrăgostită, nu nebună!) şi era fascinat de creaţia literară. Aşa că şi-a comandat micul dejun la magazin (în lumea reală, femeia prăjeşte ouăle pentru bărbatul său, dar la New York le comandăm prin telefon) iar eu am continuat să scriu.

După puţin timp, plictisit de ţăcănitul maşinii, a încercat să mă convingă să ieşim să vedem un film sau să ne plimbăm prin parc. Dar n-am vrut să plec, părea că nu mă pot opri să scriu despre Jamie.

Steve m-a înţeles şi s-a hotărît să mă lase să lucrez, promiţînd să ne vedem a doua zi. Dar nu l-am văzut nici a doua zi, nici a treia zi. De fapt, nu l-am mai văzut două săptămîni. Nu doream să văd pe nimeni, singura mea dorinţă era să scriu despre Jamie.

Noaptea pînă în zori, citesc cărţi despre Scoţia şi-mi formez ideile despre Jamie. M-am gîndit la el, l-am visat. Îi văd ochii întunecaţi şi părul negru. Îi pot auzi rîsul. Ştiam care sînt părţile lui bune şi care cele rele. Era curajos şi cinstit; preţuia onoarea care era forţa vieţii lui. Mîndria lui îl stingherea. Dar cu toate calităţile lui, era orgolios şi uneori leneş ca o pisică. Singurul lucru pe care şi-l dorea eram eu, adică eroina, care îl aştepta.

După două săptămîni am ieşit cu Steve, dar nu ştiu ce s-a întîmplat, era ca şi cînd nu-l puteam vedea. Ca şi cînd aş fi privit lumea cu nişte lentile unse cu vaselină. Nimic nu mi se părea real. Părea că singura persoană pe care o vedeam şi o auzeam era Jamie. În lunile care au urmat, obsesia mea despre acest om creştea. Steve făcea tot ce-i trecea prin cap ca să-mi atragă atenţia. Mi-a vorbit, m-a rugat să încetez lucrul şi să-i acord atenţie.

– Unde este femeia de care m-am îndrăgostit? m-a

întrebat zîmbind, încercînd să scoată la iveală faptul că suferea.

Eu nu-i puteam răspunde. Singurul lucru ce-mi doream era să mă întorc la computer şi la cărţile mele. Nu ştiu ce căutam în cărţi; speram, poate, să-l găsesc pe Jamie în ele. Trebuie să mărturisesc că în tot acest timp Steve a fost minunat. Mă iubea cu adevărat.

După aproape patru luni cît l-am neglijat complet, m-a rugat să mergem la un specialist. Începusem să mă simt vinovată. Nu, nu-i adevărat, mă gîndeam că ar trebui să mă simt vinovată, dar singurul meu sentiment era de fapt că aş fi vrut să fiu lăsată în pace de toţi, să rămîn doar cu Jamie.

Trei luni de zile am mers împreună cu Steve la un psiholog să vorbim despre copilăria mea. Pe mine nu mă interesa deloc. Stăteam şi le spuneam ce ar fi vrut ei să audă: că mama nu mă iubea şi nici tata etc. Adevărul îl ţineam ascuns în capul meu, nu mă gîndeam decît la ce aveam să scriu despre Jamie. Oare m-am exprimat bine descriind razele soarelui care se joacă în părul lui? Am descris bine rîsul lui?

Steve a înţeles foarte bine că nu dădeam nici o atenţia psihologului, aşa că după opt luni, fără să obţină nimic de la mine, mi-a cerut să rupem logodna. I-am dat înapoi inelul, avînd impresia că totul se petrece la distanţă. Singurul meu gînd era acum că pot să-mi petrec tot timpul cu Jamie.

Cînd am descris pentru prima dată prietenei mele Daria care este şi editoarea mea obsesia mea pentru erou, ea s-a bucurat. Scriitorii obsedaţi scriu cărţi mari. Aceştia îşi cheamă editorii şi-i întreabă „ce vrei să-ţi mai scriu acum?"

Daria era singura persoană pe pămînt dispusă să asculte despre acest bărbat, tot atît cît eram eu dispusă să vorbesc despre el. Sincer vorbind, Daria învăţase să

asculte scriitorii fiindcă le edita cărţile şi chiar în timp ce mînca un corn dădea indicaţii despre legături şi coperţi. Avea o minte extrem de ascuţită. Dar ceva s-a întîmplat. După ce timp de trei luni am încetat să-i mai vorbesc despre carte, Daria mi-a spus că vrea să vădă ce am scris.

La cererea ei, am ţipat – nu!

Toţi scriitorii par a fi plini de încredere în ei, dar la toţi ni se înmoaie picioarele. Ne este o frică îngrozitoare de editori, acei oameni care sînt primii cititori.

Daria se entuziasma întotdeauna de primul capitol pe care i-l trimiteam. Mai tîrziu îmi spunea că totul nu este decît gunoi, dar nu mi-o spunea chiar de la început. Ca atunci cînd nu-i poţi spune celei mai bune prietene că băiatul de care este îndrăgostită este un ticălos, dar după ce o rupe cu el, îi spui adevărul.

În mod obişnuit, îi trimiteam Dariei cartea mea în capitole de cîte cincizeci de pagini şi începeam să o cert cînd îmi spunea părerea ei (în caz că mă lăuda) înainte chiar ca poşta să i-o aducă. O altă carte i-am trimis-o în întregime, adică cinci sute de pagini în capitole de cîte zece pagini. Înţeleapta Daria refuză să aibă un fax, căci în felul acesta toţi scriitorii ei doritori de apreciere i-ar trimite prin fax pagină cu pagină, cerîndu-i să le laude fiecare paragraf pe care sînt siguri că l-au scris foarte bine.

Astfel, înţelegeţi cît era de neobişnuit să refuz să-i dau ce scrisesem. I-am spus că voiam să termin capitolul la care tocmai scriam.

Adevărul era că nu voiam ca Daria sau altă femeie să pună ochii pe Jamie al meu. Nici după cîteva luni nu i-am permis Dariei să vadă ceva din cartea mea şi ea a început să fie îngrijorată. Unii scriitori spun minciuni lăudîndu-se că scriu mult, dar ştiam că Daria nu va gîndi aşa despre mine, ştiind că-mi place să scriu, scriu pen-

tru că trebuie, scriu pentru că sînt făcută să scriu.

Daria a fost mai îngrijorată cînd, după o lună de la întîmplarea cu Steven, i-am spus că am rupt logodna cu el. „Nu mi-ai spus" mi-a zis ea îngrozită, fiindcă eram prietene sincere, nu numai prietene de afaceri. Părea puțin speriată cînd i-am mărturisit că nu-mi pasă de ruperea logodnei şi că nu am fost foarte supărată de acest fapt.

Lunile au trecut şi eu am continuat să scriu. Cînd scriu, îmi fac un dosar denumit „scene" şi de cîte ori am o idee despre un posibil dialog pe care l-aş putea utiliza în carte, îl notez în dosar. Dar scrisesem atît de mult despre Jamie, încît dosarul meu avea peste şase sute de înregistrări, peste patru sute de pagini şi eu nici nu începeam să scriu cartea. Îmi spuneam mereu că mai am nevoie de documentare, sau ceva mai mult despre Jamie, înainte de a începe cartea.

Îi pusesem pe Jamie şi pe eroina mea pe care o botezasem Caitlin în toate situațiile posibile. Îmi spuneam că trebuie să le analizez caracterele. Scrisesem douăzeci şi cinci de cărți şi nu simțisem niciodată această nevoie, dar pe de altă parte niciodată un caracter pe care-l descrisesem nu mă făcuse să simt ce simțeam acum. Deseori părea că aş fi îndrăgostită de un erou, dar nimic nu se putea compara cu ce simțeam acum pentru Jamie.

Lunile treceau şi eu continuam să-mi scriu notițe pentru carte. Jamie nu mai era scoțian, ci un englez din timpul reginei Elisabeta I.

Daria era mai supărată că încă nu-i permiteam să citească ce scrisesem. Mi-a reamintit că depăşisem termenul angajamentului meu; dar asta nu m-a impresionat. Mi-a trimis o copie a copertei şi mi-a vorbit de toți oamenii din editură care depindeau de mine, lucru de care am foarte mare grijă. Dar nu-mi păsa de nimeni şi

de nimic, ci doar de Jamie.

Cred că doar cînd am primit invitația la nunta lui Steve, mi-am dat seama că eu am „o problemă". A fost probabil o răutate, m-a rănit faptul că mi-a trimis acea invitație frumos pictată, care îmi arăta că îl pierdusem cu adevărat, deşi fusese bărbatul cel mai bun ce mi se putea întîmpla să-l întîlnesc. Am înțeles că pierdusem un bărbat în carne şi oase, minunat, pentru unul inventat de mine pe hîrtie. Mi-am amintit că luni de zile nu mai vorbisem cu nici unul din prietenii mei, şi că începuse să se bîrfească despre mine. „Ce s-a întîmplat cu Hayden Lane?"

Dar înțelegerea nu te poate opri să faci ceva rău. Toți fumătorii ştiu că ar trebui să nu mai fumeze, dar asta nu-i convinge să renunțe. Cînd am fost capabilă să recunosc că aveam cu adevărat o problemă, am hotărît să cer un ajutor. Trei luni de zile m-am dus zilnic la un psihoterapeut. Dar a fost inutil. Nimeni nu mai văzuse un caz ca al meu. Am încercat să-i ascund că omul care mă obseda era doar o născocire a imaginației mele, dar am gură mare şi nu mă pricep la secrete, aşa că a aflat adevărul. M-a sfătuit să ies mai mult, să mă întîlnesc cu oamenii. Am încercat dar nu a mers, fiindcă eu îi plictiseam pe toți cu vorbe ca „Jamie spune", sau „lui Jamie îi place", sau „aşa face Jamie".

Cînd acest tratament nu a dat rezultate, am început să încerc alte metode, să înțeleg ce se întîmplă cu mine. În New York există aproape la fiecare colț o persoană care ghiceşte în palmă, sau un psiholog, unul care citeşte în cărțile de joc, şi persoane cu preocupări ezoterice. M-am dus la cîțiva dintre ei sperînd ca unul să-mi spună că într-o săptămînă sau două îmi voi reveni, voi fi eu însămi. Dar nici unul nu m-a putut ajuta. Mi-au spus că sînt bogată şi celebră şi aveam în palmă o stea care arată că sînt o persoană „diferită". Mi-au spus că lumea

începea să mă considere nebună şi hotărîseră să mă evite, ca pe o încărcătură de exploziv.

Cu alte cuvinte, nu mi-au spus nimic mai mult de cît ştiam deja. Acasă plîngeam mult şi tînjeam după Jamie tot timpul. Nu mă mulţumeam doar să scriu despre el, voiam să-l simt, să-l ating, să-i vorbesc. Voiam să merg pe urmele paşilor lui pe cîmp, voiam să-i fac copii. Nu ştiu ce s-ar fi întîmplat, sau cît ar mai fi durat dacă nu aş fi întîlnit-o pe Nora. Avea un birou peste drum de coaforul meu, cu o reclamă roşie, de neon, ca un păianjen agăţat în pînza lui, pe care scria „Astrologie". Cum stăteam acolo cu casca pe cap (fiindcă îmi vopsesc puţin părul prea deschis la culoare ca să pară „natural"), m-am gîndit că mă voi duce la ea să-mi facă horoscopul.

Spun că Nora este ca un păianjen, fiindcă ştie despre astrologie şi mai puţin de cîte ştiu eu. Reclama era pusă ca să atragă oamenii. În realitate, Nora este o ghicitoare, şi eu cum m-am aşezat, i-am cerut să-mi facă horoscopul, iar ea a răspuns: „Ce-ar fi să facem în locul lui un examen psihologic?"

Am răspuns „desigur" şi totul a început după acest cuvînt.

Capitolul 2

– Imaginează-ţi că nu eşti aici. Unde eşti, unde îţi imaginezi că eşti? a întrebat presupusa astroloagă ghicitoare.

– La calculatorul meu. Îmi place să glumesc, dar cum ea era ghicitoare n-ar fi trebuit să ştie ea unde eram?

– Eşti îndrăgostită, foarte îndrăgostită de cineva, dar

ceva nu merge, ceva îţi blochează această dragoste. Ce anume?

Am amuţit... ceva ce mi se întîmpla foarte rar, şi am privit-o. Era prea aproape de adevăr, dar nimic nu m-ar fi determinat să-i dau un ajutor. În ultimele luni prea mulţi aşa-zişi psihologi îmi ghiciseră problema.

În primul rînd, am fost sigură că nu citise nici un manual de ghicit.

Nora nici nu arăta a ghicitoare. Cei pe care îi ştiu se deghizează răzîndu-şi sprîncenele şi le desenează apoi în altă parte a feţei, poartă cercei cît nişte farfurii şi se înfăşoară în şaluri ieftine, colorate. Nora nu avea nimic din toate acestea. Era drăgălaşă, cu figura rotundă, cu ochi mari, căprui, cu părul scurt, modern pieptănată, şi cu o rochie modestă de sfîrşit de săptămînă. Era normală, plăcută şi în nici un caz nu părea bizară.

Înţelegeam că nu se îmbrăca în chip de vrăjitoare, dar de ce nu- mi spunea ce se spune de obicei? Putea să-mi spună că voi întîlni un bărbat înalt şi brun etc., etc. Şi mai presus de toate, nu trebuia să- mi pună întrebări. Am inspirat adînc.

– Nu ştiu ce mă blochează, pentru că nu sînt îndrăgostită.

Vocea mea era puţin sarcastică. O mulţime de psihoterapeuţi mă convinseseră în ultimul timp că nu puteam iubi o persoană care nu exista. În special, nu-mi plăcea felul ei de a mă aborda, fără să-mi spună că voi întîlni pe cineva pe care îl voi iubi, dar că sînt deja îndrăgostită. Era cert că nu era adevărat. Nu exista nici un bărbat în viaţa mea, cel puţin nici unul în carne şi oase. Am socotit-o cea mai nepricepută psihoterapeută pe care o întîlneam.

Supărată, gîndind că-mi voi cere banii înapoi, mi-am adunat lucrurile şi mă pregăteam să plec.

– Mulţumesc foarte mult, dar... am spus ţîfnoasă.

– Nu ştii că eşti îndrăgostită, pentru că nu l-ai întîlnit încă.

M-am aşezat din nou pe scaun. Începeam să ne înţelegem, să ne apropiem de străinul înalt şi negricios. Mai mult, acest frumos personaj era deja iubit. Poate că era bărbatul care mi-l va scoate din cap şi din inimă pe Jamie. Şi poate că Nora va şti cum să o facă.

– Cînd voi întîlni acest bărbat... am întrebat, intrînd şi eu în joc.

Nora mă privea tăcută, şi am privit-o şi eu. Eram în acelaşi timp mulţumită că nu o plătesc cu ora.

– Îmi pare rău, nu făceam decît să-ţi citesc gîndurile, a spus ea, privind în altă parte.

Afirmaţia m-a pus pe gînduri. Putea citi gîndurile oricui, oricînd? Ce se petrece în capul oamenilor? Putea să ghicească mergînd în autobuz că vecinul de pe scaun plănuia să omoare pe cineva? Eram sigură că totul nu era decît o poveste.

Bineînţeles, nimeni nu putea citi gîndurile cuiva, dar ea putea?

Aşteptam să-mi răspundă şi Nora şi-a trecut mîna peste obraz. Asta dovedea că nu se fardează, lucru pe care îl invidiam. Eu am părul şi pielea atît de palide, încît dacă-mi ştergi fardul arăt ca un şoarece alb.

– Eşti o fiinţă foarte nefericită.

Mi s-a tăiat respiraţia. Nimeni nu-mi mai spusese aşa ceva. Am succes, sînt sigură pe mine, frumuşică şi inteligentă etc. Era ceea ce îmi dorisem să fiu. Am privit-o ridicînd din sprîncene.

– Sînt o scriitoare de mare succes. Fir-ar să fie! Mi-a venit în gînd regula numărul unu: să nu spui niciodată nimic psihologului; lasă-l pe el să-ţi vorbească.

– Banii nu înseamnă nimic în viaţă, şi nici succesul. Poţi fi regină şi să nu te realizezi în viaţă, mi-a spus

Nora. Ce dovadă mai bună decît familia regală britanică?

– Ce înseamnă atunci reuşita în viaţă? am întrebat-o eu, renunţînd să fiu ironică, dornică să mai aud o părere.

– Să dăruieşti şi să primeşti dragoste, mi-a răspuns ea.

Dragoste... m-am gîndit, doar despre asta scriu eu. În special să iubeşti un bărbat. Dar în acel moment nu aveam nici o fiinţă bărbătească pe care s-o iubesc.

– Am prieteni, iubesc o mulţime de oameni şi mă iubesc şi ei, m- am auzit spunînd ca un copil necăjit.

– Nu, pentru tine nu este de-ajuns.

Poate că păream frustrată, sau ca şi cînd mi-ar fi venit să plîng de starea mea. Am tendinţa să mă autocompătimesc şi cînd mi-a spus aşa, mi-a sunat un clopoţel în cap. Auzisem că nunta lui Steven fusese foarte frumoasă.

– Poate ar fi mai bine să-ţi explic, mi-a spus Nora. Multe femei pot fi fericite cu orice bărbat, să zicem unul din douăzeci. Dar ele nu cer prea mult. Îşi doresc un bărbat bun care să le întreţină, care să se joace cu copiii etc...

– Orice femeie îşi doreşte asta... am întrerupt-o eu cu obiceiul meu prost. Doar la New York sînt în elementul meu, căci oamenii ţipă unul la altul.

– Da, asta am spus, mi-a răspuns Nora sfredelindu-mă cu privirea şi dovedindu-mi că este mai deşteaptă decît mine. Majoritatea femeilor doresc un bărbat care să fie bun cu ele şi îl aleg după cum se potrivesc din punct de vedere familial, al averii şi al educaţiei, astea sînt criteriile.

A tăcut. Iar eu m-am gîndit: foarte bine, mi-ai spus prologul, dar cînd începe povestea? Îmi storceam mintea ca să-i răspund căci ea părea că aşteaptă să vor-

besc. Mintea mea scapără uneori, dar alteori ai zice că se odihneşte.

– Ah... ce-mi doresc eu?

Nora mi-a zîmbit aşa de dulce, încît m-am simţit ca şi cînd aş fi fost în clasa întîi primară şi aş fi aşteptat să-mi dea o recompensă. Clipind din ochi, mi-a spus:

– Tu vrei totul. Vrei Marea Pasiune, o poveste minunată. Tu vrei stelele şi luna. Vrei un bărbat care să fie strălucitor şi puternic, dar în acelaşi timp blînd şi moale, talentat şi frumos, vrei un bărbat care poate iubi cu toată fiinţa, aşa cum l-ai iubi şi tu. A doua parte a spus-o privindu-mă fix în ochi.

M-am lăsat pe spate în scaun şi am privit-o şi eu: Toţi astrologii, ghicitorii şi psihologii pe care îi văzusem în ultimul timp nu fuseseră în stare să-mi spună atîtea despre mine, cum o făcea femeia asta în zece minute.

– Da, aşa vreau, am încercat să spun atît de emoţionată că abia puteam să vorbesc. Din nefericire, ce mi-a spus Nora apoi m-a uimit.

– Trebuie să te mulţumeşti cu mai puţin.

Începeam să mă dezmeticesc şi simţul umorului revenindu-mi m-am gîndit la cele ce vorbeam. Zîmbind, am continuat:

– O.K... mă mulţumesc cu jumătate, ai ceva verişori frumoşi? Dar să nu aibă părul roşu, fiindcă nu-mi plac bărbaţii roşcaţi.

Nora a zîmbit discret.

– Nu, nici unul nu te-ar satisface. Îl vei cunoaşte cînd îl vei vedea.

M-am întristat. Cunosc povestea... cînd îl vei întîlni... Eu voiam o adresă, un telefon! Doream pe cineva care să mi-l scoată din cap pe Jamie.

Nora mă privea citindu-mi gîndurile. N-avea decît. Tot ce aveam în cap fusese deja aşternut pe hîrtie şi

vîndut editurii. Şi dacă l-aş fi văzut pe Jamie, i-aş fi putut spune sincer că este tot unul din eroii mei pe hîrtie.

– Deci, ghiceşti viitorul, sau spui numai ce nu poate exista, am întrebat-o eu ironic.

– Viitorul tău este şi prezentul dacă persişti să o doreşti.

Pe dracu'! Nu pot suporta discuţiile profunde, absconse. Nu agreez poveştile cu conversaţii ce au loc între soare şi lună. Dacă aş scrie într-o carte de-a mea ceea ce spunea atunci Nora, Daria ar rîde de mine şi mi-ar atrage atenţia că nu avea nici un înţeles.

M-am gîndit să începem să discutăm logic.

– Puţin mai înainte, ai spus că există acest bărbat formidabil pentru mine, ca apoi să-mi spui că viaţa mea va rămîne neschimbată, ceea ce înseamnă că nici măcar nu voi întîlni acest bărbat. Apoi, îmi spui că viaţa mea este cea pe care mi-o doresc, ceea ce presupun eu, înseamnă că şi dacă voi întîlni acest bărbat, aş putea face prostia să-l părăsesc.

– Da.

Of... şi eu care voiam să-mi explice, nu să mă aprobe. Am privit-o aspru, pironind-o.

– Cînd şi unde voi întîlni acest om formidabil?

Fără să ezite, mi-a răspuns:

– În a treia viaţă, după aceasta de acum.

Nu mai gîndeam, şi nici nu mai puteam vorbi, şedeam şi o priveam.

Părea că ghiceşte că sînt uimită. Cînd am vorbit despre viitor, m-am gîndit la un interval în jur de... zece ani.

– Veţi fi foarte fericiţi împreună, mi-a spus, încercînd să mă consoleze. Dar înainte de a-l întîlni va trebui să înveţi multe lucruri.

Mi-a revenit pofta de rîs.

– La ce bibliotecă pot să găsesc aceste învăţături?

Dacă trec uşor examenul, aş putea să-l am de Crăciun?

Începusem să cred că Nora nu avea simțul umorului (adică, după mine, nu rîdea de glumele mele) fiindcă nu înceta să mă privească, fără măcar să zîmbească. La tăcerea ei, am întrebat-o:

– Nu pot avea un bărbat pentru că sînt lucruri pe care nu le-am învățat, sau pentru că sînt blocată, am dreptate?

Ea m-a aprobat.

– Ai idee ce mă blochează?

– Va trebui să mai cercetez.

Atunci am zîmbit. Obiceiul clasic, m-am gîndit. Îmi va spune cît trebuie să-i plătesc pe săptămînă ca să-mi „găsească" bărbatul.

La zîmbetul meu, şi poate ghicindu-mi gîndurile, Nora s-a înroşit.

– Ți se pare că sînt bogată? a țipat ea roşie de supărare. Crezi că pretind o grămadă de bani oamenilor ca să-i ajut? Simt că eşti o femeie tulburată şi ai venit la mine pentru a-mi pune întrebări la care nu găseşti răspuns. Sincer, nu vrei să te recunoşti? Vrei să faci ceva folosindu-mă pe mine ca să mai cîştigi bani. Dumneata eşti interesată să cîştigi, nu eu.

Doamne, cît m-am simțit de mică! Îmi venea să mă strecor pe uşă afară. S-ar fi putut să am intenția să folosesc datele ei pentru cartea mea. Putea să creadă că-mi bat joc de ea. Dacă ar fi fost altă persoană, i-aş fi plătit pentru cercetarea mea, dar fiindcă societatea o stigmatiza socotind-o un şarlatan (fără a o pune la încercare) greşisem eu şi mă comportasem incorect. Am respirat adînc şi mi-am cerut iertare.

– Da, ai dreptate, sînt întotdeauna în căutare de subiecte pentru cărțile mele.

După ce m-am relaxat, i-am pus cîteva întrebări despre clienții ei mai interesanți. Nu mi-a spus nici un cuvînt, nimic, despre ei.

– Dacă vrei să ştii ce fac, şi cum lucrez, ar trebui să ne gîndim la dumneata. Eu cred că problema dumitale îşi are răspunsul în viețile trecute.

Ca să nu rîd, a trebuit să-mi muşc limba. Oamenii nu cred în viețile anterioare, nu ştia asta? În timp ce mintea mea lucra să găsească ce era rău în asta, cel mai limpede mi-am amintit vorbele pe care un excelent autor mi le spusese odată, „nu are nici o importanță dacă este adevărată sau nu, povestea este excelentă".

Viețile anterioare? Doi oameni îndrăgostiți, apoi o mare tragedie, ca apoi să se reîntîlnească mereu, mereu. Un roman mare, o poveste minunată. S-ar putea ca Jamie şi cu mine... Nu cu mine, ci cu eroina mea...

Am văzut deodată în ce consta problema mea. Nu aveam un subiect pentru cartea mea. Nu eram obsedată de eroul de pe hîrtie, voiam să scriu ceva nou şi diferit de cele ce mai scrisesem. Ce subiect mai bun decît viețile anterioare. Aşa că i-am dat Norei un cec de cîteva sute de dolari, bani cheltuiți cu rost pentru documentarea mea, şi am fixat întîlniri pentru o săptămînă. Apoi m-am întors acasă şi am băut un gin tonic în cinstea descoperirii mele.

Vedeam deja lista publicată în New York Times despre cele mai bune romane, gîndindu-mă deja la cîteva titluri.

Dar noaptea nu a mai fost aşa de veselă. Am privit pe fereastră la clădirile înalte cu fațade de sticlă din jurul casei mele şi ca, de obicei, arii din *Traviata* pluteau în aer, gîndindu-mă la cele spuse de Nora (Verdi pentru mine, este o ființă cerească).

Oamenii judecă după aparențe, cred numai ce văd. Dacă te duci la un avocat îmbrăcată într-un taior de la

Chanel, poți fi sigură că onorariul va fi dublat. Dacă participi la o conferință a unui scriitor şi oamenii văd succesul obținut cu cele nouăsprezece romane publicate, îşi spun „trebuie să fie cea mai fericită persoană de pe lume, dacă aş avea şi eu succesul ei, nu voi mai avea nici o problemă".

Cît mi-aş dori să fie aşa! Cît mi-aş dori ca vechea zicătoare „a rîs tot drumul pînă la bancă" să fie adevărată. Cei mai mulți oameni cred că bogăția poate rezolva orice problemă, cu toate că citesc în acelaşi timp atîtea cărți povestind dramele oamenilor bogați. Dar ştiam ce lipseşte în intimitatea vieții mele de suprafață. Am o ocupație minunată, dacă sînt bine fardată sînt chiar drăguță, şi grație miilor de ore de gimnastică sînt subțire. Sînt tot ceea ce cărțile spun că ar trebui să fiu, pentru a părea că sînt fericită. Sînt potrivită cu cei mai buni dintre ei. Ştiu să mă descurc, să mă îngrijesc, ştiu să mă apreciez la justa mea valoare.

Cît despre bărbați, îmi pot alege pe oricare dintre ei. Nu glumesc ca o adolescentă, ştiu să spun unui bărbat ce vreau, şi cînd vreau.

Am devenit eroina realizată prin cărțile mele. Sînt ceea ce femeile care citesc astfel de cărți îşi doresc să devină şi ele.

Atunci, ce nu este în regulă cu mine? De ce nu sînt fericită?

Şi mai ciudat, de ce am pierdut un bărbat atît de reuşit ca Steve? Cum am lăsat să-mi scape printre degete un om ca el? Era aşa de minunat, că altă femeie l-a prins cînd mai păstra căldura din patul meu.

Privind înapoi la Steve, uneori mă gîndesc că era prea perfect şi amîndoi eram prea perfecți. Păream un cuplu dintr-o revistă, care descria cum poate fi şi ar trebui să fie o legătură.

Uneori, am simțit că tot ceea ce doream era un bărbat ca Jamie. Dacă m-ar fi găsit în fața calculatorului şi nedîndu-i nici o atenție, mi-ar fi cerut fără delicatețe să mă ocup de el...

Uneori cred că problema mea este lenea. Steve şi cu mine eram activi amîndoi, eram grijulii cu trupul nostru, consideram gimnastica o datorie pentru a ne menține fizicește. Pînă aproape de patruzeci de ani mi-a fost uşor să-mi mențin fizicul şi sănătatea, dar acum a apărut în mine o parte care vrea să renunțe. Sînt oare obligată să-mi refuz o prăjitură cu ciocolată gîndindu-mă la restul zilelor şi la încercarea nereuşită de a-mi păstra şoldurile ca la douăzeci şi trei de ani? Cînd începi să oboseşti să fii studiată de un bărbat care să te compare cu alte sute de femei, cînd începi să vrei să te odihneşti? Mulți ani am disprețuit căsătoria părinților mei. Eu doream distracție şi romantism. Doream un mare iubit, un prieten mare, ceva în genul oamenilor de afaceri.

Dar acum, mi-l amintesc pe tata oferindu-i mamei mele grase o prăjitură la modă şi pe ea spunînd „nu mai pot să mănînc, o să mă îngraş". Atunci tata, ridicînd din sprîncene, spunea cu o voce lascivă „da, grasă", ca apoi să chicotească amîndoi, iar mama mînca prăjitura şi înghețata.

Pe atunci, scena mă dezgusta. Părinții mei erau căsătoriți de douăzeci de ani şi ceva, mama avea o greutate cu peste douăzeci de kilograme în plus şi totuşi continuau să chicotească, iar pe mine mă enerva. Acum, scena nu mă mai enervează. Cînd îmi amintesc, îmi vine să plîng. Unde este omul din viața mea care să-mi spună că încă sînt frumoasă, deşi am douăzeci de kilograme în plus şi în jurul ochilor am o mulțime de riduri? Unde este omul plictisitor care cînd vine acasă în fiecare seară întreabă „ce avem de mîncare?" Unde sînt copiii

țipînd „mamă mi-ai călcat bluza" sau „mamă, ghici ce am făcut azi?".

În general, ştiu că am noroc. Am scrisul care mă satisface mai mult decît aş fi crezut. Am prieteni şi colegi pe care îi respect, iubesc şi admir. Am o viață bună şi reuşită pe multe planuri. Dar reuşită sau nu, ajungem la acelaşi lucru: am aproape patruzeci de ani şi în viața mea nu există dragoste.

Şi nimeni nu ştie asta! Pentru toată lumea sînt o femeie al naibii de curajoasă, care scrie despre eroine care-şi găsesc bărbați nemaipomeniți, şi care le iubesc veşnic. În cărțile mele, eroinele spun lucruri crude, dure, lucruri ce pot răni un bărbat şi totuşi el continuă să o considere femeia vieții lui. Dar nimic din toate astea nu mi s-a întîmplat mie. În zilele noastre se pare că doar bărbații pot alege orice femeie din lume, aşa că trebuie să fii drăguță, drăguță cu ei. O singură mişcare greşită, şi te părăsesc. Se pare că nu mai există oameni care să-ți spună „Te voi iubi chiar dacă te vei îngrăşa, chiar dacă eşti obsedată de o carte, chiar dacă nu te interesez timp de cîteva luni". Bărbații nu mai au nevoie să facă nici un efort ca să te cîştige, fiindcă sînt prea multe femei la îndemînă aici. Asta sînt eu, şi am dovedit lumii şi mie însemi că pot face orice: pot cîştiga bani şi să mi-i administrez, şi să trăiesc singură. Sînt extrem de independentă. Dar undeva greşisem, şi acum eram singură. Ce spusese Nora? „Îți doreşti o pasiune mare, o dragoste mare. Vrei stelele şi luna."

Da, mi-aş dori toate astea, mi-ar plăcea să trăiesc unul din marile romane de dragoste, cu fiorii şi plăcerea minunată a sexului. Poate mi-am dorit un bărbat atît de magnetic, atît de puternic, încît nu m-am putut îndrăgosti de nimeni, nici în realitate şi nici de unul imaginat pe hîrtie.

Mi-am terminat băutura, am continuat să privesc pe fereastră şi am început să mă gîndesc. Poate că cititorii mei sînt la fel ca mine.

Poate că se apropie şi ei de patruzeci de ani şi simt că dragostea a trecut pe lîngă ei. Sau poate că au douăzeci şi cinci de ani, doi copii şi se întreabă dacă asta e tot ce ai în viață.

Oricum ar fi, le va plăcea să citească povestea unei femei care se întoarce în viețile trecute pentru a afla de ce nu se simte bine în viața actuală.

Cînd m-am culcat, m-am bucurat că aveam întîlnire a doua zi cu Nora. Simțeam că mi se deschidea perspectiva explorării unei noi existențe.

Dar orice aş fi făcut, ştiam că lucrul cel mai bun ar fi să mi-i scot din cap pe Steve şi pe Jamie.

Capitolul 3

– Nu poți fi fericită acum din cauza celor ce s-au întîmplat în viețile tale anterioare.

Cînd am intrat în biroul ei a doua zi, Nora m-a întîmpinat cu aceste cuvinte. Avea o mobilă care imita stilul antic, frumoasă, dar nu se vedea nici un glob de cristal.

M-am aşezat pe scaunul din fața ei. Nu mai arăta atît de bine. Ochii, care cu o zi în urmă erau mari ca nişte farfurioare, erau în fundul capului şi avea cearcăne negre. Avea umerii puțin lăsați.

– Ce s-a întîmplat în viețile mele anterioare?

– Nu ştiu.

Cînd am auzit-o, mi-a venit s-o zgîlțîi. Apoi, mi-am amintit că tot ce-mi spune nu este adevărat, aşa că n-aveam de ce să mă supăr şi pe de altă parte...

– Ce vrei să spui cu... nu ştii?

– Fiecare are mai multe vieți şi este greu s-o găseşti pe aceea care provoacă tulburarea.

– Vasăzică, noaptea trecută te-ai plimbat prin viețile mele în loc să dai în cărți, dar nu ai putut-o găsi pe aceea, sau pe acele vieți în care a existat pasiunea cea mare.

– Exact... a spus ea obosită.

Evident, ideea vieților anterioare nu o pasiona atît cît mă pasiona pe mine.

– Te superi dacă îți ceri să-mi dai în cărți? Pariez că voi recunoaşte marea pasiune dacă o văd. Trebuia să mă stăpînesc să nu sar şi să spun „spune-mi, spune-mi acum".

M-a privit printre degetele cu care îşi freca ochii, şi am simțit că ştia foarte bine cît eram de excitată, ceea ce îi făcea plăcere, aşa cum un actor se bucură înainte de ridicarea cortinei. Degeaba îmi cheltuiesc eu spiritul de observație, este mîndră de talentul ei şi-i face plăcere să-i facă pe oameni să creadă că-i trag vorbele din gură.

– Care este viața despre care vrei să ştii? m-a întrebat.

La această remarcă i-am transmis gîndurile mele şi am făcut-o să zîmbească.

– Înainte ai scris în Franța.

– Cine? Sub ce nume?

Viziuni ce ar fi putut fi biografice îmi umblau prin cap şi, de asemenea, spaima că trebuia să învăț franceza.

Nora a scuturat din mînă respingînd ideea.

– Nu ştiu. Nu este interesantă. Karma ta este legată de un bărbat.

– Karma... nu înțelegeam bine cuvîntul şi nu voiam s-o rog să-mi explice, dar mai tîrziu l-am căutat. Karma înseamnă, capeți ce ai meritat. Teoria spune că dacă ai făcut rău într-o viață, vei fi pedepsit în cea următoare. Cred că este o lege fizică – pentru orice acțiune există o reacție egală. Şi în *Biblie* se vorbeşte despre „culegi ce ai semănat". De fapt, legea Karmei poate exista sub o mulțime de forme.

Nora continua să-mi spună mai mult despre viețile mele. Una s-a petrecut la Viena, unde am fost nefericită, cîteva în Anglia, şi una rea în Italia. Mi-a spus:

– Ai un prieten acum...

Sufeream încă după remarca ei din ziua precedentă asupra vieții mele fără dragoste, aşa că am înşirat cam douăzeci de oameni considerați prieteni.

Nora m-a privit dezgustată, dovedind că nu puteam s-o păcălesc.

– Nu ai decît doi prieteni adevărați.

– Da... am răspuns, încercînd să nu roşesc de ruşine că-mi dovedise că eram snoabă.

La apelul ei a răspuns Daria, tînără, frumoasă, cu picioare lungi pînă la urechi şi înconjurată de bărbați. Şi Milly, o scriitoare grasă, pe care o cunoscusem cu ani în urmă. Nu era nici frumoasă, nici sexy, nemăritată, avînd doar treizeci şi cinci de ani, dar părînd de cincizeci, în schimb cu o inimă mare cît pămîntul.

– Da, i-am răspuns, am două prietene, Daria şi Milly.

– Le-ai cunoscut demult. Sînt adevărate prietene şi-ți doresc numai fericire.

– Înțeleg că sînt cazuri rare.

O umbră de dezgust a apărut pe fața Norei, făcîndu-mă să înțeleg ce lucruri urîte vedea de obicei în capul oamenilor. Mie îmi este greu de suportat ce-mi trece mie prin cap, şi cu atît mai mult în cele străine. Ce murdărie

trebuie să colcăie în capul unuia care chinuie copiii.

– Ce au fost pentru mine aceste femei în trecut?

– Cea tînără desena pentru tine ceva, nu ştiu ce. Cea mai vîrstnică, crede că era... şi nu era... chiar mama ta.

Este drăguță, concisă, precisă în informații, dar fără să-mi spună nimic, m-am gîndit eu. Am încercat s-o încurajez.

– Era o fată care umbla după pistolari, o femeie fatală, sau o cîntăreață de bar cu temperament? Ceva... nu ştiu... ceva foarte diferit de ceea ce sînt acum?

– Nu, a spus Nora, şi a început să-mi vorbească despre regulile vieților anterioare.

Nu mă împăcam cu ideea vieților anterioare, şi mai puțin cu regulile.

Nora mi-a explicat apoi despre caracter. Aşa cum îl concepem acum, ca personalitate, acesta nu se schimbă. Şi acum eşti acelaşi cu ceea ce ai fost înainte. Dacă în viața actuală eşti o casnică, aşa ai fost şi în trecut. Femeile timide nu au fost niciodată nişte femei seducătoare în viețile anterioare, chiar dacă şarlatanii încearcă să te facă să crezi asta. A mai spus, că talentele din viața actuală puteau să se dezvolte şi în alte vieți. Cît despre mine, cred că nu am cîntat niciodată la pian! Țările pe care doreşti acum să le vezi, s-ar putea să fi fost locuri unde ai dus o viață fericită. Felul de a te îmbrăca, gustul pentru o anumită mobilă, o mare parte din gusturile actuale, pot fi influențate de alte vieți.

A cotinuat să-mi spună că preferințele de lectură şi în cazul meu talentul de a scrie se bazează deseori pe viețile trecute.

Aici am întrerupt-o.

– Poate de aceea îmi plasez cărțile în evul mediu atît de uşor? Sau, poate, de aceea nu-mi plac cărțile cu

piraţi şi cu vikingi? Şi în schimb, îmi plac cărțile despre epoca edwardiană?

– Probabil... mi-a răspuns Nora. Va trebui să mai cerceteze pe unde am fost sau nu, înainte să-mi dea un răspuns precis.

Eu eram convinsă că nimeni nu putea fi sigur despre ceva ce s-ar putea să nu existe.

A continuat să-mi spună că gustul, auzul şi mirosul erau simțuri puternice şi care rămîneau neschimbate în lungul timpului.

– De exemplu, există anumite mirosuri care te îmbolnăvesc, ca respirația rău mirositoare, a spus Nora.

De data aceasta, o nimerise! Avea dreptate şi este un defect de care nu am vorbit cu nimeni. Cînd sînt aproape de o persoană căreia îi miroase gura, mă îmbolnăvesc.

– Este şi un animal care îți place.

– Cîinele? Îmi plac cîinii, deşi nu am.

– Nu, a spus Nora privindu-mă drept în ochi. Un animal din junglă.

– Eu am avut un prieten care după astrologia chineză, era tigru, am spus încercînd s-o ajut. Fără să zîmbească, m-a privit.

– Acesta mănîncă animalul tău preferat.

Am stat puțin să mă gîndesc, apoi i-am zis zîmbind:

– Maimuța.

– Da, mi-a răspuns zîmbind şi ea.

Nu m-am gîndit niciodată de ce îmi plac maimuțele. În apartamentul meu există candelabre în formă de maimuță, farfurii, lămpi, tot feul de bibelouri. Cînd intră în apartamentul meu, oamenii îmi spun: „Ştiu că iubeşti maimuțele!“, iar unii, îmi aduc cadouri făcînd să crească mereu colecția mea.

– Mai spune-mi... i-am cerut nerăbdătoare. Unde am

trăit? Ce am făcut?

Uitasem dacă tot ceea ce îmi spunea era real sau nu. Muream de dorința de a ține în mînă o carte de cercetări în această problemă. Aş scrie o biografie, ceva ce mi-am dorit întotdeauna, dar care, într-un fel, cred că ar putea fi mai autentică, fiindcă ar fi a mea.

Nora s-a încruntat, concentrîndu-se.

– Care este numele bijutierului pe care îl preferi?

– Cartier? Tiffany? Harry Winston? Puteam să mai spun încă nume cît era ziua de lungă.

– Nu, bijutierul care îți place cu adevărat, mi-a zis ea plictisită.

– Fabergé, am spus după un minut.

– Da.

Am simțit că este mîndră de mine, deşi nu a spus-o. Pentru o persoană cu calitățile ei, trebuie să fie un fapt concret care îi confirmă calitățile atunci cînd noi muritorii de rînd ne putem folosi creierul în avantajul lor.

– Cînd vei citi despre acest bijutier, te vei recunoaşte.

Era încă una din şaradele ei. Eu aş fi preferat un nume şi o dată, dar am văzut că Fabergé era singurul lucru ce-l putea obține de la ea.

Depăşisem ora de consultație, aşa că mi-am luat rămas-bun de la Nora şi am luat un taxi ca să mă ducă la Strand. Acest loc este considerat cel mai mare tîrg de carte din lume, dar este în acelaşi timp, locul cu persoanele cele mai murdare, mai grosolane şi mai ciudate care servesc. Într-o zi, eu ca amatoare de costume istorice, am fost atît de fascinată de inelele din nas, de pe buze şi de pe obraz ale fetei care încasa banii, încît a trebuit să-mi ceară de patru ori cartea de credit.

Dar Strand rămîne în afară de orice un loc mare unde poți găsi cărți epuizate. Am cumpărat toate cărțile

despre Fabergé pe care le-am găsit, am luat un taxi, i-am explicat zece minute adresa mea şoferului care nu vorbea engleza, în timp ce aparatul taxa, şi m-am întors acasă.

Cu toate că toți criticii consideră că toți romancierii care scriu despre dragoste nu fac nici două parale, trebuie să recunoască totuşi, că ştim să ne documentăm. Dar, Dumnezeu să ne ajute, cred că sîntem buni fiindcă cititorii noştrii înmagazinează în memoria calculatorului un volum de date, de invidiat. Dacă vorbeşti de un şurub, îți scriu imediat despre el. Sau foarfeca... Cititorii îți vor scrie că eroina romanului tău folosea foareca înainte ca ea să fie inventată. Nu poți pune în gura eroului cuvinte ca: „aşteaptă un minut", doar dacă acțiunea se petrece după ce s-au inventat ceasornicele. Dar despre hrană? Să nu faci greşeli despre pătlăgele roşii sau cartofi, înainte de descoperirea lor, că vei avea de furcă cu ei.

Bineînțeles, aceste cititoare sînt acelea pe care criticii şi publicul consideră că au inteligența unui morcov, sau siguranța unei Sybile.

În orice caz, dacă e ceva ce ştiu să fac, este cercetarea. Răsfoiesc prin carte cu cuvîntul cheie şi în cîteva secunde găsesc ceea ce îmi trebuie.

După douăzeci de minute, după ce mi-am aruncat cărțile vechi şi noi la fel de murdare pe covorul din salon, în sunetele ariei Jasminei din *Lakmé,* găsisem ce căutam. Succesul lui Fabergé s-a datorat celor cinci femei din viața lui. Două erau rusoaice. Nu puteam fi nici una din ele, nu m-am identificat cu nici o eroină rusoaică cînd am citit *Război şi pace.* Una era americancă şi foarte bogată. Mi-ar fi surîs să fiu eu, dar am aflat că fusese o persoană filantropă, făcuse spitale şi mult bine oamenilor. Din nefericire nici asta nu sînt. Îmi adun economiile

şi le depun la asigurări, şi socotesc fiecare penny.

O altă femeie a fost principesa de Wales care a devenit mai tîrziu regina Alexandra. Făcusem destule cercetări ca să văd că nu puteam avea acelaşi caracter. Alix, era foarte frumoasă dar nu prea inteligentă, şi se răzbuna pe uşuraticul ei soţ întîrziind la fiecare ocazie. Nu era stilul meu.

Ultimul nume de pe listă mi-a dat fiori pe şira spinării. Era Lady de Grey. Cu ani în urmă urmăream cu plăcere serialul cu capodoperele teatrului despre Lillie Grey şi am fost fascinată tot timpul de prietena ei, Lady de Grey. Am cumpărat şi cîteva cărţi despre Jersey Lil încercînd să aflu mai mult despre această femeie, dar nu găsisem decît cîteva propoziţiuni. Nu era destul să-mi placă numele ca să mă facă să cred că eram reîncarnarea acestei femei. Dar într-o carte despre Fabergé, am găsit o pagină referitoare la Lady de Grey. De aici am aflat povestea că toate femeile din societatea înaltă îl urmăreau pe Fabergé să facă mai multe articole pentru ele, neîngăduindu-i să doarmă sau să mănînce.

Autorul scria că nici una din ele nu era mai rea ca Lady de Grey. Era o tînără femeie strălucitoare şi fermecătoare, dar cînd îi intra ceva în cap nimic nu o mai putea opri. Cînd într-o seară, Lady de Grey a intrat în prăvălie la ora cinei, Fabergé a încercat să scape pe uşa din spate, dar cum doamna avea al doilea simţ, l-a prins. Cunoscînd farmecul, umorul şi voinţa neînvinsă a doamnei, Fabergé a ştiut că nu va ajunge acasă la cină în seara aceea.

Această descriere era atît de aproape, de intimă familiei mele, încît citind-o m-am simţit puţin cam rău. Îmi plăcea partea strălucitoare a personajului, dar nu mă împăcam cu voinţa de neînvins. Îmi reamintea puţin cam mult de cele ce-mi spunea mama cînd eram copil.

Dar mi-am reamintit că povestea nu era reală şi că nu credeam în viţile anterioare, aşa că nu conta voinţa de neînvins a doamnei. Nu avea nici o legătură cu persoana mea.

Indexul mai menţiona o piesă de artă pe care o deţinea Lady de Grey. Încruntată, plictisită de toate aceste caracteristici, m-am întors să văd fotografia în culori. Pe o placă, era o gravură frumoasă în jad pe care era o maimuţă cu o faţă drăgălaşă.

Am căzut pe covor şi am spus cu glas tare:

– În ce ţi-ai mai băgat nasul?

Capitolul 4

La ora două noaptea a doua zi, Nora m-a sunat şi mi-a spus că trebuie să plece din oraş, imediat. Părea că nu consideră o oră nepotrivită pentru telefon, aşa că nu i-am zis nimic. Deşi părea perfect normală, faptul că trăia într-o lume de vieţi trecute şi că putea citi gîndurile, avea dreptul să aibă unele ciudăţenii.

Cu toate că eram încă pe jumătate adormită, îmi amintesc că am întrebat-o dacă plecarea era în scop personal sau de afaceri. La celălalt capăt al firului a fost tăcere, aşa că depăşisem limitele curiozităţii, dar asta nu m-a făcut să renunţ.

După o clipă a spus, „pentru treburi".

Capul îmi era plin de întrebări. Ce putea fi urgent pentru o ghicitoare? Vreo fantomă reîncarnată care bîntuie o cameră de dormit? Un fost iubit care a venit să te ia? Sau, poate un bărbat care este gata să omoare o

femeie pe care o omorîse deja într-o viață anterioară? Aceste gînduri mă făcuseră să mă trezesc şi poate Nora a simțit, fiindcă a închis imediat.

Am stat întinsă un timp gîndindu-mă la un subiect de roman în care eroina ar fi putut ghici gîndurile. Mă întrebam ce ar fi putut vedea în gîndurile lui Jamie. Ar fi de cele care te fac să roşeşti cînd ai vedea de ce i se înroşesc ochii? Ar spune – cum îndrăzneşti? Sau ar fi ca mine, care văzîndu-l mi-aş pune mîinile pe frunte spunîndu-i, „ia-mă, sînt a ta", şi m-aş arunca în brațele lui puternice, bărbăteşti.

După aceea, m-am hotărît să cobor din pat şi să mă potolesc. Ar fi mai bine să nu mă mai uit la televizor seara, căci nu mai pot să adorm. În final, am luat un păhărel din lichiorul meu favorit de mandarine şi am scris o scenă tare de sex pentru cartea despre Jamie, aceea pentru care nu am încă un subiect.

A doua zi dimineață, m-am dus la bibliotecă să mai caut ceva despre mine, adică despre Lady de Grey.

Grație talentelor mele de polițist, am găsit imediat. Pentru mine este foarte uşor să fac cercetări. Oamenii greşesc cînd cred că tot ce este istorie se leagă de învățămîntul plicticos din şcoală. Mai ales despre războaie. În şcoală, istoria înseamnă doar războaie şi nimic altceva. Nu înveți nimic despre ce se întîmplă între războaie. Ce se ştie despre ce s-a întîmplat după cele două războaie mondiale? Poate să se fi auzit cîte ceva despre evenimentele economice, dar nimic mai mult.

Eu am scris cîteva milioane de cuvinte din diverse perioade istorice şi nu ştiu nimic despre războaie. În cercetare eu urmez o regulă. Să nu citeşti nimic dacă nu este interesant. Îmi imaginez că dacă nu mă interesează pe mine, nu va fi interesant de scris şi cititorii vor fi plictisiți.

Aşa că, atunci cînd cercetez citesc doar ce este interesant. Despre îmbrăcăminte, despre mîncare şi despre părerile oamenilor. Cum se purtau cu copiii? Cum erau tratate femeile? Doar lucruri din acestea. Ca să mă informez, nu citesc niciodată enciclopedii sau cărți care să conțină cîteva sute de biografii într-un singur volum. Îmi plac cărțile care au un subiect special, cum ar fi despre ochelari sau stomatologie. Am patru sute de cărți despre istoria vestimentației cu cataloagele lor şi cu fişe de referință, pentru a găsi mai uşor ce caut. Nu pot să sufăr un roman în care autorul spune: „Lady Daphne era îmbrăcată după ultima modă". Dar care era ultima modă? Se purta o anumită culoare, sau mînecile aveau o anumită formă, sau care era forma pălăriilor? Vreau să ştiu exact.

Una din scriitoarele mele favorite, Norar Lofts, a spus o dată într-un interviu, că oamenii vor să ştie despre o anumită perioadă două lucruri: cum îşi cîştigau oamenii banii şi cum se duceau la baie. Am urmat acest sfat şi am vorbit despre aceste lucruri într-un fel delicat şi oarecum pe gustul oricui. Citind o carte medievală, am rîs de m-am prăpădit, căci idiotul de autor spunea că dulapul în care se ținea garderoba, era un cabinet închis.

Cititorii ştiu că era o toaletă. Dar acest scriitor a mai descris discuțiile personajelor stînd pe jos. Scene foarte amuzante.

Am învățat de mult cum să cercetez. Trebuie să cauți specificul, şi nu nota generală. M-am dus la Biblioteca Publică din New York şi am cerut cel mai vechi exemplar din Cercetarea Nobilimei (Burke Peerage). Din cauza furturilor, cărțile nu se mai dau decît în fascicole, aşa încît am încercat să mă folosesc de ce găseam, în timpul cel mai scurt.

Mi-a luat doar cinci minute s-o găsesc. Lady de Grey

a murit în 1903, ceea ce o plasa exact în perioada lui Faberg. Soțul ei fusese al treilea conte de Grey, şi primul marchiz de Ramsden. Am scris acestă informație minimă, ca apoi să iau catalogul bibliotecii cu titlurile scrise în negru, greu de citit. Am găsit o carte despre prima marchiză de Ramsden.

În treizeci de minute am avut cartea, şi în cîteva minute am găsit două referiri despre soția marchizului de Ramsden. În fond, ce importanță are soția unui om? Tot ce trebuie să facă este să-l susțină atunci cînd are un necaz şi să-l încurajeze. Să fie oare cauza că bărbații singuri reuşesc rareori? În orice caz, eram bucuroasă să citesc ce scrisese autorul despre mine... despre ea... încît l-am iertat.

Iată ce scria: „În ciuda sănătății ei delicate, Lady de Grey a fost cea mai bună soție. Temperamentul ei puternic s-a potrivit cu cel al soțului ei şi din prima zi a căsătoriei viața lor a fost o lungă lună de miere".

Asta era mai bine! Nici nu aminteşte despre voința ei de neînvins. Cînd găseşti aşa ceva despre viețile anterioare, te face să fii de acord să le studiezi! Am continuat lectura... Rachel trăise cu soțul ei treizeci şi cinci de ani, şi a avut doi fii: unul a murit în Turcia omorît de briganzi, iar al doilea, cu numele de Adam, a moştenit titlul de noblețe. Mi-am petrecut toată după-amiaza citind despre soțul meu, sorbind cuvintele despre soția sa iubită care îl ajutase la fiecare pas în viață. Cînd i-a murit fiul, a construit o biserică frumoasă în memoria lui.

Cînd s-a închis biblioteca, îmi vuia capul de foame şi de fapte minunate. Pluteam cînd am ieşit. Rachel găsise bărbatul potrivit; îl găsise pe Jamie al ei. Îi fusese credincioasă timp de treizeci şi cinci de ani, inspirînd dragoste cu purtările ei grațioase şi felul ei retras.

Cînd Nora s-a întors în oraş în săptămîna următoare, mă umflam de mîndrie cu tot ce aflasem ascuns în bi-

bliotecă. Eram pe deplin satisfăcută că trăisem o viață plină şi frumoasă. Eram atît de plină de mine, că a fost de mirare cum am putut să încap pe uşa biroului ei! Puteam să jur că nu mai avusese un astfel de client, care să fi găsit atîtea date într-un timp aşa de scurt.

Arogantă, i-am arătat fotocopiile una după alta, avînd chiar şi o fotografie a adorabilei Lady. Făcusem liste de date, indicînd sursa pentru a-i dovedi cît de bine mă pricep la calculator şi i le-am întins cu un surîs de satisfacție că găsisem totul despre mine.

Nora m-a privit clipind cîteva secunde. Apoi a început să rîdă, mai exact, să rîdă de mine, ceea ce m-am înfuriat peste măsură, o furie demnă de eroinele mele.

N-a fost nevoie să-mi spună de ce rîde fiindcă am înțeles. Era rîsul mamei mele atunci cînd îi promiteam că o să mă cuminţesc. Îi promiteam să nu mai deschid gura să-mi spun părerile, să mă port ca o lady. Îi făceam tot felul de promisiuni, dar părea că nu le puteam ține niciodată. Viața era aşa de interesantă şi voiam să particip la totul, iar persoanele care doresc asta, nu se poartă niciodată ca nişte lady.

– Nu crezi că sînt eu? am întrebat-o resemnată, gîndind cît era de nedrept. Toate persoanele despre a căror viață anterioară am auzit, avuseseră o viață interesantă. Viața mea actuală, slavă Domnului, este destul de interesantă. Ce doream, era să aflu că în trecut iubisem un bărbat timp de treizeci şi cinci de ani şi că viața noastră fusese o lungă lună de miere. Eram obişnuită, ca Nora să-mi citească gîndurile.

– Ai iubit mult în trecut, dar tu nu eşti femeia care... a ezitat, dar mi-a spus totul drăguț, fără să rîdă, pentru că intuia că mă simțisem jignită.

– Femeia care să stea liniştită deoparte, am spus eu, simțind că nu mai aveam speranțe. Ce era rău în faptul că doreşti să fi fost o persoană pe care toată lumea o

plăcea? Mi-am pierdut încrederea în mine şi mîndria.

– Ce se întîmplă cu mine? Scriu poveşti de dragoste ca să pot trăi. Dragostea este tot ce doresc de la viaţă. Majoritatea oamenilor care mă cunosc, se gîndesc că sînt cinică şi dură, dar nu sînt aşa. Doresc ce au alte femei, dar ceva nu este în regulă cu mine! Aveam lacrimi în ochi şi mi-am dat seama că eram mai sinceră cu această femeie decît cu oricine din viaţa mea.

– Ceva nu este în regulă cu mine. Am un defect? Par a fi diferită de oricine. Am avut un bărbat minunat care mă iubea. Era perfect, dar eu l-am îndepărtat. L-am lăsat să iasă din viaţa mea şi acum nu mai am pe nimeni. Doar un bărbat pe hîrtie, un om care nu există.

Începură să-mi curgă lacrimi de autocompătimire, iar Nora aşteptă să-mi revin ca să vorbească.

– În altă viaţă ai iubit foarte, foarte mult, un bărbat, mi-a spus ea încet. L-ai iubit atît de mult, încît ai fost incapabilă să uiţi în timp. Nici un bărbat nu rezistă acestei iubiri, aşa că ai respins bărbatul pe care-l puteai iubi, pentru că mai iubeşti încă bărbatul din trecutul tău.

Mi-am suflat nasul.

– Mare noroc pe mine, cînd mă culc în pat singură, noaptea!

Nora mi-a zîmbit fără să spună nimic. Mintea mea începea să se agite din nou, şi am tras aer în piept.

– Dacă eu îl iubesc încă, ce simte el pentru mine?

– Te iubeşte tot atît de mult cît îl iubeşti şi tu.

Aveam atîtea gînduri, că mi se împleticea limba încercînd să vorbesc.

– Vrei să spui că undeva este un bărbat care mă iubeşte aşa cum îl iubesc şi eu, şi totul provine din viefile anterioare? Mă caută? Cum îl pot găsi? Respinge alte femei aşteptîndu-mă pe mine? Ce să fac?

Pe faţa Norei apăruse o expresie de tristeţe.

– Ţi-am spus...

Sînt o persoană care nu renunţă uşor, care nu se resemnează. Niciodată nu am crezut că cineva trebuie să se mulţumească cu orice; dacă nu-ţi place ceva trebuie să faci orice ca să schimbi. Dar vedeam că Nora este persoana care acceptă. Am respirat adînc.

– Poţi să-mi spui mai mult despre toate astea? Poate dacă ştiu mai mult, voi putea înţelege mai bine. M-am gîndit că aş putea să înţeleg mai bine ce este de făcut. Dacă există un bărbat al meu, unul care era personificarea lui Jamie, aş face orice ca să-l pot găsi.

Ce este un suflet prieten. Este un cuvînt promovat de un californian la prezentarea unei cărţi, ca stil de viaţă. Aşa cum un actor nu prea inteligent spune unui interlocutor care îl adoră, „stilul meu de viaţă include şi pe prietena mea de suflet Bambu" şi trei săptămîni după aceea divorţa.

În termeni pishologici, prieten de suflet înseamnă jumătatea ta. Ca şi în *Biblie,* care spune, că după ce l-a făcut pe Adam a făcut-o pe Eva dintr-o coastă a lui. După Nora, aşa au fost făcute primele suflete – un suflet format din două jumătăţi care s-au despărţit, una bărbatul, alta femeia. Cu alte cuvinte, primele seminţe. E foarte adevărat, că nimic nu-i nou sub soare!

În teorie, persoana este tovarăşul perfect. Poţi fi fericit cu alte persoane, dar nu în aceeaşi măsură cum eşti cu ea. Sufletul prieten îţi completează fiinţa, cum spune ea. Dar lucrurile nu merg întotdeauna conform schemei. Băieţii mor în număr mai mare decît fetele. Două suflete îngemănate s-au născut uşă în uşă în Grecia, dar el moare la optsprezece ani căzînd de pe cal, iar ea va trăi pînă la optzeci. După moarte, el se reîncarnează într-un gladiator roman, iar éa este bătrînă şi îi poate fi mamă. După o sută de ani, se nasc din nou, uşă în uşă, dar tatăl nu-l poate suferi şi copiii nu se vor căsători. Etc... etc...

De unde se vede, că sufletele îngemănate sînt mereu despărțite. Așa cum am probleme cînd faxul meu nu comunică cu prietenii, nu-mi pot imagina cum Centrul de Control Ceresc încearcă să adune alături sufletele în jurul lumii, pentru secole întregi. Ținînd seama de toate piedicile, cum se pot întîlni două suflete prietene? Se pare că această întîlnire este un dar de la Dumnezeu. Dar trebuie... 1) să te rogi pentru asta, 2) să-l meriți și 3) să-l accepți sub orice formă ar fi în acel moment.

Nora avusese nevoie de timp ca să se obișnuiască cu umorul meu, dar începusem să fim împreună foarte mult timp. Ea spune că persoanele care vin la ea sînt foarte serioase, mai ales că veneau după ce renunțaseră la terapeuți și la sfătuitori contra sinuciderii. Găsesc că este normal să nu fie persoane vesele.

Dar eu mă amuz din orice, chiar și din ideea de a mă ruga să-mi găsesc prietenul de suflet. Mama m-a influențat spunîndu-mi că fetele cuminți se roagă doar pentru pace în lume!

Dar indiferent pentru ce se roagă fetele bune, eu dacă m-aș fi rugat pentru prietenul sufletesc, mi-ar fi fost teamă să nu apară vreun băiat pletos din Los Angeles, care mi-ar fi jurat că este un producător și mă poate face să devin un star. Am asigurat-o pe Nora că nu mă rugasem pentru prietenul de suflet.

Aici, Nora m-a uimit. Noi credem întotdeauna că gîndurile noastre sînt un teritoriu personal ce nu poate fi cunoscut, și iată că vine psihiatrul care îți spune tot ce ai gîndit și ai visat în ultimii trei ani.

Ea numește asta rugăciune, eu prefer s-o numesc dorință. Mi-am dorit să-mi pot găsi omul potrivit mai mult decît altcineva. Îmi amintesc că mă gîndeam foarte mult. Trebuie să existe un om și pentru mine, mai bun decît sînt alții. Un om care m-ar putea iubi atît de mult cum doream să-l iubesc și eu. Îmi doream un om cu care nu

puteam glumi și de care să spun că nu-mi pasă cînd mă jignea. Îmi doream omul care chiar dacă țipam la el, continua să mă iubească. Un om care să mă facă să mă simt în siguranță. Un om de care să fiu sigură că mă iubea profund. Nu fiindcă mi-o spunea, ci pentru că simțeam, doar prezența sa mă făcea să vibrez.

Nora spunea că prin cărțile mele îi trimiteam semnale.

Ea îmi spunea toate astea făcîndu-mă să roșesc, fiindcă constatam că-mi citea cele mai intime gînduri. Oamenii care m-au cunoscut credeau, din cauza umorului meu, că sînt cinică. Nici unul nu și-a dat seama că în fond, eram o ființă slabă. Un lucru asupra căruia a insistat Nora a fost afirmația mea că voi accepta acest suflet, indiferent de dimensiune și formă.

Mi-a trebuit puțin ca să-mi amintesc ce însemna asta. Era într-o noapte, cînd fiind singură și spre rușinea mea luasem o porție bună de gin tonic. Singurătatea și tristețea pot duce la vicii grave. În noaptea aceea, mi-am dorit foarte mult acest om și fiind scriitoare și călătorind mult, mi-am zis că l-aș aduce din orice țară, sănătos sau bolnav, sau oricum. Cînd Nora mi-a amintit asta, am înțeles și am căpătat puțină speranță. Oriunde ar fi acest om, cum l-aș putea găsi? Să dau un anunț în ziar?

Nora m-a privit din nou disperată. Mi-a spus că spiritele care mă ajută m-au adus la ea, ca să-mi spună și noutățile bune și cele rele. Ei bine, mi-a zis că acum are o veste bună. Eram sortită să-mi găsesc prietenul de suflet, după trei vieți.

Cu mult efort m-am stăpînit să nu țip. Există oare în capul acestei femei o parte care să trăiască în lumea reală? Nu există vieți anterioare tot așa cum nu există spirite conducătoare. Încăpățînarea și rigiditatea ei mă făceau să scrîșnesc din dinți.

– Îl vreau pe Jamie în viața asta de acum, am spus

eu, sînt americancă, şi vreau recompensa imediat!

Cînd m-a auzit, a rîs.

– L-ai putea avea dacă ai putea schimba trecutul, a spus ea. Dacă îl întîlneşti în după-amiaza asta, nu-l vei iubi ci îl vei urî. Îl vei urî la prima vedere atît de tare, încît nu vei mai dori să-l vezi vreodată.

Am stat acolo pînă cînd mi-a spus că timpul consultaţiei mele s-a terminat de mult, şi ea mai are şi alţi clienţi.

– De ce n-o cauţi pe adevărata Lady de Grey. S-ar putea să mai fie şi altele.

– Da, am îndrugat eu strîngîndu-mi lucrurile şi mergînd spre uşă. Nimic din toate astea nu există, aşa că aş face mai bine să continui documentările.

Cu toată drăgălăşenia ei, Lady de Grey nu era o eroină pentru o carte. Aveam nevoie de o femeie mai veselă, care să se potrivească cu Jamie al meu.

Am plecat la bibliotecă luînd de la un vînzător ambulant un hot dog pe drum. M-am gîndit să renunţ la pretenţiile mele. Acum trebuia să muncesc pentru ceva real.

Capitolul 5

După ce m-am liniştit şi mi-am regăsit echilibrul, am putut vedea că Rachel nu putea fi acea Lady de Grey care îl cunoscuse pe Fabergé. Rachel era prea ataşată de soţul ei ca să fie preocupată să perpetueze arta lui.

Ei bine, acum trebuia să gust amărăciunea, descoperind că Rachel nu puteam fi eu. Lady de Grey a mea nu era o femeie uşuratică care să cheltuiască prea mult,

ea era o protectoare a artelor.

Fiindcă acea Lady de Grey pe care o căutam eu nu avusese norocul să se mărite cu un om celebru, era destul de greu de descoperit. Este dezgustător dar adevărat, că femeile nu însemnau nimic dacă nu se ţineau de coada fracului unui bărbat. Pe de altă parte, ca să vorbim sincer, au existat şi femei celebre despre ai căror bărbaţi nu-şi mai aminteşte nimeni. Dar ca să fim mai sinceri şi cinstiţi, majoritatea femeilor celebre nici n-au fost măritate, aşa că nu aveau nevoie să le ceară bărbaţilor permisiunea să facă orice doreau.

În orice caz, Lady de Grey a mea era greu de găsit. Numele ei era Hortense, dar nu am putut găsi nici o dată de naştere, fiindcă în epoca aşa zisă edwardiană se considera o lipsă de politeţe să spui vîrsta unei femei, chiar şi într-o cronică de familie. Personal, mi-aş dori ca puţin din aceste obiceiuri să se întindă şi în timpurile actuale. În special, în revistele care se ocupă de personalităţi. Sînt incapabili să scrie ceva, despre oricine, fără a spune şi vîrsta celei de care se ocupă, ca şi cînd vîrsta ar însemna totul. Eu am început să detest acest obicei în ziua cînd am împlinit treizeci şi cinci de anni.

Eram încă în căutare cînd s-a închis biblioteca. Tot ce am putut să găsesc erau faptele de bază. S-a căsătorit cu Adam fiul lui Rachel în 1904, şi a murit în 1907, trei ani după ce murise Rachel.

După informaţia găsită, atît Hortense cît şi soţul ei au murit pe 8 iunie 1907, aşa că mă întrebam dacă muriseră într-un accident. Mi-am notat deci data pentru a o compara cu cea a accidentului vasului Titanic. După moartea lui Adam, nu au mai fost moştenitori şi titlul s-a stins.

Întorcîndu-mă acasă, eram tristă. Scriind poveşti de dragoste şi pierzînd mult timp cu studiul istoriei, ştiu cît de important este un moştenitor. Ascultam vocea minu-

nată a Fredericăi von Stade pe care o aveam înregistrată stereo şi m-am gîndit la marea tragedie a contelui şi a soţiei lui, care au murit tineri, fără a lăsa moştenitori care să le ducă mai departe numele familiei.

Deşi este absurd, am început să mă simt vinovată ştiind că era din vina mea! Nu am mai povestit nimănui că în urmă cu zece ani aveam un prieten care credeam că mă va lua de nevastă.

De aceea nu mi-am luat măsuri de precauţie tot anul, dar fără nici un rezultat. Nu am rămas gravidă şi asta a dus la ruptura legăturii noastre.

Dacă este adevărat ce mi-a spus Nora, că trăsăturile caracteristice nu se modifică în cursul mai multor vieţi, mă întreb dacă o femeie poate să rămînă stearpă peste secole. Hortense şi soţul ei au fost căsătoriţi trei ani, dar nu au avut copii. Problema nu putea veni din partea lui Adam. Ca orice scriitor de romane de dragoste, ştiu că există nume virile care desemnează bărbaţii virili, şi altele pentru ceilalţi bărbaţi. Chiar şi în alfabet există anumite nume care poartă în ele virilitatea! De aceea, nici nu prea găseşti eroi cu nume începînd cu O sau L. Cele mai bune nume pentru bărbaţi, încep cu R, S, T. Totuşi, Adam şi Alexandru sînt nume bune, şi mai sînt scriitori de romane de dragoste care îşi botează eroii Nicolae.

Oricum, cu un nume viril ca Adam, nu se putea ca vina să cadă pe el, deci motivul că nu au avut copii nu putea fi decît Hortense.

A doua zi dimineaţă m-am dus devreme la bibliotecă. În timpul nopţii mă chinuise ideea că dacă una din protectoarele lui Faberg era regina Alexandra, s-ar putea să găsesc ceva despre Lady de Grey în cărţile ce scriu despre regină.

Dar mai bine nu aş fi avut ideea! Am găsit-o pe Hortense în cărţile grupate sub numele de Cercul Marl-

borough. Casa în care a trăit prinţul de Wales înainte de a deveni rege sub numele de Eduard VII, se numea Palatul Marlborough, şi persoanele celebre care îl frecventau au format Cercul Marlborough. Ce mă enervează acum este că lumea care acum nu se pasionează ca mine de trecut, zîmbeşte indulgent cînd spun că cineva din trecut a fost aventuros. Fiecare generaţie crede că ea a inventat poveştile de sex. Sincer, este adevărat! Oamenii cred că pe vremea aceea, părinţii lor habar nu aveau; aşa că, nu era posibil ca în epoca victoriană să existe persoane care să ştie ceva despre sex. Ce ar fi putut face cei din Cercul Marlborough care să fie legat de aventură?

Dacă aş putea, aş vrea ca prin cărţile mele să-i fac pe cei de azi să înţeleagă că fiecare generaţie a fost preocupată de sex. Azi, după o pană de electricitate sau după un viscol, iată că numărul născuţilor după nouă luni a crescut.

Cum nu-şi pune nimeni întrebarea, de ce în trecut oamenii aveau aşa de mulţi copii?

Adevărul este, că după ce am terminat de citit, am constatat că Cercul Marlborough era libertin. La fiecare sfîrşit de săptămînă se adunau cu toţii la un domeniu mare al unuia dintre ei şi gazda punea pe uşi cărţi de vizită cu numele locatarului. În felul acesta, amanţii se puteau întîlni mai uşor. O poveste amuzantă vorbeşte despre un duce gelos care a schimbat cărţile de vizită şi care s-a trezit în pat cu propria lui nevastă. Povestea a avut haz fiind relatată de chiar cei doi eroi, cînd toată lumea ştia că te poţi culca cu oricine voiai. Vedeţi deci că aceşti oameni ştiau să se distreze chiar şi fără televiziunea care te scoate din minţi. În loc să stea într-un teatru aşteptînd ultima frumuseţe a Hollywood-ului să se dezbrace pentru un prost, omul din era edwardiană şedea în pat la lumina unei lumînări şi aştepta ca femeia

să-şi scoată cele nouă fuste. Aştepta să vadă un trup pe care nu-l mai văzuse şi altcineva, fiindcă în vremea aceea femeile nu umblau în tricouri şi blugi. Şi nici nu mai văzuse sute de trupuri pe care să le compare cu al nevestei. Nu ştiau nici că femeile nu trebuie să sufere de celulită. Ah, unde sînt timpurile acelea!

În timp ce citeam despre Cercul Marlborough, am găsit cîteva referiri la Lady de Grey şi eram bucuroasă că nu se vorbea prea mult despre ea. Avusese atîtea legături amoroase cu alţi bărbaţi, încît ajunsese să fie aproape ostracizată de cercul prinţului. Totuşi fusese pedepsită, nu pentru că avusese prea multe aventuri, ci fiindcă încălcase regula principală şi anume: era interzis să ai aventuri înainte de a naşte primul copil. Se presupunea că omul care poseda o avere mare şi avea un titlu de noblețe cu cîteva generaţii mai înainte, trebuia să ştie cu siguranţă că primul născut era al lui. Aşa că bărbatul care se însura cu o fetiţă de optsprezece ani pleca cu ea la moşie şi se asgiura că a însărcinat-o imediat. După aceea el pleca la oraş să se distreze. După naşterea primului copil, se întorcea să-i mai facă unul. După ce născuse doi copii, doamna era liberă să-şi trăiască viaţa!

În epoca edwardiană, era obligatoriu ca primii doi copii să semene cu tatăl. După aceea se făceau speculaţii pentru fiecare copil, căutînd alte asemănări.

În memoriile ei, o femeie povestea cum chiar în ziua nunţii mama ei îi dăduse următorul sfat: să nu faci observaţii privind asemănarea copiilor mai mici. După mulţi ani, a aflat că de fapt tatăl ei era unchiul Harry.

Se pare că Hortense a încălcat regula, avînd aventuri înainte de naşterea moştenitorului. Singura presupunere era că-şi ura soţul. Deşi nu există scuză pentru faptele ei.

Îmi pare foarte rău să o spun, dar povestea asta m-a

întristat. Din nefericire, povestea nu mi se potrivea. Ce s-ar fi întîmplat dacă părinţii mei m-ar fi forţat să mă mărit cu un om care nu-mi plăcea? Eu nu am jucat niciodată după cum mi se cînta şi ştiu că dacă sînt nefericită, pot face lucruri rele dar pe care nu sînt dispusă să le mărturisesc nimănui. Dar mă îndoiesc că ar exista o femeie la treizeci şi nouă de ani care să nu aibă la activul ei una sau două fapte de care preferă să nu-şi amintească.

Deci, Lady de Grey a fost căsătorită timp de trei ani cu un bărbat pe care nu-l iubea şi avusese nenumărate aventuri. Încerca să găsească iubirea? De supărare, lovea în oamenii care o puseseră în această situaţie?

Aş mai fi cotrobăit eu prin hîrţoage dar era timpul să mă întîlnesc cu Nora, aşa că mi-am strîns lucrurile şi am plecat.

Nora avea ochii duşi în fundul capului, avea privirea de care, în secret, mă bucuram (şi ce secret se poate ascunde unui psiholog?). Însemna că a stat toată noaptea privind în globul de cristal sau altceva, ca să găsească secretul vieţilor mele anterioare. Am încercat să-mi ascund nerăbdare aşteptînd încă o parte a poveştii. Totul părea un roman mare pe care nu-l puteam scrie. Un roman pe care nici nu-l puteam citi stînd în pat cu un pahar de limonadă! Zi de zi aflam cîte o bucăţică.

– În era edwardiană vi s-au întîmplat multe lucruri rele, ţie şi acestui bărbat, a spus Nora.

– Prietenului sufletului meu?

– Da. V-aţi sinucis amîndoi.

– De ce?

Cuvîntul *de ce* este un cuvînt important într-o poveste. Să spui că a fost o crimă, nu trezeşte interesul nimănui, dar să descrii starea emoţională în care s-a comis crima, poate reţine atenţia oamenilor – şi în cazul meu merita cheltuiala!

– Nu aveaţi încredere unul în celălalt, sub efectul unui blestem.

– Blesteme? Cînd cineva spune vorbe murdare? Eu nu eram guralivă, chiar dacă în lumea romancierilor era o întrebare, dacă să le utlilzezi sau nu.

– Vrei să spui blestemele, ca în filemele siciliene? Sau cele folosite în romanele proaste? În general cele pe care le rosteşte un condamnat la moarte şi care se manifestă peste şapte generaţii? Cam aşa ceva?

După privirea ce apăruse pe faţa Norei mi-am dat seama că ea nu citise ca mine cîteva mii de romane. Am luat o gură de aer.

– Vrei să spui că aceşti doi oameni, chiar înainte să se omoare, s-au blestemat reciproc? Cum ar fi să nu fii fericită pînă cînd un fiu chel se căsătoreşte cu o pisică roşie, şi aşa pînă cînd apare o fată ce se numeşte Cat[1] şi am îndrugat mai departe, în timp ce era clar că Nora nu înţelegea nimic. Există bancuri pe care le înţeleg doar scriitorii! Care erau blestemele?

Ştiam dinainte ce îmi va răspunde.

– Nu ştiu.

Am început să o compăptimesc, dar sînt vorbe pe care le spui degeaba.

– Deci, nu aveau încredere unul în celălalt, s-au blestemat reciproc şi apoi s-au sinucis?

– Da.

– Şi din cauza asta, după sute de ani, eu fac prostia să las să-mi scape un om minunat ca Steve?

Nora mi-a zîmbit ca şi cînd cunoştea secretul pe care eu i-l ascundeam.

– Ce este!? am strigat eu obosită să tot caut ceea ce

1. Pisică

părea că aflase despre mine.

– Nu-l iubeai pe acest Steve. Te plictisea. Tu voiai să te măriţi fiindcă te temi că anii trec. Nu mai vrei să mai fii singură. Îţi doreşti un bărbat cu care să îmbătrîneşti împreună. Şi cu o voce mai scăzută, a adăugat: Ai dori să ai un copil sau doi.

A lovit în plin. Cînd mergeam la psihoterapeuţi şi vorbeam săptămîni întregi despre părinţii mei şi iar despre ei, tot ce simţeam era că îmi cheltuiesc banii zadarnic. Dar această femeie îmi spunea despre mine lucruri pe care nu îndrăzneam să le recunosc. Da, eram speriată de vîrsta mea şi de tinereţea care se ducea repede. Da, îmi era teamă de singurătate. Ani de zile a fost de ajuns să scriu şi să am succes, dar acum nu mai era destul. Obosisem să trăiesc singură. Doream un bărbat mare, zgomotos, care să se învîrtă în jurul meu spunîndu-mi că sînt cea mai, cea mai!

Este adevărat, Steve m-a plictisit. Era perfect. Ar fi fost foarte bine dacă eram şi eu perfectă, dar sînt departe de a fi. Sînt zile cînd în loc să merg la gimnastică, vreau să mănînc îngheţată. Sînt zile... Nu mai voiam să mă gîndesc la Steve. Era un băiat minunat şi ştiam asta, şi ar fi însemnat să mă mint eu însămi gîndind altfel. M-am purtat urît cu el, şi nu ştiu de ce. Nu-mi imaginam că lecţiile de istorie medievală aveau o legătură cu ce se întîmpla cu mine.

– Am treizeci şi nouă de ani, am spus eu cu un glas atît de slab că abia se auzea. Bărbaţii de vîrsta mea nu doresc copii – decît dacă au deja optsprezece ani şi umblă în bikini. Am spus încercînd ca de obicei să o întorc pe glumă.

Felul în care m-a privit Nora m-a asigurat că nu vede copii în jurul meu. Ce mi-a spus?

– Prezentul este şi viitorul tău.

„Sînt aşa cum voi fi întotdeauna", m-am gîndit eu.

„Singură, şi cu un maldăr de eroi pe hîrtie, care să mă iubească."

– Nu este nimic de făcut? Eşti sigură că nu ai un văr cu părul roşu, sau alţii care să-şi dorească o scriitoare de romane de dragoste?

Nora nu a mai zîmbit.

– Cred că te-a blestemat să nu mai iubeşti pe nimeni, decît pe el.

M-a privit trist, ca şi cînd era bucuroasă că pe ea nu o blestemase nimeni. Asta m-a surprins!

– Vrei să spui că... adică, dacă există aceste vieţi anterioare... că eu nu am mai iubit pe nimeni din secolul al şaisprezecelea? Că trăind viețile una după alta, am fost tot singură?

– Te-ai căsătorit şi...

– Copii?

– Nu prea mulţi. Nu eşti o femeie fertilă.

Ia te uită! Mă voi întoarce la terapeutul care îmi spunea că doream să mă culc cu tata! Cel puţin îmi dăduse ceva speranţe de viitor. Nora nu-mi dădea nici măcar pentru trecut.

– Dar pe aceşti bărbaţi pe care i-am avut, nu i-am iubit?

– Nu aşa cum l-ai iubit pe cel care reprezenta jumătatea ta. Spiritul lui nu ţi-a permis să-l iubeşti cu adevărat decît pe el.

– Şi nu l-am mai văzut din epoca elisabetană?

– Da. Doamna de companie care se ocupa de bijuteriile tale s-a măritat cu el. Ea... mi-a spus Nora, ca şi cînd n-aş fi înţeles.

– Ce? Vrei să spui că Lady de Grey s-a măritat cu acest bărbat pe care îl iubesc...

– Da.

– Dar din cîte ştiu, s-au urît.

– Dragoste... Ură... Acelaşi lucru.

„Nu în cartea mea", m-am gîndit eu. Nu am urît încă niciodată, pe cineva pe care l-am iubit. Am urît băiatul cu care învăţam, pentru că încerca întotdeauna să-şi bage mîna sub rochia mea.

– Adevărata ură este cealaltă faţă a monedei, care este dragostea pe partea opusă. Ura, ca şi iubirea, durează secole.

– Dacă ne-am urît, de ce ne-am căsătorit?

– Fiindcă vă iubeaţi.

– Ai ceva de băut? am întrebat eu.

– Nu te speria. Totul se va aranja curînd, mi-a spus zîmbind.

– Curînd? Adică după încă trei vieţi de acum înainte?

– Da. Vezi, tu scrii despre el, despre acest om... s-a oprit aşteptînd să-i pronunţ eu numele.

– Jamie... am şoptit eu. Jamie e sufletul meu frate.

– Da. Este la fel ca tine, nu? Este puternic, dar nu este întotdeauna sigur pe el. Şi are nevoie de tine, nu-i aşa?

– Da.

Nu am mai scos nici un cuvînt, de teamă că voi începe să plîng.

– Începi să-l ierţi fiindcă te-a trădat.

– M-a trădat?

– Aşa ai crezut. Credeai că nu te iubeşte tot atît cît îl iubeai şi tu, aşa că...

– M-am omorît...

– Da. Apoi s-a sinucis şi el.

– În aceeaşi zi, la aceeaşi oră.

Nu am considerat niciodată că pactul sinuciderii ar fi romantic. Povestea de la Mayerling mă dezgustă. Dar dacă Nora avea dreptate, atunci m-am sinucis în acelaşi timp cu bărbatul pe care îl iubeam, sau îl uram destul, pentru că îmi făcea viaţa imposibilă în următorii patru sute de ani.

– Deci, lasă-mă să văd dacă înțeleg totul. L-am iubit pe acest om în evul mediu, dar m-a trădat sau nu, ne-am sinucis amîndoi din dragoste... sau din ură? Eu confund oare aceste două sentimente?

Nora a ridicat din umeri, ca să-mi arate că nu este nici o diferență.

– În ordine, am murit, şi de atunci am avut şansa să îndreptăm lucrurile, dar mai rău le-am încurcat, aşa că acum, după patru sute de ani, încep să-l iert. Dovadă că am trecut peste dragostea reală pentru un bărbat pe hîrtie care este adevărata dragoste, dar pe care nu-l voi mai vedea decît după alte trei vieți. Este bine?

Zîmbind, Nora a aprobat.

– Da.

– Atunci, dragă Nora, care din noi este nebună?

Am rîs amîndouă, fiindcă totul era ridicol. Faptul că l-am părăsit pe Steve, avea mai repede o explicație legată de copilăria mea, decît aiureala de acum cîteva secole. Mi-am spus că de fapt nimic din ce-mi spunea Nora nu avea nici o legătură cu mine. Era doar o poveste, şi atîta tot, iar eu o plăteam ca să mă ajute în documentările mele.

I-am spus la revedere, şi am plecat acasă.

Capitolul 6

A doua zi dimneața, o parte din mine spunea că ar trebui să renunț la ideea asta şi să scriu altceva. Poate o poveste drăguță cu cowboy. Mai ales că trebuie să mă gîndesc şi la vînzare. Poate că pe cititorii mei nu-i va interesa o carte despre vieți anterioare şi e un lucru pe

care orice editor îl ştie că nu poți să faci o cititoare să cumpere ceva ce nu vrea să citească. Am întrebuințat substantivul feminin, pentru că optzeci la sută din cumpărătorii cărților sînt femeile. Gîndiți-vă puțin cîte femei cunoaşteți care citesc şi cîți bărbați renunță la fotbal şi bere, ca să citească o carte?

M-am gîndit la toatea acestea în timp ce mă îmbrăcam şi mergeam spre bibliotecă. Fiindcă nu aveam întîlnire cu Nora, aveam multe ore libere.

În jurul orei unu, am găsit ce căutam. Cea mai bună prietenă a lui Lady de Grey, contesa Dyan (nu este nici o coincidență că numele celei mai bune prietene a mea începe tot cu D) a făcut cîteva mențiuni în memoriile sale despre Lady de Grey. Mi s-a oprit respirația cînd am citit doar primele rînduri. Lady de Grey era cea mai mare protectoare a operei. Îi plăcea opera şi i-a avut ca invitați pe Melba şi pe Caruso la diverse ocazii.

„Cu toate că şi alții pretind că le place opera, Lady de Grey o iubea cu adevărat. Cred că, dacă s-ar fi putut, ar fi ascultat *Traviata* chiar şi în timp ce făcea baie", scria Lady Dyan.

Am căzut pe spate în scaunul din sala de lectură şi mi-am ținut respirația. Cînd aveam paisprezece ani, am primit de Crăciun un radio portabil. Mi-l dorisem foarte mult, fiindcă voiam să ştiu care erau numele celebre din muzică, adică cei care dețineau topul. Doream să mă plimb pe sălile şcolii pocnind din degete cunoscînd toate cuvintele cîntecelor, ca şi toți ceilalți copii. Era una din încercările vieții mele de a fi la fel cu ceilalți.

Dar în încercările mele de a găsi postul unde se transmiteau topurile, am auzit un bărbat cîntînd, şi am rămas hipnotizată. Am rămas aşa pînă cînd nesuferitul meu de frate mai mic (sînt altfel decît nesuferiții frații mai mici) a început să rîdă şi să-mi spună că ascultam o operă de rahat.

Din acea zi, mi-am ascuns dragostea pentru operă şi muzica clasică, ca şi cînd m-aş fi ascuns fiindcă mă drogam. Mă obişnuisem să prind posturile preferate cu o viteză uimitoare.

După mulţi ani, am aflat că oamenii care ascultă operă sînt consideraţi mai inteligenţi, mai rafinaţi decît ceilalţi. Mi se pare că este o prostie la fel de mare ca şi atunci cînd îţi baţi joc de ceilalţi oameni. Adevărul este că îmi place chiar dacă pare demodat. Îmi place muzica, îmi plac vocile, acţiunea pasionată cum este cea din *Carmen*. Opera este doar un mănunchi de poveşti de dragoste puse pe o muzică divină. Pentru mine, este ceea ce scriu sub altă formă. În plus, este bizar cînd romancierii care scriu cărţi de dragoste sînt înjuraţi, dar dacă pun o astfel de poveste pe muzică sînt admiraţi. Dar sînt eu în măsură să judec inteligenţa superioară a criticilor?

Deci iată am aflat că Lady de Grey iubea opera, îi plăcea atît de mult încît era în stare s-o asculte chiar şi cînd era în baie, închipuiţi-vă! Continuînd să citesc cartea lui Lady Dyan, am mai găsit şi alte amănunte despre Lady de Grey. Era extraordinar de curioasă, îi plăcea să pună întrebări oamenilor şi să ştie totul despre ei. Se simţea bine cu măturătorul dar şi cu regele. Avea simţul umorului şi spunea cele mai amuzante snoave; oamenii doreau întotdeauna să stea lîngă ea la dineuri, fiindcă îi făcea să rîdă.

Cînd am terminat cartea, tremuram. Mă vedeam întocmai, pusă pe hîrtie. Cînd să închid cartea, am observat că are şi un epilog. Aproape că nu l-am citit. Continuînd să fiu fascinată de descrierea imaginii mele, nu am spus prea multe despre Lady Dyan. Ea a avut doi fii, unul din ei poet, apreciat şi iubit încă din tinereţe. Al doilea băiat scrisese un roman înainte să împlinească douăzeci şi unu de ani. Amîndoi muriseră în primul război mondial.

Daria, cea mai bună prietenă a mea, are o teorie, că problema aristocraţiei engleze este că majoritatea celor mai buni dintre ei au murit în primul război mondial.

Epioigul spunea că multe persoane o rugaseră pe Lady Dyan să nu o menţioneze pe Lady de Grey din cauza celor ce se întîmplaseră înainte de a dispărea. Dar Dyan a scris, „Lady de Grey a fost prietena mea, nici o femeie nu poate avea o prietenă mai sinceră. Era prima care purta rochiile pe care le concepeam pentru ea şi de cîte ori am avut nevoie, a fost lîngă mine. Mă rog ca spiritul ei să nu bîntuie casa Peniman aşa cum spune lumea. Mă rog să fie în cer, avînd grijă de fiii mei pînă voi ajunge eu acolo. Menţin tot ce am spus: a fost prietena mea."

Nu ştiu de ce, paragraful mi-a dat fiori pe spinare. Poate ideea fantomei. Nu ştiu. Dar am închis cartea cu zgomot şi am ieşit repede din bibliotecă.

Capitolul 7

Mi-am petrecut sfîrşitul săptămînii închisă în apartamentul meu. De obicei cînd scriam o carte, eram într-un anume fel detaşată de el. Poate că eram foarte îndrăgostită de eroul meu şi mă întristam tot aşa de mult cînd cartea se termina, deşi ştiam că este doar o poveste şi nu o realitate în viaţa mea. Dar acum eram tulburată. Părea că nu-mi pot aminti dacă eram Lady de Grey sau Hayden Lane. Tot aşa uneori nu-mi amintesc dacă Jamie exista sau era doar pe hîrtie.

Ce-mi spusese Nora mă tulburase mai mult decît îmi spusese vreun psiholog vreodată, fiindcă în vorbele ei

era mult adevăr. Fiecare cuvînt pe care îl citeam despre Lady de Grey părea să-mi amintească mai mult. Părea că-mi amintesc felul în care Jamie întorcea capul. Era oare ceva inventat, sau era o amintire a lui.

Nici luni nu am avut poftă să-mi părăsesc apartamentul. De fapt, nici nu aveam poftă să trăiesc. Nu m-am spălat pe cap şi nici nu m-am obosit să mă îmbrac. Am rămas în halatul de baie, mîncînd iaurt pahar după pahar (făcîndu-mi iluzii că este mai sănătos decît îngheţata) şi m-am uitat la televizor.

Fac aici o paranteză: de ce întotdeauna am de-a face cu femei care spun „am fost aşa de tristă, că m-am dus să alerg cinci mii de metri"! Nu o spun nimănui, dar eu cînd sînt tristă, zac în pat, şi trei zile mănînc o pulpă de vacă bine friptă, cu o tigaie de cartofi prăjiţi, şi şase pahare de îngheţată. Cînd sînt tristă, abia am putere să stau în picioare, dar să mai şi alerg. Singurul lucru pe care îl pot face este să mestec. Aşa că, am mîncat şi m-am uitat la televizor, căci în timpul zilei se transmit varietăţi americane care mă fascinează aşa cum fluierul fascinează cobra. De ce oare lumea se uită cum unii îşi etalează ura şi suferinţele, sau ciudăţeniile, în faţa întregii ţări, este un lucru pe care nu-l înţeleg. Am văzut surorile care se urăsc, apoi bărbaţi care doresc să fie femei, apoi un bărbat care se plimba peste tot cu o păpuşă de cauciuc de mărime naturală, şi le făcea de ruşine pe fetele lui (bărbatului nu-i era ruşine şi expunea toată garderoba păpuşii).

La ora optsprezece, cînd eram gata ameţită de cap, am văzut o piesă despre întoarcerea la viaţa anterioară. Erau oameni care se supuneau hipnozei ca să poată afla ce fuseseră în vieţile anterioare. Am stat cu sufletul la gură uitîndu-mă la piesă pînă la sfîrşit. Aş vrea să pot spune că nu am mîncat nimic în acelaşi timp, dar în realitate am mîncat dublu. Mă obseda ce-mi spusese

odată Nora: „I-ai putea avea dacă ai putea să schimbi trecutul".

M-am repezit să-i telefonez Norei înainte de a-mi sfîrşi ultima linguriţă de iaurt cu fructe; am încercat apoi de multe ori pînă am putut să dau de ea. Îl prinzi mai uşor pe preşedintele Statelor Unite la telefon, decît pe Nora. Ce probleme or fi avînd oamenii de au atîta nevoie de un psiholog? Gîndul acesta făcea abstracţie de cazul meu!

Nu mi-au trebuit decît cîteva minute cînd am prins-o, ca să-i explic ce voiam să ştiu.

– Aş putea să-l văd pe Jamie prin hipnoză?

Tăcerea ei m-a enervat şi am început să vorbesc în viteză cîte o sută de cuvinte pe minut. I-am spus că aveam nevoie să o fac pentru a-mi putea scrie cartea. Aveam nevoie de multe răspunsuri la întrebările mele: de ce a dispărut Lady de Grey? De ce soţul ei a murit în aceeaşi zi cu ea? De ce nu au avut copii?

Trăncăneam mereu, şi pentru mine şi pentru ea. Doream să-mi pun într-o ordine logică toate trăsnăile pe care le aflasem în ultimele săptămîni. Nu există viaţă anterioară, aşa că nimeni nu se mai poate întoarce, dar dacă se poate, aş face-o şi eu, în scopul documentării ştiinţifice. Ei, bineînţeles, poate că romanele de dragoste nu sînt chiar ştiinţifice, dar o poveste reuşită merită, nu?

– Nu trebuie să faci asta, a spus Nora, în sfîrşit.

– Ce? Să fac ce?

– Eşti prea nefericită, ca să te întorci.

Vă jur că femeia asta mă înnebuneşte!

Am insistat.

– Nu vorbesc de întoarcere, vreau doar să dau tîrcoale, şi să văd... voiam să spun să-l văd pe Jamie. Să-l privesc în ochi, să văd ce se întîmplă cînd îl priveşti în ochi pe prietenul de suflet, jumătatea mea. Vreau să văd cum era în epoca edwardiană. Vreau...

– Dacă te duci, s-ar putea să doreşti să rămîi acolo. Nimic nu te atrage ca să te întorci în prezent.

– Am un contract pe care trebuie să-l respect şi o masă acoperită de facturi pe care trebuie să le achit, am spus eu în glumă.

Dar Nora nu rîse.

– Nu trebuie să faci asta, promite-mi... este foarte primejdios.

– Dar există posiblitatea ca ea să fie doar o fantomă.

– Fantomele sînt spirite foarte nefericite şi nu ai dreptul să le contactezi, a spus ea hotărît.

Deşi am treizeci şi nouă de ani, am început să plîng.

– Dar am văzut un spectacol la televizor, o grămadă de oameni au făcut-o. Este ceva obişnuit. În California...

– Tu nu eşti o persoană obişnuită... a spus-o cu puţin umor. Ceea ce ţi s-a întîmplat ţie în trecut, nu este ceva obişnuit.

A oftat încercînd să se calmeze şi eu m-am bucurat în secret că- şi pierduse şi ea cumpătul.

– Hayden, ştiu că nu mă crezi cînd îţi vorbesc despre Karma şi blesteme, dar ele există. Trebuie să laşi natura să-şi urmeze cursul.

– Vrei să spui că trebuie să mai aştept trei vieţi ca să-l văd pe Jamie? Îmi voi petrece viaţa de acum, apoi următoarea, şi încă una singură, fără el?

Sînt momente cînd viaţa unui om nu mai are rost, şi aşa era acum. Eram ca un copil care cerşeşte de la mama sa o bomboană. Îl vreau pe Jamie, şi îl vreau acum, asta îi ceream eu ei.

– Vino mîine să stăm de vorbă. Îţi voi explica totul mai pe larg. Pînă atunci odihneşte-te, şi nu mai mînca!

Atunci am scos limba spre telefon, şi am închis. Ar trebui să existe reguli care să stabilească domeniul de cercetare al psihologilor, să se poată amesteca în anumite acţiuni ale celorlalţi, dar tendinţele alimentare să le fie interzise.

Nu mă simţeam cu nimic mai bine după ce vorbisem cu ea, păstrînd şi obiceiurile proaste. Totuşi, am recunoscut că avea dreptate cu mîncarea. M-am hotărît să-mi fac o salată. Am luat cel mai mare castron pe care-l am şi apoi am golit frigiderul, punîndu-mi în salată peşte chinezesc cu multe calorii şi salată, ca pentru o pereche de iepuri. Nucşoară, crutoane de pîine şi am turnat deasupra o jumătate de sticlă de sos cu condimente.

În timp ce mă îndopam şi mă întorceam la televizor, mi-am gîndit că dacă nu fac ceva ca să-mi schimb dispoziţia, voi avea probleme cu greutatea în viitor.

Cred că totul ar fi fost în ordine, adică aş fi ascultat-o pe Nora dacă nu s-ar fi întîmplat două lucruri. Primul a fost că m-am împiedicat de o carte, iar al doilea, a fost telefonul lui Milly. Vă asigur că dacă sînteţi lîngă mine, este imposibil să nu vă împiedicaţi de o carte. Am mii de cărţi în realitate. Sînt peste tot: pe rafturi, pe mese, pe podele, sub mese, peste tot. Majoritatea cunoscuţilor se sperie de grămezile de cărţi răspîndite în jurul meu. Cu excepţia Dariei. Cînd vine în vizită trebuie să le adun, căci altfel îşi petrece timpul răscolind prin cărţile mele şi nu-mi mai dă nici o atenţie.

Aşa că m-am împiedicat de o carte care se agăţase de halatul meu, ceea ce nu era nimic neobişnuit. Dar cînd am luat-o, am văzut că era o carte pe care o cumpărasem cu ani în urmă, într-un oraş din Wales, care ca să atragă turiştii purta titlul *Cele mai multe librării din lume*. Cred că un titlu ca acesta ar atrage turişti şi în America.

Cartea era un exemplar din 1898, avînd ca subiect aristocraţia de Debrett. Nu am găsit prea multe detalii despre soţul lui Lady de Grey sau a familie sale, asta

fiindcă nu mai existaseră urmaşi. Dar în 1898 mai trăia încă. De obicei, Debrett dădea date ce lipseau în alte cărţi. Dar ce am găsit în această carte, m-a făcut să mă înăbuş.

Acolo, negru pe alb, la pagina 645, era ceva ce m-a izbit, şi numai pe mine.

Soţul lui Lady de Grey, se numea Adam Tavistock, Lord de Grey.

Capitolul 8

În tot ce se întîmplase după aceea, Milly fusese vinovată. Ea, ca şi nouăzeci şi nouă la sută din scriitorii de romane de dragoste, locuieşte undeva în Texas. Spun undeva, fiindcă viaţa este prea scurtă ca să înţelegi Texas-ul. Cînd vreau să merg în Texas pentru întrunirile unor scriitori de romane de dragoste, o chem pe editoarea mea de acolo şi îmi trimite un bilet. Iau avionul şi aterizez undeva în Texas. Există doar două oraşe în acest stat, unul se numeşte Houston şi al doilea Dallas. Unul din ele are o alee acoperită ce se cheamă Galeria, celălalt nu are. Personal nu sînt sigură unde trăieşte Milly. Este în afara oraşului care nu are alee, de aceea sînt sigură că o voi întîlni în primul loc. Altfel, aş merge să fac cumpărături.

Nora spusese, că într-o viaţă anterioară, Milly era şi nu era mama mea. Pot s-o cred. Pe paşaport sînt mai în vîrstă decît Milly, dar ea este ceea ce Nora numeşte un suflet bătrîn. Trăieşte singură şi scrie cele mai dulci şi mai drăgălaşe romane ce-ţi poţi imagina. Eroinele ei sînt

nobile şi bune, trăiesc la fermă şi fac plăcinte la bîlciul districtual, spre deosebire de eroinele mele care călăresc armăsari negri şi învîrtesc săbii.

Am chemat-o pe Milly şi am început să-i spun ce se întîmplă în viaţa mea. Cele două prietene ale mele, Daria şi Milly, sînt foarte diferite. Daria are o minte ascuţită şi atenţia risipită ca a unui copil de trei ani. Ca s-o faci să rîdă, trebui să fii original şi să povesteşti repede şi perfect. Orice altceva o plictiseşte. Daria te ţine în alertă.

Milly, este mai mult genul „hai să facem prăjituri şi să trăncănim". Aşa că, în seara cînd am aflat că tovarăşul sufletului meu avea numele tuturor bărbaţilor minunaţi despre care scrisesem, Milly m-a invitat să o vizitez în oraşul texan.

După cîteva zile, m-am dus acasă la ea. Atunci mi-a spus că invitase la masă cîţiva prieteni. Trebuie să mărturisesc că m-am supărat puţin, fiindcă eu doream ca Milly să asculte doar problemele vieţii mele şi despre cartea mea. Deşi mi-e ruşine, trebuie să mărturisesc că bunătatea ei fără margini mă face să fiu egoistă. Dar ruşinea nu elimină egoismul.

Totuşi, m-a înveselit puţin cînd Milly mi-a spus că invitase un bărbat care reuşeşte întoarceri în timp.

– Ai făcut vreodată în viaţă ceva ce ştiai că nu este bine, dar nu te-ai putut stăpîni să nu faci?

Nu-i spusesem prietenei mele toată povestea, de fapt îi spusesem foarte puţin în zilele cînd îmi hotărîsem călătoria. Lăsasem deoparte povestea cu Nora. Una era să consulţi un psiholog în intimitate şi să auzi toate chestiile despre prietenia de suflet, sau că iubirea este totuna cu ura, şi alta este să povesteşti în gura mare la lumina zilei.

Scurtasem subiectul şi i-am povestit de Jamie, despre documentările mele care scoseseră la iveală că

acesta se numea Tavistock, apoi că am văzut la televizor persoana cu întoarcerile în timp. Dariei i-aş fi putut spune totul, fiindcă ea este mai implicată în spectacol decît în adevăr, dar Milly crede orice i se spune.

Acum mă pregăteam să-mi petrec seara cu un hipnotizator şi Nora nu era aici să-mi spună să nu fac ceea ce îmi doream atît de mult să fac. Dacă l-aş vedea pe Jamie – vreau să spun Adam – l-aş putea pune la curent... Nu ştiu cu ce l-aş putea pune la curent, fiindcă nu ştiam aproape nimic, doar data morţii lor; dar ştiam că îl voi iubi. Dacă l-aş vedea pe Jamie, l-aş iubi şi nu l-aş urî cum spunea lumea că-şi ura Hortense soţul.

În timp ce aşteptam sosirea omului, abia o auzeam pe Milly vorbindu-mi despre contracte şi bani, discuţia obişnuită a scriitorilor. Mă uitam tot timpul la uşă, avînd impresia că aud soneria.

Cînd a sosit, împreună cu trei femei, eram nefiresc de excitată, şi mă luptam să stau liniştită la masă. Mi se părea că cina va dura o veşnicie şi cînd ne-am ridicat de la masă îmi venea să ţip. Ca să n-o mai lungesc, nu voi mai scrie ce gîndesc despre newyorkezi şi texani, care deşi sînt acelaşi popor dar avînd un accent diferit, se urăsc.

Nora mi-a spus odată că pentru a fi hipnotizat tot ce trebuie să faci este să vrei să te laşi. Pînă cînd hipnotizatorul să înceapă, eu doream cu disperare să-l văd pe Jamie.

Cînd m-am întins pe canapeaua din salonul lui Milly, bărbatul care purta blugi şi cizme de cowboy a spus:

– Este o viaţă în care vrei să ajungi?

Îi străluceau ochii într-un fel în care îmi dădea de înţeles că ştia ceva ce jurase să nu spună, dar nu se putea stăpîni să nu-mi arate că ştia.

Dulcea, încrezătoarea Milly, plină de intenţii bune, are cîteodată gura mare.

– Este... am respirat şi mi-am făcut curaj... vreau să văd un bărbat.

– Ah... a exclamat el, în modul prostesc al tuturor bărbaţilor care cred că ştiu totul.

Toţi sînt convinşi că tot ceea ce doreşte o femeie în viaţă este un bărbat. Noi femeile le-am putea dovedi că greşesc, căci hoinărim prin lume şi fără ei. Dar este adevărat, că atunci lumea ar fi plină de femei grase şi păroase, şi cine doreşte să privească aşa ceva. Mi-am ţinut gura închisă, m-am întins pe canapea, şi m-am gîndit cît de mult doream să-l văd. Doream să-l văd pe Jamie. Doream să-l văd pe adevăratul Tavistock.

În timp ce omul mă legăna spre o altă lume, m-am gîndit că vreau să-l văd... să-l văd... să-l văd pe Tally.

Capitolul 9

Era o senzaţie delicioasă să-mi las trupul în urmă şi să plutesc. Am citit mult despre experienţele transcedentale, de detaşarea spiritului de corp, dar nu m-au atras niciodată înainte, dar de data aceasta eram interesată. Dispare neliniştea, durerea, supărarea, este o doar o plutire necontenită. Am simţit o ridicare rapidă şi deodată o lumină strălucitoare şi m-am regăsit într-un dormitor care părea scos din una din cărţile mele; sau poate din unul din visele mele vrăjite. Era mobilat exact după moda englezească de ţară; un pat cu patru stîlpi, acoperit cu ceva verde viu de culoarea muşchiului, pe pereţi tapet chinezesc pictat de mînă, iar mobila era nouă, imi-

tînd mobila stil – era nouă acolo unde mă aflam, dar sigur veche, acum.

Am privit în jos fiindcă părea că plutesc într-un colț al camerei şi nu aveam trup. Eram un fel de forță spirituală. M-am gîndit că trebuie să reflectez la asta cît mai puțin. Să-mi imaginez că este un film. „Nu eşti nebună... te uiți doar la un film."

În cameră erau trei persoane, toate cu spatele întors către mine. Una era o servitoare, într-o rochie neagră drăguță şi cu un şorț alb. Tăcută şi îndemînatică, ajuta o femeie din fața oglinzii să se îmbrace într-o rochie de dimineață, ceva ce o doamnă îmbracă înainte să schimbe încă cinci rochii, în aceeaşi zi.

La dreapta mea, o fată în jur de cincisprezece ani, cu părul lung, castaniu, lăsat pe spate, şi purtînd o rochie drăguță ce părea făcută pentru o fetiță de numai mult de şase ani. Adevărat, era o senzație de prospețime să vezi o adolescentă îmbrăcată astfel, nu în piele şi cizme.

Doream să sorb orice vedeam. Mă simțeam ca într-o baie caldă parfumată şi storcînd un burete ca să gust toată aroma. Dar în timp ce priveam totul ca să-l memorez şi să-l utilizez în următoarea mea carte, femeia de la oglindă s-a întors şi m-a privit drept. Nu credeam că mă poate vedea, fiindcă nici eu nu mă vedeam, dar precis a simțit ceva. Cînd am văzut-o cum mă priveşte, mi s-a oprit respirația. Îți poți imagina cum te-ai privi pe tine însuți în altă vreme. Nu ai fi uimit de curiozitate?

Aşa eram.

În cărțile pe care le-am citit despre Cercul Marlborough, se spunea că Lady de Grey era o mare frumusețe. Asta însemna că era comparată cu celelalte femei din societate. Dar ce să spunem, dacă în epoca edwardiană ar fi existat o vînzătoare, care frumoasă fiind, ar fi făcut carieră ca manechin sau star de cinema?

În general eram dezamăgită de cum arătam. Şi cînd eram copil am fost nemulțumită de fizicul meu. Sînt o blondă, aproape incoloră, şi spre disperarea mamei am început să mă fardez de la doisprezece ani. Foarte puțin la început, dar din ce în ce mai mult, pînă cînd am ajuns să mă simt în pielea goală dacă nu aveam trei straturi de vopsea în jurul ochilor, sprîncene înnegrite şi cantități imense de rimel. Acum vedeam că aveam genele vopsite şi puțin roşu pe buze, dar mie încă mi se părea că figura este prea palidă. Cindy Crawford nu-şi face probleme!

Dar, nu era treaba mea! Eu nu eram decît un observator şi nimic mai mult. Am auzit-o pe fată spunînd:

– Catherine, cum te simți?

– Da... a şoptit femeia, care probabil eram eu, dar a continuat să privească spre mine, şi am ştiut că simțea puternic prezența mea.

Unde o fi Jamie? mă întrebam eu, fiindcă era singurul pe care doream să-l văd. Totul era în ordine văzîndu-mă, dar acum aş fi dorit să plece din cameră, şi să-l pot vedea.

Dar nimeni nu părea că ar avea intenția să plece. Sevitoarea o privea pe Catherine, cred că o chema Hortense, şi schimba priviri cu fata, iar Catherine mă privea pe mine care eram nevăzută.

Apoi, deodată, au început să se întîmple alte lucruri. Auzeam glasul mai multor persoane vorbind în acelaşi timp. În primul rînd îl auzeam pe hipnotizatorul texan chemîndu-mă să revin.

– Este în stare foarte profundă. L-am auzit strigîndu-mă: Hayden, Hayden? Mă auzi? Milly, de ce nu o chemi înapoi?

Am auzit-o pe Milly cu glasul ei dulce rugîndu-mă să mă întorc, dar se mai simțea ceva în vocea ei, care mă îndemna să fac ce mă poate face fericită. Dacă m-ar fi

chemat Daria, aş fi fost înapoi în Texas într-o clipă. Daria mi-ar fi spus: „Arată-mi paginile scrise!" Şi dacă n-ar fi mers aşa, mi-ar fi zis: „Hayden, ce părere ai de un nou contract?" Şi atunci sigur aş fi venit înapoi!

În schimb, auzind-o pe Milly, nu aveam nici o grabă să mă întorc. Eu venisem să-l văd pe Jamie şi eram sigură că-l voi vedea.

În timp ce-i auzeam pe Milly şi pe texan, am simţit ceva ciudat atrăgîndu-mă spre femeia blondă care mă privea. Am simţit că femeia mă ruga s-o ajut. Părea că-mi spune, că are nevoie de mine. Şi mai era ceva, mi-au trebuit cîteva clipe să-mi dau seama de emoţia pe care o simţeam – se temea de ceva, sau de cineva.

Nu, asta nu, m-am gîndit eu. Nu vreau să fiu cineva care are nevoie de ajutor, şi care se teme. Este o combinaţie la care nu rezist. Oricît aş încerca să dau impresia că sînt puternică şi rezistentă, sînt o fraieră în faţa profitorilor.

Cîţi autori noi, speriaţi, nu am luat sub aripa mea ocrotitoare, care apoi mi-au întors spatele cînd au ajuns să-şi impună condiţiile privind banii şi publicitatea din partea editorilor? Daria a fost foarte supărată pe mine cînd am ajutat unul dintre autorii ei, aşa că o fac şi acum, dar numai cu autorii altor edituri, iar iubitul meu editor William Warner se bucură grozav!

Oricum, simţeam că această femeie avea nevoie de mine, aşa că mi-am permis să o ajut. La urma urmei, nu ar fi minunat pentru cărţile mele, şi chiar pentru mine, să văd ce se petrece în capul unei femei din epoca edwardiană?

M-am lăsat dusă, şi ea m-a tras, iar vocea lui Milly se auzea din ce în ce mai slab. Şi atunci, s-a întîmplat! Mai exact, mintea mea s-a contopit cu a ei şi în cîteva clipe m-am simţit în rai! Mă întreb dacă aşa simte Nora, în timp ce încercam să cunosc gîndurile femeii, şi am simţit

tot ce se petrece în mintea ei. Se gîndea cum să se îmbrace, cum să se comporte, la nume şi ranguri, informaţii care nu înseamnă nimic în ziua de astăzi. Erau propriile ei gînduri, ceea ce m-a făcut să zîmbesc sigură de mine.

Dar din nou teama a revenit. Femeii îi era frică de ceva, dar eu nu ştiam.

Mă gîndeam sincer să-i părăsesc mintea. Dar o clipă eram eu însămi, deşi eram în capul altei femei – dacă se poate imagina aşa ceva, şi în următoarea clipă, ea se retrăgea. Era încă prezentă, ptueam s-o simt, dar apoi luam eu întîietatea. Era ca şi căpitanul unei corăbii care îl lăsa pe secund să conducă el vasul.

„Nu!", îmi spuneam prin gura femeii, ca apoi să închid ochii dorindu-mi din tot sufletul să scap de ea.

În gînd am strigat-o pe Milly, dar nu era aici. Nu mai ştiam cum aş putea să scap, aşa cum intrasem la început. Un lucru era sigur, eram în încurcătură.

Cînd am deschis ochii, şedeam în faţa oglinzii, îmbrăcată într-o rochie de culoarea piersicii atît de împodobită cu volane, ca un tort făcut de cofetari beţi care se duelaseră. În clipa aceea am ştiut de ce murise Lady de Grey. Mă durea burta atît de puternic încît nu puteam respira. Mi-am dat ochii peste cap, mi-am pus mîna pe stomac şi mi s- au tăiat picioarele.

– Doamnă! am auzit pe cineva ţipînd, şi am văzut negru în faţa ochilor.

M-am trezit punîndu-mi-se sub nas o sticlă cu ceva ce mirosea puternic, ce nu puteau fi decît săruri.

Acum, mă gîndeam eu, dacă aş fi o eroină adevărată, aş sări în sus şi aş face o expunere a progreselor medicinii moderne. Ce ar fi făcut un proaspăt absolvent de medicină din 1994 ca să reanimeze o doamnă care leşinase din cauza corsetului care o strîngea? O biopsie... sau cam aşa ceva?

În orice caz, m-am trezit, dar din cauză că jumătate din corpul meu era strîns şi îmi scotea în evidenţă talia pe care şi o furnică mi-ar fi invidiat-o nu puteam să sar în sus şi desfid pe oricine care susţine că ar putea s-o facă. De fapt era plăcut să am în jurul meu cele două femei şi un bărbat bătrînel cu părul cărunt aplecat asupra mea. Locuind singură, cînd sînt bolnavă, singurul ajutor pe care îl primesc este din partea băiatului care este comisionar la băcănia din cartier, care îmi aduce o pungă cu portocale. Aşa că pentru mine, a fost o plăcere să văd atîta atenţie.

– Şi acum, a spus bărbatul cu un ton ce nu poate fi decît al unui doctor, cred că te vei simţi mai bine. Vă place vouă femeilor să vă strîngeţi, ca să păreţi mai suple.

– Data viitoare, ai grijă, n-o strînge prea tare, a spus el întorcîndu-se spre servitoare, ca să poată respira.

– Da, domnule... a şoptit fata, dar se vedea că o spune doar ca să nu-l contrazică.

Şi cînd te gîndeşti că pe vremuri, bărbaţii credeau că sînt ascultaţi de femei!

– Te simţi bine? m-a întrebat fata din cealaltă parte, aplecîndu-se peste mine, strîngîndu-mă de mînă şi privindu-mă cu grijă ca şi cînd aş fi fost pe moarte.

– Puţin ameţită... am încercat să spun, şi apoi am încercat să mă ridic, şezînd pe canapeaua îmbrăcată în brocard.

– Cred că ai să te simţi foarte bine, mi-a spus doctorul bătîndu-mă pe mînă, ca şi cînd aş fi avut patru ani. Poate că ai un motiv să leşini, a spus el făcînd cu ochiul în cunoştinţă de cauză.

Nu cred că se gîndea el la o călătorie în timp, aşa că i-am zîmbit, sperînd că era cel mai nimerit zîmbet al unei doamne. Ultimul lucru pe care aş fi vrut să-l ştiu, era

modul cum se făcea pe vremea aceea examenul ginecologic.

Cred că a fost satisfăcut de zîmbetul meu, fiindcă s-a ridicat, şi-a strîns trusa medicală purtînd monograma lui şi apoi mi-a dat sfaturi obligatorii privind odihna şi alimentaţia, înainte să plece. Exact ca şi doctorul meu, cu deosebire că el mă mai cheamă şi la cabinetul lui, ca să mă coste mai mult!

În tot acest timp, servitoarea încerca să pară că face treabă, agitîndu-se cu hainele din garderobă, aranjînd periile cu mîner de argint de pe toaletă, dar îmi dădeam seama că murea de curiozitate să afle de ce am leşinat. Asta arăta că Lady de Grey nu leşina prea des. Pentru mine, asta însemna că era destul de zdravănă şi nu învăţase cum trebuie să respire strînsă într-o menghină metalică.

Am încercat din nou să mă ridic, dar era greu, căci chestia aia de sub rochie mă încercuia de sub sîni pînă la coapse, şi era flexibilă ca un costum de scafandru de pe vremea lui Jules Verne!

– Lasă-ne singure, i-a spus fata servitoarei pe un ton autoritar.

Imediat, eram singură în cameră, cu fata care mă privea intens. Ei haide, ce te faci acum? m-am gîndit eu.

– Ce s-a întîmplat, pari schimbată? m-a întrebat.

– Serios? am întrebat-o şi eu întinzîndu-mă şi închizînd ochii ca să nu se poată uita în ei. Îmi trebuia doar timp ca să mă descurc. Pe furiş, încercam să privesc prin camera elegantă. În toată camera erau bibelouri din argint bine lustruite. Într-un colţ special, obiecte lucrate de Faberg, printre care şi maimuţa verde de jad a cărei fotografie o văzusem în carte. O clipă mi-am amintit de dormitorul meu din New York, de toaleta mea plină de pudră şi cataloagele căzînd din dulap, cu o cutie

plină de haine într-un colț, pe care intenționam să o trimit surorii mele.

– Catherine, te simți bine? a întrebat fata.

M-am întors şi i-am zîmbit cît mai palid. Mai bine să continui să joc teatru. De îndată ce voi începe să vorbesc, va vedea că sînt o impostoare.

– Nu mă simt bine.

Pentru prima dată m-am auzit vorbind cu accent englezesc. Toate cuvintele erau pronunțate puțin afectat. Nu aş vrea să vorbesc despre asta, dar prima dată cînd am venit la New York, editorul mi-a spus: „Am văzut un film despre viața ta". Şi cum se numea, l-am întrebat: „Fiica minerului?"

Acum pot să spun că eram emoționată cînd mă auzeam vorbind ca prințesa Diana!

Fata s-a aşezat pe marginea scaunului şi s-a uitat la mine.

– Dacă mai pui la cale iar vreo poveste de-a ta, de data asta nu te mai ajut. Fratele meu este foarte supărat pe mine.

Fără să mă gîndesc, am spus:

– Cine este fratele tău? Dar în clipa cînd am spus-o, am ştiut.

Fata asta era cumnata mea, avea şaisprezece ani şi voia cu disperare un bărbat.

Strîmbîndu-se, mi-a spus:

– Ştiu că tu îl urăşti, eu însă nu. Dacă i-ai da cel puțin o şansă, el...

– O şansă... m-am auzit spunînd. Fratele tău nu merită mai mult. Am făcut totul ca să avem o căsătorie reuşită, dar ce pot face cînd el refuză să... refuză să...

Ce refuză? M-am gîndit şi, încercînd să fac ordine în gîndurile mele, am simțit o durere în tîmple. Dar atunci acest cap nu era al meu, era al altcuiva. Înțelege cineva

în afară de mine?

– Catherine, ce se întîmplă cu tine? a întrebat fata pierzîndu-şi răbdarea.

Aş fi vrut să inspir adînc, dar cu toate că fusese deschis, corsetul meu nu-mi permitea nici acum să-mi dilat pieptul.

– Nu-mi amintesc.

– Ce nu-ți amintești?

– Nu-mi amintesc ce trebuie să-mi amintesc, am spus zîmbind.

– Una din ghicitorile tale, of, Catherine, nu poți fi serioasă măcar o dată?

La remarcile ei, m-am încruntat. Nu mă aşteptam ca şi cu o sută de ani în urmă să aud acelaşi reproş față de felul meu de acum de a fi şi pe care l-am auzit toată viața.

Fata s-a ridicat şi a început să umble prin cameră.

– Nu ştii cît este de serios! Tavey este foarte supărat pe tine de data asta. Vrea să divorțeze de tine, mi-a spus ea întorcîndu-se spre mine.

Cînd am auzit asta, am ştiut că femeia din interiorul meu ştia că bărbatul ei vrea să divorțeze. Oare de asta îi era frică? De scandal? Hai să fim serioşi, credeam că este mai puternică decît mine. De ce?

Luîndu-şi fața în mîini, fata a început să plîngă. Deşi îmi era greu să mă aplec, m-am întors spre ea.

– Ellen, totul s-a schimbat acum, i-am spus încet, cînd mi-am reamintit numele ei. Nu vom divorța. Fratele tău... Tavey şi cu mine ne vom împăca, şi totul va fi minunat.

Am încercat să nu par mîndră cînd i-am zîmbit. Ellen nu avea de unde să ştie că femeia care îi vorbea nu era o doamnă din era edwardiană, scrobită şi răsfățată toată viața, ci una de treizeci şi nouă de ani care cunoaşte

viața. Şi apoi, ştiam mult mai multe decît ştia Lady de Grey! Ştiam că bărbatul acesta, soțul meu, era sufletul înfrățit cu sufletul meu, şi cea mai potrivită persoană cu mine de pe fața pămîntului. Lady de Grey nu a ştiut asta niciodată. Ellen m-a împins.

– De data asta nu. De data asta ai depăşit măsura. Tavey ştie acum... despre el.

Auzind asta, am făcut ochi mari şi am încercat să înțeleg gîndul lui Lady de Grey care zăcea în mintea mea, ca să înțeleg ce făcuse, dar nu puteam scoate nimic de la ea.

– Totul se va aranja, i-am spus eu, încercînd s-o liniştesc.

– Trebuie să se rezolve! Mi-ai promis.

În clipa aceea, am ştiut că-i jurasem să-i găsesc un bărbat.

– Îmi voi ține promisiunea!

Dumnezeu ştie cum, m-am gîndit eu. Să-i cumpăr unul? Să dau trei ouă Fabergé pentru un soț?

– Ştii că Tavey nu suferă căsătoria. El spune că îmi va fi mai bine nemăritată. Dar eu trebuie să mă mărit!

Cînd am auzit asta, i-am luat mîna.

– Eşti cumva în încurcătură? Ai pățit-o? am întrebat-o încet.

Era înspăimîntată.

– Vrei să spui că sînt însărcinată? Ştii că sînt nemăritată, cum aş putea avea un copil?

Nu mi-a venit să rîd. Nu-mi puteam permite să rîd de inocența ei. Cînd eram copil, credeam că dacă te duci la farmacia domnului Lloyd duminica dimineața, făceai un copil. Privind acum în urmă, înțeleg. În fiecare duminică dimineața venind de la biserică, mama îi spune tatei: „George, dacă fata mai mare din familia Bales nu începează să meargă duminică dimineața la farmacie în loc

să vină la biserică, sigur că a intrat în bucluc." Într-o bună zi, a izbucnit scandalul; fata era însărcinată, dar nemăritată. Făcînd o socoteală, am înțeles că a da de bucluc înseamnă să ai un copil fără a avea bărbat; şi asta se întîmpla cînd te duceai duminica dimineața la farmacia domnului Lloyd. Dar a venit o zi cînd după biserică, mama s-a oprit la farmacie şi m-a rugat să-i ridic medicamentul prescris. Eram paralizată de teamă! Dar la sfîrşit, teama de mama mea a învins teama de cele ce se întîmplau la farmacia domnului Llody duminică dimineața.

Aşa că acum, nu puteam rîde de Ellen, dar ea a simțit că nu este ceva în regulă cu mine. M-a strîns de brat cu o putere extraordinară pentru vîrsta ei. Dar mi-am amintit că fetele de familie din vremea ei îşi petreceau mare parte din viață, practicînd călăria. Poate că de aceea avea putere? M-a privit în ochi.

– Dacă mă trădezi, te voi... te voi... nu ştiu ce-ți voi face, dar să nu cumva să-ți calci promisiunea!

La aceste cuvinte, am simțit fiori de spaimă. Poate că Lady de Grey care îmi dedubla personalitatea era mai laşă decît mine. Iar eu mi-am reamintit că Lady de Grey dispăruse de pe fața pămîntului ca şi rămăşițele ei pămînteşti. Cineva o urmărea. Poate chiar cumnata ei care se temea că nu-şi va ține făgăduiala.

Eu nu mă puteam gîndi decît la dorința de a-l vedea pe Jamie. Aveam nevoie să-i spun că-l iubesc, că nu îl uram şi că eram legați unul de altul. Voiam să-l încălzesc, voiam să...

– Unde este soțul meu? am întrebat-o pe Ellen. Aveam oaspeți?

În capul meu se învîrteau Jemmie Churchill şi ducesa de Devonshire, sau Consuela Vanderbilt, şi chiar regele!

Din felul cum a respirat Ellen, am înțeles că nu sînt oaspeți. Părea uimită. Asta sînt eu, întotdeauna trebuie să uimesc pe cineva!

– După tot ce s-a întîmplat, nu va veni nimeni.

Doream s-o întreb ce s-a întîmplat, dar cînd i-am văzut privirea am renunțat. Sau poate chiar Catherine m-a oprit. Am început să mă gîndesc că se întîmplase ceva cu Ellen. De ce trebuia să-i găsesc eu un bărbat? Asta nu era de fapt, treaba fratelui ei? Dar din tot ce citisem despre Lady de Grey, ea ar fi putut să-i aleagă un bărbat bun la pat deoarece se părea că ea îi încercase pe toți!

Mi-am dus mîna la frunte, ca să par că trag să mor.

– Îmi pare foarte rău, Ellen, dar se pare că am început să uit în ultimul timp. Știi cît s-a supărat Tavey pe mine. Dacă-mi spui unde este, îi voi vorbi despre bărbatul tău.

Ellen m-a privit bănuitoare.

– Este acolo unde trebuie să fie de obicei la ora asta. Știi tu unde este!

– Da, bineînțeles că știu. Mă voi duce să-l văd.

Cu un mare efort, m-am ridicat de pe canapea și m-am îndreptat spre ușă. Dar privirea de groază a lui Ellen m-a oprit.

– Nu ai de gînd să te duci îmbrăcată așa, mi-a spus ea.

– Unde îmi era capul, am spus-o cît mai normal puteam. Unde sînt blugii și puloverul?

Ellen nu a rîs, de fapt nu-i prea venea să rîdă.

– O voi chema pe camerista ta, a spus ea în timp ce ieșea din cameră, și eu eram bucuroasă fiindcă nu știam cum o chema.

Camerista a venit și, fără să mă întrebe cu ce mă îmbrac, a început să mă dezbrace și să mă îmbrace fără

să schimbăm o vorbă. Mă voi obișnui cu asta, m-am gîndit eu, în timp ce întindeam brațele lăsînd-o să-mi pună o rochie adorabilă de bumbac, verde pal.

Scutită de efortul de a mă îmbrăca, am avut timp să mă gîndesc la obiectivul pe care mi-l propusesem în gînd. Nu știam cît timp voi putea fi acolo. De fapt, nici nu puteam fi acolo, nu făceam decît să mă întrupez temporar în trupul acelei femei. În orice clipă puteam fi readusă la realiate de hipnotizatorul iui Milly. Ceea ce aveam nevoie să fac era să iau contact cu sufletul de care eram legată, să anulez secole de ură și apoi să mă întroc acasă și să-l găsesc pe adevăratul Jamie. Dacă nu făceam isprava asta, eram sortită să-mi petrec viața singură, și încă două vieți pînă îl voi găsi pe Jamie.

După ce am fost gata îmbrăcată, am pornit să caut baia, sperînd că aceasta nu era o casă din acelea unde oala de noapte stătea sub pat, dar am găsit o cameră mică frumoasă, cu o toaletă modernă, cu apă curentă, și apoi mi-am petrecut cîteva minute încercînd să-mi pun rochia așa cum trebuie, ceea ce nu a fost prea ușor ținînd seama de toate jupoanele pe care le aveam.

Așa a trecut destul timp înainte s-o pornesc și nu mă mai gîndeam decît la mîncare; îmi era foame. Cum în Anglia locuisem la pensiuni, știam că masa se servește la ore fixe pe care dacă nu le respectai, mureai de foame.

O oră întreagă m-am plimbat prin casă. Era imensă și întortocheată și plină de bogății de necrezut. Pe pereți atîrnau tablouri de Renoir, Rubens, Gainsborough, și o grămadă de John Singer Sargent. Covoarele erau exact de dimensiunea camerelor, fuseseră fără îndoială aduse direct din India. Fiecare mobilă era un obiect de artă.

Ceea ce îmi plăcea era faptul că totul era de epocă dar se utiliza, deci nu era un muzeu. Invitațiile fuseseră

înrămate într-un cadru din secolul al cincisprezecelea. Lîngă tapiserii în brocard nou, se afla un scaun din piele ruptă. Peste tot, încălțăminte, haine şi bastoane, erau aruncate în dezordine încît nici şase decoratori nu ar fi putut imita interiorul. Aşa ceva vrea să realizeze Ralph Lauren, m-am gîndit eu, dar nu reuşeşte.

Cînd am ieşit din casă să văd grădina, eram moartă de foame fiindcă nu mîncasem de cîteva ore, iar corsetul îmi oprea circulația. Nu era de mirare că femeile din epoca edwardiană nu participau la curse de maraton, m-am gîndit eu cînd am început să mă plimb încet prin grădinni. Erau minunate cînd le priveai; erau atît de puse la punct încît aveai impresia că aşa crescuseră. În casă am observat servitori, dar dispăreau imediat ce mă vedeau, în grădină, însă, era altfel. Aici erau cîțiva bărbați cu roabe şi foarfeci de tăiat enorme. Purtau pantaloni groşi şi aveau mînecile cămăşilor suflectate, lăsînd să se vadă brațele puternice.

Mie îmi plac muncitorii. Asta îmi dovedeşte originea şi ştiu că acum de cînd scriu şi sînt considerată o intelectuală (cu excepția criticilor) ar trebui să-mi placă bărbații îmbrăcați în costume. Dar ori sînt nebună, ori am prea multă fantezie, mă gîndesc că dacă aş fi pe o insulă pustie, aş prefera să fiu cu un zidar decît cu cel mai bun avocat. Mie îmi plac bărbații care ştiu să fie folositori.

Apoi mai este ceva... îmi plac muşchii! Nu acei muşchi ca nişte sfori subțiri ai alergătorilor, sau acei hipertrofiați de gimnastică. Îmi place bărbatul cu brațe vînjoase, care dovedeşte că şi le-a folosit muncind. Cînd văd un bărbat bătînd un cui dintr-o singură lovitură, mi se taie picioarele. Un bărbat cu torsul gol, cărînd pe umăr un sac de cincizeci de kilograme de ciment, urcînd pe o scară, mă umple de dorință încît amețesc!

În casă, servitorii se purtaseră cu mine ca şi cînd aş fi avut o boală contagioasă, dar după felul cum aceşti bărbați puternici din grădină îmi zîmbeau şi-şi scuturau părul cîrlionțat cînd treceam pe lîngă ei, mi-au arătat de unde provenea proasta reputație a doamnei de Grey. Sper că nu a avut, şi nici eu, o aventură cu un grădinar. Daria ar fi fost foarte dezamăgită de mine. Oricine ştie că eroul trebuie să fie nobil. Dacă toți nobilii din romanele de dragoste ar fi trăit pînă azi, toți am avea titluri de noblețe. Barbara Cartland, singură, ar putea popula o țară mică cu toți ducii din cărțile ei.

Dar nu-mi puteam lua ochii de la bărbații care îşi vedeau de treabă în grădină. Nici unul nu era frumos, dar unii din ei îşi purtau frumos hainele aspre de pe ei. Plimbîndu-mă, am început să mă bucur că arătam aşa de subțirică. Şi Lady de Grey avea un bust frumos. Era ea puțin cam slăbănoagă, ceea ce nu e de mirare fiindcă nu părea că mănîncă bine, dar fiziceşte arăta destul de bine.

Speram că aceste gînduri o vor scoate la iveală, încît să mai aflu ceva despre viața ei, dar rămînea tot ascunsă, mică, şi o simțeam moartă de frică. Grădina era neasemuit de frumoasă, zeci de metri de plante care toate erau înflorite. Am umblat în lungul straturilor, între grămezi de flori, în poieni liniştite, pe lîngă bazine pline de nuferi.

Peste tot statui, gard viu, copaci şi boschete. Mergînd, am început să mă gîndesc la ce poveşti aş vrea să scriu, plasate în această grădină.

O eroină nobilă dar săracă, care se mărită cu un bătrîn ca să-şi salveze familia ingrată şi săracă, apoi, aici în grădină întîlneşte un bărbat frumos, dar nu se pot căsători din cauză că...

Mi-am întrerupt gîndurile, finidcă venea spre mine cel

mai minunat bărbat pe care l-am văzut vreodată. Nu tipul americanului cu pometii scofîlciți, ci unul cu aspectul pasiunii stăpînite. Privindu-l, era ca şi atunci cînd stai la baza unui vulcan activ; ştii că ar putea erupe, dar te întrebi dacă o va face în acel moment. Urcînd pe pantă, cu cît pericolul este mai mare, cu atît inima îți bate mai tare. Aşa m-am simțit eu în timp ce se apropia de mine. Cu fiecare pas pe care îl făcea, inima mea bătea mai repede. Nu mă văzuse, sau chiar dacă mă zărise, nu-l interesam, căci privea fix la roaba pe care o împingea.

Era oacheş; cu părul negru şi lucios nu din cauza soarelui, ci a pigmentului său natural, cu gene negre, dese. Avea maxilare puternice, bărbie ascuțită acoperită de favoriți negri. De sub haine îi apăreau muşchii în mişcare, ceea ce m-a înfierbîntat!

Ca de obicei, cu gîndul permanent la afaceri, mi-am zis: „Ăsta este bărbatul care va apărea pe coperta viitoarei mele cărți". De fapt, m-am gîndit la coperta vieții mele!

Păşind spre el, am auzit-o pe doamnei de Grey din mine şoptind „nu, nu". Poate că pentru o lady, grădinarii erau inaccesbili, dar eu fac parte dintr-un secol şi o țară mai democrată.

– Bună, i-am spus eu zîmbindu-i drăgălaş.

A trecut pe lîngă mine, fără să-mi arunce o privire. Oare grădinarii de pe vremuri nu erau bucuroşi să le vorbească o doamnă a castelului?

– Bună, am spus din nou, de data asta mai tare.

Înlăuntrul meu, Catherine îşi ieşise din minți. „Nu!" țipa ea, şi am înțeles că de acest om se temea. Dispăruse, poate fusese omorîtă, oare să fie acest bărbat asasinul?

Am făcut totul ca să-mi ascund interesul, şi am întors spatele să privesc grădina. La urma urmei, am şi eu

mîndria mea... Dacă nu-l interesasem eu, nici nu-mi mai păsa de el!

– Au! am țipat, simțind o durere ascuțită în spatele picioarelor, şi m-am întors. L-am văzut din spate, împingînd roaba cu muşchii încordați, şi îndepărtîndu-se de mine. Avea o cămaşă murdară, o curea lată de piele, şi pantaloni groşi de lînă. Din spate arăta ca Laurence Olivier cînd avea treizeci de ani, şi îl interpreta pe Heathcliff.

Cînd trecuse pe lîngă mine mă lovise în pulpe cu roaba, murdărindu-mi rochia frumoasă şi scumpă.

Să nu credeți că sînt proastă, dar gîndesc, că atunci cînd o persoană te loveşte trebuie să-şi ceară scuze, dar bărbatul acesta continua să meargă.

Cînd s-a oprit la cîteva sute de metri de mine, m-am dus spre el.

– Scuză-mă, dar ştii că m-ai lovit cu roaba?

Eram foarte politicoasă, dar el nici nu m-a privit, şi a apucat mînerele roabei.

M-am aplecat peste roabă apropiindu-mă de obrazul lui, cu toate că-mi bătea inima. Nu avea dreptul să mă lovească, doar fiindcă era frumos. Poate că era surd. În orice caz, eram gata să-l iert.

– Scuză-mă... am spus mai tare.

Nu a răspuns nimic, nu s-a uitat la mine şi nu a reacționat la glasul meu. Fiind foarte aproape, mi-am dat seama că nu era englez sută la sută. Am bănuit că este de prin părțile Mediteranei, fiindcă avea pielea şi ochii închişi la culoare şi părul negru. Poate că nu vorbea englezeşte!

– Scuză-mă, dar dumneata... fiindcă continua să nu se uite la mine, am spus: ...la dracu'! şi m-am întors să plec. Ce-mi pasă mie dacă vorbeşte sau nu englezeşte? Aveam ceva mai important de făcut, decît să mă ener-

vez cu un grădinar. Dar cum m-am îndepărtat puțin, atunci... nici acum nu-mi vine a crede, a răsturnat conținutul roabei pe picioarele mele. Pe picioarele mele, pe poala rochiei mele, drept în față.

Am rămas pironită pe loc, privind la nenorocirea de pe mine. Fără să pun la îndoială, că roaba era plină de bălegar. Ce altceva? Dar nu era bălegar bun, american, pe care îl cumperi de la prăvălie în pungi de plastic. Bălegarul acesta nu fusese tratat ca să omoare insectele, şi ca să-i scoată mirosul. Ăsta venea direct din grajd, făcut grămadă, şi pregătit ca să fermenteze cîțiva ani. Acum fermenta pe mine!

– Priveşte ce mi-ai făcut, uită-te la rochia mea... am încercat eu să-i spun.

Omul stătea nemişcat şi mă privea. Se vedea că nu este surd, şi chiar dacă nu ştia englezeşte, bălegar este tot bălegar în orice limbă. Ochii negri îi străluceau şi avea umbra unui surîs pe buze. O făcuse intenționat! O ştiam eu, tot aşa cum ştiam... Ei bine, să nu intrăm în amănunte, căci mai tîrziu nu am mai fost sigură de nimic.

Să intri în contact prin ură... mi-a venit în gînd. O fi vreun străin, cu ceafa roşie, care abia a coborît de pe corabie, şi nu ştie că sînt stăpîna casei şi trebuie să fie respectuos. După privire, s-ar putea să vină dintr-o țară unde bărbații consideră, că orice femeie care nu este din haremul lor, poate fi insultată. Oricare ar fi fost originea lui, părea să gîndească, că fizicul lui îi poate îngădui orice.

Cum rămăsese pe loc, privindu-mă fără să spună nimic, am decis să nu mă mai țin de maniere. Am uitat că eram în Anglia sub regele Edward, că mă numesc doamna nu mai ştiu cum, şi altele. După ce m-am asigurat că nu este nimeni care să mă audă, mi-am dat drumul şi i-am spus ce gîndesc despre el. Am folosit limbajul pe care îl aud la televiziune în comedii, şi care nu se aude nicăieri în alte părți.

După schimbarea privirii ochilor lui, eram sigură că ştie englezeşte, dar nu cred că ştia toate cuvintele pe care le-am folosit. Puteam să jur, că nici o altă femeie nu-i spusese altceva decît da.

După ce i-am spus tot ce cred despre el şi apucăturile lui, despre strămoşii lui, am încheiat cu o scurtă lecție de democrație.

– Acum eşti în Anglia şi această țară este aproape la fel de liberă ca şi America. Nu te poți purta cu o femeie aşa cum vrei!

Chiar şi mie mi se părea că tot ce spune sînt vorbe goale, dar simțeam că nu mai pot de foame şi de oboseală.

Ca să fiu sinceră, îmi venea să plîng. Îmi era foame, şi eram singură, nu numai într-o țară străină, dar şi într-un timp de care eram străină, şi doream să merg acasă. Unde era Jamie? Unde era frumosul meu Jamie pe care îl descrisesem în cărți, şi pe care îl iubeam de secole? De ce nu era aici să mă salveze?

Toți eroii cărților mele, erau totdeauna la datorie să-şi salveze eroinele la nevoie. Spre ciuda mea îngrozitoare, simțeam înțepătura lacrimilor. Mirosul de bălegar se ridica în jurul meu, şi bărbatul acesta îngrozitor mă privea tăcut. Într-o secundă, lacrimile îmi vor curge pe obraz.

– Îi voi spune bărbatului meu despre dumneata, am şoptit ca un copil.

Mi-am ridicat bărbia şi am plecat. Dar, abia făcusem doi paşi, şi vocea lui m-a oprit.

– Eu sînt soțul dumitale, doamnă.

Pentru a doua oară în acea zi, am leşinat.

Capitolul 10

Ce s-a întîmplat apoi... Nici nu vreau să-mi amintesc. Omul acela oribli şi tăcut, care a spus că este soţul meu, m-a luat pe umăr, şi m-a dus sus pe scări. Nu încetam să-mi amintesc de Rhett, care a dus-o în braţe pe Scarlett şi apoi a făcut dragoste cu ea. Eram gata s-o fac. Deşi arăta ca un urmaş al omului de Neanderthal, era foarte sexy. Mai era şi bărbatul meu, şi gîndeam că este Jamie.

Dar, m-a azvîrlit pat şi a ieşit din cameră încuind uşa în urma lui şi după cîteva clipe şi-a făcut apariţia din nou doctorul cărunt şi în felul acesta am văzut cum se făcea un consult ginecologic în epoca edwardiană. În loc să ciocnesc un pahar de vin cu regele, mi s-a făcut un test Papanicolau.

Trebuie să recunosc că totul s-a făcut acoperit şi cu toată politeţea pe care poţi s-o respecţi cînd faci aşa ceva. Eu ştiam care era problema. Faptul că leşinasem de două ori constituia presupunerea că Lady de Grey era însărcinată. Acum mi-am dat seama de ce dispăruse. Nu cred că cu bărbatul negricios şi duşmănos să fi lenevit în pat, aşa că dacă era însărcinată, Catherine se culcase cu alt bărbat.

Cînd, în timp ce mă examina doctorul m-a privit uimit, am înţeles că aşa era. Fără îndoială, toată lumea ştia că Lady de Grey era pe punctul de a divorţa şi era însărcinată cu alt bărbat! Sînt sigură că m-am înroşit

jenată, dar doctorul nu a mai spus nimic în timp ce îşi închidea trusa şi apoi a plecat.

Servitoarea a venit şi mi-a scos corsetul (mulţumescu-ţi ţie, Doamne) şi m-a îmbrăcat într-un halat larg. Mi-a periat apoi părul pe spate şi m-a lăsat în aşteptare, desigur pentru el. Ce aş fi putut spune unui bărbat care a aflat că nevasta lui care nu se mai culcase de cine ştie cît timp cu el, era însărcinată?

Cînd s-a întors în camera mea, mi-e ruşine să o spun, eram foarte nervoasă. Nu-mi place promiscuitatea. Şi în cărţile mele, şi în viaţă, nu admit decît un sigur bărbat. Poate că lecţia o învăţasem tocmai din ceea ce mi se întîmplase în viaţa aceea.

– M-ai făcut de rîsul întregii Anglii! De ce? m-a întrebat privindu-mă cu ochii lui negri un moment, ca apoi să se întoarcă şi să privească pe fereastră.

Trebuie să spun că simţeam emoţii ciudate. Totdeauna cred că trebuie să mă stăpînesc faţă de bărbaţi. Cu Steven eram sigură că totul era analizat, făceam doar ce-mi convenea mie. Dar acest bărbat mă emoţiona; acesta era cuvîntul potrivit. Dacă acum aş putea înţelege ce fel de emoţie simţeam, aş fi putut să mă calmez.

Am înghiţit cu gîtul strîns şi i-am spus:

– Înţeleg ce vrei să spui despre toţi bărbaţii... dar eram mereu singură. Tu eşti tot timpul în grădină, şi...

S-a învîrtit în loc, şi m-a privit cu ochii lui pătrunzători.

– Vreau să spun că nu ai fost, aşa cum ştii... cu nici un bărbat.

Mi-a trebuit timp ca să înţeleg şi cînd am reuşit nu-mi venea să cred. A existat doar o cale ca să afle că nu fusesem nici un bărbat.

– Vrei să spui că sînt... virgină?

La gîndul acesta mi-a venit să rîd. O americancă la

treizeci şi nouă de ani, întrupată într-o fecioară de douăzeci şi şapte de ani!

– Pentru tine este o glumă? m-a întrebat.

L-am privit, şi i-am răspuns:

– Într-un fel. Dacă sînt virgină, de ce vrei să divorţezi?

– Cum bine ştii, vreau să mă însor cu Fiona.

Ce om modern, m-am gîndit, mai supărată decît ar fi trebuit să fiu. Trebuie să invit tîrfa la ceai?

În timp ce mă mistuiam la auzul veştilor, Catherine a vorbit prin gura mea.

– Dar un divorţ m-ar compromite. Nici un bărbat nu mă va mai lua de nevastă dacă divorţezi.

– Ar fi trebuit să te gîndeşti la asta înainte să faci toată Anglia să rîdă de mine.

– Şi cum am reuşit? l-am întrebat din ce în ce mai furioasă. Îşi alesese deja altă nevastă, actuala lui nevastă era virgină, şi eu eram cea care primeam pedeapsa!

– Cu scrisorile tale neruşinate! Povestind tuturor că te culcaseşi cu toţi bărbaţii din Anglia, începînd cu regele. Nu vreau să fiu un încornorat.

– Încornorat! Eşti nebun? Nu m-am culcat cu nici un bărbat. Ai auzit ce a spus doctorul, că sînt virgină. Poţi să spui tuturor că scrisorile nu erau adevărate. Spune-le că ai dovada că nu m-am culcat cu nici un bărbat.

Ochii lui se înnegriseră mai tare.

– Să spun oamenilor că soţia mea este virgină? Soţia mea?

Îl auzeam, dar nu eram capabilă să cred ce-mi spunea.

– Vei divorţa de mine, vei face să ajung o paria, mă vei distruge... ştiind că sînt nevinovată?

Răspunsul mi l-au dat ochii săi. Da, o va face. În

timpul discuţiei, Catherine se învîrtea în jur, manifestînd astfel ce nenorocire ar fi pentru ea divorţul. Îi va distruge viaţa, dar pe el nu-l va afecta, el avea bani şi titlu. Nedreptatea mă înfuria. L-am privit dispreţuitoare.

– De ce nu ai făcut-o... de ce am rămas tot virgină? Fiindcă nu poţi s-o faci... şi nu vrei să o ştie cineva, asta este, nu? I-ai spus drăgălaşei tale Fiona că eşti doar o jumătate de bărbat?

Nu mai provocasem nici unui alt bărbat furia sexuală. Dacă aş fi fost personajul dintr-un roman scris de un autor cu zece ani mai înainte, aş fi ajuns pe pat cu fustele date peste cap, dar am luptat împotriva descrierii violului în romanele de dragoste.

Cînd am scris al doilea roman, editorul (nu era Daria) mi-a spus: „Mă tem că nu voi putea publica romanul, fiindcă eroul nu o violează pe eroină, şi cititorul nu-l va găsi viril". Cu lacrimi în ochi, i-am răspuns: „Atunci va trebui să caut altă editură, fiindcă după mine, dacă eroul comite un viol, atunci nu mai este erou". Acum pare logic, dar atunci era ceva revoluţionar. Editorul a publicat romanul, prevenindu-mă că nu se va vinde. S-a vîndut însă foarte bine, iar acum editura aceea publică literatură pornografică.

Dar aici, se întîmpla ceva real şi nu puteam să controlez faptele. Mi-am dus mîna la gît şi m-am depărtat de el. Privirea lui era aceea a unui ucigaş, şi am ştiut că voia să-mi arate că putea să facă exact ceea ce nu făcuse înainte. Dar mai mult ca sigur nu va face nimic. Era prea cavaler şi nu va lovi o femeie, ceva îl oprea să mă violeze. Nu făcea decît să joace teatru. În mine este cîteodată un diavol! Un drac roşu cu coadă stă pe umărul meu, îndemnîndu-mă la lucruri urîte. O simţeam pe biata Catherine virgină, zbătîndu-se în interiorul meu, îngrozită de acest bărbat, şi am simţit toată nedreptatea

pe care bărbaţii o fac femeilor.

M-am ridicat dreaptă, şi l-am sfidat.

– Nu poţi... nu-i aşa? Am continuat ironică. Dacă divorţezi de mine, ce te va ajuta căsătorindu-te cu Fiona? Dacă n-o poţi face cu mine, n-o vei putea face nici cu ea.

Mi-am dat seama că n-ar fi trebuit să spun ceea ce spusesem. Pe faţă i s-a întipărit o furie înspăimîntătoare. Mă întreb cum stăteau lucrurile în epoca edwardiană în situaţiile cînd bărbaţii îşi băteau femeile!?

M-am bucurat că nu a încercat nici o violenţă. Mi-a întors spatele, dar vedeam că tremura de furie.

– Mergi prea departe, mi-a şoptit el, şi de aici am dedus că avea o problemă.

Mass-media americană m-a învăţat că sîntem păcătoşi dacă nu ne preocupă problema oricărei fiinţe, aşa că nu puteam rămîne indiferentă la problemele lui, chiar dacă era un ticălos. Mi-a fost milă de el. În toate timpurile, impotenţa a fost o problemă gravă pentru bărbaţi. M-am apropiat de el.

– Ştii... uneori aceste lucruri au o cauză, o cauză fizică, sau psihologică. Poate dacă vorbeşti despre asta, am putea afla motivul pentru care nu poţi şi, descoperind cauza, să rezolvăm problema. În orice caz, nu trebuie să te consideri mai puţin bărbat din cauză că nu poţi...

Rîsul lui m-a oprit. Nu-mi place să fiu luată în rîs. Şi mă enerva în special rîsul lui ironic fiind în acelaşi timp indulgent.

– Ce copil eşti, ce copil nevinovat... mi-a spus.

Ironia nu-mi descifra atitudinea lui.

– Nu cred că sînt chiar atît de inocentă cum spui tu... i-am zis începînd să mă înfurii din nou.

Dacă l-aţi fi văzut cum se uita la mine! Arăta ca un desen de pe coperta unui roman... cine poate şti mai

bine ca mine ? Îmbrăcat impecabil (nu-mi place termenul, dar nu am altul), cu o cravată albă ca zăpada, cu umerii laţi şi ţinîndu-şi mîinile elegante cu degete lungi pe şoldurile înguste. Cu capul superb, privea în lungul nasului său aristocratic, la mine. Aşa de sigur pe el, arogant, convins, că el masculul ştia totul şi prăpădita de mine nu ştiam nimic.

– Eşti aşa de nevinovată, Catherine... sau nu?

A spus-o venind spre mine ca un val pe o mare liniştită. Am văzut că are de gînd să mă sărute. Voiam să-l privesc, fiindcă o parte din mine purta ecoul fricii lui Catherine. Dar îmi era imposibli să mă mişc, ca şi cînd aş încerca să deplasez o casă şi nu reuşesc.

Înainte să-mi atingă buzele, mi-am amintit ce spusese Nora: „Dacă l-ai săruta ai simţi că-ţi pierzi mintea". Nu ştiu ce o întrebasem, dar mi-am amintit răspunsul acesta.

Cînd mi-a atins buzele, nu ştiu dacă mi-am pierdut minţile, dar nu mai simţisem niciodată ce am simţit acum, cu nici un bărbat. Părea că sărutul nu se opreşte doar la buze şi că trupurile noastre se vor contopi. Aş fi vrut să intru în el, să fiu una cu el, dar nu atît fiziceşte, cît... cît... Dar ce rost are să mai descriu? Tot ce pot spune este că la sărutul lui m-am pierdut. Nu mai eram nici Catherine, nici eu, eram doar o parte din el.

Picioarele nu m-au mai ţinut, m-am pierdut şi am căzut amîndoi pe pat. Mai mult am zburat, fiindcă nu-mi mai simţeam oasele, şi el a căzut peste mine, cu gura pe gura mea, şi mişcîndu-şi trupul greu peste mine.

În viaţă am simţit de multe ori dorinţa. Au fost mulţi bărbaţi care îmi inspirau dorinţă... să mă culc cu ei, dar asta mă priveşte numai pe mine. Nu se putea însă compara cu ce simţeam pentru acest bărbat. Am fost copleşită de o dorinţă cum nu mai simţisem, încît dispăruseră

gîndurile sau alte senzații. Nu mă interesa decît el şi nimic altceva. Doream să-l am, atît de aproape cît se poate concepe şi în clipa aceea simțeam că voiam de la el nu numai sex. Îl doream în mine, aşa cum şi eu doream să fiu în el.

Nu există cuvinte care să poată exprima ce simțeam pentru el. Poate simțea şi el la fel, fiindcă mă săruta pe gît de-ai fi zis că moare dacă nu o face. Mi-am întins capul în jos şi singurul cuvînt pe care îl puteam înțelege era da. Da, tot ce doreşte. Da, aş face orice, sau i-aş da tot ce doreşte. Da, pentru orice... pentru tot.

Avea mîinile pe pieptul meu; mîinile mele erau pe spatele, pe piept ul şi în părul lui, oriunde îl puteam atinge. Niciodată în viața mea nu mi-am dorit nimic aşa de mult cum îmi doream acest bărbat. Atunci mi-am pus mîna între picioarele lui şi nu am simțit nimic. Avea tot ce-i trebuia, dar nimic nu funcționa. Cel puțin nu la atingerea mea.

În momentul acela s-a desprins de mine şi şi-a pus mîna la ochi ca să nu pot vedea chinul din ei. Trupul meu vibra şi m-am simțit părăsită. Poate ar fi trebuit să mă ocup de el, dar eu nu mă puteam gîndi decît la mine.

– Din cauza mea? am şoptit. Numai cu mine?

– Da... Cuvîntul a venit de undeva din adîncul lui şi am ştiut să suferea mărturisind-o.

Mi-am întors capul şi l-am privit, şi în ciuda celor ce simțisem, nu puteam să cred că nu putea sau că trebuia să ne oprim. Doream să-l ating. Voiam să-l dezbrac cu dinții şi să-l ling culoarea de pe el.

– Tavey, l-am striat, şi m-am lipit de el punîndu-mi buzele pe pieptul lui, unde cămaşa era desfăcută.

Am simțit sub buze cum îi bate inima, îi simțeam pielea brună şi caldă; puteam simți... M-a împins depărtîndu-mă şi apoi m-a privit batjocoritor.

– Nu vezi că nu te vreau? Nu te-am dorit niciodată. Pentru mine eşti nedorită.

A mai spus că sînt foarte mîndră şi la aceste cuvinte mîndria mea a fost rănită, dar nu reacționa ca să mă trezească şi să mă opresc. Atît de mult îl doream, că tremuram. Trupul îmi era fierbinte ca şi cînd aş fi avut febră şi nu avea nici o importanță că îmi spunea lucruri oribile, dacă ar fi întins mîna spre mine aş fi apucat-o.

– Putem încerca, am spus cu vocea plină de dorință şi am întins mîna spre el. Poate că putem.

S-a ridicat din pat rămînînd lîngă mine, privindu-mă zîmbind, ridiculizîndu-mă.

– Catherine, m-am căsătorit cu tine pentru banii tăi şi i-am folosit ca să-mi fac acoperişul casei şi să pun cai în grajdul meu. Acum aş vrea să am copii şi nu voi avea niciodată cu tine. Mîine voi vorbi cu notarul pentru a rupe această căsătorie, care este o farsă.

Mi-a aruncat o ultimă privire disprețuitoare.

– Şi nu mai încerca aşa ceva. Nu va merge. Această purtare te înjoseşte...

Cu aceasta a ieşit din cameră şi a închis uşa în urma lui.

Cîteva clipe am fost atît de buimăcită că nu puteam vorbi. Întîlnirea cu el m-a lăsat ca după o boală grea. Mă simțeam slabă şi neajutorată, obosită, iar în sinea mea o auzeam pe Lady de Grey strigînd, „Ți-am spus... ți-am spus".

Poate că mă prevenise şi poate că ar fi trebuit s-o ascult, dar simțeam că nu este drept. Nu făcusem nimc rău. Eu, adică Catherine, nu făcusem decît să scriu cîteva scrisori pasionate şi le scrisesem ca să-i atrag atenția. Era oare tot atît de atrasă de el cît eram şi eu? La acest gînd, am simțit-o mai slab. Îl iubea foarte, foarte mult, şi ceea ce era mai rău, îl iubeam şi eu. Eram

sigură că dacă s-ar întoarce, m-aş întinde în pat şi mi-aş deschide braţele.

– Dar îl şi urăsc... am şoptit. Cine nu ar putea urî un bărbat care ruinează viaţa unei femei divorţînd doar pentru că nu putea face dragoste cu ea. Îl uram pentru cuvintele oribile pe care mi le-a spus.

În capul meu răsunau cuvintele Norei – Dragos, ură, este acelaşi lucru.

– Îl iubesc şi îl urăsc, am spus şi am simţit că şi Catherine era de aceeaşi părere.

– Adevărata ură este cealaltă faţă a monedei iubirii. Ura durează secole, ca şi iubirea. Acum, în sfîrşit, am înţeles ce spunea şi cît aş fi dorit să aflu.

Capitolul 11

Probabil că am adormit şi cînd m-am trezit am ştiut că plînsesem. Am plîns pentru ce pierdusem şi pentru ce nu va putea fi niciodată. De ce rămăsesem singură şi nu mă măritasem cu Steven cel bun şi sigur.

Foamea m-a făcut să mă ridic şi să ies din cameră. Ce s-o fi întmplat cu servitoarea care aducea mîncarea stăpînei pe tavă? Ce se întîmplase cu fata tăcută dar îndemînatică? Din cîte ştiam despre epoca edwardiană, eram sigură că fusese scoasă din program şi probabil că nu voi avea ce mînca.

Am început să mă îmbrac în altceva decît halatul cel larg, dar nu puteam să încap în nici o rochie a lui Lady de Grey, fără carcasa de fier pe care fata o strîngea pe

mijlocul meu, şi nu eram aşa de perversă să o pun cînd nu aveam nevoie. Era întuneric în cameră şi prin perdelele trase de la ferestre am văzut că este noapte.

Cînd am deschis uşa din sala întunecată, am zărit o femeie cu o lumînare care mi-a apropiat-o atît de mult de obrz încît m-am temut să nu mă ardă.

– Este al meu, a spus ea; nu-l poţi avea. Nu-l vei cîştiga niciodată.

Spunînd acestea, s-a întors şi a fugit pe sală cu fustele lungi şi negre foşnind după ea.

Dacă ar fi fost mai tînără, aş fi crezut că este Fiona cea feritlă, dar avea aproape vîrsta mamei, cu acea piele ridată din cauza climei din Anglia, care este umedă. În tinereţe trebuie să fi fost foarte drăguţă, dar acum obrazul i se schimonosise de ură cînd m-a văzut.

– Parcă aş trăi o nuvelă de stil gotic, am bombănit eu, dorindu-mi foarte mult să pot pleca acasă. La gîndul acesta, Lady de Grey s-a făcut simţită din nou, spunînd „Vreu să merg cu tine", ceea ce m-a făcut să rîd.

Am pornit să caut mîncare după miros. Într-o sufragerie frumoasă, luminată de lumînări, şedea iubitul meu soţ, cu un festin în faţa lui şi înfulecînd pe rupte.

Eh, da... m-am gîndit eu, „suflete înfrăţite". Orice supărare ne trimite la bucătărie!

– Îmi dai voie, l-am întrebat eu şi la invitaţia lui m-am aşezat la dreapta lui şi mi-am umplut farfuria mai mult decît a lui. Nu a făcut nici un gest, a ridicat doar o sprînceană.

– Vorbeşte-mi despre scrisori, i-am spus eu cu gura plină.

– Ce ţi-aş putea spune eu despre scrisorile tale, a răspuns el dezinteresat.

– Mi-am pierdut memoria. Eu vin din viitor şi spiritul meu s-a întrupat în soţia ta, aşa că acum sînt altă per-

soană. Ia-ți spada!

– Ah, Catherine, voi duce dorul poveştilor tale.

Nu am avut nici măcar o replică inteligentă.

– Foarte bine, a continuat el, voi intra în jocul tău. Eu nu cred că aveai de gînd să le trimiți. Acum înțeleg, şi m-a privit de sus în jos (poate că fusesem o surpriză pentru el cînd a aflat că sînt virgină). De unde ai învățat tu tot ce ai scris despre... despre dragoste.

– Vrei să spui, sex?

Atunci a ridicat din sprînceană. Nu cred că era un cuvînt pe care Catherine l-a spus vreodată, sau, poate nici nu ştia ce înseamnă.

– Mă pricep la cercetări foarte bine. Ştiu să găsesc orice informație de care am nevoie. Deci am scris cîteva scrisori fierbinți, către cine?

– La jumătate din bărbații din Anglia, se pare. Cîteva din ele au ajuns la biroul de presă. Regele a declarat că nu ne cunoaşte. Se teme de scandal.

– Înțeleg. Ai idee cine le-a trimis bărbaților şi la biroul de presă?

A ridicat din umeri ca şi cînd nu ştia şi nici nu-l interesa.

– S-ar putea să le fi scris doar ca să te fac gelos? Vreau să spun că voiam să le vezi tu şi nimeni altcineva.

Asta ar fi fost ce aş fi pus-o eu pe eroina mea să facă dacă dorea să-i atragă atenția eroului. Dar, bineînțeles, n-am avut nici un erou care să aibă problema acestuia. Toți eroii mei au fost foarte virili şi dădeau foarte multă atenție eroinei.

– Nu are importanță de ce le-ai scris şi cine le-a trimis. Ce este grav, este că s-a făcut. Pentru mine este obligație de onoare şi trebuie să divorțez.

Eu continuam să mănînc. Aş vrea să pot descrie ce

simțeam cînd era prezent. Consideram, că ce voia să facă era lucrul cel mai josnic şi mai necinstit, de care am auzit. Nici unul dintre eroii mei nu ar fi făcut aşa ceva. Bineînțeles, cu eroii mei, după cîțiva ani de căsătorie, eroina mea ar fi avut trei copii şi altul pe drum. Îl detestam, dar în acelaşi timp doream să fiu cu el. Prezența lui îmi completa persoana. Nu fiindcă m-ar fi făcut fericită, departe de aşa ceva. Dar lîngă el simțeam că-mi găsisem locul. Aici trebuie să fiu. Cum poate să mă respingă?

– Nu te-am iubit decît pe tine, m-am auzit spunînd încet. În nici o viață nu am iubit pe altul, decît pe tine.

– Da, ştiu, a spus el.

– Atunci cum îmi poți face aşa ceva? N-am să plîng, nu!

– Nu sîntem potriviți unul cu celălalt. Ceva nu este în ordine între noi, a spus el.

– Nu te-ai căsătorit cu mine doar pentru bani?

– Sigur că nu, a spus supărat, ca şi cînd aş fi inventat-o.

– Dar ai spus-o.

– Tu ai spus că te-ai culcat cu toți bărbații din Anglia. Cum ai putut să-mi faci aşa ceva, Catherine? Cum ai putut? Ne înțelesesem să divorțăm discret, fiindcă aşa era cel mai bine, dar tu a trebuit să scrii scrisorile acelea. Doamne! De ce nu îți ia nimeni condeiul din mînă? Nu am mai văzut pe nimeni să mintă ca tine, cînd pui mîna pe toc.

– Poate că ar trebui să scriu romane.

– Totdeauna eşti gata să glumeşti, nu-i aşa? M-am săturat, de data asta ai depăşit măsura. Mîine sîntem în 6 şi eu trebuie să plec la Londra pe ziua de 10. Atunci voi...

Atunci m-am dezmeticit. Cum de nu mă gîndisem să

mă uit într-un calendar să văd data?

– În şase, în ce lună? am întrebat.

– Bineînţeles, iunie. Vrei să ştii cumva şi anul? m-a întrebat ironic.

– Nu vei pleca la Londra, am spus încet. Pe 8 iunie, vom muri împreună. Cel puţin tu... corpul meu nu va fi regăsit niciodată.

M-a privit o clipă, ca apoi să izbucnească în rîs dîndu-şi capul pe spate.

– Adevărat, Catherine, îmi vei lipsi tu cu poveştile tale. Le voi simţi lipsa. Toţi aceşti ani ai fost amuzantă.

Am simţit primul imbold să-l rog să-mi dea ascultare, dar vocea din interiorul meu, vocea lui Lady de Grey, îmi spunea că încercase să facă totul ca s-o asculte, dar el refuzase. Fiindcă scrisesem scrisorile în care spuneam că am făcut sex cu cei mai mulţi londonezi, cînd în realitate eram virgină, nu-l putea convinge că sînt cea mai cinstită persoană.

În timp ce mă gîndeam la asta, şi-a pus coatele pe masă şi m-a privit.

– Foarte bine, spune-mi. Ştii că nu rezist niciodată poveştilor tale.

Şi i-am spus. I-am spus că sufletele noastre sînt înfrăţite şi i-am explicat ce însemna asta. I-am spus că sînt un spirit din viitor prins în trupul soţiei lui şi că aveam nevoie să schimb ura şi supărarea dintre noi ca să pot trăi şi eu fericită în 1994.

M-a ascultat răbdător dovedind că este obişnuit să asculte poveştile mele. Cînd am terminat, a ridicat din sprîncene.

– Trebuie să recunosc că asta este una din poveştile cele mai bune. Ar trebui să o scrii, poate se vor găsi oameni să o citească. Acum, te rog să mă ierţi, trebuie să mă culc. Ah, cine vrea să ne omoare?

– Nu... nu ştiu. Sora ta îşi doreşte cu disperare un bărbat şi mai este şi o bătrînă îngrozitoare care bîntuie pe săli spunînd că eşti al ei.

– Sora mea o criminală? Cît despre bătrînă... a strîns din buze. Ea este Aya, bătrîna mea doică, şi ea crezi că este o criminală? Nu-i plac minciunile pe care le-ai spus despre mine şi nu o poţi învinui!

– Trebuie să mă asculţi. Noi trebuie...

– Da? Trebuie ce? Să continuăm să trăim ca soţ şi soţie? Şi-a smucit braţul de care îl apucasem. Ai văzut că este imposibil.

L-am privit cu ochii plini de furie.

– Da, am văzut că trebuie să suport consecinţele impotenţei tale.

După felul cum m-a privit, am ştiut că iar am întrecut măsura. Oare moartea noastră era provocată de crimă, sau era sinucidere? Trebuia să mă omoare şi să se sinucidă apoi? Dacă ar fi aşa, de ce a dispărut trupul lui Lady de Grey?

Mi-a întors spatele şi a ieşit din cameră.

Cînd a plecat, nu mă mai gîndeam decît că doream să plec acasă, în apartamentul meu în siguranţă, înapoi la lumea pe care o înţelegeam. Cu picioarele grele, am urcat scările şi m-am culcat.

Cînd m-am trezit a doua zi dimineaţă, nu aveam decît un singur gînd: trebuie să revin la perioada în care trăiesc. Nora avusese dreptate şi nu ar fi trebuit să fac asta niciodată. În loc să îndrept lucrurile, le stricasem mai rău. Ştiinţa nu a reuşit să învingă emoţia. Ştiind că acest om şi cu mine ar fi trebuit să fim împreună, nu am rezolvat nimic.

Cînd îmi scriu cărţile, doresc întotdeauna să descriu lucruri care nu se rezolvă aşa cum am vrea. În ceea ce mă priveşte, asta nu mergea şi trebuie să ies din în-

curcătură. Dar cum? Cum mă pot întoarce? Exista posibilitatea ca după două zile, cînd Lady de Grey şi soţul ei furios şi impotent să fie omorîţi, spiritul meu să revină în prezent, dar nu voiam să risc. Eu voiam să mă întorc acum. Am descoperit unde şi cînd se lua micul dejun şi am apărut şi eu. Acolo l-am cunoscut pe Hubert de Grey, unchiul lui Tavistock, un om drăguţ, care mă privea mereu trist.

– Dacă ar exista ceva ce aş putea face ca să previn asta, aş face-o.

Am presupus că se gîndea la divorţ. Ellen era şi ea acolo şi am întrebat-o despre el.

– El a aranjat căsătoria voastră. Cum ai putut uita asta, Catherine? Vă iubeşte pe amîndoi.

După masă, am plecat imediat în grădină să mă plimb, cum obişnuiesc să fac cînd am de rezolvat o problemă. Un bătrîn pe care îl chema Jack, cu o cocoaşă pe umărul drept, mi-a dat un buchetel de flori, şi a murmurat:

– Îmi pare rău de tot ce se întîmplă, doamna mea, şi apoi a dispărut.

Nora îmi spusese că oamenii îşi amintesc fapte din viaţile anterioare şi privind la aceşti oameni mă treceau fiori. Femeia asta, Aya, mă ura şi părea a fi peste tot, uitîndu-se la mine ca şi cînd ar fi dorit să mă şteargă de pe faţa pămîntului. Puteam simţi cît de mult se temea Catherine de ea. Dacă a existat un spirit nefericit, acesta era această bătrînă doică pe care Tavistock o considera nevinovată. Nu mă puteam opri de a gîndi că trecuseră multe generaţii în decursul cărora ura ei pentru mine crescuse. Totuşi, în sinea mea aş fi dorit să mă iubească. Era ridicol.

Ceea ce doream în realitate, era să nu-mi mai imaginez caracterele oamenilor şi să ajung acasă.

Capitolul 12

Cînd am citit titlul de pe ziarul pe care tăcutul meu soţ îl pusese între noi la micul dejun, am tresărit şi aproape să mă înec: titul scris cu litere mari anunţa că *Jamal, cel mai mare hipnotizator din lume, va fi la Bury St. Edmonds pe 6 iunie, la ora opt. Va face o singură demonstraţie!*

– Te simţi bine, m-a întrebat Ellen, dar soţul meu, dragostea vieţilor mele, nu a spus nimic.

Dacă m-aş fi înecat sufocată, l-aş fi scutit de o groază de cheltuieli, de timp. Aş fi lăsat locul liber Fionei, şi m-am gîndit că poate ea este ucigaşa.

– Mă simt perfect, am răspuns.

Primul meu impuls a fost să cer voie să-l văd pe acest hipnotizator, dar m-am hotărît să tac şi să găsesc o cale să ajung la el. Dacă pentru a ajunge aici am fost hipnotizată, poate pe aceeaşi cale aş putea scăpa. Abia am putut sta liniştită în tipul mesei, căci muream de nerăbdare să vorbesc cu Ellen, să o întreb printre altele, unde era Bury St. Edmonds. După cîte ştiu eu, oraşul era menţionat de Chaucer şi asta era departe de epoca lui Edward VII. O oră mai tîrziu, îi spuneam lui Ellen în şoaptă ce voiam. M-a privit ciudat.

– Dar tu nu eşti prizonieră, Catherine. Te poţi duce unde vrei şi Bury, după cum ştii, nu este departe.

– Da, bineînţeles, am spus tare ca să nu pară că sînt spioană. Dacă nu te deranjează, crezi că am putea

merge în seara asta? Nu voiam să mă duc singură, fiindcă nu ştiam cum se va desfăşura şedinţa. Teoretic, vorbesc bine limba engleză, dar umblă prin grădină nişte oameni care vorbesc o engleză ce pare fi arabă, după cum o înţeleg eu, aşa că trebuie să fiu însoţită de cineva.

– Tavey va lipsi în seara asta, aşa că putem merge unde vrei, mi-a spus Ellen.

Simţindu-mă emoţionată în continuare, am fixat ora cînd vom pleca. Părea că şi Catherine era interesată de hipnotizatori şi ghicitori, ca şi de operele lui Fabergé, aşa că dorinţa mea de a-l vedea pe Jamal nu a surprins-o.

Ai încercat să explici ceva despre viețile anterioare unei persoane din epoca edwardiană? Cred că ar fi fost mai uşor să-i explici ce este un prezervativ. Căci deşi se numea Jamal şi făcea toate eforturile să pară bătrîn şi înţelept, vedeam bine că nu era decît un tînăr provenind din mediul englez, asemănător Brooklyn-ului. Vopseaua pe care o folosea să-şi coloreze pielea era brăzdată de transpiraţie.

– Ai trăit şi în alte vieţi? m-a întrebat el.

Mi-am dat seama că nu era decît un om obişnuit; se gîndea deja cum ar fi putut utiliza povestea asta în următoarea reprezentaţie. Se ştia şi în epoca edwardiană despre viețile trecute dar el nu mai auzise de aşa ceva. Mă îndoiesc, că citea prea mult, şi cum nu existau nici emisiuni de televiziune care să-l informeze, nu avea cunoştinţe. M-am gîndit o clipă, cîte învăţam în lumea modernă, graţie mass-mediei!

– Şi ai vrea să te trimit înapoi, în una din viețile trecute? Ce păcat că le-ai pierdut!

– Ascultă băiete, i-am spus eu simţind cei treizeci şi nouă de ani ai mei, ia-ţi mîinile de pe mine. Nu vreau din partea ta decît un singur ajutor!

Mi-am zîmbit.

– În ordine, dar fiindcă este o şedinţă particulară, îmi datorezi zece lire!

Biata Ellen dăduse tîrcoale prin jur, speriată că fusese scoasă din viaţa ei liniştită şi tîrîtă într-un loc atît de vulgar ca teatrul. I-am întins mîna să-mi dea banii, fiindcă eu nu aveam. Un sfert de oră mai tîrziu, după ce Ellen se repezise afară şi împrumutase bani de la vizitiul care ne adusese, eram întinsă pe masă şi tînărul a început încercările de a mă aduce în transă.

– Tot ce trebuie să faci tu, este să o doreşti, o spusese Nora, şi eu eram dornică de asta. Foarte dornică. Îmi vedeam apartamentul cu lenjeria albă de pat. Mă gîndeam la calculatorul meu, la Daria şi la Milly, şi la filme. Am încercat să văd ce reprezenta viaţa mea în New York.

În schimb, nu-l vedeam şi nu-l simţeam decît pe Tavistock. Ochii şi mîinile lui, ce am simţit cînd m-a sărutat. Mi-am amintit toată fascinaţia pe care mi-a transmis-o, şi cum doream să-l urmez pretutindeni. Deşi totul nu era decît presupunerea mea că aş fi cu el. Îl uram, era josnic şi necinstit, dar simţeam că era numai al meu. Cum ar putea fi al altei femei? L-aş omorî decît să-l las alteia.

– Te vei întoarce acolo unde a început totul, îmi spunea bărbatul şi eu mă simţeam deja adormită.

– Da, m-am gîndit la început. Am început la New York.

Simţeam cum spiritul meu se detaşa de trupul lui Lady de Grey şi încercînd aceeaşi senzaţie de plutire, am zîmbit.

– Înapoi la... Ce nume pronunţasem cînd hipnotizatorul de la Milly mă trimese în transă? Tally... Da, ăsta era. Înapoi la Tally.

Brusc, am ştiut că de fapt ce fac nu este bine. În

capul meu auzeam vocea Norei care îmi spunea că nu merge ceva. Nu, m-am gîndit din nou, nu vreau să mă întorc înapoi, la început.

– Eu vreau să revin în 1994. Am deschis gura să protestez, dar acum părea că mă detaşez de trup. Am încercat să devin din nou Lady de Grey, dar nu mă mai puteam mişca.

Încet, am început să simt... Ce simțeam? Era ca şi cînd aş fi fost închisă şi trebuia să ies.

Trebuie, trebuie, dacă nu ies, am să mor.

În clipa următoare, am avut revelația fantastică a unui copil care se naşte.

Partea a II-a

Capitolul 13

Anglia 1571

– Ăsta, doamnă, este un băiat, i-a spus Hadley soției lui cu burta mare.

Aceste cuvinte a fost mai mult scuipate decît spuse. În cei nouăsprezece ani de căsătorie, se exersase tot spunîndu-le. Ca un om cu prea puțină imaginație, şi nici inteligență, singurul lui scop în viață era să aibă un fiu la fel de înalt, spătos şi frumos ca el.

Frumoasa şi blonda lui nevastă, Alida, şedea lîngă el cu mîna pe burta enormă, privindu-l cu ochii ei albaştri, strălucitori. Ştia bine că nu trebuia nici să-i răspundă nici să-l contrazică.

– Priveşte la ce mi-ai dăruit, a spus el fără să încerce să vorbească încet, deşi nimeni nu l-ar fi auzit chiar dacă țipa. Bătrînul castel de piatră al familiei nevestei lui timp de două sute de ani era plin de oaspeți pe jumătate beți, invitați la căsătoria fiicei mai mari, din şirul de opt fete pe care le avea John. Fata avea optsprezece ani, destul de mare pentru măritat, dar trecuseră ani de cînd îl ruga pe tatăl ei să-i găsească un bărbat, dar el nu-i

permisese decît acum. Refuzul lui de a-i permite căsătoria era provocat de grija pentru cheltuielile unei nunți. Nu-i convenea să-şi mărite fata şi să-i dea de zestre unul din castelele sale. Nu-l interesa că toată averea pe care o avea îi revenise din partea Alidei Le Clerc, care era bogată şi i le adusese cu ani în urmă.

Supărarea pe nevasta lui nu venea din faptul că-i născuse opt fete, ci din cauza celor doi fii pe care îi disprețuia. Îi vedea rareori pe cei zece copii împreună, toți făcînd tot ce era posibil să-l evite, fiindcă niciodată nu-şi stăpînea ostilitatea. Fetele o rugau pe mamă să-l convingă pe tatăl lor să le găsească orice bărbați. Nu se plîngeau dacă tatăl lor le propunea bărbați foarte bătrîni, sau un bărbat cu dinți negri şi scîrbos. Toate doreau să se mărite doar pentru a scăpa de răutatea şi dușmănia fioroasă a tatălui lor.

Acum se căsătorea una din fete şi scăpa, deci cele şapte fete o invidiau. Nu avea importanță că bărbatul pe care îl lua era atît de costeliv încît i se vedeaeu oasele prin îmbrăcăminte şi se purta mai urît decît un grăjdar. Important era că a doua zi această fată va scăpa din casa tatălui.

Cît despre John, încerca totul pentru a uita că fusese blestemat cu opt fete şi doi fii neputincioşi. Îşi petrecea tot timpul mustrîndu-şi țăranii pe cîmp, exploatîndu-i, scoțînd cît mai mulți bani din munca lor, epuizîndu-i şi omorînd orice ființă care avea ghinionul să treacă sau să zboare pe pămîntul lui.

– Uită-te la ele, îi repetă John nevestei lui. Trebuie să mituiesc un sărăntoc ca să le ia de nevastă, şi sînt opt. Ştii cît mă va costa asta?

Alida ar fi vrut să-i spună că nu-l va costa nici jumătate din ce-i dăduse tatăl ei ca să se căsătorească cu ea, dar nu îndrăznea. Mintea nu se putea lupta cu muşchii şi încăpățînarea. Nu putea spune că bărbatul ei

era prost. De fapt, era inteligent într-un anumit sens. Se descurca foarte bine în viața de zi cu zi, ştia să-şi strunească țăranii ca să producă mai mult decît toți fermierii din regiune. Calcula fiecare bob de grîu, şi nimeni nu-l putea înşela, căci întotdeauna descoperea frauda. Şi cînd se întîmpla aşa ceva, pedepsele erau prompte.

Era un bărbat voinic, frumos, păstrîndu-şi aceeaşi talie ca în urmă cu nouăsprezece ani.

Dar John nu avea înțelegere pentru nimic care nu producea bani mai mulți, hrană şi putere. Muzica îl plictisea; „Nu-mi dă să mănînc", spunea el. Considera învățătura o pierdere de timp; singura distracție era să te îmbeți din cînd în cînd, restul era pentru proşti. Prinzînd-o o dată pe soția sa citind o carte, i-a smuls-o din mînă şi a aruncat-o pe fereastră.

– De aia îmi faci numai fete, a urlat la ea. Eu pun sămînță de bărbat în burta ta şi o schimbi în femei nefolositoare ca poveştile tale.

În momentul acesta, John era în cea mai proastă dispoziție văzîndu-şi adunate cele opt fete şi cei doi băieți. Cu patru ani în urmă, Alida născuse băiatul atît de mult dorit şi plînsese de bucurie. Printre lacrimi îl văzuse alergînd la ea şi în timp ce o strîngea în brațe fără să-şi dea seama că născuse cu puțin timp înainte, un moment a avut inima plină de bucuria şi speranța ce le avusese înainte de a se căsători cu el. Alidei nu-i păsa, fiindcă fericirea i se citea pe față. Visuri de fericire i se împlineau cînd John o strîngea în brațe, o săruta pe față şi pe gît spunîndu-i că era cea mai minunată nevastă.

– Lasă-mă să-l văd, a cerut John, şi într-o clipă fericirea Alidei se spulberase.

Văzînd fețele îngrijorate ale servitoarelor, a ştiut imediat că se întîmplase ceva.

– Nu... a şoptit ea, încercînd să prelungească momentul de fericire al bărbatului ei, care va dispărea de pe

fața lui cînd va vedea de ce copilul nu este cum trebuie.

Femeile încercaseră să ascundă ceva, înfăşînd copilul strîns cum se făcea ca să aibă picioarele drepte. Dar John voia să se convingă că este băiat, şi le-a pus să-l desfeşe.

– Este frumos, a spus John, iar Alida avea ochii plini de lacrimi. Bărbatul ei nu admira niciodată o floare, un apus de soare sau o femeie, dar găsea copilul născut de ea frumos.

Cu ajutorul servitoarei, Alida s-a aşezat drept în pat să privească împreună cu soțul ei copilul. Fără să ştie, a început să desfeşe picioruşele, dar oftatul servitoarei a făcut-o să-şi retragă mîna de parcă scutecele ar fi ars-o. John, deşi neobişnuit cu vicleniile, observase gestul şi a scos scutecul copilului. Avea un picior deformat şi nu va putea merge cum trebuie. În locul bucuriei şi dragostei din ochii lui John a apărut ura.

– Cum de m-am putut gîndit eu, doamnă, că îmi vei da ce doresc?

A scuipat-o şi a dat drumul copilului jos. Dacă nu l-ar fi prins doica, ar fi căzut pe piatră. A părăsit camera imediat şi de atunci, nu a mai încercat să-şi ascundă dezgustul pentru nevasta lui, cu nici un prilej.

În anul următor, ea i-a mai născut un băiat, dar John devenise neîncrezător. Nu s-a dus să-şi vadă băiatul cînd s-a născut.

– Ăsta ce mai are? Nu cred că nevasta mea ar fi în stare să-mi dea un fiu perfect.

Pentru John nu erau decît trei posibilități: putea să creadă că doar Dumnezeu era de vină că avea doar fete şi un băiat schilod, mai credea că el ar putea fi cauza, dar toată vina o purta nevasta lui. A ales-o pe ultima, şi şi-a învinuit soția.

– Copilul nu se simte bine, a şoptit servitoarea.

La aceste cuvinte, John a izbucnit în rîs.

– Nu pot nădăjdui că va muri şi nici că nevasta mea va muri la naştere, ca să fiu liber să-mi iau o nevastă care să fie în stare să-mi facă băieți cum îmi doresc eu.

A luat o cupă cu vin de pe masă, şi a continuat fatalist:

– Va trăi, aşa cum trăiesc şi ceilalți copii ai mei. Va trebui să cheltuiesc să-l hrănesc şi să-l îmbrac şi nu-mi va aduce nici o bucurie. Pleacă, lasă-mă!

Profeția lui John s-a realizat şi copilul a trăit, doar era firav, mereu bolnav, suferind de plămîni şi tuşind mereu.

După doi ani, Alida a născut o fetiță sănătoasă, dar John nici nu s-a uitat la ea, nici nu mai întreba de ea. A observat că nevasta lui nu mai avea burtă, dar nu s-a mai dus în patul ei. La ce folos? Satele din jur erau pline de femei care să-i satisfacă poftele. Refuza să admită, de cîte ori se năştea o fată, că ar putea fi copilul lui, fiindcă totdeauna se năşteau fete. Chiar dacă bebeluşul avea ochi albaştri ca ai lui, sau bărbia lui. Avea ideea lui, că dacă nou-născutul era fată, nu era a lui. Se vorbea că dacă o femeie, indiferent de originea ei, i-ar face un băiat, atunci o va lua în casa lui şi va trăi în lux. Deşi cîteva au încercat (una chiar de trei ori), nici una nu a reuşit să-i dea fiul perfect.

O întreba pe soția lui, arătîndu-i un bărbat:

– Cum pot nevestele lor să facă băieți aşa de mari, încît au murit la naştere.

Încercînd să-i intre în voie, ca şi cînd ar fi vrut să învețe ceva, Alida se uita la bărbatul pe care i-l arăta. Dar o cuprindea furia. Avea oare o vină că nu murise născînd un copil, dacă nu era viței? Trebuia să judeci copiii doar după greutate, ca şi cînd i-ai fi dus la măcelar? Bărbatul ei nu vedea că fetele ei erau inteligente şi plăcute; cele mai mari erau chiar frumoase. Cei doi băieți aveau caracter frumos şi cel mare putea chiar citi. Ei nu-i păsa că unul din băieți şchiopăta iar celălalt tuşea

să-şi dea duhul.

Cu inima împietrită, Alida se uita la bărbatul pe care i-l arătase. Era Gilbert Rashier, o brută, mare cît un urs, nespălat, fără caracter, incult, dar la vremea lui fusese un mare luptător de care se temeau toţi bărbaţii. Unii spuneau că prea multe lovituri date în coif îi atinseseră creierul şi se prostise. Dar avea ochi ageri, calculînd totul şi pe oricine, astfel încît să profite de ei. Gilbert avusese trei neveste şi fiecare îi făcuse cîte o mătahală de băiat după chipul şi asemănarea lui, şi fiecare nevastă murise la naştere. Gilbert se lăuda că bărbăţia lui le omorîse, dar majoritatea femeilor spuneau că muriseră ca să scape de murdăria trupului şi a capului său.

Acum, Gilbert îşi ascundea faţa pe pieptul mare al unei fete de la bucătărie pe care Alida voia s-o concedieze a doua zi. În timpul acesta, copiii lui făceau tot felul de prostii în zgomotul petrecerii de căsătorie. Unul din ei cam de opt ani chinuia nişte cîini cu un bici şi rîdea în hohote. Al doilea le făcea să plîngă pe două din fetele ei. Iar al treilea era pe undeva, dar Alida nu era interesată unde era şi ce făcea.

Aşa dorea bărbatul ei să aibă un fiu? Ea făcuse doi băieţi care erau copii buni, blînzi, cuminţi. John nu le adresase niciodată un cuvînt de încurajare, dar îi admira pe aceşti golani nesuferiţi cărora le făcea plăcere să terorizeze fiinţele mai mici ca ei.

În jurul lor, nimeni nu-l mai asculta pe John. Lăudăroşeniile lui continuaseră încît nici văicărelile lui nu erau luate în serios. Vecinii îşi luau băieţii în braţe şi se ofereau să-i arate cum i-au făcut. Cum nu avea simţul umorului, rîdeau şi-l tachinau mai mult.

Dar pe Alida, furia bărbatului ei nu o făcea să rîdă. O dureau genunchii de cît se rugase în ultimele luni lui Dumnezeu să-i dea un fiu sănătos. Avea treizeci şi cinci de ani şi ştia că nu mai are timp şi noroc să mai nască

fiul perfect pe care îl dorea soţul ei. Dacă l-ar putea avea! Era obsedată zi şi noapte de figura lui cînd crezuse că are în sfîrşit, un băiat. O femeie poate trăi cu o astfel de privire fără să mai poată visa la paradis, cînd are un bărbat care o priveşte aşa. Cînd a ştiut că era din nou însărcinată, a început să se roage. Cea mai mare parte din noapte şi din zi le petrecea în genunchi, rugîndu-l şi implorîndu-l pe Dumnezeu să-i dea un fiu. Nu-i plăcea să-şi mai amintească ce mai făcuse. Făcuse o călătorie pe ascuns într-un alt sat la o femeie oribilă şi murdară, care spunea că poate să prezică dacă doamna purta un fiu.

Cînd bătrîna îi spusese că purta în burtă o altă fată, Alida a făcut o criză de isterie, şi a spus că va face ca bătrîna să fie condamnată pentru vrăjitorie şi să fie arsă. Dar femeia plecase a doua zi din casa sa şi umbla pe drumuri. Prefera să moară de foame decît să fie omorîtă în flăcări.

Mai găsise o altă femeie, care spunea că sexul copilului poate fi schimbat, gîndindu-se la lucruri masculine. Alida roşea de ruşine cînd se gîndea la desenele şi la mica statuetă pe care femeia i le dăduse pentru a se concentra asupra lor, avînd simboluri virile. În cele nouă luni, Alida nu citise nici o carte, căci soţul ei spunea că cititul este o preocupare feminină. Făcuse cît mai puţine treburi femeieşti, încercînd să se gîndească în orice moment la bărbaţi.

Dar se rugase atît de mult, în special la altar, lui Dumnezeu, încît servitoarele au obligat-o să-l părăsească, spunînd că statul în genunchi dăuna copilului.

Ar prefera să se nască mort decît să fie un copil bolnav, le spunea femeilor care o ridicau. Nu-i spuneau să aibă astfel de gînduri, fiindcă şi ele îi dădeau dreptate, dar fără să i-o zică.

Din cauza gîndurilor, nu auzea ce vorbea bărbatul ei.

– Trebuie să fie băiat, chiar dacă o fi să moară mama. Am văzut-o zăcînd. Burta este mai mare decît ea. Se spune că nu mai poate umbla de o lună. Gilbert va avea încă un băiat.

Vorbele lui au speriat-o pe Alida. Există în casa mea o femeie care naşte? De ce nu mi-a spus nimeni nimic? Le va pedepsi pe servitoare cînd vor fi singure. Dacă era cineva care trebuia să nască la ea în casă, era nevoie să facă pregătiri. Fără putere, cu greutate, Alida s-a ridicat; trebuie să mă duc la ea.

Cînd s-a ridicat, a simţit durerea şi a înţeles că şi ei i-a venit timpul. Nu se poate... este prea devreme. Nu era destul de mare. Se rugase să facă un băiat mare, care să-l impresioneze pe bărbatul ei. Dacă năştea acum, cu burta asta mică, va avea un copil mic.

Apucînd spătarul scaunului, a încercat să-şi ascundă faţa, căci durerea o făcea să se strîmbe şi John nu se uita la ea, ocupat să privească nişte jongleuri, aşa că nici nu ar fi observat chiar dacă năştea pe jos, la picioarele lui. Dar oaspeţii nu erau chiar atît de grosolani.

– John, a strigat cineva, s-ar pare că vei fi din nou tată.

– Şi cînd este ziua cînd nu e el tată? a strigat altcineva, făcîndu-i pe toţi să rîdă.

John nu a participat la hazul lor. Nu mai era demult interesat să mai fie tată.

– Lăsaţi-mă în pace, le-a făcut el semn cu mîna, nepăsător.

– Eşti bun să-mi dai voie să plec, a spus Alida, cu amărăciunea pe care cu greu putea să şi-o ascundă.

Gilbert Rasher s-a desprins de pieptul fetei unde stătuse destul şi a strigat către John:

– Ar trebuie să-ţi pui nevasta lîngă fata cu care m-am însurat, poate că ar putea să înveţe ceva.

Alida nu ştia dacă poate dispreţui mai mult această

creatură, decît simţise pînă atunci. Soţul ei era la fel cu acest bărbat; pentru ei, femeile nu erau decît trupuri aduse pe pămînt să le facă copii. Ce importanţă avea dacă femeile mureau la naştere? Mai erau destule femei în jur. Pentru ei, femeile nu aveau suflet, nici minte nici dorinţe; nu aveau decît trupuri.

Cînd durerile au revenit, Penella, servitoarea Alidei, a venit la ea, a luat-o pe după umeri şi a ajutat-o să urce scările spre camera ei, unde era totul pregătit pentru naştere. Apropiindu-se de uşă, Alida s-a oprit.

– Du-mă la nevasta lui Rasher, voi naşte lîngă ea. Poate că tot ceea ce Rasher a spus, se va întîmpla şi cu copilul meu, s-a gîndit ea.

Penella, care îşi iubea stăpîna, s-a uitat la ea îngrijorată.

– Da, da... ce este, a strigat Alida, nu mai am mult timp.

– Fata este pe moarte, a şoptit Penella. Preotul a şi venit la ea. Nu va mai trăi decît cîteva ore. Nu ar fi bine nici pentru dumneata, nici pentru copilul pe care îl veţi naşte să fiţi lîngă o moartă. De aceea nu am spus că este aici.

– Dar ce se va întîmpla cu copilul ei? Ce va deveni? a şoptit Alida, pe care durerile o apucaseră din nou.

– Nu s-a născut. Moaşa crede că va muri în ea, este prea mare pentru ea... Panella a respirat adînc. Vai doamnă, a murmurat ea gata să plîngă. Dacă aţi vedea-o. Este o străină aşa de mică, nu poţi scoate nici un cuvînt de la ea. Şi moare din cauza copilului. Se chinuia cu dureri de două zile.

În mintea Alidei se agitau gîndurile. Dacă femeia moare şi copilul este băiat şi va muri şi el, poate că în clipa morţii spiritul lui va pătrunde în copilul ei şi îl va schimba în băiat. Cineva îi spusese odată că sexul copilului nu era determinat decît în clipa naşterii.

– Du-mă la ea, a cerut Alida, nepermiţîndu-i fetei să refuze.

Aceasta a dus-o pe Alida într-o cameră mică şi murdară, unde pe jos era o saltea de paie plină de purici. Fata zăcea pe ea, cu faţa murdară şi brăzdată de lacrimi. Îşi muşcase buza şi o pată de sînge era lipită pe bărbie. Şuviţe subţiri de păr negru şi murdar i se înfăşurau în jurul feţei, pe braţe şi în jurul gîtului, ca şi cînd ar fi vrut s-o sugrume. Sub stratul de jeg, Alida putea să vadă că fata fusese frumoasă. Pielea ei măslinie dovedea că vine dintr-o ţară însorită. Privind-o, şi gîndindu-se cum o fi fost înainte, te trezeai visînd la soare şi flori, auzeai cîntecul păsărilor şi glasul ei ca un clopoţel. Nu avea mai mult de şaisprezece ani, căci sub paloarea morţii avea pielea şi faţa tinere.

Alida vedea acum că fata era pe moarte. Părea că nu mai dorea să trăiască şi nu se mai vedea decît pieptul ridicîndu-i-se cînd respira deasupra pîntecului bombat de copilul care trăgea şi el să moară.

– Ajutaţi-mă, le-a cerut Alida fetelor, ca să se întindă lîngă fata care murea.

Penela, care dorea întotdeauna să-şi protejeze stăpîna, a protestat spunînd că doamna casei nu se putea culca în murdăria aia, dar Alida s-a uitat atît de fioros la ea încît s-a supus. Aşternutul era îngust şi femeile cu burţile lor mari erau lipite.

În vremuri trecute, Alidei i-ar fi fost milă de biata muribundă ce zăcea lîngă ea. Dar era mult de atunci. Acum nu se gîndea decît să-i dea bărbatului ei un fiu puternic.

Moaşa Berta a apărut rostogolindu-se pe scări. Era o fiinţă grasă şi leneşă de care Alida avusese de atîtea ori nevoie, încît locuia permanent în mansarda castelului. Cu o zi în urmă, spusese că fata străină va muri şi că nu

mai era nimc de făcut nici pentru ea nici pentru copil. Berta nu avea de gînd să muncească pentru nevasta lui Rasher, căci era sigură că nu-i va plăti. Deşi muncea doar cîteva ore la fiecare nouă luni, se considera ea însăşi o doamnă, fiindcă ajuta să vină pe lume copiii doamnei.

Cînd Alida s-a aşezat în poziţia de naştere, moaşa avea mîinile deja pline de grăsime de porc, încît nu mai era nevoie să se ungă cu vreo alifie ca s-o consulte.

– Va sosi curînd, a spus Berta cu autoritate şi a privit apoi la fata de lîngă Alida, care avea ochii închişi şi paloarea morţii. Pentru asta nu mai e nimic de făcut, v-am spus de ieri.

A spus-o pe un ton, ca şi cînd vitalitatea fetei ar fi fost o sfidare a Bertei. Nu se gîndea decît la ospăţul pe care îl părăsise ca s-o ajute pe doamna şi ar fi vrut să le demonstreze tuturor că nu era obligată să îngrijească o străină murdară şi cu pielea neagră.

Simţind cum contracţiile se îndesesc, Alida a cuprins-o cu braţul pe fată, simţindu-i pielea rece lipită de ea. Şi-a împletit degetele cu cele neînsufleţite ale fetei. Nu o făcea ca s-o încurajeze şi nici să-i uşureze durerea, căci ea năştea uşor şi ar fi putut să lucreze o broderie. Singurul motiv era că dorea să îndemne spiritul copilului să intre în trupul copilului ei. A început să se roage: „Doamne, fă ca acest copil să intre în mine", şoptea ea.

Fata numai dăduse semne de viaţă de mult timp, zăcea nemişcată, cu burta enormă. Să părea că nici copilul ei nu mai lupta să trăiască şi aştepta să moară odată cu ea. Cînd i s-a părut că fata îşi dă sufletul, Alida i-a întors capul la faţa la ea. Se rugă şi îl implora pe Dumnezeu cu toată fiinţa ei, ca spiritul acestui copil să pătrundă în copilul ei.

Femeia, cînd a simțit respirația Alidei pe fața ei, a clipit de cîteva ori, apoi a deschis puțin ochii. Cînd a văzut fața Alidei adîncită în rugăciune, fata a părut că revine la viață.

Spre uimirea Alidei care credea că fata nu mai trăiește, a simțit degetele fetei strîngîndu-le pe ale ei. Strînsoarea era foarte slabă, dar se simțea că în trupul slab mai pulsa viață.

Cînd a vorbit în șoaptă, doar Alida a auzit-o. Femeile din cameră se agitau încercînd să pară ocupate, așa că nici una nu a auzit șoaptele:

Copilul meu va fi copilul tău.

Copilul tău va fi al meu.

Vor fi un singur gînd în două trupuri.

Vor trăi împreună; vor muri împreună.

Vorbea prost englezește și în mod obișnuit Alida nu le-ar fi înțeles decît cu greu. Dar părea că experiența pe care o trăiau împreună, aceea de a da viață, făcea vorbele ei să pară limpezi ca un cristal. A auzit-o, și nu s-a îndoit că vorbele fetei vor rămîne neșterse în inima ei.

– Ia-mi copilul, a șoptit fata.

Cînd a auzit-o, Alida s-a făcut albă la față. Ca să-i ia copilul însemna să o taie și să sufere o agonie mai îngrozitoare decît cea prin care trecea acum, s-o lase să moară.

– Ce spunea țiganca, a întrebat Berta, pentru care oricine nu avea pielea albă a englezului era țigan.

– Ia-mi copilul... a spus fata mai tare.

Fiindcă Alida ezita, fata a prins-o de mînă cu toată puterea.

– Ia-mi copilul, a spus fata cu fața atît de aproape de ea încît Alida i-a simțit respirația.

– Scoateți-i copilul, a ordonat Alida, și fiindcă nici moașa nici cele patru servitoare nu făceau nimic, privind-o ca și cum considerau că aiurează, a țipat la ele: Luați-i copilul fetei, vă spun, luați-l!

Moașa a răspuns prima.

– Îmi trebuie un cuțit, i-a spus servitoarei uimite care era în spatele ei. Un cuțit mare și ascuțit, a repetat ea, împingînd-o pe scări.

Alida nu a mai avut timp să gîndească, căci trei contracții puternice, una după alta, i-au arătat că era pe punctul de a naște. A început să se roage din nou dar cu voce tare, ca fata să o poată auzi.

– Lasă copiii noștri să se amestece. Fă să fie una și aceeași persoană. Dă-mi băiatul fetei. Ajută-mă, lasă copilul să fie al meu.

Totul s-a întîmplat în același timp. Servitoarea s-a întors îngrozită cu cuțitul de bucătărie și copilul Alidei s-a născut în același timp ce moșa tăia burta femeii ca să-l elibereze pe copilul care se sufoca. Peste tot era sînge. Era uimitor cît sînge putea avea femeia mică și nici Alidei nu-i mergea bine, încît nu puteai spune al cui sînge era.

În zăpăceala de a îngriji mamele, copiii fuseseră aproape uitați. Legați încă de mamele lor care păreau amîndouă în pericol de moarte, copiii erau trîntiți unul pete altul ca niște cățeluși, zăcînd între mamele lor chinuite. Unul dintre copii era un băiat enorm, cu păr negru și ochi negri, pielea lui aveau culoarea mierii. Celălalt copil era o fată, albă roz, ca un strop de rouă. Avea părul auriu, și pielea ca smîntîna.

Amîndoi bebelușii, năuciți după naștere, păreau că se încolăcesc unul în jurul celuilalt, atîrnînd unul de celălalt, părînd să caute adăpost după pericolele prin care trecuseră. Fiindcă nimeni nu-i ridica și nici nu-i lovea, nu plîngeau.

În învălmășeala și țipetele după cîrpele de care era

nevoie pentru a opri sîngele şi confuzia creată de moaşă care se făIea că toată mîncarea pe care înghiţise timp de nouă luni era căpătată pe drept, a apărut doica.

Meg Watkins era o femeie voinică, foarte grasă, dar mulţi spuneau că era din cauză că avea o inimă mare. Avea aproape treizeci de ani, vîrstă socotită înaintată după părerea vecinilor fermieri şi îngrijise cu toată dragostea sutele de copii ai celorlalţi.

Cu nouă luni în urmă, Meg a rămas însărcinată şi tot satul se bucurase. Îl tachinau pe bătrînul ei bărbat, Will, iar el se înroşea. Dar toată lumea ştia că amîndoi erau bucuroşi. Dar cu patru zile înainte, Meg născuse gemeni care nu trăiseră decît ca să apuce să fie botezaţi. Nici ea nici el nu au plîns şi nu au arătat să fie mînioşi la moartea copiilor.

Meg şi-a văzut de treabă continuîndu-şi viaţa, iar bărbatul ei a îngropat micuţii în grădina bisericii.

După cîteva minute de la plecarea Alidei de la petrecerea de nuntă a fiicei ei, tot satul aflase ce se întîmplă, şi că doica era aşteptată. S-au dus cu toţii la ea, dar Meg a spus că nu mai poate îngriji copii. Soţul ei însă a convins-o şi a urcat-o într-o căruţă care a pornit imediat, şi Meg nu a mai putut să-şi schimbe părerea.

Meg a intrat în camera ca de nebuni, cu femei care alergau care încotro. A privit la cele două femei şi a văzut că una murise deja, cu burta tăiată, în timp ce doamna era atît de palidă încît părea că şi ea îşi va da sufletul. Meg a dat afară femeile, fiindcă iubea aşa de mult copiii încît mamele nu o interesau. Singura ei grijă erau cei doi bebeluşi care păreau gemeni cuibăriţi între cele două mame.

Deşi era bună din fire, Meg ştia ce trebuie să facă, şi pe Berta o cunoştea de cînd erau amîndouă tinere fete. Ştia că Berta era o teroare şi dacă o laşi în voia ei nu va

face decît încurcături şi cît mai puţină treabă, dîndu-şi aere şi făcînd pe grozava.

În timp ce Berta se agita, spre mirarea fetelor prostănace, şi făcea o dare de seamă aproape de neînţeles asupra stării Alidei. Meg a luat cuţitul ce fusese folosit să ciopîrţească mama şi a tăiat cordonul băiatului. Deşi era voinic, băiatul părea că avea mai multă nevoie de îngrijire căci nu se prea mişca şi Meg se temea pentru viaţa lui. Dacă a fi avut timp, Meg ar fi făcut-o pe moaşă să plîngă fiindcă neglijase copiii, aşa că a luat în braţele ei puternice trupul unsuros al băiatului.

În clipa cînd l-a atins, cei doi bebeluşi s-au strîns cu braţele şi picioarele împreună, agăţîndu-se unul de altul. Cînd a încercat uşor să-i despartă, au continuat să atîrne unul de altul. Punîndu-şi cîte o mînă pe pieptul fiecăruia a încercat să-i despartă, dar se ţineau strîns unul de altul. Nu plîngeau, dar rămîneau lipiţi.

Meg a privit la ei mirată. Ştia din experienţă, că nounăscuţii ori dorm ori plîng. Uneori erau înfometaţi, alteori nu. Dar nu mai văzuse copii aşa de vioi, cu ochii ţintiţi unul spre celălalt şi ţinîndu-se strîns. Dacă nu ar fi avut pielea de culoare diferită n-ai fi putut să-ţi dai seama unde începe unul şi unde se termina celălalt. Deşi cu mult mal mare decît fata, băiatul avea în acel moment mult mai puţină putere şi părea că îmbrăţişarea fetei îl protejează.

– Vasăzică, vreţi să fiţi împreună... a şoptit Meg şi tăind cordonul fetei i-a luat în braţele ei mari.

Cei doi copii se simţeau bine la ea, fiind liniştiţi. Meg suferea încă de pierderea copiilor ei, şi acum avea braţele încărcate din nou de copii. Dar bebeluşii nu aveau încredere nici în ea. De teamă să nu-i despartă, se agăţau cu putere unul de altul ca şi cînd nu permiteau nimănui să-i despartă.

– Fiți pe pace, le-a gîngurit ea. Nu voi lăsa să fiți despărțiți. Vă voi apăra. Nu voi lăsa pe nimeni să vă necăjească.

Ca şi cînd ar fi înțeles, şi-au slăbit strînsoarea şi s-au relaxat în brațele ei.

Capitolul 14

– Lasă-mă să-mi văd băiatul, a spus Alida care începea să-şi revină din leşin.

Nu putea înțelege reacția ei față de tot ce se întîmplase. Naşterea nu fusese mai grea decît cele de pînă acum, ba dimpotrivă, fusese mai uşoară deoarece copilul era mic. Dar cînd moaşa atinsese cu cuțitul burta femeii de lîngă ea, simțise durerea, simțise cum îi tăia fiecare bucățică de carne. Alida ştia într-un fel, că femeia trăise pînă cînd îi scosese copilul, pînă cînd ştia că va trăi cu adevărat, şi nu murise decît după aceea. Ştia că murise fericită, fiind sigură că fiul ei va trăi şi va fi îngrijit.

Alida nu voia să se gîndească acum la asta, dar după moartea femeii i se părea că simte spiritul ei plutind peste ele, privind, pîndind şi oprindu-se o clipă să se uite la copil. Femeia era liniştită acum, spiritul ei nu mai era în trupul care fusese sfîrtecat, nu mai suferea. Acum, Alida simțea durerea. Părea că trupul ei fusese tăiat. Ea care se mîndrea cu naşterile uşoare şi disprețuia femeile care țipau şi se văitau de un lucru aşa de uşor ca naşterea, îşi dădea acum seama că țipa cu putere. Era inconştientă de durere, cu mîinile pe burtă,

asigurîndu-se că este întreagă, dar se simțea ruptă, sîngerînd, retezată. Durerea era insuportabilă şi țipa ca o isterică, în timp ce moaşa şi servitoarele se frămîntau să ştie de ce avea dureri. În învălmăşeală, copiii au fost uitați.

Sigură acum, Alida cerea să-şi vadă fiul, fiindcă era convinsă că născuse un băiat. Nici o femeie nu înțelegea prin ce trecuse şi nu-i dădea ceea ce cerea. Niciodată nu-l supărase pe Dumnezeu şi de ce era atît de crud încît să-i dea din nou o fată.

Cuvintele ei au reuşit să facă liniște în cameră, căci toți ochii erau îndreptați spre ea, în afară de Meg, care era ocupată să-i învelească pe copii cu o pînză curată ca să nu răcească.

– Ei bine, a spus Alida cu cîtă putere mai avea din cauza durerii, unde este fiul meu?

Nici una din servitoare nu îndrăznea să-i spună, de teamă că o vor auzi blestemînd cînd va auzi că are tot fată. Dar Meg nu avea astfel de temeri. Ştia că doamna se ruga pentru băiat, dar ea considera că era ridicol. Ce importanță avea dacă era fată sau băiat? Copilul era un dar de la Dumnezeu, şi aşa trebuia gîndit.

– Ai o fată frumoasă, a spus Meg apropiindu-se zîmbitoare cu copilul.

În cameră se făcuse tăcere. La început, Alida nu a vrut să asculte. Nu se putea, nu se poate să aibă iar o fată.

– Uite-o, nu-i aşa că este frumoasă, a spus Meg aplecîndu-se spre ea cu cei doi copii în brațe şi dînd la o parte pînza cu care erau acoperiți. Uite ce piele albă are şi ce păr frumos. Şi ochi aşa de frumoşi. Pot să-ți spun că va fi cea mai frumoasă dintre fetele dumitale.

Amețită de durere, buimăcită de dezamăgire, Alida nu putea crede nenorocirea ei. Tot ce vedea acum era

băiatul mare, cu pielea aurie, lîngă fetița blondă, neînsemnată.

– Lasă-mă să-mi văd băiatul, lasă-mă să-l văd, spunea ea cu frenezie, întinzînd mîinile să ia băiatul, neluînd în seamă fata.

Cînd şi-a dat seama ce voia să facă, Meg s-a tras înapoi.

– Nu, copiii vor să fie împreună, a țipat ea ascuțit.

În cameră nu se auzea decît zgomotul respirațiilor. Alida s-a înfuriat. Furia pe care bărbatul ei şi-o vărsa asupra ei ea a îndreptat-o spre cele din jur şi femeile se temeau. Dar bunul simț şi curajul lui Meg au adus-o la realitate.

– Vreau băiatul, ar trebui să fie al meu... şi a început să privească în jur să vadă cine era acolo, gîndindu-se că ar putea să le oblige să păstreze secretul, de frică.

Dorea să aibă acest băiat. Nu i-l dăduse ei femeia? Nu ar fi drept să fie al ei? Şi cine ar putea spune că în zăpăceala care fusese copiii nu ar fi putut fi schimbați, iar băiatul să fie al ei şi fata a străinei care murise? Ce importanță avea că toate fetele ei erau blonde şi că băiatul avea un ciuf de păr negru? Ar putea să o facă... se gîndea ea.

Doar Meg care nu trăise zilnic lîngă Alida şi nu bănuia ce suferise din partea bărbatului ei în toți anii, nu ştia ce putea să gîndească stăpîna sa. Chiar dacă ar fi ştiut, pentru ea nu avea importanță, atîta timp cît vor fi amîndoi înfrățiți.

Penella, care trăia lîngă Alida chiar de cînd se căsătorise, a vorbit prima.

– Acesta, a spus ea arătînd către băiat, a avut aici o servitoare bătrînă, care în momentul cînd s-a născut copilul s-a dus să-i spună tatălui.

Furia a început să o macine pe Alida, furie pe ea

însăşi şi pe toți, că nu s-au gîndit mai devreme să schimbe copiii. I-ar fi putut da ideea servitoarei sale şi ar fi golit camera ca să rămînă doar ea şi moaşa. Şmecheria s-ar fi făcut uşor. Nimeni nu ar fi îndrăznit să afirme că băiatul nu era al ei, ci al moartei.

Şi dacă John ar fi considerat că băiatul este al lui, l-ar fi omorît pe scîrba de Gilbert Rasher în caz că l-ar fi contrazis. Dar cel mai important era că bărbatul ei ar fi iubit-o cu adevărat.

– Am să încerc să o prind, a spus Penella ieşind pe uşă să prindă femeia.

Dar afară, în fața uşii era John şi în spatele lui, murdar şi roşu la față era Gilbert Rasher. Deşi încerca să-şi ascundă speranța, de pe față şi din vocea lui se simțea nerăbdarea.

– S-a născut un băiat, a spus el, încercînd să pară că nu-i venea să creadă, dar nu era un actor bun.

Furişîndu-se printre cei doi bărbați care stăteau în uşă, o ființă măruntă, cu o mutră de maimuță, cu ochi negri şi gheare de pasăre, a început să strige cu cuvinte stîlcite.

– Doamna mea a născut un băiat. Au omorît-o ca să scoată copilul. Îmi aparține mie. Este al meu!

În momentul acela, Gilbert Rasher a dat buzna în cameră şi a pocnit femeia pe față, făcînd-o să se rostogolească.

– Afară! Nu mai vreau să-ți văd mutra pocită, a strigat el.

A intrat clătinîndu-se, prefăcîndu-se mai beat decît era, că nu ştie ce se petrece acolo, dar adevărul era că Gilbert Rasher era un mare şmecher. Ca să poată trăi bine, un leneş trebuie să găsească alte căi decît să muncească ca să poată avea piei de blană în spinare şi carne la masă. În ultimele zile îşi alesese cele mai urîte

servitoare din casă, pretinzînd că le iubeşte. Erau atît de încîntate, încît fiecare se culcase cu el şi el le trăgea de limbă povestindu-i toate intrigile de la castel cu plăcere. Acum ştia foarte bine cît de mult îşi dorea John un băiat şi că nevasta lui plătise cu aur o vrăjitoare bătrînă ca s-o ajute.

Gilbert plătise creatura hidoasă pe care nevasta lui o adusese din ţara ei, ca să rămînă în cameră, tăcută şi nevăzută, şi să-l anunţe imediat ce va naşte nevasta lui băiatul. Spre deosebire de Alida care făcea totul din disperare, Gilbert făcuse un plan; era uşor să bănuiască ce va naşte Alida, şi dacă naşterea se va petrece în acelaşi timp cu cea a nevestei lui, se vor gîndi să schimbe copiii, căci fără îndoială, Hadley va avea din nou o fată.

Nu se punea problema că Gilbert ar mai fi dorit un băiat. Cei trei pe care îi avea deja, mîncau cît ar fi trebuit unei jumătăţi de armată şi îmbrăcămintea lor costa destul. Nu era el preocupat să le dea educaţie, aşa că din acest punct de vedere făcea economie, dar din nefericire asta însemna că avea pe cap băieţi care nu ştiau să facă nimic, ca şi el. Acum, ştia că dacă va trage bine sforile, l-ar putea face pe John să-i plătească pentru a creşte un copil care nu era al lui.

– Lăsaţi-mă să-mi văd fiul, spunea Gilbert cu o voce cît mai drăgălaşă, îndreptîndu-se spre Meg care ţinea copiii în braţe.

Voia să ia copilul şi să se fălească de parcă l-ar fi cîştigat într-o luptă, dar lui nu-i plăceau bebeluşii, iar ăsta era plin de sînge şi de grăsime, şi era strîns legat de micuţa fată albă.

În acelaşi timp, simţul de autoconservare care îl copleşea pe Gilbert, îi spunea că pesemne ceva nu era natural la acest copil şi trebuia să facă orice pentru a

scăpa de el, dar bineînţeles, şi cu un cîştig. Nu ar fi trebuit să se căsătorească cu fata străină, tăcută, cu ochii mari, care era mama copilului. Dar gîndindu-se la ea, trebuia să-şi stăpînească furia că o făcuse.

John şedea nemişcat în uşă, privindu-şi nevasta cu o ură care putea da foc încăperii. I-a trebuit un timp, înainte să poată vorbi. Nu-i păsa de cuvintele pe care le spunea şi pe care le mai spusese de multe ori, înainte. Cu fiecare fată care se năştea, furia lui se aprindea din nou.

– Cum a putut fata asta ca un vierme să nască un băiat, şi tu nu poţi, a spus John, privind furios spre nevasta sa.

Micuţa nevastă a lui Gilbert Rasher fusese acoperită cu o pătură, să nu se vadă rana care o ciopîrţise, dar trupul său neînsufleţit, cu greu se putea bănui că este sub pătură. Lîngă ea, Alida, era mare sănătoasă, cu pielea strălucind de sănătate, în ciuda suferinţelor prin care trecuse.

Timp de cîteva minute, John i-a spus nevestei lui ce credea despre ea, umilind-o în faţa servitoarelor ei şi a lui Rasher, căruia îi străluceau ochii de bucurie că asista la ceartă.

În tot acest timp, Meg strîngea copiii la piept. Nu scoseseră nici un sunet, dar erau treji şi se priveau mereu în ochi.

Pentru prima dată, John a părut conştient de existenţa copiilor, sau mai bine zis, a băiatului. Dintr-un pas, a venit în faţa lui Meg şi a privit copiii pe care îi ţinea în braţe. John nu era un om superstiţios şi nu avea nici şiretenia lui Gilbert.

Cînd a văzut cei doi copii înlănţuiţi, nu i-a trecut prin minte nici un gînd bizar, şi nimic nu i-a întunecat-o. Tot ce vedea, era un băiat mare şi perfect, aşa cum îşi

dorise şi el întotdeauna.

Înainte ca Meg să protesteze, a smucit copiii şi a luat băiatul. Niciodată nu se auzise un urlet ca acela ce a răsunat cînd copiii au fost despărţiţi. Orice bănuială că băiatul ar fi fost slab s-a spulberat în momentul cînd a deschis gura şi a început să zbiere împreună cu fata. Puterea sunetelor era uimitoare, ca şi cînd sute de spirite năvăliseră în încăperea de piatră, iar sunetul era amplificat cînd se lovea de piatra zidurilor.

Toţi cei din cameră aveau ochii holbaţi, o fată şi-a acoperit urechile, Meg privea îngrozită la băiatul ce se zbătea în braţele lui John, iar Gilbert, stînd lîngă trupul nevestei lui moarte, gîndindu-se că dacă doar stă lîngă moartă, va trebui să muncească din greu ca să trăiască. Numai John părea că nu aude zgomotul.

– Ăsta este un fiu, doamnă. Asta ar fi trebuit să-mi dăruieşti tu mie, a ţipat el la nevasta sa. Nu unul olog, şi nici bolnavul de plămîni. Nu ştii să zămisleşti băieţi în burta ta?

Gilbert şi-a dat seama că John o s-o ţină tot aşa încît mult timp şi nu va mai ajunge la tocmeala pe care o avea în gînd, aşa că a luat el iniţiativa.

– Oh... iubita mea nevastă... se văita el cu glasul puternic pe care îl folosea cînd lupta.

John răcnea, mai erau şi blestemaţii de bebeluşi care ţipau, aşa că, abia se auzea el.

– Nevasta mea iubită! se văita Gilbert. Din toate femeile pe tine te-am iubit. Şi acum va trebui să cresc încă un copil, singur, fără mamă. Abia îi pot hrăni pe cei de-i am. Cum îl voi mai putea hrăni pe ăsta? Dar să-l mai dau la şcoală? Cînd voi avea timp să-l mai învăţ ce trebuie să ştie un bărbat? Cine va călări cu el, va vîna cu el? Cine îl va sărbători cînd va aduce primul o vînat?

John îşi terminase tirada contra soţiei sale şi îl privea

pe Gilbert clipind încet, în timp ce în gînd se înfiripa o idee.

– Dă copilul femeii să-l hrănească, a spus Gilbert, supărat. Ce fel de om era acesta care nu auzea zgomotul asurzitor?

Cînd şi-a dat seama că valorosul copil ar putea muri de foame, John a sărit ca ars. Dintr-un pas a fost la Meg şi i-a întins cu duioşie copilul. De îndată ce băiatul şi fata s-au atins din nou, plînsul a încetat.

John a privit cu bucurie la Meg cînd şi-a dezvelit pieptul plin şi în cîteva secunde amîndoi copiii s-au agăţat de el, sugînd cu lăcomie.

Această bruscă schimbare i-a dat timp lui John să se gîndească la ce auzise şi chiar dacă nu înţelesese pe deplin ce voia să spună Gilbert, acesta a început din nou.

– Doamne, se ruga în gura mare Gilbert, ajută-mă în marea mea durere. Ştii că sînt sărac. Am fost binecuvîntat cu rudenia cu tronul prin familia Stuart, dar nu şi cu avere. Nu ştiu cum îmi voi permite să-l îmbrac pe acest băiat după rangul său. Nu ştiu...

– Te rog să pleci acum, i-a spus Alida cu răceală, înţelegînd foarte bine unde bătea Gilbert.

John se gîndea adînc la ceea ce dorea şi gîndurile pe care le trezise Gilbert în capul său, încît nu a mai strigat la nevasta sa. I-a făcut semn cu mîna să tacă. Nu-i putea intra în cap, că Gilbert Rasher şi-ar da copilul; să renunţe la ceva atît de scump, ceva care echivala cu părăsirea unui munte de aur. El muncise toată viaţa pentru asta. Dar Gilbert făcea uşor băieţi şi pentru el galbenii aveau mai multă valoare. Aşa că a început să spună încet, de teamă să nu-l ofenseze:

– Eu... eu, voi prelua grija fiului tău. Îl voi hrăni şi îl voi învăţa.

Gilbert, părea a considera ideea ciudată.

– Nu poți face așa ceva pentru mine. Nici un om nu este în stare de atîta generozitate.

Ca și cînd ar fi fost dărîmat de supărare, Gilbert s-a clătinat pe picioare și s-a întors către fiul său care sugea înfometat. John l-a oprit.

– Trebuie să ajut un om la nevoie... Căuta cu frenezie în minte ceva cu care i-ar fi rămas dator lui Gilbert. Soția ta a murit în casa mea din vina moașei care lucrează pentru mine. Ca să te răsplătesc, voi izgoni moașa, și voi plăti îngrijirea fiului tău.

Atunci, Berta a început să protesteze, dar privind la Alida a tăcut. Alida ar fi vrut să oprească cele ce vedea că se întîmplă, dar nu știa cum. Născuse multe fete și doi fii și acum totul se irosea. Ar fi fost bine dacă ar fi putut schimba copiii fără știrea soțului ei. Ar fi iubit-o fiindcă îi dăruise un fiu. Dar acum știa că dăduse greș, și o va urî. Și mai mult, va da totul: pămînt și avere acestui copil care nu era al lui.

– Nu... nu, a spus Gilbert oftînd, nu poți arunca moașa pe drumuri. Sînt sigur că este bună. Nu este vina ei, ci a mea. Fac copii atît de mari, încît femeile nu-i pot duce. M-aș gîndi altfel dacă aș face nevestelor mele fete mici, aurii, ca tine.

– Calul pe care l-ai admirat ieri, este al tău, ți-l dăruiesc, a spus John.

Gilbert l-a privit jignit.

– Crezi că mi-aș vinde fiul pe un cal?

– Nu, nu... sigur că nu... John ar fi dat toți caii din lume dacă s-ar alege cu un fiu mare, puternic, și sănătos.

Ca să-i dea timp lui John să-i facă o ofertă mai valoroasă pentru băiat, Gilbert s-a dus din nou spre Meg, care ținea copiii. Fiindcă John nu se putea gîndi la altceva, Gilbert l-a ajutat.

– Nu pot lua un copil de țîță de la doică. Trebuie să aștept. Aș dori să las copilul la voi, a spus el cu un oftat impresionant.

Auzind asta, John a făcut ochii mari.

– Dacă ar exista o înrudire între familiile noastre... poate o căsătorie... Îmi trebuie o altă nevastă, a spus Gilbert.

– Alege-ți una dintre fetele mele. O poți avea pe cea pe care o dorești. Pentru tine, pentru fiii tăi. Care o vrei, sînt alte tale... a spus John repede.

– Voi lua-o pe cea cu părul roșu, a spus Gilbert imediat.

Auzind, Alida a oftat, căci fata pe care o chema Joanna, avea doar zece ani.

– Nu poți, a spus Alida, privindu-l și implorîndu-l pe soțul ei.

John nici nu s-a uitat la ea.

– Este a ta...

– Dar zestrea?

Acum, că începuse tocmeala, Gilbert nu mai făcea pe nenorocitul.

– Moșia Peniman, a spus John repede.

Alida își frîngea mîinile. Moșia aceea era a ei, dăruită de tatăl ei cu drepturi depline. Acolo se ducea ea cînd putea, avea o grădină frumoasă, ce știa că va fi distrusă de copitele cailor. Era un loc unde nu veneau bărbați și unde strînsese tot ce avusese mai de preț. John ura locul acela cu tapiserii, cu cărți și cu vaze mari pe mesele lustruite, pline cu ierburi parfumate. Cînd a deschis gura să protesteze, John s-a întors spre ea negru de furie.

– Mi-ai dat ce era al meu după drept, acum voi lua ce este al tău. S-a întors apoi spre Gilbert.

– Moşia Peniman este a ta, şi fata. Eu voi păstra băiatul.

În sfîrşit, îşi dădea seama că nu putea lua băiatul decît cu bani.

– Nu ştiu dacă pot lăsa băiatul. Este frumos, nu-i aşa? Priveşte cît este de puternic. Fata s-a oprit, nu mai mănîncă, dar băiatul continuă să sugă. Îţi garantez că va deveni un bărbat frumos, puternic.

Simţind cum îi bate inima, John a gîndit că toată tocmeala se face ca şi cum ar cumpăra un cal, dar niciodată nu-şi dorise un cal, cum îşi dorea acest băiat.

– Copiii mai mor... a spus John cu o şiretenie care nu păcălea pe nimeni. Nu ştiu dacă voi păstra copilul. Ce primesc în schimb, pentru creşterea unui copil prea voinic? Fără îndoială că-mi va mînca toată averea.

– Ar fi o onoare pentru tine să creşti un băiat înrudit cu familia regală, a răspuns Gilbert, ca şi cînd s-ar fi simţit jignit.

– Da! Îl voi creşte şi educa, şi apoi îl vei lua să-l însori cu o fată prăpădită, care nu va însemna nimic pentru mine.

Lui Gilbert îi plăcea aşa de mult să se tocmească şi simţea cum îi curge sîngele prin vene.

– Hm, ai dreptate, a spus el frecîndu-şi bărbia. Îi plăcea întotdeauna să-l flateze pe cel cu care negocia. Dar ideea i-a venit deodată şi a ridicat capul.

– Îi vom căsători pe ăştia doi. Ce părere ai?

Lui John îi venea să sară în sus de bucurie, dar nu a spus nimic la început.

– Cheltuiesc toată viaţa să-l hrănesc, să-l îmbrac, să-l educ şi apoi se însoară cu fata mea, şi rămîn amîndoi să-i întreţin tot eu. Pot să găsesc bărbaţi pentru fetele mele, fără să fiu nevoit să-i cresc.

Lui Gilbert i-au trebuit cîteva minute să înţeleagă ce

urmărea John.

– Vrei un moştenitor, a spus el delicat, deşi era uimit.

John nu era prost să aibă încredere în cineva, mai ales să-şi dea toată averea unui băiat care nici nu era înrudit prin sînge cu el. Cîteva clipe, Gilbert l-a privit de sus în jos. John avea aproape patruzeci de ani, şi dusese o viaţă dezordonată care îl făcea să pară mai bătrîn.

Gilbert nu avea decît douăzeci şi opt de ani. Dacă John îl făcea pe băiatul lui moştenitor după moartea lui, Gilbert ar putea cere băiatul şi să ia toată averea.

– Nu face asta! a strigat Alida către soţul ei, fiindcă citea gîndul lui Gilbert, ca şi cînd l-ar fi spus tare. Tu nu vezi ce urmăreşte? A găsit calea să-ţi fure tot ce ai. Dacă vei muri, va luat totul.

Furios, John s-a întors spre ea.

– Ce-mi mai pasă ce se întîmplă cu averea mea după ce mor? Trebuie să muncesc toată viaţa şi s-o las unei femei care îmi face numai fete? S-o las celor doi băieţi neputincioşi pe care mi i-ai dat? Unul abia umblă, iar celălalt nu are viaţă lungă. Puţin îmi pasă dacă veţi ajunge pe o grămadă de bălegar... s-a întors apoi spre Gilbert. Dă-mi băiatul, vom face contracte şi-l voi logodi cu o fată, am destule. Îl voi face moştenitorul meu. Cît trăiesc, va fi al meu.

Cît trăieşti... se gîndi Gilbert. Dacă John murea înainte ca băiatul să aibă vîrsta de a moşteni, Gilbert îl va avea în mînă. Adevărat, cînd John va muri, indiferent de vîrsta băiatului, Gilbert va fi stăpîn pe situaţie. Gilbert gîndise totdeauna aşa, dar azi, John dovedea că era slab de înger. Dădea totul pentru ceva ce nu va fi niciodată al lui. Sîngele însemna totul, hîrtiile nu aveau nici o valoare. Cînd băiatul va creşte, Gilbert ar putea spune că este singur, şi că vrea să-şi ia băiatul, iar John, ca

să-l păstreze, va fi obligat să mai dea bani.

– Ce mă poate consola acum, la pierderea fiului pe care mi l-a dat femeia asta, pe care am iubit-o aşa de mult? a întrebat Gilbert.

John a rămas trăznit. Ce ar mai fi putut să-i dea, cînd dăduse totul?

– Poate un cal... a spus Gilbert, şi cîteva pahare de aur din care să pot bea. Dar din nenorocire nu am nici vin în casa mea veche. Poate că un acoperiş nou ar opri ploaia să pătrundă.

Fierbînd de ciudă, Alida a ascultat timp de o oră tocmeala bărbatului ei. Nici nu se putea numi tocmeală, fiindcă John dăduse acestui om murdar, tot ce i-a cerut. I-a dat vin, animale, acoperiş pe casă şi muncitorii care să i-l repare.

Îi dăduse cele şase pahare de aur pe care Alida le adusese ca zestre. Erau frumoase, bătute cu rubine şi cu sculpturi ce reprezentau viețile sfinților. Fuseseră în familia ei timp de cîteva generații. Se gîndise să le dăruiască fiului celui mai mare, dar acum le luase acest om murdar, care fără îndoială le va topi în cîteva ore.

După puțin timp, nu şi-a mai privit bărbatul şi şi-a ațintit privirea pe copiii pe care îi ținea doica. Asta era întreaga problemă.

Poate erau anii de tristețe şi de dispreț neîntrerupt ai soțului ei. Nouăsprezece ani de rugăciuni neîmplinite şi acum ceva se rupsese în sufletul Alidei.

Nu mai putea spera să-i recîştige dragostea. Fusese o soție bună, gospodărindu-şi averea cu cinste şi profit. El nu ştiuse niciodată cît se muncea în casă, cum ajungea mîncarea pe masă. Toată grija gospodăriei fusese dusă de Alida şi o făcuse strălucit. A avut tot timpul ajutoare la îndemînă cînd era însărcinată. Cînd se iveau probleme, şi erau destule, avea grijă de toate fără să-l

deranjeze pe bărbatul ei.

Acum, după nouăsprezece ani, timp în care fusese o soție minunată, el risipea tot ce fusese în familia ei de secole, dîndu-le unui copil care nu-i era rudă. Nu lua în seamă propriii lui copii care erau inteligenți şi frumoşi, dăruind totul acestei creaturi. Privind la copilul cu părul negru din brațele doicii a cuprins-o o ură cum nu mai simțise niciodată. Fiecare fior de ură era dirijat spre copilul care mai sugea încă viață de la țărancă.

Într-o zi îşi omorîse mama, şi ar putea s-o ucidă şi pe ea. Sărăcise o întreagă familie care pierdea moştenirea şi viitorul.

Capitolul 15

– Îi voi da numele acestui băiat, a spus John cu o strălucire în ochi, pe care Alida nu o mai văzuse niciodată.

Trecuse o zi de la naştere şi ea adormise din cauza epuizării, dar John nu dormise. Insistase să aducă un avocat imediat şi să întocmească documentele între el şi Gilbert Rasher. Îi era teamă că Gilbert îşi va schimba hotărîrea şi va lua copilul cu el.

După ce actele fuseseră semnate, John coborîse la oaspeții veniți la nuntă şi anunțase că i se născuse un băiat. Pentru ca minciuna să nu fie divulgată, se învoise să-i plătească lui Rasher cît va trăi, recolta de pe trei ogoare, în fiecare an.

Cînd John a anunțat evenimentul, a fost bucurie mare. Ca să-şi arate băiatul, John l-a smuls din brațele

doicii şi din nou amîndoi copiii au început să țipe aşa de tare, că nici petrecerea şi rîsetele oaspeților nu-i acoperea. Încet, Meg s-a dus şi i-a întins lui John fetița pe care a luat-o cu celălalt braț şi în acelaşi timp plînsetele celor doi copii au încetat. Pentru o clipă, John nu a ştiut ce să facă. Era speriat că oamenii vor bănui că băiatul nu era al lui şi că nevasta lui născuse din nou o fată.

Observînd mînia ce-l cuprindea pe John, Gilbert a ieşit în față, şi a anunțat, că deoarece se născuseră în aceeaşi zi, copiii vor fi logodiți. La acest anunț, veselia şi beția au fost mai mari.

John privea la fată cu scîrbă, ca şi cînd ar fi vrut să o arunce ca pe un gunoi.

– Ridică fata mea să vadă lumea ce frumoasă este, a spus Gilbert. Nimeni nu şi-a închipuit că ar fi posibil să am aşa o frumusețe.

Nu se putea spune că Gilbert era un bărbat frumos, căci avea o față cu nasul turtit, fusese trîntit de pe cal, şi lovit cu lănci, şi de la zece ani, se bătuse cu oricine îi ieşea în cale, bărbat sau chiar femeie. Avea fața atît de desfigurată, încît nimeni nu putea şti cum arată de fapt.

– Cum îi cheamă? a întrebat cineva din mulțime.

– Da, da... a răspuns John stingherit de cei doi copii, în loc de unul singur, cel pe care îl dorea. Îl voi boteza după numele tatălui meu... şi bineînțeles şi al meu... a continuat, privind la lume rîzînd, ca apoi rîsul să se transforme în hohote. Îl va chema John Talis Hadley... Era copleşit de emoție şi glasul îi tremura cînd a spus *fiul meu.*

S-a auzit un tunet de aplauze, căci oamenii se bucurau sincer pentru el. Erau unul sau doi care bănuiau adevărul, dar erau destul de inteligenți să-şi țină gura. Cineva, însă, a strigat:

– Dar tu Gilbert? Cum o cheamă pe fata ta?

Deoarece nu fusese preocupat niciodată de o întrebare aşa de normală, Gilbert era în încurcătură. A rămas o clipă cu gura căscată.

– Callasandra... a spus Meg îndrăzneață. Îți aminteşti, stăpîne? Ai botezat-o Callasandra.

Ea auzise cu ani în urmă acest nume, la nişte actori, şi se gîndise că este frumos, aproape tot atît de frumos ca şi fata.

Lumea din jur s-a amuzat puțin pe seama numelui, cînd, o femeie a spus:

– Ce frumos... şi a dat din cap în semn de încuviințare. Imediat, şi John, şi Gilbert, au fost de acord.

– Lasă-mă să-i iau, a spus Meg luînd amîndoi copiii de la John. Nu putea suporta să nu-i țină în brațe prea mult timp.

În timp ce Meg şedea într-un colț şi îngrijea de copii, John a anunțat că Gilbert se va căsători cu fiica lui în vîrstă de zece ani. După această ştire, oamenii au arătat că nu prea sînt de acord. Pe Gilbert nu-l prea iubeau, dar îl tolerau din cauza înrudirii lui cu casa regală. Dar, acum majoritatea fiind beți, nu s-au sfiit să-şi arate dezgustul față de desfrînatul bărbat şi de faptul că voia să se căsătorească cu un copil nevinovat.

Gilbert a trebuit să-şi ascundă supărarea pe John, care fusese prost şi făcuse anunțul. Lui i-ar fi plăcut să se căsătorească discret şi să ia fata ca să-şi satisfacă plăcerile fără să ştie ca cineva.

– Nu vă temeți, nu voi lua fata în pat pînă cînd nu va fi femeie, a spus Gilbert sub formă de glumă.

– Şi Dumnezeu s-o aibă în pază, a spus o femeie, şi foarte mulți au rîs.

Lui John nu-i păsa de nimeni şi de nimic, doar de băiatul pe care-l dorise atît de mult. Nu-l scăpa din ochi. Nu lăsa să i se facă vreun rău. I-ar fi dat tot ce era mai bun, i-ar fi dat totul.

Capitolul 16

Doar Penella, servitoarea credincioasă, ştia cît de supărată fusese stăpîna ei pentru cele ce se întîmplaseră în ultimele zile. Din cauza înţelegerii dintre John şi Gilbert, ştia că nu mai are nici o şansă să-i facă soţului ei un băiat. Bărbatul ei, nu va mai veni niciodată în patul ei.

Ultima dată, pînă să rămînă însărcinată, a fost nevoie să treacă cîteva luni. Trecuse timpul ei de a mai concepe. Din ziua în care John Hadley anunţase că băiatul cu părul negru este băiatul lui, nu mai avea nici o speranţă.

Timp de nouăsprezece ani, pe Alida o susţinuse speranţa. Crezuse că dacă îi va face un băiat aşa cum şi-l dorea el, într-o zi o va iubi. Acum, ştia că asta nu se va mai întîmpla. Aşa cum dăduse castelul Peniman, nu va şovăi să dea tot ceea ce avea însemnătate pentru ea.

– Nu mi-au mai rămas decît copiii, şoptea ea stînd în faţa ferestrei turnului de piatră. Copiii mei, nu al acestui bărbat şi al...

Nu ştia cum ar putea descrie femeia – copil, care o ţinuse de mînă în timpul naşterii şi îi spusese vorbele acelea stranii.

„Copilul meu, va fi şi al tău,
Copilul tău va fi al meu.
Vor fi un singur suflet în două trupuri.
Vor trăi împreună; vor muri împreună."

Aşa îi spusese femeia şi cuvintele i se întipăriseră în minte.

– Mergeţi la culcare, doamnă, i-a spus Penella, punîndu-i mîinile pe umări, încercînd s-o facă să se odihnească.

Nu o văzuse niciodată aşa de tulburată şi era speriată. Alida fusese întotdeauna o femeie frumoasă, iar vîrsta şi sarcinile nu-i alteraseră aproape deloc frumuseţea. Dar evenimentele din aceea săptămînă o schimbaseră peste noapte, aşa cum o vedea acum Penella.

Părul îi atîrna pe obraz şi încărunţea cu fiecare zi care trecea. Trecuseră doar două zile de la naşterea copiilor şi Alida arăta mai rău cu fiecare oră care trecea. Refuza mîncarea. Adormea doar după ce se plimba cîteva ore prin cameră, apoi cădea într-un somn agitat şi vorbea fără şir. Penella gonise toată lumea din cameră şi acum dorea să-şi îngrijească singură stăpîna. Nu voia s-o vadă nimeni în starea asta.

În noaptea care a urmat, a treia zi, Penella a înţeles bolboroseala Alidei în somn. Întîi nu i-a venit să creadă ce auzea. Repeta „vor muri împreună", şi repeta apoi mereu „trebuie să moară împreună", „trebuie să moară împreună".

Penella şi-a pus la o parte iglitele şi a stat nemişcată. Nu voia să creadă că stăpîna sa îşi pierduse mintea. „Focul îi va mîntui", spunea Alida, „focul îi va face să moară împreună". Penella nu ştia ce să facă, dar s-a ridicat şi a ieşit pe uşă. Prinzînd o fată care trecea, i-a spus să stea în faţa uşii stăpînei şi dacă va lăsa pe cineva să intre va fi pedepsită. Cum toate servitoarele se temeau de pedeapsa Alidei, fata s-a supus.

Pe întuneric, ridicîndu-şi fustele, Penella s-a furişat pînă la turn. Aici îşi ascunsese John fiul, împreună cu fata de care nu voia să ştie. Afară era un paznic care dormea şi nu a simţit-o cînd a trecut. Înăuntru, încăperea

era luminată doar de lună şi a văzut-o pe doică în pat, cu copiii de o parte şi cealaltă.

– Trezeşte-te, a spus Penella încet, să nu trezească paznicul, dar a sărit speriată cînd a simţit o mînă pe umărul ei.

S-a întors şi a văzut un bărbat cu faţa tăbăcită de soare şi vînt, dar plăcut la vedere, voinic.

– Cine eşti? l-a întrebat ea.

– Will, soţul lui Meg. Ce s-a întîmplat? Se vedea că este un om cumsecade.

– Mi-e frică... a spus ea, dar s-a simţit vinovată că-şi trădează stăpîna.

Gîndindu-se că poate greşise venind, s-a întors spre uşă să iasă, dar Will o ţinea strîns de umăr.

– Ce este? Trebuie să-mi spui.

Omul inspira încredre, se vedea că este bun, aşa că i-a spus în şoaptă toată povestea.

– Suferinţa a fost prea mare pentru stăpîna mea. Cred că ar vrea să scape de băiat, cred... şi şi-a pus mîinile pe obraz.

– Cum? a întrebat Will.

– Cu foc... focul, a îngînat fata. Vorbeşte de foc.

Will nu avea carte, dar rezolvase multe greutăţi în viaţa lui de fermier şi ştia să ia repede hotărîri.

– Trebuie să-i scoatem pe Meg şi pe copii de aici.

– Poate că nu este pericol. Sînt sigură că stăpîna aiura. Sînt sigură...

– Da, sigur, poate vorbea în somn. A născut abia de cîteva zile. Uneori femeile spun lucruri ciudate în momente ca astea. Sînt sigur că nu este nimic, aşa că întoarce-te la ea, şi vezi dacă e bine îngrijită, a liniştit-o Will.

– Da, ai dreptate, i-a spus Penella bucuroasă că omul o încurajase.

– Du-te acum, du-te şi culcă-te. Dimineaţă totul va fi în ordine.

După plecarea ei, Will nu a zăbovit. A trezit-o pe Meg. Ştia că trebuie să-i scoată de acolo, cît mai repede posibil. Fiindcă Meg îi spusese de schimbarea copiilor, se aştepta să se întîmple aşa ceva. Bineînţeles, Alida va omorî acest copil care îl ameninţă pe ai ei.

Meg, buna şi dulcea Meg, nu i-a pus întrebări bărbatului ei cînd a trezit-o şi i-a spus să ia copiii, să se furişeze pe lîngă paznic, şi să plece afară din castel cît mai repede posibil. Pentru ea, era destul să simtă că pe copii îi pîndeşte un pericol.

Will a ieşit şi a început să-i spună pazniculuí o poveste hazlie, în timp ce Meg, strîngînd în braţe copiii, coborîse treptele de piatră. Odată afară, şi-a pus broboada pe cap, şi a plecat grăbită spre sat. Mulţumea lui Dumnezeu că în timpul acela nu se mai ridica podul de apărare. Adevărul era că John Hadley era prea zgîrcit ca să construiască o casă şi prefera să locuiască în castel, deşi nu mai existau pericole.

Cînd s-a asgiurat că Meg avusese timp să se depărteze, Will a rămas pe gînduri. Dacă va fi un incendiu şi copiii vor arde, se vor căuta corpurile lor. Dacă nu se găseau amîndouă osemintele, se va cerceta şi băiatul va fi tot în pericol.

Într-o clipă, Will s-a hotărît. Deşi nu o făcea cu plăcere şi era convins că va ajunge în iad, dar gîndindu-se la Meg şi la dragostea ei pentru aceşti copii, s-a resemnat. S-a dus în fugă la cimitirul din grădina bisericii şi a luat trupurile celor doi copii ai săi îngropate acolo. Dacă va fi incendiu, se vor găsi trupurile celor doi copii în cenuşă.

Puţin înainte să apară zorile, în vechiul castel a izbucnit focul. Lemnul vechi şi uscat al grinzilor a ars ca hîrtia, dînd o căldură atît de puternică încît acoperişul s-a topit şi a căzut peste oamenii din curtea interioară.

S-a făcut o încercare de a stinge focul, dar era o căldură prea mare şi nu te puteai apropia.

În mijloc, stătea John Haldey şi striga „fiul meu", „fiul meu", continuu. S-ar fi aruncat în flăcări să-şi salveze copilul, dar şase oameni îl ţineau să n-o facă. Vedeau că este în zadar, căci prima încăpere care arsese era cea din vîrful turnului unde erau ascunşi copiii.

Abia după două zile, s-a putut căuta în cenuşa care doar atunci se răcise şi au găsit trupurile celor doi copii. N mai rămăsese prea mult din vechiul castel şi toţi cei care avuseseră de lucru acolo aşteptau îngrijoraţi să vadă ce va face John.

Ce se întîmplase după naştèrea copiilor dăduse naştere la zvonuri care luaseră proporţii legendare. Unii spuneau că soţia lui John născuse un monstru. Alţii că băiatul se născuse după ce Alida îşi vînduse sufletul diavolului. Cei mai mulţi afirmau că, era mai bine că ambii copii pieriseră în flăcările purificatoare.

Unii bănuiau adevărul, iar cei ce ştiau, erau destul de cuminţi să tacă. Toţi se temeau de cele ce se vor întîmpla cînd John va ieşi din camera în care se închisese.

După o săptămînă, cînd a ieşit, era alt om. Părul său negru încărunţise şi era ca oţelul. Două cute adînci îi brăzdau faţa de o parte şi alta a gurii, iar privirea din ochii lui era aspră, rece, moartă.

A apărut călare pe un cal speriat de care John spunea mai înainte, că era bun de dat de mîncare la cîini. Din gura calului cădeau stropi de sînge, de la căpăstrul care îl strîngea.

– Ce-i cu voi, ce staţi aici degeaba!? Cu o voce schimbată, a continuat să ţipe la oameni. Este de lucru, voi clădi o casă. O casă frumoasă, în onoarea reginei mele. Aşa că, ridicaţi-vă şi apucaţi-vă de lucru!

Din ziua aceea, nu s-a mai vorbit de fiul mort în flăcări, iar John Hadley era schimbat. Înainte, fusese un

om simplu, care iubea şi ura cu pasiune, dar acum, părea că este gol pe dinăuntru. Nu mai ura pe nimeni, nu mai iubea pe nimeni.

Singura lui grijă era să construiască o casă de piatră, frumoasă, plină de lucruri frumoase. Părea că se hotărîse că dacă nu putea lăsa copii care să fie ca el, va lăsa în urma lui o casă însemnată.

Cît despre soţia lui, se schimbase şi ea, dar era schimbată în bine. Acum, soţul ei nu o mai înjura şi nici nu o mai mustra. Nu mai venea în patul ei, dar de asta se bucura. Cel care o privea nu mai era John, ci un alt bărbat, care cînd a văzut că se pricepe la grădini şi a început să-i ceară părerea.

Cu trecerea anilor, căsătoria lor se schimba încet, încet, în prietenie. Speranţa Alidei a reînviat. Unele femei ar fi fost supărate că bărbaţii lor nu le mai privesc cu dragoste, dar pentru Alida, dispariţia urii din ochii soţului ei era aproape iubire.

Nu a regretat nici o clipă că aprinsese focul şi omorîse băiatul ca şi pe propria-i fiică. Cei doi muriseră poate ca toţi ceilalţi copii ai săi să trăiască. Nici nu se mai vorbea să-i dea lui Gilbert Rasher averea copiilor ei. De fapt, omul îşi făcuse apariţia după foc şi pretinsese că John îi era dator, chiar dacă băiatul murise. Nu murise din vina lui. John a scuipat pe contract şi i-a întors spatele. Gilbert a plecat şi nu a mai plictisit familia Hadley niciodată, nici pentru a pretinde fetiţa de zece ani ce îi fusese promisă de nevastă. Will şi Meg cumpăraseră o fermă la cincizeci de kilometri şi se stabiliseră acolo, să-şi crească pe cei doi copii.

Will nu-i mărturisise niciodată nevestei lui, că în noaptea cînd fugiseră, furase un sac în care erau şase cupe de aur minunate, de la subţioara lui Gilbert Rasher care dormea adînc. Cupele erau ascunse acum sub podeaua casei lor, în siguranţă. La una lipsea un rubin pe

care îl folosise să cumpere ferma, dar restul era intact. Avea de gînd să le dea copiilor cînd vor fi mari. Nu i-a spus lui Meg adevărul despre foc, despre trupurile găsite în cenuşă. Nu voia să o facă să creadă că scumpii ei copii erau în pericol, căci se temea că în cazul acesta, nu-i va mai lăsa să iasă din casă.

I-a spus că primise banii de la John ca să-şi cumpere ferma, fiindcă voia să plece din satul unde crescuseră, unde apăruseră cazuri de ciumă. I-a mai spus, că John şi soţia lui îşi clădeau o casă nouă, frumoasă, şi dorea ca după mulţi, mulţi ani, să-i aducă pe copii. Pînă atunci, trebuia să-i crească şi să-i educe în viaţa sănătoasă de la ţară. Pe Meg nu o interesa decît să ştie copiii lîngă ea, că sînt ai ei. Era bucuroasă că nu trebuia să-i ducă la castel, şi să-i mai dea cuiva după ce îi va înţărca. Oricum, i-a hrănit pînă au avut doi ani.

Dar, cum n-a mai venit nimeni să-i ia nici după ce îi înţărcase, Meg părea să uite că nu erau copiii ei.

Dar Will, nu a uitat nici o clipă, şi nu a încetat să-i păzească cu grijă şi să se ferească de toţi străinii care apăreau la orizont.

Capitolul 17

Opt ani mai tîrziu – 1579

– Cai! a spus Callie dezgustată. Totdeauna vrei cai. Nu ai alte gînduri?

– Tot atît cît ai şi tu, a răspuns Talis, apărîndu-se, dar ştia că nu este adevărat. Callie era cea care avea poveşti în cap.

Mergea pe drumul plin de praf, în spatele căruţii care înainta încet, întorcîndu-se din piaţa satului unde îşi duseseră produsele. Will şedea ca de obicei pe bancheta căruţei, dormind, şi lăsînd calul bătrîn să-şi găsească drumul spre casă. Callie, aşezată în spatele căruţei, îi legăna picioarele goale muşcate de insecte, cu mîinile băgate sub genunchi, aplecată în faţă, privind la Talis care flutura o sabie de lemn.

Erau doi copii foarte diferiţi. Pe cît era Callie de blondă, pe atît era de negru Talis, era înalt şi solid, pe cît era ea de delicată; el era frumos, ea era ştearsă. Era înalt pentru cei opt ani, părea cel puţin de doisprezece, în timp ce Callie avea o expresie dulce, inocentă, care o făcea să pară mai mică decît vîrsta ei. Talis făcea deseori demonstraţii, apucînd-o şi învîrtind-o. Callie putea dormi în orice loc cît de mic, în care el nu încăpea. Se distra amintindu-i cînd rămăsese prins între gratiile unei ferestre din pivinia unei case vechi.

– Nu poţi să te gîndeşti la ceva mai bun decît caii? l-a întrebat disprepuitoare.

Talis a făcut o mişcare războinică cu sabia, către un duşman imaginar.

– Treaba ta este să te gîndeşti la poveşti.

– Ah... dacă eu pot să mă gîndesc, tu la ce eşti bun?

– Bărbaţii trebuie să protejeze femeile, să fie viteji şi cinstiţi. Bărbaţii sînt făcuţi pentru onoare şi fapte bune; bărbaţii sînt...

– Ah, da... şi-a bătut joc Callie. Ce ştii tu despre fapte vitejeşti? Ultima ta vitejie a fost să dezgropi gulii, şi dacă mă gîndesc bine... şi atunci cînd te-a călcat vaca pe picior.

Nu reuşea să-l necăjească cu nimic şi continua să-şi rotească sabia.

– Ei bine... atunci, balauri, a spus el după o clipă.

Callie a bufnit, continuîndu-şi gulmele răutăcioase.

– Totdeauna este vorba de balauri, sau de cai...

El a alergat cîțiva pași, apoi a sărit pe spatele căruței și s-a așezat lîngă ea.

– Într-o zi, cînd te voi salva, vei fi recunoscătoare că știu atîtea despre balauri.

– Pot să mă salvez și singură...

– Cum te poți apăra de un balaur? Vorbindu-i pînă îl omori?

Collie s-a gîndit.

– Da, îi voi spune o poveste așa de minunată, că el se va opri s-o asculte.

Întinzînd sabia, Talis a strîns din ochi.

– Și atunci, în timp ce te va asculta...

– Va asculta așa de atent, că nu se va mai putea mișca, a adăugat ea.

– Se va transforma într-o piatră. Cînd te va asculta mai atent, voi sări pe el, și...

Ochii ei au început să strălucească așa cum îi plăcea lui Talis, ceea ce însemna că se pregătește să spună o poveste.

– Vei sări în spinarea lui fără să te simtă, fiindcă vei purta ghete vrăjite pe care ți le dăduse o vrăjitoare care voia să omoare balaurul, și...

– De ce?

Nu trebuia să-i explice de ce, fiindcă ea știa la ce se gîndește.

– Salvaseși copilul vrăjitoarei și...

– Vrăjitoarele nu au copii, a spus el scîrbit.

– Bine, este un copil pe care ea îl iubește foarte mult, fiindcă el este foarte frumos... a spus ea plictisită. Toată lumea îl iubește, chiar și balaurul. Îl iubește atît de mult, încît vrea să-l mănînce. În felul acesta, copilul va fi totdeauna cu el.

La această explicație, Talis a făcut ochii mari.

Fiindcă acum a văzut că o acultă, Callie a zăbovit puțin. Era destul de inteligentă ca să nu se creadă frumoasă, dar era foarte mîndră de poveștile ei. Restul drumului spre casă a continuat să-l țină atent la povestea ei despre pantofii fermecați, care-l făceau să nu fie simțit pe spatele balaurului și să-i străpungă inima. Chiar dîndu-și duhul, balaurul nu dorea decît să audă sfîrșitul poveștii lui Callie. Cînd a terminat, Talis nu mai zîmbea.

– Mă bucur că l-am ucis, Callie. Poate că ar fi vrut să te înghită și pe tine, și poveștile tale ar fi rămas în el.

– Ai fi trist dacă balaurul m-ar mînca?

– Sigur! Dacă ai muri, cine mi-ar mai spune povești?

Cu această afirmație, a sărit jos, și a început să alerge cîțiva pași pînă acasă. În acest timp, Will care se trezise (calul știa exact cînd să tragă de hamuri ca să-l trezească), a intrat în curte.

– Îți arăt eu ție, a strigat Callie, sărind și alergînd după el.

Talis a fugit spre Magie care stătea în ușă, așteptîndu-i, cum făcea întotdeauna Will spunea că ea simțea cînd se întorc, dar adevărul era că întotdeauna era înspăimîntată că vor dispărea toți trei, așa că în ziua cînd mergeau la tîrg, își petrecea timpul stînd în ușă, așteptînd. Talis, aproape tot așa de înalt ca Meg, s-a agățat de ea, ferindu-se de Callie care încerca să-l lovească.

– Hai... hai... ce-i cu voi? Iar v-ați certat? a întrebat Meg.

Încerca să fie serioasă, căci Will i spunea tot timpul că răsfață copiii, dar nu reușea să-i păcălească. Știau că Meg le-ar da orice ar fi putut.

Cît despre hîrjoana copiilor, nu ajungeau niciodată să se certe, dar se tachinau fără răutate. Se luau mereu la întrecere. Nu exista simțămîntul că Talis făcea ceva

fiindcă era băiat, sau, că, fiind fată, Callie făcea altceva. Se luau la întrecere, să vadă care din ei se va putea cățăra pe copacul cel mai înalt şi, spre groaza lui Meg, Callie îl urma pe mult mai puternicul Talis, oriunde.

Meg nu va uita niciodată, cînd cu doi ani în urmă, Will l-a luat pentru prima dată pe Talis, cu el la piață. Nici unul dintre cei doi adulți nu avea minte pe vremea aceea. Will avea nevoie de un ajutor şi Talis era destul de robust să-l ajute, în timp ce Callie era prea firavă, şi i-ar fi încurcat. Talis era atît de bucuros să meargă în sat pentru prima oară, că nu mai vorbise decît despre asta, cîteva zile. Callie înțelesese de la început că nu o va lua, dar nu a spus nimic. Deşi era un somnoros, în ziua plecării, Meg nu a trebuit să-l trezească. S-a îmbrăcat repede, a hălpăit micul dejun, şi cînd Meg i-a spus să se urce în căruță, a alergat la uşă. S-a oprit apoi deodată, şi întorcîndu-se încruntat, a spus nerăbdător:

– Hai, Callie, să mergem!

Will i-a spus că nu o vor lua, fiindcă este prea mică. Meg nu putea uita privirea de pe fața frumoasă a băiatului. Era uimit. Nu-şi închipuise că fata nu va merge cu ei.

Meg se întreba dacă el se gîndise vreodată să facă măcar ceva fără Callie. Dormeau în acelaşi pat şi îşi petreceau toate clipele împreună. De cînd îi ştia, nu fuseseră despărțiți nici cîteva minute, de cînd se născuseră.

Tăcut, prefăcîndu-se curajos, Talis l-a urmat pe Will afară şi s-a aşezat în căruță. Nu a privit deloc spre Callie care stătea în fața casei, privind după el cu ochii mari şi trişti.

Meg şi Will mai vorbiseră despre asta şi hotărîseră că era mai bine pentru copii să fie despărțiți din cînd în cînd. I-ar fi pregătit pentru viața ce o vor avea ca adulți.

Dar ei nu se gîndiseră la amărăciunea celor doi copii pe care îi iubeau atît de mult. Toată ziua, Meg a încercat să-i trezească interesul lui Callie pentru ce făcea ea. Dar Callie, nu făcea de cît să stea pe iarbă din fața casei şi să privească la drum. De obicei, era grijulie față de animale şi ea era cea care dădea de mîncare la iepuri, dar în ziua aceea, nu i-a dat nici o atenție lui Meg cînd i-a spus că iepurilor le este foame. Meg a încercat să vorbească cu ea, dar în zadar. Şedea ținîndu-şi mîinile în jurul genunchilor şi privea la drumul gol. A încercat s-o cheme înăuntru să-i ajute să gătească pentru Talis ceva special, dar fără nici un rezultat.

După un timp, Meg şi-a piedut răbdarea, aşa că a luat-o în brațe să o ducă în casă. Meg nu mai văzuse ființă care să se lupte cum s-a luptat Callie. De obicei, era un copil blînd, dar în ziua aceea, cînd a atins-o, a devenit fiară. Şi-a înțepenit trupul mic, a început să zgîrie cu unghiile, şi să lovească dureros cu picioarele.

Meg a pus-o repede jos şi a lăsat-o să continue tăcută să păzească drumul. Cînd dimineața trecuse pe jumătate, Meg a renunțat s-o mai tulbure, aşa că luînd un scaun şi mazărea ce trebuia curățată, a ieşit afară păzind fetița, suferind şi ea văzînd tristețea de pe fața copilului. Apoi, devreme, după-amiază, Callie şi-a ridicat deodată capul, şi ca un cîine care ascultă un zgomot, şi-a ciulit urechile. Meg a privit la drum, în lung şi-n lat, dar nu a văzut nimic. Callie s-a ridicat mai dreaptă, a ascultat, şi apoi, cu o mişcare abilă a început să alerge. Meg a aruncat mazărea şi a fugit după ea, dar nu era capabilă să țină ritmul cu un copil de opt ani. Îi era teamă că în starea în care era, Callie ar putea fi călcată de o căruță.

Cînd a ajuns la întretăierea drumurilor, a văzut-o pe Callie stînd în praf şi învîrtindu-se în loc ca o nebună.

Meg s-a dus la ea, a îngenuncheat şi a încercat să o strîngă în braţe.

– Callie, iubito, Talis se va întoarce curînd, ai să vezi. Se va întoarce curînd, şi va fi bine.

În ochii fetei era o privire sălbatică.

– Nu poate să mă găsească, nu poate... Mă caută, mă caută... nu poate să mă găsească!

Pentru a-i opri ţipetele şi să nu-şi mai fluture braţele nebuneşte, a strîns-o la piept.

Primul gînd pe care l-a avut Meg a fost s-o ia să o ducă acasă şi s-o culce. Voia s-o liniştească şi s-o asigure că Talis era în siguranţă cu Will, şi nu se putea pierde, dar atunci, Meg a simţit o strîngere de inimă la gîndul că fata ar putea avea dreptate. Dacă Talis s-a despărţit de Will în sat şi a încercat să se întoarcă acasă? Deşi părea că este mare, Talis nu avea decît opt ani, şi nu mai fusese altădată în sat. Dacă simţea şi el ca şi Callie, nu-şi va putea găsi drumul spre casă.

Chiar în locul unde erau, era o încrucişare de şase drumuri. Era greu pentru un adult, dar pentru un copil care încerca înnebunit să ajungă acasă. Meg s-a ridicat şi a luat-o pe Callie de umeri.

– Ascultă-mă, Callie. Fii atentă! Ia-o în jos, pe drumul acesta, şi strigă-l cu putere pe Talis. Nu te depărta. Nu vreau să te pierd şi pe tine. Ai înţeles?

Fiindcă în ochii fetei era aceeaşi privire sticloasă şi frica îi întuneca mintea, Meg a scuturat-o şi Callie a răspuns „da".

– Dacă întîlneşti oameni pe drum, spune-le cum arată Talis, şi dacă l-au văzut. Întreabă...

– Arată ca şi Făt-Frumos, a şoptit Callie, este ca un prinţ fermecat.

– Da, poate le spui mai bine cît este de înalt, că are părul negru, şi poartă o haină de piele verde, şi sigur că

are şi sabia aia păcătoasă cu el. Poţi?

Callie a dat din cap şi Meg era sigură că poate şi va face orice pentru iubitul ei Talis.

Au strigat, şi l-au descris pe Talis oamenilor timp de două ore şi atunci a apărut Will, grăbit şi biciuind calul. Faţa lui era cenuşie.

– A dispărut, i-a spus lui Meg fără să fie mirat că erau amîndouă acolo, la încrucişarea drumurilor, departe de casă.

De spaimă, pe faţa lui Callie nu se vedeau decît ochii. Nu mîncase nimic toată ziua, tremura de oboseală, şi nu se atinsese nici de apa pe care Meg încerca să i-o dea să bea.

– Lui Talis îi este sete... era tot ce putea spune.

După o altă oră de căutare, cei doi adulţi se temeau să n-o scape din ochi şi pe Callie, care aşezată pe marginea drumului, a spus cu o voce de bătrîn.

– Îl voi chema la mine...

– Da, bineînţeles... Cheamă-l tot timpul. Poate că te va auzi... a spus Meg, încercînd să-şi ascundă teama din glas şi din gînd.

Will luase căruţa şi mersese destul de departe, pe fiecare din cele şase drumuri, dar s-a întors să spună că nu a văzut nimic şi nimeni din cei cu care a vorbit, nu văzuse un băiat ca Talis.

Callie s-a aşezat la marginea drumului sub nişte copaci, încercuindu-şi genunchii cu braţele şi şi-a rezemat capul pe genunchi.

– Se odihneşte, a spus Will nevestei lui, asta este bine.

Meg însă ştia că atîta timp cît Talis era pierdut, Callie nu se va odihni, aşa că a îngenunchiat lîngă ea ascultînd. Încet, încet, încît abia se auzea, Callie, şoptea:

– Vino la mine... Sînt aici... Trebuie să vii, urmează

glasul meu. Ascultă-mă. Vino la mine... Vino la mine, vino la mine.

Meg simțea cum i se ridică părul pe cap.

– Se roagă, i-a spus lui Will cînd acesta a privit-o.

Meg însă, ştia că fetița nu se roagă. Meg nu avea nici o îndoială că nu era rugă, Callie vorbea cu Talis, şi mai mult, era sigură că Talis o auzea.

Meg era sigură că făcea exact ceea ce trebuie, aşa că a început să alerge pe drum şi să strige băiatul. Apoi, s-a aşezat puțin mai departe, în spatele lui Callie, ascunsă după copaci ca să n-o tulbure şi a aşteptat. Will a spus că va continua să-l caute, dar Meg i-a făcut semn să tacă. Ea voia să fie de față cînd Talis se va întoarce la Callie. Li s-a părut o veşnicie, dar în mai puțin de o oră, chiar înainte să apună soarele, s-a auzit un zgomot în tufişurile de peste drum. Callie şi-a ridicat capul, dar Meg nu credea că este Talis, căci Callie ar fi alergat la el. Callie a rămas nemişcată, privind atentă spre locul de unde venea sunetul, aşteptînd. Spre surpriza lui Meg, Talis a apărut imediat.

Meg ar fi vrut să se repeadă la el, să-l ia în brațe şi să-l strîngă atît de tare pînă i-ar rupe coastele, dar s-a stăpînit şi a rămas pe loc. Niciodată nu înțelesese, că ei doi nu aparțineau unui adult, ci îşi aparțineau unul altuia.

Încet, ca un om bătrîn, Callie i-a întins brațele băiatului care venea şchiopătînd pe drum. Era murdar, cu sîngele care-i cursese din nas, uscat pe față, cu pantalonii rupți în genunchi prin care se vedea că era rănit serios la picior. Se putea vedea că avusese o zi grea.

Încet, fiindcă se vedea că-l doare piciorul şi genunchiul, a venit şchiopătînd la Callie, fără s-o observe pe Meg, ascunsă de copaci. Cînd a ajuns la Callie, a căzut peste ea cuprinzînd-o cu brațele în jurul gîtului. Era mai greu decît Callie, dar trupul fetiței l-a susținut,

solid ca o stîncă şi cu o putere surprinzătoare.

Comportîndu-se cît putea, ca un adult, Callie i-a aşezat capul în poala ei, l-a prins cu brațele în jurul pieptului, i-a luat mîinile într-o mînă iar cu cealaltă i-a mîngîiat părul murdar.

Talis a început să plîngă încet.

– Nu reuşeam să te găsesc. Te pierdusem şi te căutam peste tot.

– Da... a şoptit Callie.

– Te auzeam chemîndu-mă.

– Nu te-aş fi pierdut. Eşti al meu... Al meu...

– Da, a şoptit Talis cu obrajii plini de lacrimi, oftînd, în timp ce Callie se agăța de mîinile lui, împletindu-i degetele cu ale ei şi mîngîindu-le.

Şi Meg plîngea şi lacrimile i se scurgeau pe obraji.

Talis era un băiat foarte, foarte mîndru şi nimic pe lume nu-l făcea să plîngă. Will îl bătuse cu cureaua, cu cîteva luni în urmă, fiindcă lăsase uşa cotețului deschisă şi o vulpe mîncase patru pui, dar Talis nu a scos o lacrimă de durere. Cînd avea patru ani, căzuse din copac şi îşi rupsese brațul, dar nici atunci nu plînsese. Chiar cînd avea doar un an, l-a urmărit şi speriat un cîine mai mare ca el, dar nu plînsese. Din momentul în care a început să vorbească, a avut deviza lui „Băieții nu plîng".

Acum însă, zăcea în poala lui Callie şi plîngea de i se rupea inima lui Meg. Callie şi-a ridicat mîinile, a apucat părul împletit în coadă de pe spate, a tras-o în față şi şi-a desfăcut-o. Callie nu era ceea ce înseamnă o frumusețe. Era spălăcită, cu trăsături obişnuite, cu ochi de o culoare nedefinită şi gene la fel, dar buzele erau roz. Pe lîngă frumusețea strălucitoare a lui Talis era neînsemnată. Dar avea totuşi şi ceva excepțional de frumos, părul. Nu era ca orice păr cu firul subțire, dar era des şi

bogat, de culoare mierii, cu reflexe cînd mai deschise cînd mai închise, ca multicolorele flori.

Toți cei care o vedeau, fiindcă nu puteau spune că este frumoasă, vorbeau despre părul ei.

Acum, Callie își despletise coada, și-a băgat mîinile în coama sa și răsfirînd-o a început să-i șteargă lacrimile băiatului și să-i mîngîie fața cu părul ei mătăsos.

Privindu-i, Meg se simțea stînjenită. Nu ar fi trebuit să-i privească; nimeni nu ar trebui să vadă un gest atît de intim între doi oameni. Privindu-i, nu-i mai considera copii de opt ani. Ceea ce făcea Callie era un gest vechi de iubire și deși Meg nu cunoștea cuvîntul – un gest erotic. Gesturile lui Callie erau tot atît de erotice ca gesturile oricărei femei față de un bărbat.

În timp ce-i mîngîia fața cu părul ei, Callie începuse să vorbească foarte încet, în șoaptă și ca întotdeauna Meg se întreba ce spune. De multe ori se gîndise la ce vorbeau copiii, dar ei își ascundeau secretele, și nu lăsau pe nimeni să afle ce se întîmpla între ei. Îl văzuse pe Talis întins sub un copac, nemișcîndu-se, ascultînd-o pe Callie care vorbea cîte-o oră. Dar oricît de des îi întreba Meg despre ce vorbeau, nu-i spuneau niciodată. Încercase să-l convingă pe Will să afle, fiindcă știa că Talis și Callie vorbeau în drumul de întoarcere de la tîrg, dar Will nu era curios. Îi răspundeau dezinteresat – vorbesc tot felul de lucruri ce-i interesează pe copii – stafii și vrăjitoare, balauri... ce-mi pasă mie?

Dar Meg știa că între ei era ceva ce nu se întîmpla cu copiii obișnuiți. Uneori, se gîndea că Will a uitat că acești copii erau fii de nobili și de doamne. Uneori i se părea că el nu era preocupat decît de treburile fermei. Nu-i trecuse niciodată prin minte că siguranța copiilor va depinde odată tocmai de faptul că trebuiau să fie niște copii obișnuiți și să arate ca niște copii de fermieri.

În ziua aceea, Meg se aplecă spre ei, încercînd să afle ce spunea Callie, căci părea că-l liniștea pe Talis și se relaxase, dar tocmai cînd prinsese o vorbă, două, Will a apărut țipînd supărat.

– Am colindat țara în lung și-n lat, să te caut, băiete. Nu trebuia să fugi de lîngă mine! Callie, dă-i la o parte părul de pe față, ca să mă audă. Talis! Știi cîtă grijă ne-am făcut toți!?

Meg își cunoștea bine bărbatul și știa cît de speriat fusese că ar putea pierde băiatul pe care ajunsese să-l iubească foarte mult. Știa că avea de gînd să-l pedepsească fiindcă fugise, dar ea nu-l va lăsa. Ieșind din ascunzătoare, Meg s-a îndreptat spre Will și stînd cu spatele la copii, i-a spus serios:

– Cred că Talis a fost destul de pedepsit azi. Este rănit și nouă ne este foame.

Privirea ei spunea mai mult decît vorbele. Era o nevastă bună și o femeie blîndă. Fusese de acord să-l pedepsească atunci cînd uitase cotețul deschis, dar, de data asta, Will vedea că este pusă pe harță. Cînd Meg își îndrepta spatele, era mai puternică decît oricine, ceea ce nu-i plăcea s-o vadă prea de aproape. Era atît de fericit văzîndu-l pe Talis teafăr, că nu-i mai trebuia alt necaz. Mai bine să uite ziua asta!

– Da... văd că băiatul trebuie îngrijit... a spus doar atît, apoi s-a aplecat și l-a luat în brațe.

La protestele lui Tális, țipînd cu voce tare, că poate umbla, Will nu i-a dat atenție și l-a urcat în căruță.

Urcată în căruță și așezată în spate, lui Meg i s-a părut deodată că-i vede din nou bebeluși. Au căzut peste ea, cu fețele murdare ascunse la pieptul ei moale, avînd amîndoi nevoie de tandrețea maternă. Meg și Will nu au mai vorbit niciodată despre cele întîmplate în ziua aceea, dar nu au mai încercat niciodată să-i despartă.

Capitolul 18

– Meg! Este ceva de mîncare pentru un om flămînd? a întrebat Will pentru a patra oară, trezind-o din visurile ei.

– Da, bineînțeles, a răspuns ea, desprinzîndu-se din îmbrățișarea copiilor care rîdeau. Vino înăuntru, şi spune-mi cum a fost ziua de azi? A mers bine tîrgul? Ce ai mai văzut?

Mai tîrziu, după cină, stînd amîndoi în pat, Meg l-a întrebat pe Will despre ce vorbiseră copiii în timp ce se întorceau acasă, cicălindu-l ca de obicei.

– Cînd sînt cu noi, Talis vorbeşte. Nu este timid, dar nu vorbeşte cu nici un străin. Callie însă scoate rareori vreun cuvînt.

– O femeie ştie cînd să-şi țină gura... a îndrugat Will privind-o peste umăr, dar Meg nu a simțit aluzia.

– Dar cînd sînt singuri, împreună, Callie vorbeşte şi Talis ascultă. Vorbeşte cîte-o oră în şir, iar el nu spune nici un cuvînt. Cînd apar eu, ea nu mai vorbeşte.

Will simțea suferință în vocea lui Meg şi ştia cît era de necăjită că s-ar putea întîmpla ceva cu copiii şi ea nu putea şti. Întinse mîna şi o scuturâ pe-a ei.

– Ai să afli tu... Nu mă îndoiesc că ai să afli curînd.

– Asta vreau... a spus ea întorcîndu-se şi luîndu-şi poziția obişnuită, cu spatele la el.

Plouase trei zile în şir şi Will nu putuse lucra. Era iarnă, aşa că nu-l deranja. El spunea că omul munceşte

toată vara şi are nevoie de odihnă iarna, ceea ce pentru el însemna să şadă în fața focului cu frîul în poală ca şi cînd ar fi lucrat, dar el dormea.

În fața lui Meg care tricota, copiii şedeau pe podea privind la flăcările din sobă fără să spună nimic. Harnică, dar perseverentă în curiozitatea ei, a observat că Talis îşi şoptea ceva lui Callie care clătina din cap şi o privea semnificativ peste umăr pe Meg. Aceasta, curioasă, se gîndea că ar putea să afle despre ce vorbesc copiii. Încet, pentru a nu trezi bănuieli, şi-a lăsat lucrul în poală şi a închis ochii.

După o clipă a fost recompensată, au-zindu-l pe Talis ce spune.

– A adormit... hai uită-te la ea.

Meg o auzea pe Callie păşind pe podeaua de piatră, tîrşiind papucii de piele. Cînd a fost foarte aproape, Meg şi-a lăsat andrelele să cadă pe jos, şi-a dat capul pe spate, şi cu gura deschisă s-a prefăcut că sforăie tare. Chicotind, Callie îi recompensă stratagema.

– Vezi, a spus Talis cu glasul normal. Ți-am spus eu că a adormit. Nimic nu-i mai terzeşte cînd adorm. Am observat de multe ori.

Meg era gata să deschidă ochii şi să-l întrebe, cum îi dovedeşte că nici ea nici Will nu se trezeau uşor dacă adormiseră. Dar acum urmărea ceva mai important. Ridicînd foarte puțin pleoapele, a putut vedea copiii în lumina focului.

– Am să-ți dau o sarcină grea, a spus Talis cu fața gravă, făcîndu-l să pară de treizeci de ani.

– Te rog să fie foarte grea, a spus Callie, lucindu-i ochii.

Ideea făcea ca şi ochii lui Talis să lucească.

– Fă un fluture galben.

– Şi pe ea?

– Urîtă şi rea. Cu fața lungă şi slabă, slabă... şi cu un

caracter foarte urît.

Auzindu-i, Meg era gata să pufnească în rîs. Copiii se tachinaseră toată ziua, fiindcă Talis pretindea că sarcinile lui în gospodărie erau mai grele decît ale ei şi Callie se oferise să facă schimb. Talis avea o părere foarte bună despre tot ce făcea, şi era foarte sigur pe el că nu trebuia să facă un efort prea mare. Dar Callie avea îndemînarea unei fete simple, care ştia că trebuie să muncească pentru ce avea, aşa că s-a grăbit, şi a îndeplinit toate sarcinile lui Talis în jumătate din timpul care îi trebuia lui să le îndeplinească. Aşa că acum, se referea la Callie, care îl tachinase, cînd spunea lungă şi slabă şi rea, fiindcă îl întrecuse la treabă.

– Şi mai ce? l-a întrebat Callie zîmbind.

– Mmm... Trei dorinţe. Îmi plac trei dorinţe... şi vreau să lupt. De data asta, fără sărutări...

Callie a privit spre foc şi într-o clipă a zîmbit misterios. Aruncînd o privire spre Meg ca să se convingă că doarme, Callie a început o poveste despre un băieţel care fusese preschimbat într-un fluture galben, după ce insultase o vrăjitoare. Încercarea era să găsească o fată care să-l placă pentru el însuşi. Era greu, fiindcă nu spusese niciodată, nimănui, o vorbă bună şi acum nu ştia nici cum să fie bun.

I-a trebuit puţin timp lui Meg ca să înţeleagă ce făcea Callie. Ea inventa o poveste. Nu era legat de nimic de ce ar fi auzit fetiţa în sat, Meg nu mai auzise o astfel de poveste, Callie o inventa. La un moment dat, Meg a deschis ochii, şi s-a aplecat să asculte şi ea fără să se mai prefacă adormită.

Cînd a observat că Meg nu doarme, şi ascultă, Callie s-a oprit. Poveştelie ei erau doar pentru Talis; nimeni nu le mai auzise şi nu se ştia nimic despre ele. Era un secret între ei doi şi ea se gîndea că lui îi plăceau poveştile ei, fiindcă o iubea. Sigur, nimeni nu ar vrea să-i

asculte poveştile. Era sigură că şi ceilalţi oameni aveau poveştlie lor, umblîndu-le prin cap aşa cum îi umblau ei.

Cînd s-a oprit, Talis i-a dat supărat un ghiont, îndemnînd-o să continue. Şi Meg se încrunta, fiindcă şi ea voia să audă mai departe ce spunea Callie.

La început timid, dar căpătînd curaj, Callie şi-a continuat povestea şi i s-a părut că dacă o ascultă mai mulţi, este mai plăcut.

Cînd povestea s-a terminat, Meg nu a spus nimic. Şi-a luat lucrul de pe jos şi le-a spus copiilor să meargă la culcare.

Callie era foarte dezamăgită că Meg nu spusese nimic despre povestea ei. Îi plăcuse sau nu? Poate o găsea prostească cu un fluture galben, care de fapt este un băiat.

Ziua următoare, Callie a lîncezit, vînturîndu-şi mîncarea, hrănind iepurii şi puii, dar fără bucuria pe care o arăta de obicei. Singurul lucru care îi plăcea era să-i facă aluzii lui Meg, aşteptînd să-i facă complimente despre povestea ei.

Dar Meg, care de obicei era foarte isteaţă cînd era vorba de copii, nu părea să înţeleagă unde bate Callie. Îşi făcea treburile zilnice şi nu a scos o vorbă despre seara precedentă.

Seara, stînd ca de obicei în faţa focului, Talis a îndemnat-o pe Callie:

– Hai, continuă... totu-i în ordine.

– Nu... a spus Callie morocănoasă, jignită cu adevărat, că Meg nu spusese nimic despre povestea ei, toată ziua.

Cîteva clipe mai tîrziu, cînd Will a început să moţăie, cu şaua tot nereparată în poală, Meg a spus tare încît el era gata să cadă de pe scaun.

– Mie mi-ar plăcea un cal, un cal alb, care... zboară.

Will a privit-o speriat, gîndind că-şi pierduse minţile.

– Te-ai ţicnit, femeie bătrînă. Caii nu zboară. Chiar dacă ar exista unul de vînzare, nu l-aş putea cumpăra, a spus el.

Cu mîinile pline de haine ce trebuiau cîrpite, Meg se prefăcea că priveşte în jos, dar avea atenţia concentrată spre Callie. O pîndise toată ziua, distrîndu-se pe de-o parte, dar şi cu inima frîntă văzînd-o lîncezind toată ziua. Meg se bucura de felul cum îi cerşea o laudă, dar şi regreta ceea ce simţea.

În timp ce Will se uita încă la nevasta sa, aşteptînd să-i explice ce voia să spună despre caii zburători, Talis a sărit în sus cu braţele întinse.

– Da... un cal alb care zboară, şi pe care îl călăreşte un băiat care vrea să zboare spre stele.

Will rămăsese cu gura căscată.

– Îţi place, Callie... i-a spus Talis, încurajînd-o.

Callie, şedea ca de obicei cu genunchii îndoiţi, strîngîndu-i la piept şi cu un surîs satisfăcut pe faţă. Acum înţelegea că Meg o tachinase toată ziua aşa cum făcea şi Talis. Povestea ei îi plăcuse mult lui Meg. Îi făcuse lui Callie cel mai frumos compliment ce se poate face unui povestitor; îi cerea să continue.

– Nu... a spus Callie încet. Calul urăşte băieţii foarte mult. Odată... un băiat îl rănise.

Will nu a mai încercat să înţeleagă ce se petrecea. Aşteptînd, şi Meg şi Talis amuţiseră, privind-o pe Callie, şi aşa a făcut şi el.

– Înainte să-l poată călări, băiatul trebuie să-i cîştige încrederea, fiindcă este o iapă, cu o coamă lungă, frumoasă, aurie.

Cînd Callie s-a oprit, Talis ştia că el trebuia să întrebe.

– Cum i-a cîştigat încrederea?

Toţi au ascultat-o pe Callie, depănîndu-şi povestea despre nedreptate şi vrăji.

Capitolul 19

– De ce să culeg mure? Asta este o treabă de femeie, s-a văicărit Talis.

Înainte ca Meg să-i poată răspunde, Callie a pufnit în rîs.

– Nu eşti tu mai bărbat decît mine, nu eşti decît un băiat care face pe cocoşul, şi nu eşti bun de nimic altceva, decît să culegi mure.

Callie vorbea glumind răutăcios, dar, în timpul iernii, Talis crescuse cu cel puţin şapte centimetri, în timp ce lui Callie nu-i crescuseră decît pletele. Era necăjită, că uneori fugea cu băieţii din sat, care aveau de două ori vîrsta lui, şi o lăsa singură, cîteodată chiar o oră.

Ar fi putut şi ea să alerge cu fetele de vîrsta ei, şi i-ar fi plăcut, dar mai bine ar fi murit decît să recunoască asta faţă de Talis, de fapt fetele o plictiseau. Aşa că, în timp ce el hoinărea prin sat, ea rămînea cu Will.

Dar cu o zi în urmă, Talis călcase peste două cuiburi de albine şi îşi îndeplinea cu greu sarcinile fiindcă avea piciorul umflat, în ciuda celor ce spunea Callie, el considera că numai un bărbat putea îndeplini sarcinile lui. Dar Meg spusese că Talis era în stare să se caţere pe colină să culeagă mure. De aceea Talis protesta la această hotărîre, socotind-o nedemnă de un bărbat.

Callie însă, ştia care era adevărul. Talis pretindea că este aspru, mîndru şi puternic, dar ea ştia ceva ce Meg nu ştia.

Talis avea o pielea foarte delicată. Cînd strîngea sforile plaselor, se rănea atît de rău încît noaptea îi curgeau lacrimi de durere. Nu se putea spune că nu putea îndura durerea, fusese adesea rănit de loviturile de curea pe care i le aplica Will cînd era neglijent. Dar suferea că orice îi rănea pielea. Era furios că făcea uşor băşici pe pielea, dacă îl freca o haină pe piele îi şi apărea o băşică, aşa că în secret de multe ori, Callie îi punea cîte un petec pe partea aspră a hainelor.

Azi, din cauza piciorului muşcat de albine, trebuia să şchiopăteze pe deal şi să se aplece peste tufele dese de mure care îi vor zgîria pielea sensibilă.

În mod obişnuit, Callie şi-ar fi făcut griji pentru el, dar era supărată că se înhăitase în ziua precedentă cu haimanalele din sat şi o părăsise. Cînd Will îl tachinase pe Talis spunîndu-i că mai tîrziu va face prăjituri cu mure, Callie a făcut un mare haz, încît Talis a privit-o cu ochii micşoraţi care promiteau că-i va plăti el mai tîrziu.

Nu este nimic mai caraghios ca atunci cînd pui un bărbat să facă neapărat ceva ce nu vrea, se gîndea Meg privindu-l pe Talis culegînd cîte o boabă pe oră. De altfel, nici nu se abţinea să se vaite mereu de orice lucru care nu-i convenea. Se plîngea cel mai mult de Callie, care nu-şi făcea datoria, spunîndu-i o poveste ca să treacă timpul mai repede, în timp ce muncea atît de greu.

După două ore, tocmai cînd Meg voia să-i dea ce dorea, adică să-l trimită acasă, de după copaci a apărut o umbră. Era un cal mare, un animal mîndru, venind drept spre Meg, Talis şi Callie. Cînd a ajuns la ei, s-a ridicat pe picioarele din spate sărind peste ei trei ca un urs gigant de legendă.

Pentru prima oară în viaţă, Meg a simţit că leşină, şi-a pierdut curajul, i s-au împleticit picioarele căzînd pe jos. Dar chiar cînd a atins pămîntul, primul ei gînd a fost

la copii, cît vor fi de înspăimîntaţi de animalul care se ridica peste capul lor. Trebuie să-şi revină ca să-şi protejeze copiii, chiar cu riscul vieţii dacă va fi nevoie.

În timp ce încerca cu toată puterea să nu leşine, a văzut copiii privind cu ochii mari burta calului. Trebuia să-i salveze!

După cîteva clipe, cînd a deschis ochii, era pe jos, dar nici copiii nici calul nu se mai vedeau, în schimb, un băiat zăcea pe jos, la rădăcina unui copac. Scuturînd din cap ca să-şi revină, Meg s-a ridicat şi s-a dus spre copil, dar privindu-l, a ezitat. Era îmbrăcat elegant, cum nu mai văzuse. Pe manta avea bijuterii, cuţitaşul de la curea era din argint şi împodobit cu smaralde. Pe cap avea o tichie de catifea, care avea pe bor rubine mari cît alunele.

– Domnule... a spus cu teamă Meg, întinzînd mîna să-l atingă, dar fără a reuşi. Era oare fiul unui nobil? Sigur că aşa era.

Cînd s-a mişcat să se ridice, copilul a gemut şi Meg i-a întins mîna să-l ajute.

A deschis deodată ochii şi a privit-o. Îi fremătau nările şi o privea de sus în jos.

– Nu mă atinge, bătrîno... a spus el cu un accent ce dezvăluia cultură şi noblete.

Meg s-a tras imediat înapoi, privindu-l cum încerca să se ridice în picioare. Era un băiat slab şi i se părea că este puţin mai vîrsthic decît Talis, deşi pe lîngă zdravănul Talis părea o umbră. Îl privea cum clătinîndu-se şi rezemîndu-se de copac, s-a ridicat. Pe o parte a capului avea un cucui mare.

– Ce aţi făcut cu calul meu? a întrebat-o, privind-o ca şi cînd ar fi ascuns calul sub fustele ei.

– Eu... a început Meg, revenindu-şi subit. Unde era animalul, şi mai grav, unde erau copiii?

Îi îngheţa sîngele în vene la gîndul că acel monstru satanic îi ucisese copiii. Ce ştiau iubiţii ei copilaşi despre

cai nărăvaşi cu potcoave de fier, care puteau crăpa capul unui om. Copiii ei crescuseră la fermă pe lîngă animale blînde, de cîmp. Poate că singurul cal pe care îl văzuseră, era cel care trăgea căruţa cu care Moise traversase Marea Roşie.

După ce l-a privit scurt pe băiatul rezemat de copac, Meg şi-a ridicat fustele şi a început să urce, alergînd pe colina de pe care se vedea poiana cu mure. În mod normal, i-ar fi fost greu să se urce, dar fiind vorba de viaţa copiilor, avea aripi la picioare!

Cînd a ajuns în vîrful colinei, a trebuit să se oprească. Îi bătea inima să-i spargă pieptul, şi i-a trebuit un moment să i se limpezească şi ochii. Cînd a putut vedea, nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Pe vîrful colinei, pe un petic de iarbă, se afla calul dezgustător pe care îl călărise băiatul, cu nările fremătînd şi copitele de-abia atingînd pămîntul. Sus, pe spinarea lui, era Talis, stînd drept în şa, ca o lance, privind împrejur ca şi cînd era născut în şa. Stăpînea calul mare ţinînd hăţurile strîns, fără nici o ezitare, cînd copitele se ridicau de pe pămînt.

Meg a rămas nemişcată, îngheţase. Uitase, undeva demult, că Talis nu era fiu de fermier. Iată-l, un tînăr nobil, care deşi era îmbrăcat simplu, era la fel de elegant ca şi băiatul bogat, stăpînul calului.

– Şi eu! a auzit-o Meg pe Callie strigînd şi trăgîndu-l pe Talis de picioare. Lasă-mă şi pe mine!

Tîrziu, după cîteva clipe, Meg a înţeles ce spunea Callie, voia şi ea să călărească. Abia i se liniştise inima şi acum îi bătea din nou. Meg începu să coboare. Talis va avea grijă de ea, îşi spunea Meg, fără să se mai gîndească cine va avea grijă de Talis. Nu va lăsa el să i se întîmple ceva fetei, s-a linştit Meg singură.

Dar îngrijorarea a revenit cînd l-a văzut pe Talis descălecînd şi apoi urcînd-o pe Callie în şa, pe spinarea

calului nărăvaş, singură. O pusese pe micuţa Callie, singură, pe cal. Lui Meg i s-a tăiat respiraţia, nu mai gîndea, şi nu putea protesta. Greu de descris ce a simţit cînd a vzăut fetiţa mititică, cu părul despletit încît se vedea mai mult părul, stînd singură călare pe animalul cît o casă. Meg era sigură că în secunda următoare va vedea copilul zdrobit şi sîngerînd sub copitele mari. Dar a văzut-o pe Callie ţinînd frîul şi rîsul ei răsuna peste cîmp cînd picioarele din faţă ale calului se ridicaseră.

– Ţine bine... stăpîneşte-l... ţipa Talis la ea.

Cum ar putea mica fetiţă să-l stăpînească, se întreba Meg. Şi de unde ştia Talis să stăpînească un astfel de animal?

Meg s-a aşezat jos, pe pămîntul tare. Vedea ceva ce nu voia de mult timp să-şi amintească. Copiii aceştia nu erau ai ei. Dacă ar fi fost ai ei şi ai lui Will, ar fi fost speriaţi de un animal ca acesta. Ar fi făcut ce făcuse Meg în faţa băiatului ce avea calul; i-ar fi făcut o reverenţă, şi i-ar fi spus, domnule. Nici un copil de fermier nu ar fi gîndit că avea dreptul să călărească calul elegant înşeuat, al unui lord împodobit cu bijuterii.

– Vrei să faci un tur... a strigat Talis la Meg cînd a văzut-o stînd pe pămînt, la jumătatea drumului. Este foarte plăcut!

Meg nu putea decît să dea din cap şi să-l privească. I se părea că participă la una din poveştile lui Callie. Cînd Talis a alergat în faţa calului, şi acesta s-a ridicat pe picioarele din spatele, lui Meg i-a bătut inima. Înţelegea că Talis ştia ce face. Nu ştia nici ea cum, fiindcă era sigură că nu mai văzuse un cal ca acesta, dar ea avea încredere în îndemînarea lui, cum părea şi el să aibă.

Sărind să apuce frîul calului, Talis i-a tras capul spre el. La început, animalul l-a privit speriat, dar în cîteva clipe Talis l-a liniştit cu mîinile şi glasul său, spunîndu-i

lucruri ascunse pe care animalul părea că le înțelege.

– Of... l-ai liniştit, a spus Callie cu voce dezamăgită, stînd drept în şa. Putem să-l fac să zboare.

– Să zboare! Ce ştii despre caii zburători, sau orice cal?

– Ştiu tot atît cît ştii şi tu. Lasă-l liber, şi voi galopa peste cîmpii.

– Nu... singură n-ai s-o faci, a răspuns Talis, sărind uşor în şa, în fața ei.

Părea că uitase de durerea de la picior, de care cu o oră mai devreme se văita că-l omoară.

– Ține-te de mine, i-a spus el înainte ca animalul puternic să-şi ia zborul, de parcă l-ar fi atins cu biciul.

Meg rămăsese acolo unde era, nevenindu-i să creadă ce văzuse.

Pe Meg a speriat-o strigătul tînărului nobil care şchiopăta pe colină, chiar în clipa în care-i văzuse pe cei doi călărind calul său. Meg începu să gîndească repede. Într-o clipă, i-a văzut pe Talis şi pe Callie legați la stîlp, duşi la spînzurătoare şi trupurile lor atîrnînd fără viață. Spînzurați, fiindcă furaseră calul băiatului.

Primul ei gînd a fost să omoare copilul. Mai bine să fie ea spînzurată pentru crimă, decît să se atingă cineva de scumpii ei copii.

Era ea uluită, dar nu mai rău decît băiatul. De dimineață, furase calul tatălui său, încercînd să-i dovedească acestuia că era un adevărat bărbat, şi putea călări sălbăticiunea. Dar calul o luase la goană cu el în clipa cînd se aşezase în şa. Alergase atît de departe şi atîta timp, încît acum, Edward habar nu avea unde se afla. Şi ce era mai rău, era că doi copii de țărani îi furaseră calul. În nici un caz, nu voia să recunoască văzîndu-i cum călăreau, că erau mai buni decît el.

Privi la femeia grasă, ce nu putea fi decît nevasta unui țăran.

Edward a văzut că-l privea cu ochi criminali. S-ar putea să-l ucidă şi asta l-ar scuti pe tatăl său de necaz, se gîndi el.

Dar ce-i mărea furia era că suiți pe calul său cei doi, se întorceau. Fir-ar să fie, bine mai călărea băiatul ăsta! Unde o fi învățat să călărească aşa? Cine îl învățase? Nu are decît zece ani, cel mult doisprezece, dar călărea de parcă îl făcuse o iapă.

Privindu-i pe copii, la fața care rîdea şi îi flutura părul învăluindu-i uneori pe amîndoi, Edward era ros de gelozie. Dacă ar putea călări aşa, tatăl lui l-ar lua peste tot. Edward se îndoia că băiatul a căzut vreodată în viață de pe cal. I-a privit un minut, dar femeia amenințătoare îl privea înaintînd spre el ca şi cînd ar fi vrut să-l atace şi a luat-o la fugă în jos.

– Dați-vă jos, a strigat el. Cum îndrăzniți să-mi furați calul, o să pun să vă spînzure pentru asta!

Femeia cobora cu mîinile întinse spre gîtul lui.

– Furat... a spus Talis rîzînd. L-am împiedicat să fugă. Dacă nu eram noi, ți-ai fi pierdut calul. Şi-a întors capul cu nasul în sus, apoi a privit în jos la băiat, cu aerul mîndru de cocoş. Este calul tău? Dacă era al tău, ai fi fost în stare să-l călăreşti.

Pe Meg o podidi plînsul. Trebuia să-şi închipuie că Tallis nu-i va cere scuze tînărului lord. Acum, fără îndoială, vor ajunge toți la spînzurătoare.

– Am să-ți rup urechile, a spus băiatul gîfîind. Cum îndrăzneşte mitocanul ăsta de țăran să-mi vorbească aşa. Are accentul cel mai grosolan după cum vorbeşte, e bun de pus la plug. La douăzeci şi cinci de ani, va fi ucis de muncă.

– Nu mai spune... a spus Talis liniştit, coborînd din şa în fața băiatului.

Deşi înalt, Talis nu avea încă nouă ani, în schimb băiatul trebuie să aibă unsprezece sau doisprezece, se

gîndea Meg. Imediat s-a băgat între cei doi băieți, sau după cum începuse să se gîndească acum, între cei doi nobili.

– Nu s-a întîmplat nimic, sir. Ți-ai găsit calul. Copiii nu făceau decît să ți-l aducă înapoi. Nu e nimic!

Cei doi băieți nici nu au băgat-o în seamă. Cu fiecare clipă, Edward se înfuria mai tare. Îl enerva felul de a vorbi al băiatului cu ochii şi părul negru, precum şi felul cum se uita la el fata de pe cal. Nu era decît un copil, dar îl supăra părul ei despletit şi ochii aceia ce păreau bătrîni. Nu-i plăcea că se uita la țăran ca şi cînd ar fi fost capabil de orice, şi el, Edward, nu însemna nimic. Cum era posibil aşa ceva? El era cel care purta catifea şi bijuterii, nu acest vulgar băiat.

Edward a lovit primul, dar Talis s-a ferit şi nu a primit lovitura ce-i viza fața. Următoarea lovitură, Edward i-a dat-o în umăr, dar întîmplător l-a atins la piciorul muşcat de albine şi durerea l-a înfuriat pe Talis, care repezindu-se la adversarul său au căzut pe jos, lovindu-se cu pumnii.

Meg a crezut că leşină din nou. Sigur vor fi spînzurați!

– Ce se întîmplă aici!?

Îi viața ei, Meg nu mai fusese aşa de fericită să vadă pe cineva, ca acum, cînd îl vedea pe Will.

– Credeam că sînteți la cules de mure, a spus Will, părînd foarte supărat. Nu pot avea încredere în nici unul din voi?

Pe Will, nu-l impresiona clasa, sau dacă unul din băieți, bătîndu-se cu brațele şi picioarele, era nobil şi celălalt nu. Tot ce a văzut, au fost cei doi băieți luptîndu-se, aşa că i-a despărțit. Apucîndu-i de guler, ținînd pe fiecare cu cîte un braț la distanță, în timp ce ar fi vrut să se sfîşie.

– Potoliți-vă, le-a spus el scuturîndu-i.

– la mîna de pe mine, tu... țăranule, a țipat Edward la el, căutînd să-şi recapete curajul.

– Da... asta sînt, a spus Will netulburat. Şi acum, despre ce este vorba? a întrebat el, aşezîndu-i jos.

– Mi-au furat calul, a spus Edward aranjîndu-şi vesta şi scuturîndu-se de praf.

– Calul acesta? Au furat calul care este acum lîngă noi? Vrei să spui că ei l-au luat? a întrebat Will.

– Nu, eu... a fost o întîmplare. Fără voia mea am căzut.

– Deci, l-au furat după ce te trîntise, şi au fugit? Şi unde au dus calul după ce l-au furat? La Londra? Să punem şeriful să-i urmărească?

Niciodată nu l-a iubit Meg pe Will aşa cum l-a iubit în clipa aceea. Era foarte deştept. Ştia să se poarte cu băieții, fără să țină seamă de clasa socială. Cînd tînărul nobil părea că este ruşinat, Will l-a apucat de umeri, aşa cum făcea cu Talis.

– Acum, spune-mi, unde locuieşti?

Cînd i-a văzut ochii în lacrimi, Meg a înțeles că se rătăcise.

– Meg, mai ai cumva o bucată de plăcintă cu carne? Dar... dacă ai pregăti şi o prăjitură cu mure? Callie, dă-te jos de pe cal, şi du-l acasă, a ordonat Will.

Ceea ce ar fi fost o nenorocire dacă ar fi fost lăsat pe mîinile lui Meg, s-a transformat într-o zi minunată, s-a gîndit ea cu vinovăție.

Cînd s-a spulberat dușmănia dintre ei, băieții s-au interesat unul despre altul. Amîndoi erau foarte orgolioşi şi nu le plăcea să-şi pună întrebări, dar îndemnați de Will s-au calmat, şi Talis i-a arătat lui Edward sabia lui de lemn. Cînd Talis s-a repezit în aer cu arma Edward a rîs şi imediat a început să-l învețe cum ține un adevărat cavaler o sabie.

Will a pus-o pe Callie să-i ajute să se înțeleagă, în

timp ce el încerca să afle în ce direcție era casa lui. După toate probabilitățile, băiatul se afla la cel puțin douăzeci de kilometri de casa sa. Nu va fi ușor să găsească locul, fiindcă sătenii îi considerau pe toți oamenii care depășeau locul de baștină cu mai mult de șase kilometri, pribegi. Începînd din dimineața aceea, Meg știa că Will poate face orice, deci, era convinsă că el va afla unde trăia băiatul.

După plecarea lui, Meg l-a studiat pe Talis văzîndu-l cum îl examina pe băiat, îmbrăcămintea lui, mersul, și uneori imitînd felul lui de a vorbi. În schimb, Callie era tristă simțindu-se dată deoparte și singură, cînd îi privea pe băieți. Cînd s-au așezat toți trei la umbra unui copac ca să bea cidrui dulce pregătit de Meg, Talis a readus-o în lumea lor.

– Callie, spune-ne o poveste.

Zîmbind, simțindu-se sigură pe ea, Callie a început să spună una dintre cele mai bune povești ale ei, o poveste pe care o gîndise zile întregi, și în care era vorba de un balaur, un cal și o vrăjitoare cu părul verde. Dar, abia intrase în subiect, că Edward a spus căscînd:

– Am citit ceva mai bun. Tatăl tău nu se mai întoarce? Voiam să-mi iau rămas-bun înainte de plecare.

Nici prin gînd nu-i trecea să întrebe un fermier cum poate ajunge la el acasă. Nu se putea ca țăranul să nu știe unde era casa bogată a tatălui său, dar poate că știe cum se ajunge acolo.

Cu gîndul la problemele lui, Edward nu observa privirile uimite ale celor doi, și nici nu ar fi înțeles de ce erau așa de uimiți.

A citit o poveste... se gîndea Callie. Doar preotul din sat putea să citească. Le spunea chiar că nu este bine să citească, fiindcă numai omul lui Dumnezeu poate s-o facă. Cititul însemna a gîndi mult, a înțelege, așa că preotul citea *Biblia* și le explica înțelesul ei. Oamenii

obișnuiți, care nu erau aleșii lui Dumnezeu nu puteau să citească.

– Ce citești? a șoptit Callie, din poziția ei obișnuită cu genunchii strînși la piept. *Biblia?*

Edward s-a uitat la ea cu coada ochiului. Era la vîrsta cînd nu era sigur dacă fetele erau bune sau rele. și în special, fata asta. Nu era frumoasă și nu va fi, chiar cînd va crește. Avea fața prea palidă, decolorată, și trăsături șterse. Dar părul era minunat, strîns acum într-o coadă groasă pe spate. Dar ce era cel mai ciudat era felul în care îl urma pe acest băiat, acest Talis cu părul negru, care era îmbrăcat și vorbea ca un țăran, dar avea o prestanță de fiu de rege.

Fata îl urma peste tot ca o umbră, iar el părea că nici nu simte prezența ei, doar în momentul în care își lua ochii de la el, și atunci se încrunta și pocnea din bici. Talis, chiar dacă era întors cu spatele, părea că știe precis cînd ea avea atenția îndreptată la altceva decît la el.

Pentru Edward era ciudat, fiindcă la el acasă băieții erau despărțiți de fete. Așa și doreau. Cui i-ar plăcea să fie urmărit peste tot, de o proastă de fată? De ce fata asta era așa de tăcută? Fetele pe care le cunoștea Edward, flecăreau tot timpul. Singura dată cînd această Callie a deschis gura a fost cînd a început să spună o poveste plicticoasă, despre animale zburătoare și vrăjitoare. Se plictisise de mult de aceste povești. Acum îi plăceau poveștile adevărate, despre cavaleri, regi și războaie – ceva despre care țăranca nu putea ști nimic.

Tocmai deschisese gura să-i spună asta, cînd, a apărut Will și peste puțin timp trebuia să plece. Nu știa cum să-și ia rămas bun. Putea oare să le mulțumească țăranilor? Ce ar fi făcut tatăl său într-o împrejurare ca asta?

Edward s-a urcat pe cal și a privit în jos la cei patru.

Văzîndu-i acum pe toți la un loc, păreau ciudați. Cei doi adulți aveau aspectul fermierilor, arşi de soare, dar copiii erau... Dacă ar fi fost îmbrăcați cu haine scumpe, ar putea fi potriviți şi la curtea regală. Mai ales băiatul (Edward îşi putea permite acum să fie generos, mai ales că aflase că este cu patru ani mai mare decît Talis). Dacă ar fi îmbrăcat altfel, în catifea în loc de piele, ar fi un băiat foarte frumos.

Deodată, Edward nu s-a mai gîndit la ce ar fi spus tatăl său sau ce ar fi făcut. Oricum, tatăl său îl va omorî cînd va ajunge acasă, aşa că nu mai avea nici o importanță ce făcea în ultimele clipe de viață.

Cu politețe, şi-a scos pălăria ducîndu-o la inimă, şi a făcut o plecăciune către cei patru.

– Vă mulțumesc la toți pentru minunata după-amiază... şi cu un gest rapid şi-a deschis sacul de piele agățat la şa şi a scos o carte legată în piele, despre cavalerii Mesei Rotunde, carte ce aparținea tatălui său. Pentru dumneata doamna mea... i-a spus el lui Callie, ca şi cînd ar fi fost un curtean la reginei Elisabeta şi a întins cartea teatral mîinilor nerăbdătoare ale fetei.

Şi-a îndreptat apoi calul spre drumul din stînga, în direcția pe care i-o indicase Will.

După plecarea băiatului, trei din cei ce şedeau în fața porții simțeau că ceva se schimbase în viața lor. Will nu se gîndea decît la treburile ce nu fuseseră îndeplinite, din cauză că fusese nevoit să umble pentru a afla unde locuia băiatul rătăcit. Dar Meg a ştiut că niciodată nu-şi va mai privi copiii ca pînă atunci. Cu toate că împreună cu Will îi crescuseră pînă acum, ei nu erau ca ei. Ea se simțise inferioară băiatului bogat, dar Callie şi Talis au ştiut de la început că sînt egali cu el. Cît despre Talis, zărise o lume de care într-un anume fel aparținea. Îi spusese lui Callie că-şi petrecea aşa de puțin timp cu băieții din sat, fiindcă îi părea rău s-o lase singură (îi

plăcea s-o facă să se simtă vinovată, fiindcă era mai drăguță cu el cînd simțea că face ceva special pentru ea). Dar, adevărul era că băieții din sat îl plictiseau.

Dar astăzi! Astăzi nu s-a plictisit. Acest Edward era bineînțeles un snob îngrozitor, dar ştia lucruri care lui Talis i-ar fi plăcut să le ştie. Ştia despre cai, despre spade şi cum îşi obține cavalerul pintenii de rang. Ştia bîrfele de la curtea reginei, şi o dată îl văzuse pe marele Leicester, un om despre care mulți spuneau că ar trebui să fie rege.

Cît despre Callie, strîngea la pieptul ei de copil cartea şi visa la fiecare cuvînt pe care îl spusese băiatul. Citeşte, se gîndea ea. A citit poveşti ca ale ei, dar mai frumoase ca ale ei.

Dar, o parte din gîndurile ei erau în defensivă. Poveştile ei plăceau la toată lumea. Le plăceau lui Meg şi lui Will, Talis le considera divine. Cine era băiatul ăsta, ca să-şi permită să spună că poveştile ei nu erau la fel de frumoase ca acelea spuse de alții? Callie nu cunoştea cuvîntul întrecere, dar ştia că asta lipsea. Nu cunoştea alte poveşti pe care să le compare cu ale ei. Nu mai auzise de oameni care pribegeau prin țară, la castelele bogate, şi care spuneau poveşti în schimbul hranei şi cîtorva bani de aur pe care îi obțineau întotdeauna. Poveştile acestor oameni erau comparate între ele, şi cei ce le ascultau le comparau cu altele, auzite înaintea lor.

Pentru restul zilei, cei trei au rămas tăcuți. Pe Will, deşi n-ar fi recunoscut, îl plictisea această tăcere. El era un om tăcut, dar nimic nu-i făcea mai mare plăcere decît vorbăria veselă a familiei sale. Acum, cei trei şedeau la cină, privind la mîncare într-o tăcere încărcată de gînduri.

După ce au terminat, s-au aşezat ca de obicei în fața focului stins, Meg cu poala plină de lucruri pentru cîrpit şi

copiii privind în gol.

– Hai, Callie, fetiţo, spune-ne o poveste.

Concentrată, încruntîndu-se, ea s-a întors spre Talis. Ca de obicei, i se adresa lui să hotărască.

– Ce poveste ţi-ar plăcea... Siguranţa ei fusese zdruncinată în timpul zilei, de băiatul acela.

– Fără vrăji, a spus Talis, şi s-a întors s-o privească. Vreau o poveste fără vrăji.

Callie se uita la el, în timp ce mii de gînduri îi treceau prin minte. Cum poate fi o poveste, fără vrăji? Cum poate omorî băiatul balaurul? Balaurii sînt mari, băieţii sînt foarte mici.

Cînd a văzut expresia uimită de pe faţa lui Callie, Talis a început s-o privească de sus. Toată viaţa a încercat să o înfunde pe Callie cu cîte ceva. Îi era ciudă că era aşa de deşteaptă. Orice subiect i-ar fi dat ,ea reuşea să facă uşor o poveste. Acum zîmbea sigur de el.

– Fără vrăji, fără balauri, fără vrăjitoare şi cai zburători. Nimic din ce nu poate exista.

Pe faţa lui Callie se putea vedea o expresie de groază. Părea că mintea îi plecase undeva, într-o ţară îndepărată. Ochii ei păreau că nu văd nimic, erau lipsiţi de expresie.

– Trebuie să mă gîndesc la asta, a şoptit după o clipă şi nu a mai spus nimic.

Callie nu a reacţionat nici măcar cînd Talis a început să ţopăie de bucurie. Nu ştia să fie delicat cînd îşi manifesta bucuria că reuşise s-o pună în încurcătură.

Două zile, Callie n-a scos o vorbă. Mînca doar cînd Meg îi punea mîncarea în faţă. Îşi îndeplinea îndatoririle fiindcă le făcea din obişnuinţă, dar mintea ei era aiurea. Meg era foarte îngrijorată, cu toată atitudinea de superioritate şi satisfacţie, manifestată de Talis. Era atît de mîndru de el că o încurcase, încît Meg avea poftă să-l atingă. A început s-o susţină pe Callie, ca să-i mai taie

din ifose. În după-amiaza celei de a treia zi, Callie şi-a revenit deodată. O clipă era cu mintea aiurea, ca apoi să revină lîngă ei. Stînd la masă cu toţii, ea i-a privit pe rînd ca şi cînd s-ar fi trezit din somn, apoi privind la Talis a zîmbit prefăcută, şi i-a spus:

– Fără vrăji...

Toată ziua a participat vioaie la treburi, neluînd în seamă întrebările lui Talis care era curios să ştie ce plănuise. Rareori erau în stare să aibă secrete unul faţă de celălalt, nici pentru cîteva secunde, dar Callie a ţinut secretul toată după-amiaza.

Cînd se apropia seara, toţi trei erau grăbiţi să mănînce, ca să-i asculte povestea. Will pretindea că nu-i place cînd se face atîta caz, dar Meg a observat că nu mai mîncase a treia porţie şi-şi ocupase locul în faţa focului stins din sobă. Pe acoperiş se auzeau picăturile de ploaie şi trei oameni ascultau cu nerăbdare.

Încet, Callie a început să spună o poveste despre un băiat şi o fată care se iubeau foarte mult. El era foarte frumos şi dintr-o familie înrudită cu regina. Fata nu era frumoasă, fiind una din numeroasele fete ale unui om care dorea să scape de ele, măritîndu-le.

Cînd au auzit acestea, Meg şi Will s-au uitat unul la altul peste capul copiilor. Era doar o coincidenţă că povestea era atît de asemănătoare cu realitatea. Povestea ei vorbea despre politică, despre căsătorii pentru bani şi nu din dragoste. Cînd erau încă mici, i s-a spus fetei că trebuie să renunţe la băiat, pentru fericirea lui. Dacă se va căsători cu altă femeie, ar putea să devină rege şi, prin urmare, ar fi foarte bogat. Dacă nu o va face, şi se vor căsători, vor fi dezmoşteniţi şi goniţi fără nici un ban.

La început, tinerii au acceptat, fiindcă li se părea că aşa era bine şi să le facă plăcere părinţilor. Dar în ziua nunţii, tînărul a fugit, a răpit-o pe fata pe care o iubea şi au plecat împreună. Fiindcă nu aveau bani, el s-a făcut

tăietor de lemne, fiindcă nu existau slujbe pentru prinți. Trăiau într-o căsuță ascunsă adînc în pădure. Iarna era aspră şi nu prea aveau ce mînca, dar lumea din sat, ştiind povestea lor, ajuta această pereche care renunțase la tot pentru dragoste.

Uneori, cînd se trezeau dimineața, găseau bucăți de carne pe pragul casei, sau un pumn de fasole. Dar la venirea primăverii, toată lumea din sat era înfometată şi tînărul era îngrijorat că nu-şi poate hrăni nevasta. Ea era foarte slabă fiindcă toată mîncarea o lăsa pentru el, ca să aibă putere să taie copacii. După ce s-a gîndit multă vreme, tînărul se hotărăşte că este mai bine să moară decît să-şi vadă iubita murind de foame. Plănuieşte să o ucidă în somn, apoi să meargă cu trupul ei la rîu şi să se înece cu ea în brațe.

În noaptea aceea, îi spune cît de mult o iubeşte şi apoi îi dă o băutură care s-o adoarmă, fiindcă nu poate să-i vadă suferința şi nici s-o sperie. Cînd e adormită, o sărută şi îi aranjează părul frumos.

Cînd să ridice toporul s-o lovească, îi curg lacrimi. Ştie că odată cu moartea ei va muri şi sufletul lui.

Dar ascultă! Ce se aude? Aude un cal venind în galop. Pune jos toporul şi se duce spre călăreț. Este un mesager, care vine să-i spună că tatăl şi fratele mai mare au murit şi tînărul moşteneşte totul. După ce află ştirea, mulțumeşte lui Dumnezeu, nu fiindcă îi murise tatăl şi fratele, ci fiindcă iubita lui va trăi şi va avea ce mînca. Fericit, o trezeşte, o aşează pe calul mesagerului, urcă şi el, apoi pornesc împreună spre castel.

Ajungînd nobil şi stăpînul moşiei, îi răsplăteşte pe toți sătenii care îi ajutaseră, dînd un mare ospăț. Goneşte pe cei răi care lucraseră cu tatăl său şi în locul lor angajează oamenii cinstiți din sat. Pentru restul vieții, împarte toate recoltele, ca nimeni să nu mai sufere de foame. Tînărul şi soția sa au avut mulți copii şi au trăit fericiți

de-a pururi.

Cînd Callie şi-a terminat povestea, Meg şi Will şi-au şters lacrimile, dar ea nu le-a dat atenție. Ce o interesa în special, era părerea lui Talis. Acesta a stat puțin liniştit, fără să se uite la ea, dar conştient că-l pîndeşte îşi ținea respirația. După o lungă aşteptare, s-a întors spre ea şi a spus încet:

– Îmi place mai mult fără vrăji...

– Da, a aprobat ea încet, e mai bine fără vrăji...

Meg ştia, că atunci cînd credeau că nu-i vede nimeni erau foarte afectuoşi unul cu celălalt. Se țineau de mînă, Talis îşi punea deseori capul în poala lui Callie şi cînd nu era nimeni în apropiere se aşezeau foarte aproape unul de altul. Nu se prea atingeau în prezența cuiva. Meg era sigură că era dorința lui Talis, fiindcă dacă ar fi fost după Callie l-ar fi legat pe Talis de ea, dar lui Talis îi plăceae să pretindă că nu avea nevoie de ea.

În seara asta însă, după povestea extraordinară, Talis s-a ridicat în picioare şi i-a întins mîna lui Callie. De față cu cei doi adulți, Talis a luat-o de mînă şi au plecat să se culce. Era cea mai mare recompensă pentru Callie – aprecierea publicului.

Capitolul 20

Din cauză că umblase timp de două zile, pe Meg o dureau picioarele, simțind dureri în tot corpul, nefiind obişnuită să umble atîta.

Cînd o căruță plină cu verze a trecut hodorogind pe lîngă ea, s-a dat deoparte pe marginea drumului plin de praf şi s-a rezemat de un copac să se odihnească puțin.

Se întreba a mia oară, cum se descurcau Will şi copiii fără ea. Will va fi supărat pe ea cînd se va întoarce acasă? Sau, fiindcă îşi făcuse griji, o va îmbrăţişa şi îi va ura bun venit acasă? Sau, nu-i va vorbi zile la rînd, şi poate chiar ani? Nu auzise niciodată ca o femeie care a fugit de acasă să se mai întoarcă, şi nici nu ştia ce ar face bărbatul. Auzise o dată că o femeie fugise cu alt bărbat, dar nu auzise niciodată de cineva care fugise să găsească un profesor, cum făcea ea acum. A privit la soare şi şi-a dat seama că mai erau cîteva ore pînă la asfinţit, şi va petrece încă o noapte dormind pe pămînt, aşa că a pornit din nou la drum.

Trecuse aproape o lună de la evenimentul care schimbase viaţa întregii familii. De cînd cu o lună în urmă, băiatul pe care îl chema Edward intrase în viaţa lor, şi de atunci totul se schimbase, cel puţin pentru ea şi copii. Will era tot acelaşi, şi cînd Meg a încercat să-i vorbească despre schimbările survenite în familia lui, Will s-a înfuriat. Nu voia să vorbească despre asta, adică despre originea celor doi copii.

– E mai bine că sînt copii de fermier! Ce bine ar fi fost să nu vină niciodată aici. Uită-l pe acel copil! Ce bine ar fi fost să nu fi venit niciodată aici!

Will a ţipat aşa de tare că toţi l-au privit speriaţi. Will nu se înfuria niciodată fără motiv şi acum nu cunoşteau nici un motiv.

Dar zilele treceau, şi copiii nu uitau vizita lui Edward. Meg avea dreptate – ceva se schimbase la ei. Callie se uita în cartea ei încît Meg se temea că se vor şterge desenele frumoase, în timp ce Talis încerca să-l imite pe Edward jucîndu-se cu sabia.

Dar după o lună, deodată, Callie nu s-a mai uitat în carte, iar Talis nu a mai pus mîna pe sabie.

– Ce se întîmplă? i-a întrebat Meg văzîndu-i trişti şi tăcuţi.

– Nu are nici un rost, nu am ce face cu o sabie. Am să mă fac fierar, potcovar.

Era obişnuită cu vorbe triste din partea lui Talis, întotdeauna se gîndea numai la nenorociri. Dar ce era mai puţin obişnuit era tăcerea lui Callie, care de obicei îl lua în rîs, iar de data asta nu i-a spus nici măcar că este un caraghios. Meg nu-şi dăduse seama pînă acum fiindcă toţi erau de acord că sarcina fetei era să-l înveselească şi să-i arate partea bună a lucrurilor. Cînd Talis se plîngea că nu poate face ceva, Callie intervenea spunîndu-i că el poate face orice pe lume. Meg gîndea şi ea că Talis putea să mişte munţii din loc, fiindcă o convinsese Callie. Dar cînd Talis a aruncat sabia, Callie nu a spus nimic, însă cînd aceasta nu s-a mai atins de carte, Meg a întrebat-o:

– Nu pot să citesc, nu voi şti niciodată să citesc... eu nu sînt bună decît să hrănesc iepurii.

Meg nu auzise niciodată o discuţie pesimistă din partea fetei şi nici nu spusese niciodată că ar dori ceva. Talis făcea treabă, iar Callie îl urma spunîndu-i că poate face orice. Erau o pereche perfectă. El era pesimist, dar încrezător în sine, iar ea era timidă şi credea în minuni şi frumuseţe. Dar mai presus de orice, avea o credinţă nezdruncinată în Talis.

Cînd a auzit-o pe Callie văitîndu-se că nu poate citi, Meg a trebuit să se aşeze. Trebuia să recunoască; lucrurile se schimbaseră şi nu vor mai fi niciodată ca mai înainte.

Meg s-a gîndit cîteva zile la ce era de făcut. Se va duce la soţia lui John Hadley şi îi va cere bani ca să angajeze un profesor pentru copii. De obicei îi lăsa bărbatului ei grija de a rezolva lucrurile, făcînd totul aşa cum spunea el, ca şi Callie care îl urma pe Talis. Dar Meg nu era proastă. Se întreba de ce John Hadley nu venise să-i ceară copilul atît de drag, adoptat. Probabli că ne-

vasta lui îi făcuse în sfîrşit un băiat în anii care au urmat, sau, poate, şi-a convins bărbatul să uite de băiat. Meg nu s-ar fi mirat dacă nevasta l-ar fi mințit, spunîndu-i că Talis murise. Dar Meg mai bănuia ceva, că Alida aflase adevărul. Will îşi cumpărase ferma cu banii dați de Alida, asta i-o spusese chiar Will, ascunzînd faptele adevărate. Aşa că dacă John credea în moartea copiilor, Alida ştia că trăiesc undeva. Şi dacă doamnei nu-i păsa de băiatul altei femei, trebuie să se gîndească la fiica ei, şi nu ar vrea să rămînă fără educație. Cînd Callie va ajunge să fie acceptată în familia sa, cum s-ar fi potrivit dacă nu ar fi fost educată? Meg nu voia şi nu-i plăcea să se gîndească atît de departe, la timpul cînd nu va mai avea copiii. Spera ca despărțirea să se întîmple cît mai tîrziu, poate cînd copiii vor fi adulți.

Cînd vor fi adulți, vor trebui să ştie lucrurile pe care le ştiau alte doamne şi domni. Dacă Talis va dori să fie un cavaler, va trebui să învețe tot ce trebuie să ştie un cavaler. Şi dacă fata dorea să ştie să citească, deşi Dumnezeu ştie de ce o dorea, cînd ştia să spună poveşti mai frumoase decît în cărți, ea o va ajuta să învețe. Cînd va ajunge în rai, Meg dorea să-i poată spună Domnului că se luptase din toate puterile să ajute copiii să aibă tot ce era mai bun în viață.

I-a trebuit lui Meg aproape o săptămînă să parcurgă cele cincizeci de mile ca să ajungă acasă la John Hadley. De cîteva ori s-a rătăcit şi într-o seară a trebuit să jumulească nişte pui ca să primească de mîncare. Dar pînă la sfîrşit a ajuns şi a plîns de oboseală şi de tristețe cînd a văzut vechiul castel ars pînă în temelii. Oare de aceea nu venise John Hadley să-şi ia copiii? Oare murise şi el, cu întreaga familie, în incendiu? Cît timp o fi ars castelul după ce ea şi Will fugiseră? În noaptea aceea, cu nouă ani în urmă, Will îi spusese că la castel şi în sat a izbucnit ciuma, aşa că trebuiau să plece imediat.

Nici nu mai ascultase ce-i spusese înainte să fugă cu copiii. Nu a mai scos o vorbă în zilele următoare în timp ce Will se dusese să împrumute bani de la cămătari, apoi a cumpărat o căsuță şi au plecat departe, acolo unde crescuseră copiii. A cumpărat o fermă frumoasă pentru ea şi copii, şi ea nu s-a mai uitat în urmă.

Dacă nu ar fi apărut Edward, acum nu s-ar mai fi întors în satul ei. Întinzîndu-se jos, pe pămîntul rece, lîngă ruinele castelului, a zîmbit gîndindu-se la oamenii din sat pe care i-ar fi plăcut să-i vadă, înainte să se întoarcă la Will şi la copii.

Dimineață, deşi nu dormise într-un pat, s-a simțit mai bine. În acea zi va afla ce s-a întîmplat cu John şi cu familia lui, şi dacă va fi posibil, o va vedea pe doamnă şi îi va cere bani să angajeze un profesor pentru copii. În ultimele zile, Meg se gîndise ce va face şi ce îi va spune doamnei. Înainte să-şi petreacă anii alături de Talis şi Callie, se considerase destul de deşteaptă, ca orice persoană, dar după nouă ani petrecuți lîngă cei doi pungaşi, învățase multe.

Erau inteligenți şi vicleni ca şerpii, tachinîndu-o, păcălind-o, folosindu-şi mintea ageră pentru inventa mereu ceva ca s-o păcălească şi atrăgînd-o în tot ce făceau ei. Talis, era pe departe cel mai rău. Îi plăcea să facă glume pe seama ei, rîzînd apoi în hohote cînd reuşea s-o păcălească. Will era cîteodată necăjit.

– Meg, nu trebuie să crezi că oricine este bun. Trebuie să înțelegi că oamenii nu sînt întotdeauna ceea ce vor să pară. Uneori mint, ca să capete ce doresc.

– Ce importanță are? Talis nu se gîndeşte să facă rău cînd îmi pune o broscuță în pantof, sau coajă de ou amestecată cu noroi.

– Adevărat, dar uneori oamenii vor să-ți facă rău, şi tu îi crezi pe toți, că au inimă bună.

– Eu cred că în lume este mai multă bunătate decît

răutate, spunea ea indignată, iar Will îşi punea mîinile pe cap de disperare.

Într-adevăr, ea nu-l înţelegea. Era mai plăcut să fii bun; nu-i aşa?

Acum încerca să-şi amintească ce-i spusese Will. Acum trebuia să fie isteaţă. Nu era chiar atît de naivă, cum îşi închipuia Will; văzuse cu ani în urmă, că nenorocirea pîndea castelul care acum nu mai era decît piatră înnegrită. La naşterea copiilor, ea suferea încă de pierderea propriilor ei copii. Cînd Dumnezeu îi dăruise pe cei doi ca să-i crească, nu s-a mai gîndit la trecut. Dar era conştientă de ura şi încurcătura din jurul ei.

Din această cauză, voia s-o vadă pe Alida singură. Îi va povesti despre frumoasa ei fetiţă (pentru Meg, Callie era frumoasă ca eroinele din poveştile ei) şi va evita să-l menţioneze pe Talis, care era legat de amintiri triste pentru Alida.

Apoi, după discuţia lor, va lua banii pentru profesor, şi o va părăsi – pentru totdeauna. Va jura că nu o va mai deranja vreodată. Nici acum nu ar fi supărat-o dacă nu era vorba de profesor – şi asta era important.

Meg se gîndea că tîrgul va reuşi perfect, fiindcă amîndouă doreau acelaşi lucru. Lady Alida va fi bucuroasă să afle că fetiţa era bine îngrijită şi fericită, iar Meg va avea banii pentru profesor. Probabil că nu se vor mai vedea niciodată, ceea ce le convenea la amîndouă; doamna asigurîndu-se că soţul ei nu va mai auzi despre fiul adoptat, dacă aşa dorea.

Se gîndise întîi să-l vadă pe John, dar ideea nu i-a surîs. Pînă acum, probabil că l-a uitat pe băiatul cu păr negru, sau poate se gîndeşte că este mort şi Meg nu ţine să-i reamintească trecutul şi că Talis trăieşte cu ea şi Will. John s-ar putea să vrea să-l ia pe Talis. Dar Meg nu voia să-i spună Alidei, că nu-i va spune şi lordului unde era Talis. De fapt, ea plănuia, că dacă domna îi va

face probleme, se gîndea să... s-o ameninţe, este un cuvînt prea tare. Dar poate menţiona că la nevoie i-ar putea spune lordului, dacă nu va căpăta banii.

Da, Meg se gîndea şi era satisfăcută de persoana ei. Will va fi mîndru de ea. Era şi ea o dată, deşteaptă!

Capitolul 21

Fata şoptea atît de agitată, încît Alida la început nu auzea ce-i spunea. Uneori, Penella îşi dădea prea multă importanţă, amintindu-i Alidei ce se întîmplase înaintea incendiului, timp de care Alida ar fi vrut să uite.

Privind-o acum pe Alida, nimeni nu şi-ar închipui că era aceeaşi femeie de acum nouă ani. Atunci, era frumoasă. Se ocupa de frumuseţea ei, încercînd totul pentru a-şi atrage bărbatul în pat, sperînd să-i recîştige dragostea, ceea ce era sigură că s-ar fi întîmplat dacă îi năştea un băiat sănătos.

Dar, din noaptea incendiului, Alida nu mai voia să se gîndească la tot ce se întîmplase, refuza să-şi amintească focul pus de ea însăşi, în care muriseră oameni, chiar şi fetiţa ei născută atunci. Alida se schimbase. Cînd a văzut că soţul ei era dispus să-i acorde prietenie în loc de dragoste, nu mai voia să-şi amintească de timpul cînd o dorea trupeşte. Peste noapte îmbătrînise cu douăzeci de ani, părul îi încărunţise, talia i se îngroşase şi pielea nu-i mai strălucea. Ea şi soţul ei deveniseră prieteni, prieteni vechi şi cînd erau împreună se bucurau fiecare de tovărăşia celuilalt. Cînd soţul ei privea la altă femeie, Alida zîmbea bucuroasă şi gîndea că era mai plăcut să nu mai simţi porniri pătimaşe.

Cea mai mare bucurie erau copiii ei. Ea supraveghea educația lor, pregătirea religioasă şi toate aspectele vieții lor. Într-un fel, a reuşit să-l convingă pe John că fiii lui valorau ceva. James, cel mare, era şchiop, dar putea călări, şi ea i-a precizat asta soțului. Iar Filip, mezinul, deşi suferea de plămîni şi obosea uşor, dorea să încerce să facă tot ce-i cerea tatăl său.

Bineînțeles, John n-a ştiut niciodată că doar voința soției lui îi îndemna pe băieți să facă tot ce făceau. James nu putea stăpîni uşor un cal, dar nu din cauza infirmității. El avea înclinații mai mult pentru studiu decît pentru mînuirea unei săbii, care era aproape cît el. Dacă ar fi avut un alt tată, James, fiul cel mare, ar fi fost trimis să intre în ierarhia bisericească sau la drept, unde îşi putea petrece viața cu nasul în cărți.

Cît despre Filip, Alida venea la el noaptea, în secret, şi îi spunea cît era de important să stea toată ziua călare şi să urmărească o fiară în pădure. Cînd trupul lui firav era epuizat şi avea dureri, îi dădea leacuri făcute din ierburi şi la nevoie îl pedepsea şi-l amenința, ca să-l poată înfrunta pe tatăl lui fără lacrimi şi rugămînți să-l ierte. Filip trebuia să aleagă pe care din părinți să-l înfurie, dar ştia că tatăl său era mai indulgent.

Cît despre Alida, oricît încerca să uite, era obsedată de momentul cînd soțul ei fusese gata să dea tot ce poseda el şi ea unui băiat care nu avea nici o legătură de sînge cu el.

Acum, auzind-o pe Penella bîzîind ca un țînțar, îi revenise în minte momentul pe care lupta să-l uite. Îşi reamintea foarte clar noaptea în care nebunia o copleşise. În noaptea aceea, nu mai era ea însăşi, fapta ei nu fusese pusă în aplicare de ea. În noaptea aceea, diavolul îi îndemnase şi pe ea şi pe soțul ei. În noaptea aceea, diavolul îi înnebunise pe toți. După plictisitorul bîzîit al Penellei, Alida a înțeles că femeia care fusese

doică în noaptea aceea de iad, era aici, acum, şi aşteaptă s-o vadă.

– Pe cine a mai văzut? a întrebat Alida speriată, cînd au rămas singure.

– Pe nimeni, a răspuns Penella mîndră de ea, şi sperînd că va reveni din nou în grațiile stăpînei.

La scurt timp după noaptea incendiului, atitudinea Alidei față de servitoare se schimbase, iar Penella nu ştia de ce. De unde pînă atunci fusese prietenoasă, purtarea Alidei se schimbase şi devenise rece şi distantă. Pînă în noaptea aceea, Penella era singură admisă în intimitatea gîndurilor Alidei, iar acum, erau clipe cînd Penella observa că stăpîna ei o privea chiar cu ură. Din momentul cînd Penella a simțit răceala, a făcut tot ce se putea ca să reintre în grațiile stăpînei. Muncea ore întregi, îi satisfăcea toate dorințele, se gîndea la tot ce putea ca să îndeplinească chiar înainte de a i se cere. Încercase să devină necesară şi indispensabilă pentru stăpîna ei. Alida accepta totul, dar nu-i făcea confidențe şi nici nu-i mai vorbea despre copii şi despre viitor. După o perioadă, cînd prietenia eliminase diferența dintre stăpînă şi servitoare, acum aceasta, era din nou vizibilă.

Dacă ar fi iubit-o mai puțin şi ar fi fost mai isteață, Penella ar fi înțeles răceala stăpînei.

La cîteva luni după incendiu, un bătrîn care trăia retras într-o colibă în pădure, hrănindu-se din produsele unei bucăți de pămînt pe care îl cultiva şi îngrijirea şoimilor lordului John care erau răniți, şi pe care oamenii acestuia îi aduceau, a văzut-o pe Alida şchiopătînd fiindcă o trîntise calul. Încercînd să stea de vorbă cu doamna ca să nu se mai gîndească la durerea ei, a spus printre altele, că fusese o minune că Meg cu cei doi copii scăpaseră. La întrebările Alidei, i-a spus că Meg şi Will fugiseră prin pădure. Erau destul de departe de coliba lui, dar el nu putuse să doarmă în noaptea aceea, aşa

că i-a văzut. Cînd bătrînul a văzut pe fața doamnei furia, a înțeles că ea știa că face braconaj, cum de altfel făcea în fiecare noapte. După plecarea ei, bătrînul știa că zilele îi sînt numărate. Îl prinsese și știa că dacă nu va șterge putina, un călău îl va omorî. Cînd omul cu gînduri criminale trimis de Alida l-a căutat în pădure, braconierul dispăruse.

Bătrînul nu va ști niciodată ce gînduri au măcinat-o pe doamnă aflînd că dispăruse. Puțin îi păsa ei că bracona. Ce importanță aveau pentru ea niște iepuri? Luni de zile se credea în siguranță, bănuind că băiatul pe care soțul ei îl punea în locul copiilor ei, murise. Acum, aflase că nu era mort. Trăia încă, undeva. Dorea mai mult ca orice pe lume să-l caute și să-l omoare. Nu va fi niciodată în siguranță, pînă cînd băiatul nu murea și la nevoie, chiar de mîna ei.

Dar nu putea întreprinde nimic fără ca bărbatul ei să afle. Dacă se făceau cercetări, el ar descoperi motivul și ar ști că băiatul trăiește. Atunci, fără îndoială, ar fi început să-l caute.

Tot ce putea să facă era să stea liniștită și să nădăjduiască că nimeni altcineva nu văzuse doica și pe bărbatul ei fugind prin pădure în miez de noapte, cu cei doi copii nou-născuți. După ceasuri de gîndire, Alida a început să se întrebe de unde au știut doica și bărbatul ei că sînt în pericol.

Singurul răspuns era că fuseseră preveniți. Și doar Penella putea fi aceea care le spusese.

Din acel moment, Alida a început să urască servitoarea și a știut cum s-o pedepsească.

Penella se mîndrea foarte mult că era apropiată de stăpînă, atît de apropiată, încît uneori i se părea că este ea însăși doamna. Alida o prinsese de multe ori dînd ordine cu un ton ce nu avea dreptul să-l folosească. La început, asta o distrase pe Alida. O amuzase doar pînă

în noaptea în care dezvăluise taina și ar fi putut să-i distrugă viața Alidei. A pedepsit-o îndepărtînd-o. Nu mai avea secrete pe care i le împărtășea și a tratat-o ca și pe celelalte servitoare, nu ca pe una specială. Astfel de pedepse, erau pentru Penella mai rău decît dacă ar fi ars-o pe rug și răzbunarea Alidei era perfectă.

Penella ar fi putut deveni bănuitoare cînd a văzut că Alida nu era surprinsă la vestea că femeia care fusese doica fetei și a băiatului, dorea să vorbească cu ea. Dar Penella era așa de încîntată că avea o veste personală pentru stăpîna ei, că nu i s-a părut nimic deosebit. Își făcea visuri să fie din nou în grațiile stăpînei, să aibă din nou vechile privilegii și vechea putere.

– Cine mai știe asta? a întrebat Alida.

– Nimeni. Se plimba prin curte cu fața acoperită de o broboadă și cînd m-a văzut, a alergat la mine. Vă închipuiți dezgustul meu cînd a îndrăznit să-mi vorbească!

Alida a trebuit să se stăpînească, să nu-i spună că ea nu era decît o servitoare cu nimic mai importantă decît fermiera cea grasă. Dar în ultimul moment, Penella se credea din nou în grațiile stăpînei, ca pe vremuri, și părea că nouă ani se șterseseră complet.

– Nu a mai vorbit cu nimeni? Ești sigură?

– Absolut sigură, a accentuat ea. Mi-a spus că așteaptă de două zile sperînd să te vadă pe dumneata sau pe mine. Știe că sînt foarte apropiată de dumneata, așa că vorbind cu mine este ca și cînd ți-ar vorbi dumitale, deci a vorbit doar cu mine.

Ceea ce îi plăcea Alidei înainte, acum o dezgusta. Cum suportase înfumurarea femeii? Cînd fusese așa de singură, fără bărbat, fără prieteni, și în sufletul ei era doar ură, se agățase de această femeie atît de nesătulă.

– Adu-o aici, nu lăsa pe nimeni s-o vadă. Dă-i un coș cu ierburi, așa că să lase impresia că a venit doar cu marfă.

– Da, doamnă, a spus Penella cu multă bucurie.

Înțelegea acum că supărarea doamnei fusese doar urmarea celor ce se întîmplaseră în noaptea focului. Cu timpul, Penella regretase că-i prevenise pe țărani de intențiile doamnei. Ce-i păsa ei de copii şi de ei? Dacă doamna dorea moartea lor, ce drept avea ea să pună întrebări? Dar dacă ar fi adevărat, ea tot nu înțelegea ce făcuse ca s-o supere aşa de rău pe doamnă. Totul se schimbase de atunci. Dar cu ce greşise ea? Nu făcea ea totul pentru binele doamnei?

– Da. O voi aduce, şi vom vorbi cu ea.

– Nu... îi voi vorbi eu singură... a spus Alida ascuțit.

Penella a deschis gura să protesteze, dar şi-a închis-o imediat.

– Da, doamnă, a spus ea, ascunzîndu-şi cît putea supărarea din glas.

Cînd servitoarea a ieşit, Alida s-a gîndit că trebuie să scape de ea, dar a încercat să se calmeze şi să reflecteze. Trebuia să afle unde trăia femeia, şi unde se afla băiatul. Trebuia s-o facă să vorbească.

Cînd Meg s-a furişat în cameră, Alida a văzut o femeie foarte obişnuită, pe fața căreia se vedea că munceşte neîncetat. Era grasă, umbla încet cărînd coşul cu ierburi ca şi cînd ar fi fost foarte greu. I-a mai văzut ochii albaştri, nevinovați, deschişi şi inocenți ca ai unui pui de pisică. Femeia aceasta nu dusese o viață de femeie măritată chinuită şi zbuciumată, cum fusese viața ei. Deşi mai bine ar fi murit decît să recunoască ce simțea ea acum, că era gelozie. Femeia aceasta grasă, de la țară, nu fusese nici frumoasă nici bogată, singurii copii pe care îi născuse tîrziu, muriseră. Dar ca şi cînd era binecuvîntată de Dumnezeu, primise doi copii zdraveni şi sănătoşi care să-i înlocuiască. Fără îndoială, bărbatul ei o iubea, o ocrotea, şi nu dorea nimic mai mult decît

fericirea ei. În timp ce ea, Alida, trăia în casa asta mare şi frumoasă pe care o clădea John, şi avea un bărbat căruia dacă i s-ar fi spus că îi murise nevasta, nu ar fi făcut decît un gest, să ridice din umeri.

Alida i-a zîmbit de parcă ar fi fost un sol de-al reginei.

– Stai jos. Trebuie să fii obosită după drum. Pot să-ți torn un pahar cu vin?

Meg, care se pregătise să fie primită cu răceală s-a zăpăcit de atîta bunăvoință. În viața ei nu băuse vin decît de trei ori, şi atunci botezat cu apă. Şi niciodată nu fusese turnat într-o cană de argint, pe care să i-o întindă o doamnă cu mîna albă. Timid, Meg a luat vinul şi bînd i s-a urcat imediat la cap. Vinul acesta nu era subțiat cu apă.

Aranjîndu-şi rochia de catifea, roşu închis, în jurul ei, Alida s-a aşezat în fața lui Meg şi a aşteptat să termine vinul şi prăjiturile. Cînd Meg a ezitat să mai ia un pahar, Alida a îndemnat-o să mai bea, spunînd că s-ar supăra dacă Meg refuză.

– În fond, îți datorez foarte mult. Mi-ai îngrijit fata atîția ani... nu-i aşa?

– Da... a spus Meg, simțindu-se minunat şi relaxată, gîndindu-se apoi cu păcat, că înțelegea de ce beau aşa de mult bărbații. Şi de ce nu le lasă şi pe femei să bea. Dacă s-ar simți aşa, nu ştiu ce ar putea face o femeie. Cît despre ea, se simțea cît se poate de sigură pe ea. Ar fi făcut orice!

– Vorbeşte-mi despre fiica mea... adică dacă vrei.. acum este mai mult fiica ta decît a mea, i-a spus Alida cît se poate de dulce.

– Oh... nu... în nici un caz, a spus Meg mințind, fiindcă pe amîndoi copiii îi considera ai ei. Dar, amețită de vin, credea că era o minciună nevinovată.

– Atunci, poți să-mi vorbeşti de ei... a spus Alida,

recunoscînd în sinea ei că voia să ştie despre amîndoi copiii. Încruntîndu-se, a luat cana din mîna lui Meg. Încă puţin, şi bătrîna va adormi.

Nu exista nimic pe pămînt pe care Meg să-l dorească mai mult decît să vorbească despre copii. Uneori se supăra pe Will, care dorea să se gîndească mai mult la fermă decît la copii. O dată, îi spusese aspru: „Nu te lega prea mult de ceva ce nu e al tău." Ea a rîs, fiindcă nu putea nimeni să-i iubească mai mult. Uneori se gîndea că poate dragostea lui Will pentru copii era mai puternică decît a ei, şi de aceea nu putea vorbi de ei.

– Sînt nişte copii foarte ciudaţi, a spus Meg încet, gîndindu-se la fermă.

În comparaţie cu această casă, ferma era un loc sărăcăcios, dar ea nu ar da nici măcar un trandafir din grădina sa în schimbul acestei bogăţii. În cele două zile cît aşteptase s-o vadă pe doamnă, simţise că acest loc are ceva nesănătos. Acum, nu dorea decît să-şi îndeplinească sarcina şi să se întoarcă acasă. Din fericire, gîndurile ei s-au întors la fermă şi la simplitatea lui Will şi a copiilor.

– Copiii seamănă aşa de mult, ca şi cînd ar fi două jumătăţi ale unui întreg. Cînd unuia îi este foame, şi celălalt este flămînd. Ce-l îmbolnăveşte pe unul, îl îmbolnăveşte şi pe celălalt. Le plac aceleaşi culori, aceeaşi hrană. Au acelaşi caracter, sînt tandri... a ezitat, căutînd cuvîntul potrivit. La amîndoi le place să facă teatru, ca în sat, a spus la sfîrşit.

Alida se gîndea profund, încerca să înţeleagă ce auzea. Teatru, strălucire... Copiilor le plăcea tot ce era emoţionant, plăcere pe care ea învăţase să şi-o înăbuşe... Meg a continunat:

– Uneori nu-şi vorbesc ore întregi, îşi îndeplinesc sarcinile, dar dacă îi întrebi la ce se gîndesc, amîndoi

spun acelaşi lucru.

Ochii lui Meg deveniseră visători. Nimic nu-i era mai drag în viaţă, decît copiii. Ştia că gîndea cu păcat şi că Dumnezeu o va pedepsi pentru asta, dar ea era aproape bucuroasă că propriii ei copii muriseră, şi ea îşi petrecea acum viaţa cu Talis şi cu Callie. Copiii ei nu ar fi fost aşa de amuzanţi ca aceştia doi. Ei nu ar fi sărit niciodată pe un cal negru ca să călărească prin împrejurimi. Fiica ei nu ar fi spus seara, în faţa focului, poveşti.

I se urcase puţin la cap lui Meg, poate prea repede, căci se simţea ameţită. Cum a putut gîndi că această femeie ar avea intenţii rele? Are inima frîntă fiindcă îi lipseşte copila ei veselă şi adorabilă. Desigur, dorea să afle totul despre ea. Meg nu-şi dădea seama, că în timp ce povestea Alidei despre fata ei, îi spunea în mod egal, acelaşi lucru, despre un băiat pe care Alida poate îl ura.

– Copiii învaţă la fel de repede şi îi interesează aceleaşi lucruri, a spus Meg admirîndu-şi singură inteligenţa, că ştiuse să aducă vorba despre învăţătură. Cînd îşi va termina descrierea, lady Alida o va ruga ea însăşi să angajeze un profesor pentru fata ei.

Capitolul 22

Odată pornită, Meg nu se mai putea opri să vorbească despre copii. Cei nouă ani petrecuţi cu ei, iubindu-i, fără să poată spune nimănui, se întipăriseră în ea. Nu putuse niciodată să vorbească cu vecinii, deoarece copiii erau diferiţi de ai lor. La fiecare sărbătoare din sat, singurele ocazii la care Will le dădea voie să se ducă,

Talis şi Callie nu se amestecau cu ceilalţi copii. Fiecare ştia, instinctiv, că erau aparte, mai deosebiţi.

Acum, Meg putea vorbi liber, spre bucuria inimii. Şi a vorbit. A spus despre aroganţa lui Talis, şi cum uneori rănea simţămintele lui Callie. Nici nu se gîndea vreodată să ceară iertare cînd spunea ceva ce-o rănea pe Callie, dar la cină îi punea în farfuria ei cele mai bune bucăţi de carne. Atunci Callie, îi dădea cea mai bună bucată de pîine.

Nu o dată, le spusese Will: „O să muriţi de foame dîndu-i celuilalt ce este mai bun". Copiii negau, şi atunci Talis începea o lungă cuvîntare despre credinţa lor, unul faţă de celălalt. Callie îl aproba dînd din cap, căci amîndoi erau mîndri de legătura lor.

– Nu se pot despărţi. Nu pot dormi dacă nu sînt în aceeaşi cameră, şi chiar în acelaşi pat... Apoi, a ezitat cătinînd din cap, şi gîndindu-se. Îşi vorbesc unul altuia în minte...

Ruşinată, a privit spre Alida pe a cărei faţă se vedea curiozitate, dar şi repulsie. Apoi, s-a hotărît să nu mai vorbească despre asta.

– Cînd unul se taie, celălalt simte. Dacă-l loveşti pe unul, celălalt simte şi el.

Nici unul din ei nu-i spusese asta, dar Meg îşi amintea cît de greu se aşeza Callie, cînd Talis fusese bătut la fund cu cureaua de Will.

Cu fiecare frază pe care o auzea, Alida se înfuria mai rău. Asta era dovada că Dumnzeu răspunsese rugăciunii ei. Nu o răsplătise pentru rugăciunile pe care le rostise în genunchi nouă luni, pînă să nască. Nu. Nu-i realizase dorinţa de a avea un băiat. În schimb, îi răspunsese cînd se rugase ca pruncul ei să ia sufletul copilului femeii străine. De ce, de ce nu-i răsplătise dorinţa de a avea un fiu? Un fiu al ei, unul care să moştenească, sănătos la minte şi la trup?

Acum, femeia asta bătrînă, linguşitoare, îi spunea cît de dulci erau, cît de buni şi tandri, şi cum le plăcea să muncească pentru alţii. Alida trebuia s-o oprească, înainte să-i vină greaţă.

– Hai, hai, trebuie să aibă măcar un defect. Ce, nu sînt oameni? i-a spus Alida.

Meg s-a înfuriat la gîndul că se putea presupune că ei nu erau cei mai buni din lume.

– Da, sigur, au şi defecte... şi ezitînd, dar amintindu-şi că vorbea cu mama lui Callie, şi că poate avea încredere în ea... sînt geloşi, amîndoi sînt foarte geloşi...

Cu un zîmbet uşor, Alida i-a spus:

– Ăsta nu este un defect foarte mare. Toţi sîntem geloşi. Hai, mai ia puţin vin. Dacă nu-mi vei spune şi defectele lor, nu voi crede în calităţile pe care le au.

Meg a înţeles. Doar din mîndrie nu-i spunea acestei femei întregul adevăr despre copiii ei.

– Sînt mai geloşi decît toţi oamenii. Este o gelozie anormală. Talis este cel mai gelos. Nu poate admite ca atenţia lui Callie să fie îndreptată spre altceva, decît spre el. A venit o dată un băiat care a stat doar o zi, şi i-a dăruit o carte lui Callie. Talis s-a supărat de cîteva ori cînd Callie s-a uitat în cartea dată de băiat. Vrea să se ocupe tot timpul doar de el.

– Dar fata? Alida nu se putea hotărî să-i spună fata mea.

– Ea... din nou Meg a ezitat să mărturisească. Ea... îl adoră... a spus în sfîrşit Meg.

O clipă, Alida, tăcută, a clipit din ochi.

– Îl adoră? Devenise palidă, poate că băiatul era într-adevăr, un diavol.

– Nu... a spus repede Meg, văzînd groaza din ochii doamnei. Nu, nu păcătuieşte faţă de Dumnezeu... În clipa

aceea, Meg ar fi dorit să aibă darul lui Callie pentru poveşti. Nu ştia cum să-i explice. Talis, are un simţ foarte dezvoltat al onoarei. Da... acesta este cuvîntul. Onoare. Vorbeşte mereu despre onoarea bărbătească, şi spune că un bărbat nu poate minţi.

– Ah... atunci fata este o mincinoasă, a spus Alida, înţelegînd nevoia de a minţi.

– Nu. Callie nu minte. Este foarte sinceră, dar îl iubeşte foarte mult pe Talis, şi numai pe el... a spus repede şi în şoaptă. Uneori mă tem că fata şi-ar vinde şi sufletul ca să-l ferească, chiar şi numai de o înţepătură de albină.

Meg îşi scutură capul, gîndindu-se că trebuie să clarifice ceea ce voia să exprime.

– Sînt doar nişte copii... înţelegeţi? Nu este ceva serios. Callie ar fura prăjituri pentru Talis, dar el mai bine ar muri decît să fure ceva, cu orice scop. Callie a mea este o fată bună, cinstită, dar Doamne fereşte cînd este vorba de Talis, atunci e ca un drac.

Meg îşi termină vinul şi începu să rîdă. Chiar după ce spusese ce era mai rău despre copii, nu i se părea foarte rău.

– Will şi cu mine trebuie s-o ferim pe Callie, fiindcă e gata să ia totul asupra ei, dacă nu este bine ceva. Dacă Talis a uitat uşa magaziei deschisă sau dacă a spart ceva cu sabia lui de lemn, sau orice altceva, Callie va spune că este vina ei.

– Şi băiatul permite să fie pedepsită pentru greşelile lui? a întrebat Alida zîmbind. Cel puţin această trăsătură dovedea că era fiul lui Gilbert Rasher.

– Nu, nu, bineînţeles că nu. Talis se supără cînd aude că ea îşi asumă vina pentru greşelile lui. O întreabă cum poate să mintă, apoi îi spune că minciuna este un păcat. Meg a zîmbit. Callie nu minte altfel, ci

numai pentru el. El nici nu-i cere vreodată să mintă pentru el. Ea nu spune decît că nu poate suporta să ştie că el suferă, spune că a văzut destulă suferinţă.

– Ce dureri a putut suferi băiatul? a întrebat-o aspru, în momentul în care s-a gîndit că numai ea ştia ce este suferinţa.

– Nu ştiu, doamnă. Eu vă spun doar ce spune fiica dumneavoastră. Ea spune că Talis a suferit destul şi nu mai trebuie să sufere. Poate se gîndeşte la moartea mamei lui.

Meg nu şi-a putut ascunde amărăciunea din voce cînd a spus aşa. Poate copiii gîndesc că ea, Meg, nu era destul de bună ca să fie mama lor, şi poate de aceea Callie se referă la mama care l-a născut pe Talis.

– Înseamnă că le-aţi spus adevărul despre naşterea lor.

– Nu! Will a spus că era mai bine să nu afle, decît cînd va veni timpul.

La această afirmaţie, Alida a fost sigură că bărbatul femeii ştia mai mult decît îi spusese naivei lui soţii, dar oricare ar fi fost motivul că păstra secretul, se bucura că ambii copii nu ştiau nimic despre naşterea lor. Dacă cei doi bătrîni ar fi fost omorîţi şi dacă din fericire copiii ar scăpa, nu vor putea veni la ea să ceară ajutor sau recunoaştere. Nu vor şti să vină la ea, şi mai ales la John.

Meg a profitat de tăcerea momentană şi de faptul că se liniştise, ca să explice motivul lungii sale călătorii, şi riscul de a dezlănţui furia lui John, soţul Alidei.

– Am nevoie de bani, ca să angajez un profesor pentru ei, a spus pe nerăsuflate.

Alida a înţeles imediat. Pentru asta venise femeia. Dar era de neconceput ca Alida să plătească pentru educaţia băiatului. Dacă ar scăpa într-un fel de moartea pe care o plănuise ea, nu voia să-i acorde avantajul unei

educații. Nu voia să contribuie nici un moment la pericolul de a pierde totul şi asta o făcea să aibă grijă de banii ei.

Meg ştia la ce se gîndea Alida şi de ce zăbovea. Nu dorea ca soțul ei să-şi amintească de Talis. Acum, se gîndea Meg, trebuia să fie isteață! Şi a început să spună la ce se gîndise în timpul călătoriei.

– Nu este drept să rămînă inculți, a spus ea hotărîtă, cum de altfel îşi propusese. Trebuie să aibă un dascăl, cineva care să-i pregătească pentru viață. Cînd a văzut-o pe Alida că ezită, a băgat cuțitul în rană. Tot ce putem face, este să-l hrănim pe Talis. Creşte atît de repede, că hainele nu-l mai încap. V-am spus că este aproape cît mine, şi nu are decît nouă ani? Sînt sigură că stăpînul ar fi încîntat dacă l-ar vedea.

Alida ezita şi gîndea în acelaşi timp. În trecut nu avusese timp să facă planuri. În noaptea incendiului greşise, dar acum voia să îndrepte lucrurile.

– Vrei să educi băiatul, a spus ea amabil, făcînd tot posibilul să-şi ascundă ura din glas. Acum înțelesese că femeia asta îngrozitoare încerca s-o şantajeze, să o amenințe, că dacă nu-i va da bani pentru profesor, va veni să-i aducă băiatul sănătos lui John.

– Ah, nu... Trebuie să învețe amîndoi. Nu poți da unuia singur, şi să-l lipseşti pe celălalt. Nu ar suporta să fie despărțiți.

– Da? Şi ce s-ar întîmpla dacă ar fi despărțiți? a spus Alida zîmbind, dar gîndindu-se ce scîrbă îi era de femeia aceasta.

– Îi va distruge, a spus Meg simplu şi foarte cinstit. Nu ați înțeles? Ei nu sînt două ființe. Ei sînt o singură ființă. Sînt două jumătăți ale unui întreg. Ei nu pot exista, unul fără celălalt...

Alida a simțit părul ridicîndu-i-se cînd şi-a amintit ru-

găciunea ei de acum nouă ani. Două jumătăți ale unui întreg. Un spirit împărțit în două.

– Da, da, vino mîine, şi-ți voi da banii, a spus grăbită Alida.

„Da... vino mîine", se gîndea ea, „şi totul va fi aranjat. Voi afla unde trăiți, şi vă voi distruge pe toți".

Înțelegînd că doamna o dădea afară, Meg a pornit spre ieşire, dar cînd s-a ridicat, picioarele nu o mai țineau. Nu mai voia să vină mîine. Poate că începuse să simtă ceva, poate din cauza băuturii, dar deodată a regretat mult că făcuse această călătorie. Dorea să fi vorbit cu Will înainte. Poate că Will ar putea găsi un mod de a plăti un profesor pentru copii. Will, poate...

Meg nu s-a mai gîndit la nimic, fiindcă în casă se produsese gălăgie şi Penella a intrat alergînd să-i spună doamnei că una din fetele ei luase foc.

Ieşind în fugă din cameră, Alida i-a spus:

– Aşteaptă-mă aici.

O clipă, Meg a rămas unde era, prea somnoroasă, şi fiindu-i greu să se mişte. Obosită, s-a rezemat de spătarul scaunului şi a început să moțăie doar cîteva secunde. Nu-şi dădea seama dacă visa, sau era ceva de care trebuia să-şi amintască şi nu putea. Împreună cu Will şi copiii, fugeau prin pădure noaptea, fără să-i vadă nimeni. În vis, totul era în ceață, cei doi copii lipiți de ea într-o broboadă adusă de Will. Voia să ducă el un copil şi ea altul, dar de îndată ce-i despărțeau, copiii țipau.

– Vino, Meg... trebuie să plecăm, a şoptit el după o scurtă odihnă. Ea va veni după noi.

Tresărind, Meg s-a trezit, avînd capul cît se poate de limpede cu toată cantitatea de alcool pe care o băuse. „Ea", spusese Will... „Ea va veni după noi cît de curînd." Deodată, Meg a înțeles totul. Lady Alida pusese focul în noaptea aceea, încercînd să ucidă băiatul care amenința

viitorul copiilor ei. Lui Meg au început să-i revină amintiri de care nu i se spusese nimic în noaptea în care venea prima oară în contact cu copiii. Acum înțelegea de ce, în toți acești ani, păstrase secretul. Şi-a amintit de cîte ori discutase cu Will, spunînd că nu ar fi fost rău să lase copiii din cînd în cînd în sat. Will nu permitea decît rareori să meargă în sat în afara zilelor de tîrg cînd îi lua cu el, fiindcă avea nevoie să-l ajute. Talis se pricepea foarte bine să vîndă produsele, iar Callie avea talent să facă reclamă, convingînd pe oricine să cumpere.

Acum, Meg înțelegea. Înțelegea de ce nimeni nu venise pentru copii. Oamenii credeau că ea şi copiii muriseră în noaptea incendiului. Şi cea care pusese focul, era Lady Alida.

Poate din cauza vinului, sau poate din instinct matern, simțea ură în trupul ei. Atunci a învățat Meg să urască. Această femeie... această lady... încercase să ucidă un copil nevinovat, fără să-i pese că şi propria-i fiică va fi ucisă.

Ridicîndu-se, Meg a ştiut că trebuia să iasa de acolo şi să plece acasă. Şi mai mult, era convinsă că Alida era datoare față de copii, pentru ceea ce făcuse.

Fără să se mai gîndească, şi fără nici o remuşcare, Meg a apucat un sfeşnic greu de argint de pe polița căminului, şi l-a ascuns sub fuste. Imediat a început să coboare scările, roşie la față de spaimă şi cu inima bătîndu-i în piept. Nici nu coborîse trei trepte, cînd o femeie a alergat spre ea, avînd ordin de la stăpînă să o oprească peste noapte.

Ce ar spune Callie în clipa aceea? s-a gîndit Meg. Ce ar inventa mintea ascuțită a lui Callie, ce ar face una din prințesele ei din poveste, ca să scape din încurcătură?

– Să stau peste noapte? Nu ai auzit? Casa asta

arde, a țipat Meg.

– Nu, lady Joanna a căzut peste o buturugă aprinsă şi i-a luat foc fusta.

– Am fost acolo. Am auzit-o pe lady Alida spunînd, că asta trebuie spus oamenilor. Este speriată că toți vor fugi şi nu va fi nimeni care să ajute să stingă focul. Eu nu vreau să risc să ard. Lasă-mă să trec.

În zece minute, toată gospodăria era un haos şi Meg a scăpat uşor printre oamenii care țipau. De două ori a văzut oameni privind în jur şi căutînd-o, dar ea avea avantajul că arăta ca oricare țărancă din sat.

Meg a umblat toată noaptea, mergînd în direcția opusă casei ei. Dacă o prindeau, nimeni nu va avea idee încotro era fermă.

A doua zi, mergînd pe lîngă nişte grajduri, a auzit doi oameni înarmați şi cu semnele casei lui John Hadley descriind o femeie care era acuzată de furt. Se oferea o recompensă de două ori mai mare decît valoarea sfeşnicului. Ascultînd oamenii, ai fi crezut că Meg furase jumătate din averea lordului. Meg şi-a dat seama că viața ei este în primejdie dacă nu va face ceva. Nimeni n-ar renunța la recompensa oferită.

Ce ar face prințesele lui Callie? era gîndul care funcționase şi mai înainte. Primul gînd a fost să se deghizeze.

După două ore, Meg dispăruse şi în locul ei era o bătrînă schiloadă, cu un singur braț, cu dinții negri, şi mergînd greu, şchiopătînd. Pentru a ține oamenii la distanță, şi-a umplut buzunarele cu peşte atît de vechi, încît nici pisicile nu l-ar fi atins. Pe unde umbla se făcea gol în jurul ei, copiii aruncau cu noroi în ea şi o izgoneau.

A căutat să umble cît mai departe de drumuri, dar călătoria era şi mai grea pe cîmp şi în păduri cu multe tufişuri dese. După o săptămînă, doi cavaleri de-ai lui

Hadley au oprit-o, şi au început să-i pună întrebări, dar teama lui şi rugăminţile ei de iertare erau atît de exagerate, încît nu au scos nimic de la ea. Istericalele şi mirosul ei au fost de ajuns să le facă scîrbă. Au lăsat-o în pace, îndrugînd că este nebună.

În halul în care era, oamenii o evitau, şi îi era greu să găsească de mîncare, iar ultimele trei zile ale călătoriei le-a făcut fără să mănînce. Cînd în sfîrşit, după o absenţă de o lună, a ajuns acasă, la vederea fermei, a leşinat în poartă. Will a fost primul care a văzut-o. A venit alergînd de la magazie, a luat-o în braţe, şi a dus-o în casă.

– O să te doară spatele, a murmurat ea.

– Eşti la fel de uşoară ca în ziua cînd te-am luat de nevastă, a spus Will cu vocea înăbuşită de lacrimi pe care nu şi le ascundea.

– Put... a şoptit ea.

– Miroşi a trandafiri, a spus el punînd-o uşor pe pat.

Nimeni din familia ei nu a întrebat unde a fost. Erau prea bucuroşi de întoarcerea ei, ca să mai pună întrebări. Talis a provocat-o pe Callie să inventeze o poveste, în care Meg fusese prinsă de ţigani, dar datorită vitejiei şi înţelepciunii ei scăpase şi venise acasă.

Deşi nu spusese nimănui adevărul, din ziua aceea se schimbase. Îl asculta mai puţin pe Will, dar asculta în special ceea ce nu spunea. Ştia acum, că el era conştient că viaţa copiilor era în primejdie, şi din nevasta naivă care nu ştia nimic, era alături de el, în protejarea lor.

Dar Meg, mai ştia că viitorul lor era foarte important. Nu va permite acelei femei rele să priveze copiii de drepturile pe care le aveau prin naştere. Cînd i-a spus lui Will că va angaja un profesor pentru copii, a început s-o contrazică, dar cînd s-a uitat la faţa ei, s-a predat.

– Voi găsi pe cineva, a spus el, şi Meg ştia că aşa va face.

Will se ţinea întotdeauna de cuvînt. Pe Nigel Cabot, l-a găsit într-un şanţ lîngă drum. Cînd se îmbăta, Nigel se aşeza în mijlocul oraşului şi ţinea discursuri frumoase, încercînd să capete băutură. Hainele lui, deşi roase, uzate şi murdare, arătau ca hainele unui domn, iar felul de a se exprima era acelaşi cu cel al băiatului, Edward. Unul din subiectele cu care se lăuda, era că fusese profesor în cîteva case de nobili.

Cînd oraşul se plictisise de beţiile, de cerşeala şi de aroganţa lui, îl aruncaseră afară.

Will, apucîndu-l de ceafă, l-a ridicat din şanţ, plin de noroi şi bălegar.

– Ştii să citeşti? l-a întrebat Will scuturîndu-l, ca să-l facă să răspundă.

– Sigur că pot citi. Nu sînt un bădăran de ţăran care foloseşte hîrtia doar ca să se şteargă...

– Nu mă interesează oamenii de la ţară. Vreau să-i înveţi să citească, pe fiul şi pe fiica mea.

Nigel a holbat ochii. Avea simţul umorului foarte dezvoltat, şi la vederea acestui fermier foarte hotărît cerîndu-i lui... lui... să-i înveţe pe copiii săi proşti şi ignoranţi abecedarul, a uitat că este plin de noroi pe faţă. Ridicîndu-se cît era de lung, făcînd efort să nu se clatine pe picioare, a spus:

– Va trebui să-i învăţ să numere?

Spunînd acestea, a bătut cu un picior pe pămînt ca un cal care e dresat, ca să-şi arate bănuiala că inteligenţa copiilor nu era mai mare decît a unui cal.

Deşi om de la ţară, Will nu se lăsa intimidat de nimeni, fie el soldat sau profesor.

– Vreau să fac o tocmeală cu tine, dacă copiii mei sînt destul de deştepţi ca să înveţe tot ce-i poţi învăţa tu

cît mai repede, atunci să te laşi de băutură.

Nigel a fost atît de uimit, că a izbucnit într-un hohot de rîs. Motivul pentru care pierduse atîtea situaţii bune şi nu putuse să mai obţină recomandări pentru alte posturi, era că spunea părinţilor adevărul despre prostia copiilor lor. Spusese odată unui duce, că o maimuţă ar putea învăţa mai uşor să citească decît fiul lui. Acum, uite un fermier care îl provoacă la un pariu de învăţătură.

Nigel nu spera să găsească inteligenţă la o fermă, dar spera să mai primească gratis de mîncare. A acceptat provocarea lui Will, şi cînd i-a cunoscut pe Callie şi pe Talis, s-a lăsat de băutură. Nu avea timp, era prea ocupat ca să mai bea, căci setea de învăţătură a celor doi copii era de nestăvilit.

Capitolul 23

Şaisprezece ani de la naştere – 1587

– Ce ştii tu despre copii? a întrebat Talis cu dispreţ.

– Cît ştii şi tu despre cavaleri şi fapte măreţe, i-a răspuns Callie privind în zare.

În ultimul timp părea că se gîndeşte mereu la copii, căsătorii şi o casă a ei. A rîs întotdeauna cu Talis despre astfel de lucruri, considerînd perechile îndrăgostite ridicole, dar în ultimele luni părea că totul se schimbase la ea.

În acea zi reuşiseră să scape de nesfîrşitele corvezi ale lui Will şi Nigel, aşa că se duseseră împreună la locul

lor preferat, pe o colină sub un fag cu crengi stufoase. Ramurile copacului atîrnau atît de jos că formau un boschet în care amîndoi se izolau, erau singuri.

Ea şedea acum cu spatele rezemat de copac, privind la el cum mînuia sabia veche şi ruginită pe care i-o găsise Nigel. Cu trecerea anilor, diferenţa de dezvoltare dintre ei era mai accentuată. Talis avea doar şaisprezece ani, dar părea de douăzeci. Avea un metru şi optzeci, umeri laţi şi cu fiecare zi i se dezvoltau muşchii. Cu aproape un an în urmă vocea i se schimbase brusc. Nu a avut vocea nici răguşită nici ascuţită. Într-o bună zi, s-a trezit dimineaţa, cu o voce adîncă şi puternică, vocea unui adevărat bărbat.

Maturitatea însă nu l-a făcut mai modest. Nu pierdea nici o ocazie să se mîndrească faţă de Callie, la care maturitatea părea să întîrzie. Deşi avea şi ea şaisprezece ani, nu avea încă forme de femeie. Talis era mai înalt decît majoritatea adulţilor; Callie era mai mică decît fetele care aveau aceeaşi vîrstă. Nu numai înălţimea o îngrijora pe Callie căci îi lipseau şi alte semne de maturizare. Îi spunea lui Meg că pieptul ei este ca o planşă de frămîntat pîine. Will ar fi putut s-o folosească drept stîlp cînd construia un coteţ. Într-o seară, la masă, le spusese că avea stomacul aşa de supt, încît dacă ar înghiţi un sîmbure de cireaşă, acesta s-ar vedea. Spunea că alte fete aveau obrajii şi buzele roşii, iar ea era aşa de palidă încît dacă ar închide ochii nu ar mai vedea-o nimeni. Cînd Will căuta o scîndură dreaptă ca să facă o bancă, Callie a spus:

– Cred că este sora mea geamănă.

Meg încerca cît putea să nu rîdă la aluziile ironice pe care le făcea Callie, în schimb bărbaţii se prăpădeeau de rîs. Nici chiar Will nu-şi putea reţine rîsul cînd ea se autocritica. Nigel şi Will aveau totuşi grijă să nu răs-

pundă la comentariile ei triste. Dar Talis nici nu se gîndea să se stăpînească. Era un monstru; nu lăsa să-i scape nici o ocazie pînă nu-i amintea despre înfăţişarea ei de fetiţă. Într-o zi, i-a întins o ciupercă spunîndu-i că o poate folosi ca umbrelă. Tecile de mazăre puteau fi bărcuţe pentru ea. Într-o zi de tîrg, convinsese un băieţel de şase ani (nu exista om pe care Talis să nu reuşească să-l convingă) să o sărute pe obraz, şi să o ceară de nevastă. Certîndu-se cu Nigel (un lucru obişnuit), despre o barcă pe care acesta o făcea, Talis a spus că nu are vîrful drept, în timp ce Nigel susţinea contrariul. În toiul discuţiei, Talis a pus barca pe pieptul lui Callie.

– Vezi, ţi-am spus, a zis Talis. Dacă îl măsori pe o suprafaţă plată, vezi că nu este drept.

Will s-a supărat foarte rău cînd într-una din zilele de tîrg o căruţă plină cu ţigănci se oprise în sat. Talis a văzut mirat că una din fetele pline de viaţă a început să-i facă ochi dulci. El respira precipitat şi a făcut ochii cît cepele cînd fata s-a lipit de el, atingîndu-i pieptul cu sînii ei. Cînd a văzut asta, Callie s-a înfuriat groaznic, s-a repezit la tejgheaua pe care Will îşi pusese produsele şi cu o putere de necrezut a aruncat-o peste Talis. Ruşinat, a căzut pe jos într-o grămadă de verze şi pătlăgele. Jignit, suferind, Talis a văzut tot satul şi mai ales ţiganca izbucnind în hohote de rîs, în timp ce el se lupta cu zarzavaturile zdrobite.

Auzindu-i cum rîd de el, Talis s-a luat după Callie, privind-o cu furie. L-a mai umilit apoi că nu a putut-o prinde, ca pînă la urmă să se ascundă după Will care era furios pentru ceea ce se întîmplase. Cînd Talis i-a cerut s-o pedepsească (deşi nu îngăduia nimănui să-i facă vreun rău, dar în momentul acela asta dorea) Will l-a înfuriat mai rău luîndu-i apărarea lui Callie.

– Dacă te-ai fi ţinut de treabă în loc să oftezi după

fetele care au de două ori vîrsta ta, nu s-ar fi întîmplat nimic.

Şi Callie şi Talis au fost miraţi auzindu-l pe Will, dar adevărul era că acesta era îngrijorat de aspectul de adult al lui Talis. Avea trupul unui bărbat, dar mintea lui era tot a unui băiat. Combinaţia nu era prea fericită, şi în ciuda rîsului, lui Will i-a fost milă de biata Callie, cu trupşorul ei subţire şi drept. După părerea lui, avînd aceeaşi vîrstă, copiii ar fi trebuit să pară ca pentru vîrsta lor.

Sătenii găsiseră întîmplarea atît de amuzantă, încît îl tachinau deseori pe Talis cu iubita lui ţigancă şi-l porecliseră şi pe el ţiganul. Începuse să fie porecla cu care îl necăjeau băieţii geloşi, dar în ciuda lor, fetele din sat găseau că porecla se potrivea cu fizicul lui negricios şi continuau să-l strige aşa.

Acum, fugiseră amîndoi la locul lor preferat, sub enormul fag lucios; aici puteau fi singuri, departe de ceilalţi. Aici puteau fi ei înşişi, aici erau egali. Nu conta că trupurile lor erau diferite, cînd erau singuri, erau la fel.

– Ce se va întîmpla cu noi? a întrebat Callie serioasă. În ultima vreme lua totul în serios.

– Nu ştiu... Poate voi fi pajul unui cavaler, şi voi fi ca Lancelot.

– Pss! a spus Callie.

Nu-i plăceau poveştile care nu erau inventate de ea. Multe din poveştile ei erau bune, ca şi aceea a lui Lancelot, bărbatul care se îndrăgostise de soţia altuia. Era satisfăcută că amîndoi amanţii, necinstiţi, fuseseră pedepsiţi. Dar Talis găsea povestea extraordinară. Ceea ce o supăra pe Callie la această poveste, era că Lancelot a avut tăria să rămînă virgin, şi să nu se mai însoare cu nimeni, niciodată.

Callie şi-a privit în jos pieptul, pe deasupra căruia

îmbrăcămintea ei nu făcea nici o cută. Îşi privea în fiecare dimineaţă trupul, sperînd că peste noapte s-a schimbat într-un trup de femeie, dar aşa ceva nu se întîmpla. Erau în sat fete de vîrsta ei, măritate. Mai grav, erau fete mai mari ca ea în sat, care spuneau deschis că doreau să se mărite cu Talis.

Ea văzuse cum le privea el, cînd săreau în jurul lui în zilele de tîrg, mişcîndu-şi şoldurile şi întorcînd capul cu aerul că nu erau atente la el. Dar Callie ştia că singurul lor scop era să-i atragă atenţia lui Talis.

Deşi încerca să glumească privind liniile corpului ei care nu erau feminine, fiindcă îi plăcea să glumească despre tot ce o durea, adevărul era, că începuse să fie îngrijorată. Ce se va întîmpla dacă Talis se îndrăgosteşte de una din ele?

Încercase să discute cu Talis despre asta, dar el se uita la ea fără nici o expresie, şi apoi începea să vorbească despre cavaleri, armuri şi săbii. Încercase să vorbească cu Meg despre fetele de vîrsta ei şi care erau măritate, dar Meg dorea ca Talis şi Callie să rămînă copii, aşa că nu-i răspundea. Era înspăimîntată la ideea că Talis o va părăsi. Talis glumea, spunînd că dacă ar fi după Meg, ar fi hrăniţi încă cu linguriţa.

Will înţelegea cel mai bine problema lui Callie. El îi zîmbea şi îi spunea:

– Tu şi cu Tallis sînteţi un amestec aici, şi îi bătea pe frunte. Aici eşti femeie, dar nicăieri altundeva. Din politeţe nu-i privea corpul. Talis este opusul tău, el pare un bărbat, dar gîndeşte tot ca un băiat.

Cînd la această afirmaţie Callie îl privea cu tristeţe, Will îi zîmbea.

– Se întîmplă aşa de multe ori. Nu fi îngrijorată, trupul tău îl va ajunge, şi atunci, şi Talis va avea mintea coaptă. O prindea de bărbie şi spunea: Într-o zi, se va

uita la tine şi împiedicîndu-se îşi va muşca limba.

La gîndul acesta care o susţinea zile la rînd, Callie chicotea. Dar nimic nu o satisfăcea pe timp mai îndelungat. Părea întotdeauna neliniştită. Dacă şedea pe scaun voia să se ridice, iar dacă era în picioare dorea să umble, şi atunci îi venea să alerge. Uneori, voia să stea în poală la Meg, iar altă dată fugea de ea.

Cel mai groaznic era atunci cînd îl privea pe Talis. Talis fusese întotdeauna persoana care era mereu cu ea. Nu-şi putea închipui o zi fără el. Părea că totdeauna doreau să facă acelaşi lucru în acelaşi timp şi să se ducă în acelaşi loc. Uneori, în timp ce-şi hrănea iepurii, îl auzea pe Talis chemînd-o. În cîteva clipe alerga şi-l găsea oriunde ar fi fost, pe malul apei sau ascuns într-un copac.

Dar, în ultimele luni, simţea că nu se putea uita în altă parte decît la el. Era atît de frumos. Privea cum se mişca, sau cum i se încreţea părul. Privind uneori la el, simţea cum îi curge sîngele fierbinte prin trup. Era ca şi cînd ar fi avut prea mult sînge ca să-l poată suporta în trupul ei.

Talis dorea încă să o urmărească în fugă şi să se joace cum făceau întotdeauna, dar uneori cînd o prindea şi o învîrtea cu braţele lui puternice, ei începea să-i bată inima. Senzaţia o înfuria, aşa că se desprindea. Îi era teamă uneori, chiar dacă o ţinea de mînă.

Acum, părea că totul s-a schimbat. Chiar şi cînd dormeau. De cînd ajungeau să se cţere pe scară, dormiseră în pod pe două saltele separate, puse pe jos. Dar aproape în fiecare noapte, Callie pleca de pe salteaua ei şi se ducea să doarmă cu Talis. El adormea uşor, şi ea se simţea mai bine cuibărită lîngă el.

Cînd, cu şapte ani în urmă, venise Nigel, nu au mai dormit împreună. Nigel insistase să se pună perdea între

cei doi, iar el dormea la picioarele lor pe salteaua lui.

Sosirea lui Nigel schimbase multe în familia Watkins. Lui Meg îi plăceau manierele lui elegante şi se simţea intimidată. Dar Will îl trata pe Nigel ca şi cînd ar fi fost angajat de probă, şi că în orice moment ar fi putut deveni un demon.

Din clipa cînd venise, Nigel le spusese că Talis şi Callie erau deosebiţi. Copiilor nu le plăcea asta. Nimeni nu mai spusese înainte că erau ciudaţi. Copiii din sat îi acceptau aşa cum erau, dar ei îi vedeau doar în zilele de tîrg şi singurul lucru ciudat pe care îl observau, erau faptul că nu păreau frate şi soră. De cîte ori cineva spunea despre Callie că nu ar fi sora lui, Talis punea serios lucrurile ia punct. Şi acelaşi lucru îl făcea şi Callie.

Cînd au împlinit zece ani, Meg insistase ca Will să le spună ceva despre adevărata lor venire pe lume, datorită unui eveniment ce se întîmplase în acelaşi timp. Un fermier bogat, le propusese ca Talis s-o ia de nevastă pe singura lui fiică. Dorea ca Talis să vină să trăiască la el şi să moştenească o jumătate de avere la căsătorie, iar cealaltă jumătate la moartea lui. Deoarece tot satul presupunea că Talis şi Callie erau fraţi, totul părea o afacere bună. Bărbatul lui Callie urmînd să moştenească ferma lui Will.

Meg nu putea suporta gîndul să despartă copiii şi nici nu dorea să-i părăsească pe ea şi pe Will. Hotărîtă, i-a spus lui Will că trebuie să le spună adevărul, că nu erau fraţi, aşa că vor locui la fermă, ceea ce era aproape de ideea că se vor căsători.

Cînd a aflat ştirea, Talis abia a dat din cap, iar Callie a rîs bucuroasă. Talis nu se gîndise niciodată la viitor şi că se va căsători cu cineva, în schimb Callie se gîndea adesea şi ideea că ar putea să trăiască cu altcineva decît cu Talis o îngrozea.

Nigel a schimbat lucrurile cînd a sosit. A spus că Talis şi Callie nu erau ca şi ceilalţi copii şi a vrut să-i despartă. La început dorea să-i dea lecţii doar lui Tallis, dar Will nu a admis. Cînd Nigel a spus că o femeie nu poate învăţa la fel de bine ca un bărbat, Will a rîs de el, şi i-a spus că era mai tînăr şi mai prost decît părea. După prima lună, avînd-o ca elevă pe Callie, Nigel nu a mai spus că femeile sînt proaste.

Deşi învăţau împreună, Nigel continua să dorească să-i despartă, dar în alt mod. Nu voia să-i lase să doarmă împreună şi nici să dispară ore întregi, numai ei doi.

– Nu poţi să ştii ce fac, le-a spus Nigel tendenţios lui Meg şi Will.

Vorbea cu un fel de mister în glas, ca şi cînd ar fi fost singurul care ar fi ştiut ce se poate întîmpla cînd doi tineri de sex opus, sănătoşi, sînt lăsaţi singuri.

Pe Will l-a enervat obrăznicia lui.

– Ei... noi ăştia de la ţară... bădăranii, nu ştim ce pot să facă doi tineri singuri toată ziua. Noi nu citim în cărţi, aşa că nu ştim nimic...

Roşind, Nigel a tăcut pentru un timp, dar nu a renunţat să încerce în continuare să despartă copiii, fiindcă părea că vede păcatul peste tot. La un moment dat, Will a spus că şi în Grădina Edenului nu a existat păcatul pînă cînd nu li s-a spus lui Adam şi Evei, că păcatul există.

– Măi, omule, ar trebui să le spui copiilor ce se poate întîmpla cînd sînt singuri, împreună.

– Nu cred că ştiu, a spus Will. Cred că băiatul ăsta a făcut în tinereţe ceva de care îi este ruşine, i-a spus Will lui Meg. Meg însă ezita.

– Nu crezi că are dreptate?

Scuturînd din cap, Will i-a răspuns:

– Şi dacă are? Te-ar supăra o nuntă făcută în grabă şi nişte nepoţi pe care să-i legeni?

Auzind asta, Meg a ridicat capul şi de atunci îl amuza pe Will gonind copiii din casă, cu orice ocazie. Ca şi Will, ştia că trupul lui Talis este pregătit, iar Callie se pregătise în minte. Într-o bună zi, curînd, se vor prinde şi copiii.

Dar ceea ce făcea hazul lui Meg şi Will, pe Callie o înfuria. Nu ştia ce simte, ce o tulbura zi şi noapte. Noaptea, Talis îi şoptea să vină la el în pat, spunînd că îi este frig. Callie refuza, fiindcă ştia că o voia numai pentru că îi era frig.

Acum, sub copacul stufos, îl privea încruntată. Se jucase cu blestemata de sabie, sau cu altceva, tot timpul, nici nu-şi mai amintea de cînd. În sat nu făcea decît să vorbească cu ceilalţi băieţi despre bărbaţii pe cai care trecuseră prin sat. Voia să ştie cum erau îmbrăcaţi, ce spuneau, dacă făceau haz sau erau încruntaţi. Avea cunoştinţe vaste despre cavalerism, spunînd mereu că un cavaler vorbeşte aşa... sau altfel... Îl plictisea pe Nigel cu poveştile despre cavaleri pînă cînd îl scotea din sărite.

– De ce nu te simţi bine? a întrebat-o deodată Talis, lovind cu sabia aerul, aproape de capul ei.

– Nu ştiu, a spus ea necăjită. Simt ceva ciudat în mine. Sînt supărată, tristă, fericită... nu ştiu nici eu... şi se rezemă de copac, cu capul într-o parte, privind în zare.

Talis nu s-a arătat prea îngrijorat pentru cele ce-i spusese, pe el îl necăjea că nu voia să se joace cu el. Fiindcă era atît de dezvoltat, cînd erau cu băieţii în sat, îşi dădea aere de bărbat atotştiitor. Dar cînd era cu ea, nu avea nevoie să se prefacă. Uneori se prefăcea că este o doamnă, prizoniera unui balaur şi el trebuia să o salveze. Dar cînd se jucaseră ultima oară în felul acesta,

la sfîrşit s-a purtat ciudat, spunînd că trebuie să se căsătorească şi să aibă copii. El s-a simţit stînjenit, şi de atunci nu se mai jucau în nici un fel.

Acum, încerca să-i trezească interesul, lovind copacul şi înfigîndu-şi sabia în el, aproape de urechea ei.

– Acum prinţesă, eşti prizoniera mea.

– Eşti un copil, a spus ea disprețuitoare, aruncîndu-i sabia.

– Eu? a spus el neîncrezător. Tu nu eşti mai mare decît un copil, i-a zis îmbrăţişînd-o.

Gestul fizic era normal pentru ei, îl făcuseră mereu. În public îşi ţineau mîinile la distanţă, dar în intimitate le plăcea să se atingă. Cînd în timpul lecţiilor de greacă, latină, astronomie şi matematică, Nigel nu era atent, şedeau alături, lipindu-şi trupurile.

Astăzi, Callie s-a îndepărtat supărată pe el. Fiindcă niciodată nu se arătase reticentă la atingerea lui, Talis nu a crezut că este serioasă. A înşfăcat-o din nou şi, deşi încerca să scape, el credea că vrea să-l necăjească.

Cînd, în sfîrşit, a înţeles că ea se lupta cu adevărat, s-a gîndit că se teme de ceva, şi asta i-a făcut plăcere, considerîndu-se un cavaler mare şi puternic.

– Nu trebuie să te temi de nimic, te voi apăra, i-a spus el cu o voce adîncă.

– Şi cine mă va apăra de tine? a ţipat ea la el disprețuitoare.

– De mine!?

Talis era uimit. Cum putea să gîndească ea că i-ar face un rău. Îi făcuse lucruri oribile, îl făcuse de rîs în faţa întregului sat şi el nu-i spusese nimic.

– Niciodată nu-ţi voi face rău... i-a spus el dulce, şi s-a depărtat de ea.

Callie îl rănise în mîndria lui de multe ori, fără să presupună că era prea cavaler şi nu poate lovi o per-

soană atît de mică şi de slabă ca ea. Asta gîndea ea despre el?

La rîndul ei, Callie ştia cît îl umilise. Ştia întotdeauna pînă unde putea merge cu şicana. Dar acum, făcuse ceva ce a putut să strivească acel simţ al onoarei, care era atît de important pentru el şi ştia că ar prefera să moară decît să-şi trădeze simţul onoarei.

A alergat spre el, oprindu-se în faţa lui, punîndu-şi mîinile pe braţele lui şi strîngîndu-l tare. Deşi aplecat, era ţeapăn ca o piatră. Avea spatele drept, iar capul îndreptat spre zare, privind pe deasupra capului ei.

– Talis... îmi pare rău... aşa de rău, sigur că nu-mi vei face vreun rău.

Nu mai era neliniştită şi nici nu mai era mîndră. Orice putea suferi de la viaţă, dar nu concepea ca Talis să fie nefericit din cauza ei. Nu se întîmplase prea des, dar cînd era aşa, ea se simţea mai nenorocită decît oricînd.

Fiindcă stătea pe vîrful picioarelor, trebuia să se rezeme de el şi a început să-i sărute faţa peste tot pe unde ajungea.

– Tally, Tally... dulceaţa mea... dragostea mea, iartă-mă, îmi pare rău, i-a şoptit ea.

Fiindcă nu-i răspundea în nici un fel, ea a încercat mai insistent să-l sărute fără întrerupere, cuprinzîndu-l pe după gît cu braţele şi fiindcă era aşa de rigid s-a săltat de pe pămînt şi s-a agăţat de gîtul lui.

– Nu-mi vei face niciodată, nici un rău... ştiu asta. Ştiu că în ultimul timp m-am purtat urît cu tine, şi tu ai fost ca un înger cu mine, şi-mi cer iertare. Dar nu ştiu ce se întîmplă cu mine...

După cîteva minute în care se umilise, s-a retras şi l-a privit. Continua să rămînă rigid, privind în depărtare, dar ştia că îi trecuse supărarea. Atunci, de ce nu făcea ca de obicei, cînd o ierta? Obişnuia să profite de remuşcarea ei, făcînd-o să joace un joc în care era o

femeie slabă, salvată de un bărbat mare şi puternic.

Acum însă, stătea nemişcat, cu braţele atîrnînd pe lîngă corp. Nici nu o respingea, spunîndu-i să înceteze să-l ude pe faţă, cum făcea în rare ocazii cînd îl săruta.

Abia atingînd pămîntul, în vîrful picioarelor, l-a cuprins din nou, strîns cu braţele pe după gît, lipindu-se strîns de el, şi l-a privit. Se întreba dacă ochii lui au fost întotdeauna aşa de negri. Părul lui fusese tot atît de negru, şi pielea lui aşa de frumos colorată. Îşi simţea în gît bătăile inimii. Acesta era Talis, un băiat cu care îşi împărţise viaţa. Îi era la fel de cunoscut ca şi soarele şi aerul, şi în clipa aceea părea mai frumos, dar ea nu-l recunoştea.

– Ai uitat un loc... i-a spus Talis, şi Callie i-a simţit vocea lipită de pieptul ei.

– Uitat? a întrebat ea cu vocea sugrumată. Nu înţelegea despre ce este vorba.

– Nu mi-ai sărutat tot obrazul... a spus serios, aplecîndu-şi capul ca să-l mai sărute.

Puţin mai înainte, sărutările ei fuseseră scurte, aşa cum îl săruta de obicei, sărutări mici de fetiţă, pe care i le dădea cînd omorîse un păianjen pentru ea, sau atunci cînd lovise un băiat mare care o necăjea răutăcios. De fericire, atunci îl sărutase de cîteva ori pe obraz. Singurul gest făcut de Talis atunci, care dovedea că este conştient de sărutările ei, a fost să se aplece uşor, să-l poată ajunge.

El nu o sărutase niciodată, nici chiar cînd Callie făcuse ceva pentru el, adică, îl înlocuise în însărcinările lui zilnice, fiindcă adormise sub un pom. Talis a spus atunci despre cavaleri, că nu sărută niciodată fetele.

– Dar pe cine sărută? Caii? l-a întrebat în bătaie de joc Callie.

Cu privire la aceasta, Meg, într-unul din momentele ei de isteţime, a spus: „Cavalerii îşi sărută mamele", şi-şi

aplecase obrazul pe care Talis îl sărutase, şi ieşise triumfător din casă.

Aşa şi acum, Talis îi cerea lui Callie să-l sărute, şi ea l-a sărutat. Nu-şi dorise niciodată în viaţă nimic mai mult, decît dorea acum să-l sărute pe Talis. Părea că totul dispăruse şi nu mai erau decît ei doi sub copac.

I-a sărutat bărbia lung, încet, sărutări şovăitoare, apoi mai sus, şi cînd s-a ridicat mai sus el şi-a coborît capul.

Cînd şi-a pus buzele pe buzele lui, nu a fost sărutul scurt al unui copil, buzele ei erau catifelate, şi puţin deschise. De săptămîni de zile fusese fascinată de buzele lui Talis. Erau pline, păreau dulci şi îi plăcea felul în care se mişcau atunci cînd vorbea. De fapt, în ultimul timp, nu mai auzise ce spunea, privindu-i doar buzele ce luau forma cuvintelor. Uneori se supărase pe ea că privea aiurea cînd îi spunea ceva, dar ea simţise nevoia să-şi întoarcă ochii de la buzele lui.

Acum i-a simţit respiraţia cînd i-a atins buzele şi a simţit cum i se înmuia trupul, ca apoi să o strîngă în braţe. Îşi dovedea întotdeauna puterea abia descoperită, ridicînd-o în sus şi învîrtind-o în jur. Era încîntată s-o arunce în sus, în aer, şi s-o prindă. Nu era o noutate pentru ea să se simtă cuprinsă în braţele lui şi să-i simtă trupul lipit de al ei, dar în acea zi era ceva deosebit. Simţea cum nu mai simţise înainte puterea lui şi trupul său vînjos.

I s-a părut minunată atingerea buzelor lor. Lipsită de experienţă şi adorîndu-l, ea ezita, în schimb Talis nu avea nici o ezitare, ştia ce trebuie să facă.

S-a îndepărtat o clipă de ea, a privit-o cu ochii mari, deschişi, apoi cu multă siguranţă i-a luat capul în mîini înclinîndu-l (ea se întreba întotdeauna ce faci cu nasul cînd vrei să săruţi, ceea ce nu-l stingherea pe Talis) şi a sărutat-o pasionat. Puterea lui i-a făcut atîta plăcerea

încît genunchii i s-au îndoit şi Talis a trebuit să o ţină strîns lipită de el. Pentru el era atît de uşor încît nici nu simţea că ea se înmuiase ca o bucată de unt ţinută în soare.

Callie a deschis ochii o secundă, fiindcă el nu o mai ţinea decît cu partea de sus a braţelor, în timp ce cu palmele îi pipăia trupul cît putea să ajungă. Callie era disperată că trupul ei era atît de drept în partea din faţă, dar nu-şi închipuise că spatele ei avea linii curbate, ceea ce trezise interesul băieţilor din sat. Nu ştia că în urmă cu trei ani, Talis îl trîntise pe unul din ei, mai în vîrstă decît el, fiindcă se uitase la fundul ei, cînd se aplecase să ia o gulie dintr-un borcan cu murături. În timp ce-o săruta, i-a apucat fesele cu palmele, ceea ce a făcut-o pe Callie să leşine. Era intimidată, dar el era foarte sigur. Între ei doi, el fusese întotdeauna cel care ataca, cel care intra în beci fără nici o teamă. El era cel curajos, aşa spunea Meg. Iar acum, el era cel care se aventura, sărutînd-o.

I-a băgat hotărît limba tare în gură. Uimită, Callie s-a desprins de el şi l-a privit surprinsă. Dacă ar fi făcut asta cu cîteva luni în urmă, ar fi găsit că este dezgustător, dar acum... i-a plăcut.

S-au oprit o clipă, au rămas aşa, apoi Talis a împins-o spre copac şi părea că o va dezbrăca. Callie nu mai gîndea. Părea că totul îi zbura din minte şi era doar o grămadă de dorinţe. Nu ştia ce dorea de la Talis şi nu a înţeles nici ce dorea şi el, dar era sigură că dorea să afle. Nu va afla niciodată ce s-ar fi întîmplat, fiindcă deodată în jurul lor s-au auzit zgomote asurzitoare. Bărbaţi care se repezeau pe cai ţipînd, zdrăngănind de arme, un haos, o nebunie. Talis a fost primul care a auzit. Pe Callie nu o interesau oamenii înarmaţi sau neînarmaţi, singura preocupare în viaţa ei era Talis.

Dar pentru el era altceva. S-a îndepărtat de ea cu

mîna încă pe coapsa ei dezgolită, lipită de a lui, şi-a ridicat capul şi a ascultat.

Nerăbdătoare, Callie a încercat să-i tragă faţa din nou spre faţa ei. Sub copaci erau ascunşi şi în siguranţă, deci nimeni nu-i putea vedea indiferent ce făceau.

– S-a întîmplat ceva, a spus Talis.

– Da... i-a răspuns ea, gîndindu-se la cu totul altceva.

În ultimele minute totul se schimbase în viaţa ei. Se schimbase şi felul ei de a privi şi a gîndi despre viaţă.

Ca şi cînd ceea ce se petrecea între ei nu mai avea nici un interes pentru ei, i-a îndepărtat cu piciorul şi a început să alerge spre casă. După ce şi-a permis să-l blesteme, a început să alerge după el. Cele ce se întîmplaseră între ei păreau să-l impresioneze prea puţin, fiindu-i uşor s-o părăsească.

Dar imediat devenise conştientă, gîndindu-se că li s-ar fi putut întîmpla ceva groaznic lui Meg şi Will. Nu-i trecea prin minte că tot ceea ce ei şi lui Talis li se părea îngrozitor, că orice nenorocire ce ar fi survenit în casa celor doi ţărani, nu putea dezlănţui o astfel de cavalcadă de cavaleri. Ridicîndu-şi fustele, a început să alerge cît putea de repede după Talis.

Capitolul 24

Îi era greu lui Callie să ţină pasul cu picioarele lungi ale lui Talis, dar amîndoi se întorceau alergînd la fermă. Îşi pierduse aproape un pantof, coada i se despletise sărind gardurile şi evitînd trei oi în încercarea de a-l ajunge pe Talis.

Cînd a ajuns, s-a oprit să vadă. Curtea era plină de oameni voinici, eleganţi, iar caii lor călcau cu copitele peste florile lui Meg. Toţi priveau la un om culcat pe jos; Callie nu-i vedea decît picioarele, dar din nemişcarea lor părea a fi mort. Stînd deoparte, Meg şi Will se ţineau unul de altul, iar pe faţa lui Meg se vedea teama.

Callie n-ar fi îndrăznit să se repeadă printre oamenii ce erau în jur, dar Talis nu a ezitat. S-a aruncat în mijlocul lor, şi în ciuda hainelor lui modeste, părea şi el unul dintre nobili. Dar cînd era vorba să-l urmeze pe Talis nu a mai stat pe gînduri şi a venit lîngă el, în locul unde stătea, printre bărbaţii care priveau tăcuţi. Privind pe furiş în jur, Callie a văzut pe jos un om, frumos, cu părul cărunt, dar faţa lui frumoasă începuse să se învinetească, sufocîndu-se fără aer. Pe partea de jos a feţei, în jurul gurii şi pe gît, avea urme însîngerate, lăsate de cei care încercaseră să-l ajute. Nu-ţi trebuia prea multă inteligenţă pentru a înţelege ce se întîmplase, căci lîngă capul lui se vedea o jumătate din mărul din care muşcase. Bucata pe care o muşcase era prea mare, i se oprise în gît şi se sufoca. Toate încercările de a-l salva fuseseră zadarnice şi acum toţi oamenii, uimiţi, nu făceau decît să-l privească murind.

Talis nu a mai căutat-o pe Callie fiindcă ştia că este acolo, lîngă el.

– Tildy, a spus el, şi Callie a ştiut ce-i trecea prin cap.

La început nimeni nu-l văzuse pe tînăr şi pe fata palidă de lîngă el, dar mişcările lui repezi le-a atras atenţia.

Înainte ca vreunul să facă vreun gest, Talis a ridicat-o pe Callie ţinînd-o de piept, cu picioarele întinse, a învîrtit-o în jurul lui, şi aruncat-o drept pe stomacul omului mort.

S-au auzit ţipete de furie pentru lipsa de respect faţă de cel mort. Dar, în timp ce oamenii ţipau la Talis în-

cercînd să înhațe fata pe care băiatul o apăra cu corpul lui, ceilalți au văzut gura mortului deschizîndu-se şi scuipînd afară o bucată mare de măr nemestecată.

– Linişte! a țipat un bărbat care părea a avea autoritate şi toți s-au întors să privească la omul de pe jos.

Talis ştia mai bine decît ceilalți ce avea să se întîmple, aşa că şi-a făcut drum printre oamenii nehotărîți. Callie era în fața lui cînd a privit în jos şi a văzut omul încercînd să deschidă ochii. Cîteva secunde mai tîrziu, ajutat de oamenii lui, bărbatul s-a aşezat şi a început să tuşească.

În tăcere, Talis a tras-o pe Callie din mulțimea care acum îl înviorau pe omul care fusese gata să moară.

– Cum? a fost singurul cuvînt pe care l-a rostit Nigel, privindu-i cu aceeaşi bănuială pe care o avea, că Talis şi Callie erau nişte ființe ciudate.

– Vrăjitorie, a răspuns Talis, distrîndu-se pe seama privirii lui sceptice.

– Vrăjitorie... haida de! a spus Callie.

Odată, a căzut din copac peste Tildy, una din vaci. A lovit-o atît de tare, încît i-a sărit rumegătura din gură peste cîmp. A făcut acelaşi lucru cu acest om.

Nigel era impresionat că Talis a avut inspirația să aplice acelaşi tratament în cazul de față, dar nu a spus nimic. După părerea lui şi aşa era Talis destul de înfumurat şi nu mai trebuia să i se aducă laude.

Callie a observat că Meg şi Will stăteau deoparte, cu fețele palide şi ținîndu-se strîns. Nu înțelegea de ce erau atît de înspăimîntați. Auzise despre mania unor lorzi împotriva fermierilor. Ce s-ar fi întîmplat, dacă omul acesta bogat ar fi murit pe pămîntul lor? Rudele lui i-ar fi învinuit. Dar acum cînd ştiau că nu va muri, de ce erau aşa de tulburați? Talis salvase viața omului. Poate că vor primi o recompensă.

În timpul acesta, Talis îl întreba pe Nigel despre oamenii care umblau prin grădină.

– S-au oprit să cumpere cidru. Recolta de mere a omului fusese slabă, şi i se spusese că Will avea cidru bun, aşa că se gîndise să cumpere de la el. Dorea să guste un măr, foarte normal. Will i-a întins mărul, dar cînd a muşcat, Meg ieşea din casă şi omului i s-a părut că vede o stafie. Omul era încă pe cal, şi cînd a văzut-o pe Meg s-a înecat, calul s-a speriat, şi o clipă după aceea era pe moarte. S- au făcut încercări să-l salveze, dar bucata de măr era înfiptă adînc în gîtul lui. Cînd au vrut să-l dea jos de pe cal, era ca şi mort.

Spunînd aceasta, Nigel îl privea pe Talis ca şi cînd ar fi fost o vrăjitoare care a reînviat un om.

– Nu era mort, după cum vezi, i-a spus Talis, fără să ia în seamă privirile bănuitoare.

Se auzeau tusea şi icnelile omului. Înconjurat de gărzile lui, nu-l puteau vedea, dar îl auzeau bine.

– Cine este? a întrebat Callie, continuînd să privească pe Meg şi pe Will.

Pe obrajii femeii curgeau lacrimi, iar Will încerca s-o consoleze deşi părea şi el tulburat. Callie voia să se ducă să-i întrebe, dar era sigură că nu-i vor spune nimic. De mult înțelesese, că Meg şi Will aveau secretele lor pe care nu le spuneau nimănui. Ea inventa poveşti şi căuta să cunoască oamenii, să le pună întrebări. Aflase ea de mult, că nu existau oameni care să nu aibă secrete.

– Nu am mai auzit de el. Îl cheamă John Hadley şi este al treilea fiu al unui nobil. Cred că titlul lui este doar de formă. S-a căsătorit bine.

Astfel i-a informat Nigel şi le-a dat de înțeles că lordul John nu făcea parte din marea aristocrație.

– Oamenii spun că nu a mai umblat pe aici, dar că a avut un vis în care i se spunea să ia drumul acesta... şi Nigel a privit-o ciudat pe Callie.

Înainte de a-i putea răspunde, oamenii din jurul lor

s-au dat deoparte, lăsînd să-l vadă pe lord, care acum şedea susţinut de doi oameni. Un bărbat frumos, îmbrăcat în catifea, cu părul lung lăsat pe umeri, le-a spus:

– Domnia Sa, vrea să vă vadă.

Bărbatul se numea Hugh Kellon şi lăsa să se vadă că nu ar vrea să aibă de-a face cu ţăranii, dar pe de altă parte, se vedea că era recunoscător, fiindcă îl iubea sincer pe John, şi i se citea încă în ochi spaima că ar fi putut să-l piardă.

John Hadley nu-şi bătea capul cu atîtea gînduri. Era convins că fusese mort. Îşi văzuse trupul mort pe jos şi urmele de sînge de pe gît unde se rănise, încercînd să-şi scoată mărul din gît. Îşi văzuse oamenii aplecaţi asupra lui şi, plutind între viaţă şi moarte, John simţea o uşurare să părăsească viaţa care nu-l făcuse fericit. Fiindcă nu i se dăduse ceea ce dorise mai mult, viaţa lui îşi pierduse sensul.

Vederea acestei femei l-a făcut mai conştient de ce pierduse. Pierduse ceea ce primise, în cîteva ceasuri. În anii care au urmat, reuşise să-şi înăbuşe durerea. Se concentrase asupra construcţiei casei şi încercînd să facă măcar ceva din cei doi fii nemerituoşi pe care îi avea. Deşi nimic nu-i mai dădea dorinţă de viaţă, reuşise să supravieţuiască.

Şi apoi văzuse femeia, şi amintirea acelei nopţi l-e-înviase. Fusese acolo, ştia bine că fusese. Durerea a fost prea mare pentru el. Atunci şi-a dorit să moară. Mai bine moartea decît amintirea durerii din noaptea aceea.

Preferase să moară. Nu se mai luptase cu lipsa de aer. Renunţase.

Dar, în timp ce plutea între viaţă şi moarte, au apărut doi îngeri. Unul, un băiat înalt, frumos ca un înger, cu părul şi ochii negri, pielea uşor bronzată, drept şi puternic ca un prinţ din poveste. Fata, era albă şi palidă, venind parcă din lumea subpămînteană. Faţa ei era

complet necolorată, sprîncenele, genele, chiar şi buzele ei, aveau paloarea fildeşului. Doar ochii ei albaştri violet dădeau culoarea feţei ei. În jurul acestei feţe palide ca de fildeş, cădea pînă la piept înconjurîndu-i umerii, o grămadă de păr auriu ce părea să aibă aceeaşi greutate ca întreg trupul său.

Privindu-i, John a ezitat să se ridice de pe pămînt. Aceşti doi tineri aveau ceva care îi atrăgea atenţia. Acel moment de ezitare îi dădea de ştire că este încă în viaţă. Băiatul a aruncat fata pe burta lui, bucata de măr a zburat din gîtul său, şi John era din nou prezent în trupul său şi respira din nou.

Acum, slăbit, susţinut de ambele părţi de oamenii lui, îl urmărea ceva. Era un nume care îi răsunase în cap, în clipa în care băiatul azvîrlise fata peste trupul lui neînsufleţit. I-a trebuit o clipă să şi-l amintească şi atunci a tuşit şi mai tare.

Gilbert... s-a gîndit el. Gilbert Rasher...

Oamenii din jurul lui s-au risipit lăsînd pe stăpînul lor să vadă băiatul care îi salvase viaţa.

Talis stătea drept şi puternic, privind în ochii bărbatului. Deşi crescuse la fermă, nu era umil. Talis avea siguranţa de sine neclintită, pe care ţi-o dau doar tinereţea şi inteligenţa. Credea în ce făcea.

Calm, John l-a privit de sus în jos. Nu-l putea numi un băiat fiindcă era mai înalt decît majoritatea bărbaţilor. Trupul nu i se împlinse încă, aşa că avea mîinile şi picioarele prea mari, umerii exagerat de laţi faţă de pieptul încă nedezvoltat, dar în cîţiva ani va deveni un gigant.

– Cum te cheamă? a întrebat John răguşit.

Îndreptîndu-şi umerii spre spate, a spus „Talis". Nu a spus ca nume de familie Watkins, numele lui Will, căci ştia de mult că avea un alt nume. Dar ştia că se numeşte Talis şi că nimeni nu mai avea acest nume.

La auzul numelui, John a ameţit. Era numele tatălui său, nume vechi şi neobişnuit. Nu ştia, şi nici nu voia să ştie, cum scăpase de foc. Ceea ce ştia cu siguranţă, era că băiatul îi fusese dat cu şaisprezece ani în urmă. Acesta era fiul său.

Cu puţina putere pe care o avea, John a împins oamenii din jurul lui. Apoi, nesigur pe picioare, şi-a deschis braţele larg.

– Vino... sărută-ţi tatăl, a spus cu glasul sugrumat de emoţie.

Talis nu a şovăit să se îndrepte spre braţele puternice ale lui John Hadley. Dintotdeauna, din clipa cînd a fost conştient, Talis a ştiut că era scris să i se întîmple aşa. Pentru asta fusese antrenat. Antrenat atît cît se putea şti despre viaţa unui cavaler. Cînd i s-a adresat adevăratul lui tată, nu a vrut să-l dezamăgească. Cu ani în urmă, cînd Meg dispăruse şi spusese că plecase să caute un profesor, Talis nu a fost surprins. Un cavaler nobil trebuia educat, şi avea nevoie să înveţe tot ce se putea pentru a fi pregătit pentru o zi ca asta.

A simţit pe gît lacrimile bărbatului, dar Talis nu a simţit că ar putea să plîngă. Singurul lucru la care se gîndea, era: „Acum va începe... Acum se deschidea calea vieţii".

John l-a tras spre el ca să-l privească, să-şi pună mîinile pe obrajii lui, să atigă pielea tînără fără cusur, să-i mîngîie părul buclat. Atingînd băiatul, John simţea că-i revine viaţa. De ani de zile, de şaisprezece ani, îşi dorea să moară. Nu mai avea de ce să trăiască. Dar acum, atingînd acest băiat frumos, şi-a regăsit scopul vieţii.

Talis zîmbea bucuros cînd John îl atingea cu mîinile, pipăindu-l ca şi cînd ar fi cumpărat un cal. Talis privea la oamenii din jur, din care unii se încruntau, alţii zîmbeau cu jumătate de gură, iar alţii se uitau uimiţi.

Deodată, John s-a îndreptat.

– Trebuie să plecăm. Nu vom ajunge acasă înainte să se întunece. Hugh! Dă-i fiului meu calul tău.

În tot acest timp, Callie, Meg, Will şi Nigel priviseră în tăcere. Cu fiecare cuvînt pe care îl auzea, Meg se agăţa mai greu de braţul lui Will, care încercînd să fie tare, slăbea la gîndul pierderii lui Talis. Aşa cum era, cu mania sa de a glumi, cu mofturile lui şi pretenţia de a fi în atenţia tuturor, cu picioarele lui lungi, era totul pentru ei.

Nigel, mai bine ar fi murit decît să recunoască, fiindcă încerca să facă familia să înţeleagă, că era de altă clasă decît ei, dar adevărul era că mînca mai bine şi era mai bine tratat decît fusese în alte părţi. Cu toate rezervele pe care le avea faţă de copii, felul lor de a fi era molipsitor. Erau cei mai reuşiţi oameni pe care îi întîlnise vreodată. Şi acum, totul lua sfîrşit.

Callie, buimacă de cele ce se întîmplau, rămăsese nemişcată. Era fericită pentru Talis. Da, da, îşi zicea ea, foarte, foarte fericită pentru el. Asta îşi dorea, asta merita. Poate că într-o zi, îl va vedea în armură. Poate că într-o zi se va opri la ferma lor săracă şi-l vor vedea toţi. La gîndul acesta, se vedea pe ea în zdrenţe, neavînd ce mînca, dărîmînd grajdul ca să aibă lemne pentru foc iarna. Şi-l imagina pe Talis, întorcîndu-se şi spunîndu-i că viaţa fără ea este îngrozitoare, bogat dar nefericit, şi îi va ruga pe toţi să vină să locuiască cu el.

Talis a fost cel care s-a depărtat de omul care spusese că este tatăl lui, şi cît mai politicos posibil, a spus:

– Nu, domnule, nu pot să-mi părăsesc familia.

După ce a spus aşa, nimeni nu a mai putut scoate o vorbă. Cei mai bătrîni au zîmbit indulgenţi faţă de idealismul tinereţii. Dar idealismul nu ţine iarna de cald şi băiatul nu ştia ce pierde refuzînd protecţia stăpînului.

Deşi Talis părea obişnuit să refuze zilnic oferta unei vieţi alături de un nobil, Callie ştia prea bine ce simţea el.

Era speriat şi nesigur. Onoarea, ceea ce ştia că i se cuvine şi ceea ce îşi dorea atît de mult, se luptau în sufletul lui.

Tăcută, a venit lîngă el. Fără să-l atingă, ştia că prezenţa ei îi dă putere. Erau mai puternici împreună decît despărţiţi.

În minte, îi spunea să fie calm, liniştit. Meg zisese de mii de ori: „Talis este puternic, fiindcă ea, Callie, crede că el e puternic".

Un moment, John păru dezorientat; nu putea înţelege ce i se spunea. Fără îndoială, zăpăceala se datora recentului contact cu moartea, dar mintea lui părea rătăcită. Îşi găsise fiul şi acesta îl refuza. Hugh Kellon era demult pe lîngă John, după noaptea aceea despre care auzise atîtea, noaptea în care John avea în sfîrşit un băiat, dar acesta îi fusese răpit de foc. Se şopteau multe despre noaptea aceea şi despre cele ce suferiseră stăpînul şi doamna, şi Hugh ştia că din noaptea aceea, John nu mai era ce fusese.

Să fie oare ăsta băiatul care se bănuia că murise în foc? Să-l fi furat cei doi ţărani noaptea? De ce nu l-au adus înapoi lui John, cînd nu mai era pericol? Şi cine era fata asta pierdută, care şedea aşa de aproape de băiatul cel frumos? Arăta ca o umbră, ca şi cînd ar fi fost o parte din el.

În urma sa, Hugh auzea discuţiile celorlalţi bărbaţi. Ceea ce fusese o simplă plimbare, devenise aproape o tragedie şi, în orice caz, un mister.

Hugh a făcut un pas mare şi l-a luat pe Talis de umeri.

– Acesta este un fiu de care poţi fi mîndru. Desigur că va veni cu noi, stăpîne. Şi va veni şi fata... a încercat să o tragă în faţă, dar ea s-a ferit de el păşind într-o parte, ascunzîndu-se sub braţul băiatului. Hmm... şi-a dres Hugh vocea. Vom lua o damigeană de vin ca să-l

facem să înţeleagă. Şi ceilalţi, vor veni şi ei. Am dreptate, stăpîne?

– Da, bineînţeles, luaţi-i pe toţi. Ce-mi pasă mie de nişte ţărani... a răspuns John Hadley.

Cineva în spatele lui John, a şoptit:

– După cum arată, nici fata nu este ţărancă.

– Crezi că este amanta băiatului? a întrebat altul.

– Dacă este ibovnica lui, atunci sigur băiatul este al lui John, a răspuns primul, chicotind.

John începea să-şi revină. Moartea, viaţa, şi tot ce se întîmplase într-o oră, îl zăpăciseră. El spusese lumii că nevasta lui născuse un băiat, dar ştia că nu era adevărat. Fata asta palidă, de lîngă băiatul lui, putea fi cu siguranţă fata lui.

– Vino la mine, copilă, a spus John întinzîndu-i mîna.

Callie s-a ferit şi a privit la Talis. Cînd el a dat din cap aprobînd-o, a înaintat şi ea un pas.

Da, se gîndea John, semăna cu nevasta lui în tinereţe, deşi asta nu era o frumuseţe. Era prea decolorată ca să fie frumoasă. Alături de băiatul înalt, frumos, care o proteja, era neînsemnată.

– Da... a şoptit doar pentru el, eşti fiica mea.

Nimeni nu se aştepta la reacţia violentă cu care a izbucnit Callie, la această constatare generoasă.

– Nu! Nu sînt fiica dumitale... nu sînt, nu sînt. Mă auzi? Nu sînt!

Deşi părea slabă şi blîndă, toţi cei care o cunoşteau demult, ştiau că nu-şi dădea drumul la furie decît cînd era ceva în legătură cu Talis.

Unul dintre oameni, a spus atunci:

– Toată familia este nebună. Întîi băiatul refuză să-şi recunoască tatăl bogat, şi apoi fata asta tîmpită, ţipă că nu este fata lui.

Ţipetele copilului ei iubit au reuşit să îndepărteze teama lui Meg. Ştia că pentru Callie nu conta că este

sau nu fiica lui John, dar nu voia să fie sora lui Talis. Nu se puteau căsători soră şi frate.

Ieşind în faţă, Meg a spus tare:

– Stăpîne, nu-ţi aminteşti că acest copil este al celui-lalt bărbat?

S-a făcut tăcere, pînă cînd unul din oamenii care fusese în noaptea aceea acolo, şi-a amintit.

– Este fata bătrînului Gilbert Rasher. Deşi ţi-e greu să crezi că el putea face un copil atît de delicat ca acesta. Un armăsar ca Rasher ar fi putut face mai repede un fiu ca băiatul dumitale.

Omul nu şi-a dat seama de ce John l-a privit cu ură, nu făcuse decît un comentariu relativ la fată. Îi părea chiar rău de ea, la gîndul că va trebui să trăiască cu Rasher, şi cu animalele de fii ai săi. Sînt o şleahtă sălbatică, crudă şi murdară, şi biata fată n-o va duce mult.

După puţin timp, John s-a întors.

– Da, este fata lui Rasher.. ce-mi pasă mie gîndea el, am şi aşa destule fete, pot să deschid o mănăstire, nu-i mai trebuia. Adu fata, adu tot satul blestemat, nu-mi pasă... tot ce dorea, avea acest băiat ca fiu.

În tot acest timp cît se discutase, Talis stătuse drept şi tăcut, fără să spună un cuvînt. Judecînd după faţa sa, oricine ar fi ghicit cît dorea să călărească împreună cu acei oameni, să se îmbrace ca ei şi să aibă un cal nemaipomenit. Doar familia lui ştia. Dacă priveai la el, Talis părea adult. Şedea drept, se comporta ca un adult, dar în sufletul lui era încă copil. După ce John îi dăduse tot ce dorea, Talis a înţeles că simţul său de onoare este satisfăcut, şi s-a întors către fiinţa care era totul pentru el, Callie.

Cu un gest uşor, precis, a apucat-o de piept unde îşi încrucişa ea mîinile, i-a ţinut strîns gleznele, şi a aruncat-o în sus de unde a coborît învîrtindu-se continuu. Era ceva ce văzuseră la nişte actori pribegi şi făcuseră

exerciţii luni de zile, iar Talis nu o scăpa niciodată.

Pentru cei cu care trăiau, era ceva obişnuit, dar nu pentru străinii adunaţi în curte. Cu gura căscată, cei cinci-sprezece priveau la fata care rămăsese în aer ca o moară, cu părul fluturînd în jurul ei. Cei mai mulţi aveau respiraţia tăiată, de frică să nu o scape.

Dar el a prins-o îndemînatic şi, uitînd de ceilalţi, a apucat-o de mînă pe Callie şi au intrat în casă rîzînd.

Capitolul 25

La vederea castelului Hadley, Callie şi Talis au rămas mulţi de uimire. Două zile au călărit împreună pe un singur cal, pînă să ajungă la locul care devenea căminul lor. Tot timpul au încercat să se obişnuiască cu perspectiva unei vieţi noi.

Callie a plîns cînd i-a părăsit pe Will şi pe Meg care refuzaseră invitaţia lui John.

– Locul nostru este aici, şi dacă va fi nevoie, ne veţi găsi tot aici, a spus Will.

Meg era prea tristă ca să poată spune un cuvînt. Talis s-a abţinut din toate puterile să nu arate durerea pe care o simţea părăsindu-şi casa. O parte a lui dorea marea aventură, şi cealaltă parte suferea părăsindu-l pe Will care îl învăţase aşa de multe şi care îl sfătuise întotdeauna cu înţelepciune.

Nici unul nu a plîns despărţindu-se de Nigel. Lordul John îi dăduse ceva galbeni şi îşi văzuse de drum.

Călărind împreună spre moşia Hadley, Talis o consolase pe Callie, spunîndu-şi că vor fi despărţiţi şi că ea trebuie să fie tare.

– Nu voi fi întotdeauna acolo ca să-ți port de grijă. Trebuie să te obișnuiești să nu mă mai ai lîngă tine în fiecare clipă.

Înăbușindu-și lacrimile, Callie a dat din cap.

– Îmi vei duce dorul?

– Da, bineînțeles, dar nu mai sîntem copii. Trebuie să ne comportăm ca niște adulți. Promite-mi că te vei comporta așa cum trebuie. Îl vei asculta pe tatăl meu?

Callie a dat din cap. Va încerca... va face ca Talis să fie mîndru de ea, și se va comporta ca o persoană adultă în noua ei viață. Nu vor mai dormi împreună... nimic, nimic... nu va mai fi ca înainte, se gîndea ea, amintindu-și timpul cînd își aparținuseră.

– Cînd ne vom vedea? a întrebat ea.

– De îndată ce voi putea aranja asta. Mai întîi, trebuie să îi fac impresie bună tatei. Trebuie să-l facă să țină la mine, înainte să-i cer ceva... ceva în legătură cu noi.

Ea era sigură ce înțelegea Talis prin aceste cuvinte, dar spera... se ruga... să se gîndească la căsătorie. Dacă nu se căsătoreau, nu li se va permite să stea împreună, cum erau la fermă. Înțelesese asta după cele ce văzuse la cei din nobilime, care trecuseră prin sat.

Și-a cuibărit capul pe umărul lui Talis. Nu știa cum va putea trăi fără să-l atingă în fiecare zi. Suferise cînd Nigel îi despărțea în timpul lecțiilor. Nici Meg, nici Will nu se supărau cînd la masă mîncau cu genunchii lipiți.

Ca întotdeauna, Talis știa la ce se gîndea și a pus mîna peste amîndoi în șa.

– Curînd... îți promit, voi face tot ce va fi posibil. Dacă nu sîntem ascultători, va fi și mai greu. Înțelegi?

– Da... a răspuns ea, înțelegînd.

Cînd sînt supărați, adulții nu-i lasă pe copii să facă ce vor. Dacă la sfîrșit, ar însemna să-l aibă pe Talis doar pentru ea, ar putea sta departe de el și un an întregi. Ar

simți că moare cîte puțin în fiecare zi, dar va face ce trebuie.

În zilele în care au călătorit, John Hadley nu a făcut altceva decît să-și privească fiul, gîndindu-se la ce vor face împreună. În sfîrșit, viața lui avea un sens; va avea cui să lase toate bunurile lui pămînteşti. Nici nu mai ținea cont de cei doi băieți slăbănogi pe care îi dăduse nevasta sa. Aveau nouăsprezece și douăzeci de ani, dar nu erau nici sănătoși nici voinici ca acest băiat frumos și oacheș, care se apleca protector peste fata cea palidă.

Privind tăcut, John era emoționat că băiatul, pe lîngă faptul că era frumos, era și simpatic. În noaptea precedentă, la han, nu se intimidase. John recunoștea că se temuse să nu se comporte ca un țărănoi, fiind crescut la fermă, dar băiatul era ca un prinț. Cu toate că avea mîinile pătate și bătătorite din cauza muncii manuale, deși avea hainele grosolane și decolorate, dovadă că a stat mult afară, se comporta ca și cînd ar fi fost destinat să ocupe tronul Angliei.

Avea limba de aur, așa spusese unul din oameni despre el. Vorbise, glumise și rîsese cu oamenii care aveau de două ori vîrsta lui. Cînd spuseseră că era prea tînăr ca să bea bere, Talis le-a arătat că este capabil să bea dublu decît ei și să urce scările fără să se clatine. A spus că berea lui Will era mai tare decît cea a hangiului, fiindcă Willl nu o boteza.

Da, băiatul era o minune, se gîndea John. Plăcut la vedere, prezentabil, talentat, puternic (bătuse la arme trei oameni, fluierînd) și îi făcuse pe toți să rîdă acuzîndu-i că duc o viață prea dulce. Orice bărbat putea fi mîndru de un astfel de fiu. Singura lui ciudățenie era felul cum ținea fata la piept, această umbră de fată care privea în jur. John o trimisese la culcare, dar Talis fără să se miște, spusese:

– Callie poate să stea!

Exact aşa! O clipă, lui John era să-i sară mustarul. Nu permitea nimănui să-i vorbească pe tonul ăsta. Nimeni nu-i contrazicea ordinele. Dar în sinea lui, ştia că dacă îi interzice lui Talis să o aibă pe Callie lîngă el, băiatul îl va părăsi. Într-o clipă va ieşi din han şi nu-l va mai putea aduce înapoi, orice i-ar oferi.

Oamenii priveau curioşi, şi John ştia că trebuie să-şi afirme autoritatea, dar rezultatul putea fi grav. După o clipă a început să rîdă.

– Ţin cont de dorinţa fiului meu... şi a văzut atunci, că Talis îl privea uimit.

Nu ştia că dacă nu se supunea ordinelor lui John, însemna provocare. Dar era doar din cauză că nimeni nu mai spusese că trebuia să stea despărţit de Callie, nici Will, nici Meg, nimeni. Nigel avusese această idee, dar nimeni nu-l ascultase. Pentru Talis, Callie era a lui, îi aparţinea şi va sta lîngă el întotdeauna.

John a privit fata cu scîrbă şi pentru prima dată în viaţă a fost gelos. Pînă acum nu mai existase ceva ce-şi dorea atît de mult să posede şi să nu-l împartă cu nimeni. Doar dorea acest băiat cum nu mai dorise nimic altceva, şi îl dorea numai pentru el. Nu-i plăcea că Talis vorbea atît de des despre acel fermier Will Watkins, ca şi cînd ar fi fost un om important. Nu-i făcea plăcere cînd Talis amintea de Will, şi nici felul cum fata îl urma pe Talis peste tot. Fără să se gîndească la ce va face, John hotărîse că-i va despărţi cît de curînd posibil.

Callie şi Talis priveau casa cu gura căscată de uimire.

– Ai mai văzut aşa ceva? a şoptit Callie.

– Nu am ştiut niciodată că ar exista o casă aşa de mare.

În ultimii şaisprezece ani, John se apucase frenetic să construiască, punîndu-şi toată energia în construcţia casei. Casa devenise familia sa, scopul vieţii sale. Deşi

avusese atîţia copii, viaţa lui era pustie. Îşi îndepărtase fetele, era disperat că fiii săi erau slabi, aşa că încercase tot ce putea, pentru a lăsa ceva în urma lui.

Casa de piatră avea forma unui L lung, care de afară arăta solid şi ascundea cîteva mici curţi interioare, frumoase şi folositoare. Era una pentru suită, una pentru bucătării, una intimă a familiei, şi alta în prelungirea intrării.

În apropiere erau o serie de clădiri mai mici, tot din piatră gri, şi peste tot bărbaţi cu suliţe pe umeri, femei cărînd grămezi de lînă, toţi agitîndu-se şi arătînd înfloritori şi activi.

După exemplul lui John, Callie şi Talis au descălecat, dînd frîiele băieţilor care îi aşteptau. Deşi nu erau îmbrăcaţi elegant, faptul că veneau călare îi făcea pe servitori să-i privească pe noii veniţi tot ca pe nişte nobili.

Dacă nu de altceva, surîsul pe care rareori John Hadley îl avea pe faţă îi făcea să se dea deoparte miraţi.

– Veniţi... le-a spus John lui Callie şi lui Talis care se mişcau încet prin curte, privind în jur la casa cu trei caturi. Ferestrele de sticlă străluceau în lumina soarelui, şi din cînd în cînd apăreau feţe curioase privind în jos la ei.

Au intrat în holul mare cu tavanul susţinut de grinzi maiestuoase. Pe pereţii de zid erau tot felul de arme şi armuri gata să fie folosite în caz de nevoie. Pe mese, erau platouri încărcate cu mîncare, şi lumea elegantă rîdea şi vorbea în timp ce mînca.

La un capăt era o estradă, în mijlcoul căreia erau două scaune frumos lucrate. În scaunul care era mai mic, şedea o femeie care fusese frumoasă şi care acum nu mai era tînără. În scaunul mai mare era un băiat, postat, şi cînd şi-a văzut tatăl, plăcerea i-a dispărut de pe faţă.

Nu a trebuit mult timp ca agitaţia celor ce erau la

masă să se potolească. John Hadley nu era cunoscut ca un om generos. El dorea ca oamenii să mănînce şi apoi să se întoarcă la treabă. Cînd era plecat, gospodăria era mai relaxată şi totul se făcea mai uşor. Acum, nu le venea să creadă văzîndu-i bucuria pe faţă. Cu paşi mari, s-a dus drept la locul din capul mesei unde şedea nevasta lui, avîndu-i de o parte şi cealaltă pe băieţii ei. John, nici nu s-a uitat la băieţii lui care îl priveau de parcă ar fi implorat aprobarea. Lumea a văzut-o pe Alida atingîndu-l pe fiul ei cel mare pe mînecă. Deşi John nu dădea doi bani pe băieţii lui nereuşiţi, Alida îi iubea foarte mult.

– Priveşte nevastă, a spus John ca un actor, prezentîndu-şi scamatoriile ca un magaician. L-am găsit pe fiul nostru adevărat.

Cu o plecăciune mare, s-a dat deoparte, pentru ca toată lumea să-i poată vedea pe Talis şi Callie în mijlocul sălii.

În Anglia, pe vremea aceea, clasele sociale se deosebeau în mai multe feluri: după îmbrăcăminte, case şi chiar hrană. Oamenii care îşi permiteau, mîncau cele mai scumpe alimente, adică zahăr şi carne. Clasele de sus, spre deosebire de cele de jos, nu mîncau vegetale dacă puteau. Ţăranii şi animalele mîncau vegetale. Să mănînci fructe crude, însemna că nu poţi avea un bucătar care să le fiarbă cu zahăr. Pîinea neagră în care se mai puteau vedea tărîţele dovedea că nu-ţi poţi permite decît grîul cel mai ieftin.

Casa Hadley era bogată, locatarii ei mîncau carne, făină albă şi prăjituri cu zahăr. Rezultatul era că aveau dinţii negri şi cariaţi. Nu se putea înlătura boala prin spălare, căci hrana era cu zahăr mult.

Callie şi Talis, crescuţi de fermieri, mîncaseră vegetale, puţină carne, fructele crude din copac şi zahăr atît de rar, că aproape nu-i cunoşteau gustul. La aceasta, se

adăuga viaţa în aer liber, activitatea fizică, alergări şi sărituri peste garduri, urmărirea păsărilor.

Rezultatul erau aceşti doi oameni, strălucind de sănătate; cu oase tari, muşchi puternici, dinţi strălucitor de albi şi părul strălucind de sănătate şi raze de soare. Stăteau drepţi şi puternici, cu membre suple şi armonioase.

Talis, cu frumuseţea lui oacheşă, Callie cu ochii ei albaştrii violet, şi cu părul lăsat pe piept, păreau o pereche din basme; cavalerul şi iubita lui blondă.

Toţi ochii erau aţintiţi spre Talis. Arăta ca fiul pe care oricare bărbat visează să-l aibă: sănătos, puternic, înalt, cu umeri laţi, cu ochii negri strălucind de inteligenţă. Dar nu arăta ca fiul lui John Hadley.

John era înalt, cu umeri laţi, dar trupul lui nu părea prea puternic. În tinereţe avusese părul roşu şi pielea albă; soarele îl ardea dar nu-l bronza. Nu era nici o îndoială, că băieţii, stînd de-o parte şi cealaltă a mamei lor, erau fiii lui. Erau o versiune palidă a lui John. Acest tînăr gigant de lîngă John, părea ca un urs lîngă un cerb auriu.

Dar, bineînţeles, nimeni nu îndrăznea s-o spună tare.

Alida a încercat din toate puterile să rămînă calmă, deşi vedea sfîrşitul vieţii ei şi al copiilor ei. Dar emoţia era prea puternică pentru ea. A încercat să se ridice, să-i întindă mîna de bun venit acestui băiat, care avea pretenţia la cele ce reveneau copiilor ei, dar nu a putut. În clipa cînd s-a ridicat, sîngele i-a dispărut de pe faţă şi a leşinat.

Habar nu avea că Talis, rapid cînd era nevoie, a sărit peste masă şi a prins-o cu braţele puternice înainte să cadă jos.

Cei de faţă au amuţit privind la el, cum o ţinea pe lady Alida, cu braţele căzute fără putere în lungul corpului.

Privind la John, Talis i-a spus:

– Sire... vrînd să ştie unde trebuia să ducă femeia pe care o ţinea.

Dacă mai exista o parte din inima lui John care să nu-i fi aparţinut lui Talis, acum era pe deplin a băiatului.

– Vino, fiule... am să-ţi arăt unde s-o duci.O confuzie de nedescris s-a născut în sala mare a casei, cînd Alida, la ştirea întoarcerii fiului său, a leşinat. Toţi au început să vorbească deodată, făcînd presupuneri despre cele întîmplate şi despre ce va urma. Oricine ştia sau bănuia că ştie ceva despre evenimentele survenite cu şaisprezece ani în urmă, era ascultat ca o sursă de informaţii.

În timp ce Talis o urca pe Alida pe scări, ea şi-a revenit, timp suficient să-i spună fiicei ei celei mare, necăsătorită:

– Ocupă-te de ea. Apoi, privind încă o dată la tînărul oacheş care o purta în braţe, pe scări în sus, a căzut din nou în leşin.

Lui Edith, i-a trebuit un timp ca să înţeleagă despre cine vorbea mama sa cînd spusese „ea". Nimic nu era mai puţin interesant în familia Hadley, decît încă o fată de măritat, aşa că nu era nici o grabă să o găseşti. Era atît de aproape de tînărul bărbat, care era noul lor frate, încît Edith nu a văzut-o la început.

Dorothy, cea mai tînără dintre fetele nemăritate, stînd în spate lui Edith, îl privea pe Talis, aplecat peste patul mamei lor şi a oftat:

– De ce trebuie să fie fratele nostru? şi avea lacrimi de disperare în glas.

– Fii cuminte! Oricum este prea tînăr pentru tine, i-a spus Edith, realistă ca întotdeauna.

Dorothy i-a răspuns cu un rîs răutăcios şi a spus ce gîndeau toate surorile:

– Ar lua orice bărbat, indiferent că era prea tînăr sau bătrîn, sau prea...

Edith refuza să se gîndească la ce se întîmpla în jurul lor, şi nici nu-l privea pe noul ei frate. Ea îşi lua în serios responsabilităţile.

– Hai acum, i-a spus lui Callie care a început să protesteze şi atunci a apucat-o zdravăn de braţ şi a tras-o afară din cameră.

În timp ce era scoasă cu forţa din cameră, Callie l-a privit pe Talis în mijlocul mulţimii adunate în jurul lui, iar el şi-a ridicat capul şi s-a încruntat, ceea ce însemna că nu voia s-o lase pe Callie să plece. Dar înainte de a spune ceva, Alida a gemut, ca şi cînd era gata să moară.

– Fiul meu... fiul meu... e o minune... şi cu o putere ciudată pentru o persoană aşa de slabă, i-a tras capul spre ea. Lasă-mă să te privesc.

Pînă să-şi poată înălţa capul, fata plecase.

Callie era înnebunită. Nu-l văzuse pe Talis de două zile. Două zile, în care făcuse cele mai neînsemnate, cele mai plictisitoare şi inutile lucruri care existau. Lecţii de lăută, probe de rochii şi plimbări în parc planificate, în timpul cărora nu se vorbea decît despre ce se întîmpla la curtea reginei Elisabeta. Nu mai conteneau să vorbească decît despre cine se căsătorea şi cine nu. În timp ce sora cea mare care rămăsese în casă declara mereu că nu se va mărita cu unul sau altul dintre bărbaţi, chiar dacă i s-ar oferi pe tavă.

Dorothy, cea mai tînără (pe care Callie o simpatiza) spunea că Edith s-ar mărita cu orice bărbat, chiar dacă ar fi fost chior, ciung sau olog.

– Şi tu? a întrebat-o Callie.

– Hmm... aş vrea să aibă măcar un picior! a răspuns Dorothy gîndindu-se.

Callie a început să rîdă, şi Edith s-a oprit să le certe, că sînt uşuratice.

Odată, Callie a auzit zăngănit de săbii şi a alergat în

direcția de unde se auzea zgomotul, dar, grăbită, Edith a prins-o.

– Doamnele nu stau în apropierea bărbaților, fără să fie supravegheate.

– Am putea merge toate? a întrebat Callie timid, făcînd-o pe Dorothy să chicotească.

După trei zile, Callie simțea că explodează. Nici corsetul metalic pe care fetele îl strînseseră în jurul corpului ei nu o putea face să stea liniştită. Prima oară cînd a simțit strînsoarea în jurul coastelor ei, aproape că a leşinat. Apucînd în mîini tocul ferestrei, a şoptit: de ce? Nu i-a fost greu lui Dorothy să înțeleagă. De ce să i se pună corsete, cînd Callie nu avea nevoie, nu avea nimic de strîns.

– Toate sîntem la fel, a spus Dorothy. La şaisprezece ani, nu aveam nimic, ca apoi, după trei luni, totul să crească. Şi cu un zîmbet încîntat, a privit la pieptul ei plinuț. Nu-ți face griji. Vei fi şi tu ca noi!

Callie a început să le spună că nu putea să semene cu ele, fiindcă nu era sora lor. Ea era fata unui bărbat numit Gilbert Rasher, un om despre care nu vorbea nimeni. Dar privind la cele cinci fiice ale lui John Hadley, a ştiut că erau ca şi ea. Erau blonde şi subțiri, ca şi ea. Chiar şi cei doi băieți pe care îi zărise în prima zi erau ca ea. Talis, care se bănuia că ar fi fratele lor, arăta ca un taur negru, a scăpat într-un țarc de oi.

– De ce, de ce, de ce? se întreba Dorothy aplecîndu-se pe fereastră, şi privind jos în curte.

Dorothy avea optsprezece ani şi nu era căsătorită, ca şi cele patru surori mai mari, fiindcă tatăl lor nu voia să le dea zestre. Nici una din ele nu era destul de frumoasă ca să determine un bărbat s-o ia fără zestre.

Dorothy mai avea o soră, pe Joanna, care avea douăzeci şi şase de ani, cea mai puțin frumoasă dintre toate, şi care amenința să fugă cu unul din fiii grădinarului dacă tatăl ei nu-i găsea un bărbat. Îi spusese asta tatălui său într-un moment, cînd avusese curajul s-o facă. Tatăl o privise vesel, şi îi zisese: „Foarte bine, dar nu cu băiatul grădinarului şef, fiindcă de el am nevoie". Joanna ieşise în fugă din cameră, plîngînd.

– Este cea mai frumoasă ființă pe care am văzut-o vreodată. Este adevărat că incestul este un păcat mortal?

– Joanna! a spus Dorothy, încercînd să pară supărată, dar luptîndu-se să nu zîmbească.

Callie s-a dus la fereastră să privească afară. Jos, l-a văzut pe Talis, cu o sabie strălucitoare în mînă, luptîndu-se cu un om de două ori mai bătrîn ca el, dar fiind jumătate ca talie. Talis se lupta cu toată puterea să doboare omul, în timp ce John îl privea de pe cal, puțin încruntat.

– Nu cred că tata este foarte mulțumit de el, a spus Edith, venind şi ea să privească pe fereastră.

– Am auzit, că deşi are dimensiunile pe care le are, nu este foarte puternic. Filip l-a învins ieri. Vorbea despre fratele care era bolnav de plămîni.

La vederea lui Talis, Callie a simțit că i se taie picioarele. Simțea o parte a ei care zbura pe fereastră, alături de el. Două zile i se păreau că sînt douăzeci de ani. Nu simțea atît că-i lipseşte, dar i se părea că cineva o tăiase în două şi îi răpise partea unde avea inima.

Ca şi cînd ar fi ştiut că-l priveşte, Talis s-a întors şi s-a uitat în sus la Callie. Cu toate prostiile care i se spuneau despre cum trebuie să se comporte o doamnă, a uitat tot, şi s-a aplecat atît de tare pe fereastră încît era aproape să cadă.

– Sînt aici... sînt aici, a strigat ea, făcîndu-i semn cu mîna.

Țipetele lui Callie, nepotrivite la o doamnă, îi făcuseră aproape pe toți cei din sală să se oprească. De

cînd venise, nu o auzise nimeni vorbind, era uşor să uiți prezența ei.

Jos, John era enervat că scumpul lui fiu este distras de către fata cea palidă şi se gîndea să-i facă morală seara. Dar John nu era atent să vadă schimbarea lui Talis la auzul vocii lui Callie.

Cînd Talis şi-a întors capul s-o privească pe Callie, Hugh Kellon, cavalerul cu care se lupta şi care pînă atunci nu avusese dificultăți să-l învingă pe Talis, care avea loviturile stîngace, slabe şi dezordonate, a încercat să-l lovească pe la spate. Voia să arate tinerei needucate, că fetele nu trebuie să-i distragă pe bărbați de la treburile serioase.

Dar Talis ştia că este privit de Callie şi cînd bărbatul s-a aşezat în spatele lui, Talis a făcut o piruetă minunată şi l-a atacat împingîndu-l spre spate. În cîteva secunde bărbatul era pe jos, şi Talis i-a pus sabia în gît.

Făcînd ca întotdeuana teatru, Talis şi-a pus şi piciorul pe pieptul lui, ridicînd un braț spre cer, şi privind-o în acelaşi timp pe Callie, care a început imediat să-l aplaude. Greu de ştiut, cine era mai mirat, John sau Hugh Kellon, omul învins de Talis. Pentru un moment, a fost cuprins de furie şi umilit. Furie provocată de aroganța tînărului mînz, dar după aceea a înțeles tot hazul situației. Era mult de cînd nu mai făcuse gesturi ca să impresioneze o fată.

Retrăgîndu-şi piciorul, Talis s-a întors să-i facă lui Callie şi celorlalte fete care îl aplaudaseră, o plecăciune.

Edith, a tras cele trei fete din fereastră.

– Nu vă este ruşine! Vă purtați ca nişte tîrfe, cu propriul vostru frate!

– Nu este fratele meu, a spus Callie, vrînd să ştie toată lumea că nu erau rude de sînge.

Edith a privit-o pe Callie, stînd între Dorothy şi Joanna, şi putea să vadă foarte bine asemănarea. Dar,

a plecat, nevrînd să accepte ce vedea. Părinții îi spuseseră că Talis era fratele ei şi această ştrengăriță de Callie nu-i era rudă. Pentru ea, era de-ajuns.

– Veniți toate, avem lecția de muzică în seră.

Callie le-a urmat, dar inima ei era jos, în curte.

Capitolul 26

– Ce te doare, fiule? l-a întrebat John Hadley pe Talis, care plimba mîncarea prin farfurie.

John îl scăpa rareori din ochi şi de aceea îl lua să mănînce cu el, în camerele separate, în loc să-l lase cu ceilalți în sala cea mare. La prima masă pe care o luaseră împreună, Talis îi ceruse ca şi frații lui să fie admişi împreună cu ei. Talis se gîndea că era urît ca un tată să prefere pe unul din fiii săi, şi mai ales, că îi plăcea tovărăşia lui Philip, ca şi a lui James.

– Cum vrei să creşti, dacă nu mănînci?

– N-a crescut destul? a spus Philip, jumătate în glumă, jumătate din gelozie față de felul cum îl trata John pe noul său frate.

Toți caii nechează de teamă, doar cînd îl văd...

La aceste cuvinte, John a fost gata să-şi plesnească fiul pentru obrăznicia sa, dar Talis a început să rîdă, şi a mai luat o bucată de pîine albă. Ducea dorul după bucătăria lui Meg, după mîncărurile ei simple, nepretențioase. Aici îi era greu să înțeleagă felurile de mîncare, căci pînă şi brînza avea uneori aspectul de carne.

– Pentru tine, frățioare, ar trebui să punem şaua pe o lăcustă? Sau pe un şarpe de grădină, ca să nu atingi pămîntul cu picioarele?

Mirat, John şi-a retras mîna.

– Iar tu... i s-a adresat Talis lui Philip, căruia îi tremurau mîinile după exerciţiile din timpul zilei.

– Eu? a întrebat Philp, care nu dorea să atragtă atenţia asupra lui, mai ales în prezenţa tatălui.

Un moment, Talis s-a uitat la Philip, i-a văzut mîinile care îi tremurau şi cearcănele din jurul ochilor. Toţi trei dormeau în acelaşi pat şi ştia foarte bine cît tuşea Philip în timpul nopţii.

– Mîine ne luăm la întrecere. Dacă amîndoi mă învingeţi, veţi petrece toată ziua stînd sub un copac, culcaţi. Dacă nici unul nu reuşeşte, atunci eu voi moţăi sub un copac, în timp ce voi vă veţi antrena.

Amîndoi băieţii l-au privit de parcă Talis şi-ar fi pierdut minţile. Tatăl lor nu va permite să lenevească.

– Hai, nu mai fiţi aşa de trişti. Nu voi sforăi aşa de tare în timp ce voi vă veţi antrena la soare. Hugh vă va trînti pe toţi în mocirlă. Mîine îmi voi petrece noaptea dansînd, iar voi veţi fi prea obosiţi ca să vă ţineţi pe picioare.

Auzind aceasta, John a chicotit, fiindcă Talis îi reamintea cum fusese el la vîrsta lui, ca un cocoş plin de el.

Philip a înţeles însă şiretenia lui Talis şi un moment ochii i s-au luminat de dragoste. Făcuse tot ce putuse, să-l convingă pe John că James nu se putea antrena zilnic şi că avea nevoie de odihnă. Philip a înţeles că, a doua zi devreme, Talis va cădea în mocirlă, iar James va cîştiga întrecerea şi îşi va petrece ziua odihnindu-se la umbra unui copac.

– Tu! Eşti fin ca un măcelar... i-a spus Philip. Nu vei putea învinge pe cineva care are experienţa mea. Spune-mi, Talis, la ferma aceea a voastră, ai călărit vacile?

– Îţi... a început John, dar Talis i-a tăiat-o scurt:

– Am fost un fermier bun, aşa cum voi fi şi un ca-

valer, s-a lăudat Talis. Am crescut pui aşa de mari, încît îi puteam călări. Aveam însă probleme cînd săream gardurile, căci îmi intrau penele în gură. Dar am rezolvat problema, vînzînd penele care foloseau ca butuci pentru a construi corăbii. Penele de pui, plutesc, ştii?

La aceasta şi John a rîs şi restul mesei a mîncat în tăcere, ascultînd cum se tachinau băieţii lui. Se părea că tristeţea care apăsa casa se risipea cu fiecare zi. John crezuse întotdeauna, că fericirea lui depindea de norocul de a avea un fiu adevărat, şi acest băiat frumos, puternic şi inteligent îi dovedea că avea dreptate.

Dar, în seara celei de a cincea zi, John a început să observe că nu era ceva în ordine cu scumpul lui fiu. La început, veselia lui nu avea margini. Tachinase, rîsese şi se întrecuse să-şi arate puterea în mînuirea unei arme. Era necultivat, dar era foarte talentat.

În afară exerciţiului fizic, profesorii se minunaseră de cunoştinţele artistice şi ştiinţifice ale băiatului. Ei spuneau că doar James fusese un elev mai bun. John nu voia să recunoască; ce importanţă avea cum învăţase slăbănogul lui de băiat. Va muri curînd, aşa că John nu voia să-i dăruiască nici o fărîmă din inima lui.

Dar Talis, era altceva. Era un băiat care merita să fie iubit.

Deci, ce se întîmpla cu el... se minuna John. Părea că îl epuiza ceva. Cînd John spusese că poate este obosit, Hugh a rîs.

– Cum poate fi obosit un băiat de şaisprezece ani? Tu nu te antrenai toată ziua şi noaptea hoinăreai? Eu ştiu că la vîrsta lui nu dormeam.

– Atunci ce are?

Hugh nu înţelegea. Aveau totuşi un indiciu în privinţa lui Talis. În ziua în care îl învinsese uşor şi semeţ, îi pusese piciorul pe piept, deci nu-i lipsea energia; atunci a vrut să impresioneze fetele de la fereastră. Dar toţi

băieții doresc asta, așa că nici ei nu s-au alarmat atunci.

A doua zi se va împlini o săptămînă de cînd Talis era cu ei şi John făcuse totul ca timpul băiatului să fie organizat. Talis nu a fost singur nici o clipă. John nu ştia nici el de ce se temea, dar era sigur că nesupravegheat şi nepăzit în fiecare clipă, Talis va dispărea.

Acum, după cină, John îşi conducea băieții sus pe scări în camera lor, iar Hugh venea în urma lor.

Atunci, pe scări, John a fost pe punctul de afla de ce lîncezea Talis. Cîrdul de fete ale lui John coborau pe scări, iar el nu s-a obosit nici să se uite la ele, pentru el fiind toate la fel.

Deodată, Talis s-a oprit ca şi cînd ar fi fost vrăjit, şi nu mai putea să se mişte. Avea ochii mari, deschişi, ca şi cînd ar fi văzut o arătare ce venea din altă lume. În fața lui, lipită de zid, se oprise o fată pe al cărei obraz apăruse o expresie aidoma cu a lui ca şi cînd ar fi fost o oglindă.

La început nu s-au atins, dar John nu mai văzuse două ființe care se potriveau ca ei, acum. Nu era ceva ce putea fi văzut, era ceva ce doar se simțea. Cînd se priveau, aerul se încărca de un curent ce semăna cu electricitatea într-o zi de vară, cînd se anunța furtuna.

Nici una dintre persoanele de pe scară nu s-a mai putut mişca sau vorbi, simțind vibrația din jurul celor doi, făcînd să vibreze chiar şi aerul.

Callie şi Talis tremurau atît de puternic, încît nici nu puteau vorbi. Trecuseră zile şi nopți de cînd nu se mai văzuseră. În viața lor nu se despărțiseră nici măcar o zi, nici nu cunoşteau semnificația cuvîntului despărțire. Cu mult timp în urmă, cînd Talis se dusese la tîrg fără Callie, amîndoi fuseseră aproape să moară. Lipsa nu însemna nimic. Ei erau ca nişte plante care mureau cînd nu aveau apă şi lumină prea mult timp. Viața se scurgea din ei ca şi apa strînsă într-un vas care curge.

Foarte încet, Talis şi-a întins mîna spre Callie cu degetele întinse şi ea şi-a lipit degetele de ale lui, iar cei din jurul lor îi priveau nemişcați ca şi cînd ar fi fost transformați în piatră.

Toți cei de pe scară, pînă la ultimul, au simțit fiorul atingerii lor. Puterea atingerii radia din trupurile lor tinere, pline de viață, spre cei care îi înconjurau ca şi cînd chiar şi pietrele şi aerul se înfiorau la atingerea celor doi.

Nici Callie nici Talis nu erau conştienți de senzația pe care o transmiteau celor din jur, căci pentru ei nici nu existau. Zile întregi încercaseră să fie buni, curajoşi şi puternici, încercaseră să fie ceea ce gîndeau ei că se numea adult. În special Talis încercase să-şi țină gîndurile departe de Callie. Era un bărbat şi trebuia să continue a fi. Nu avea nevoie să fie urmat de fată care să-l tulbure, aşa cum făcuse toată viața.

Oamenii de aici nu erau nici Meg nici Will, a căror viață se limita la copiii lor. Oamenii de aici credeau că şi copii trebuie să se conformeze cu felul lor de viață. Nimeni nu a fost conştient de cît timp Talis şi Callie stătuseră tăcuți, cu mîinile întinse, atingîndu-şi vîrfurile degetelor, trăgînd cu putere unul de la celălalt. Dacă nu ar fi fost şi alți comeseni care doreau să urce scările, ar fi rămas aşa toată noaptea.

Primul care şi-a revenit, a fost John.

– Hai, băiete, lasă-ne să trecem, a spus el împingîndu-l uşor pe Talis, şi aducîndu-l astfel la realitate.

Brusc şi-au revenit cu toții, şi ca nişte căței ce-şi scutură stropii de ploaie, fiecare s-a scuturat căutînd să uite ce simțise.

– Vino, Callasandra, a spus Edith împingînd-o pe Callie şi pe celelalte surori jos pe scări. Ar fi făcut orice ca să nu stîrnească furia tatălui său.

Callie s-a întors fără să privească la Talis care începuse să urce scările. Inima îi bătea cu putere şi simțea

slăbiciunea din picioare provocată de dorința de a-l atinge, de a-i vorbi sau doar să-l privească, dar deşi îi era dificil, a continuat să coboare scările. În spatele ei, Dorothy îi şoptea Joannei:

– Aşa simți cînd eşti îndrăgostită?

– Nu, nu cred că aceştia doi se iubesc, i-a spus Joanna.

Etern romantică, Dorothy a privit îngrozită la sora sa. Îşi dorea să fie îndrăgostită, mai mult ca orice.

– Nu sînt îndrăgostiți?

– Cred că între ei este altceva decît dragoste. Nu ştiu dacă este ceva de la diavol sau de la Dumnezeu, dar sînt sigură că nu este ceva natural.

Dezamăgită, Dorothy şi-a urmat sora pe scări, încruntată.

Tăcută, în linişte ca să nu deranjeze cele două fete care erau în acelaşi pat cu ea, şi-a luat hainele pe braț şi s-a îndreptat spre garderobă, o încăpere de piatră unde se puteau îmbrăca fără să fie auzită. Apoi, tot în tăcere, a coborît scările de lemn din spatele casei spre uşile care duceau la bucătărie, afară. Aşteptase mult în pat pînă cînd celelalte adormiseră; aşteptase, fiindcă ştia că se va întîlni cu Talis.

Cînd a apărut de după un copac, era ca o umbră întunecată şi ea nu a avut nici o ezitare. Ridicîndu-şi fustele, a alergat spre el, dorind să se arunce în brațele lui.

Dar Talis nu şi-a întins brațele spre ea. A luat-o în schimb de mînă şi a început să alerge. Callie se chinuia să țină pasul cu el care alerga în jurul clădirilor şi a utilajelor, în jurul copacilor, printre straturile de grădină. Nu ştia spre ce se îndrepta, dar nu-i păsa. Spera să o ducă la capătul pămîntului, unde vor sări amîndoi, sau poate, dacă este un cerc în jurul pămîntului se vor învîrti

în jurul lui fără să se mai oprească. Astfel, nu vor mai fi despărțiți, şi nu-i păsa de ce se va întîmpla.

A dus-o într-un loc de a cărui existență nu ştia, un vechi castel ars, din care mai existau două turnuri. Pereții erau negri de fum şi pe jos erau bucăți de lemn căzute. Se vedea că sătenii luau bucăți de piatră din el ca să-şi clădească locuințe.

Ținînd-o strîns de mînă, Talis a alergat în sus, pe nişte scări vechi, uzate şi alunecoase. Cînd s-a împiedicat, a prins-o şi a lipit-o de perete, apăsînd-o cu trupul lui mare pe pietre.

Este schimbat în seara asta, s-a gîndit ea. Nu mai semăna cu ce fusese. Ultima dată cînd fuseseră singuri, s-au sărutat şi el şi-a băgat mîna sub fustele ei. Acum, în timp ce o apăsa de perete mult timp, îi simțea respirația pe față, iar ochii lui negri o sfredeleau şi-i simțea inima bătînd lîngă pieptul ei.

Rezemîndu-se de el, Callie simțea cum i se înmuia corpul şi buzele ei îl ademeneau. Rîsul lui a răsunat şi apucînd-o de mînă a început s-o tragă pe scări în sus ajungînd la o uşă veche de stejar care era încuiată cu o broască ruginită.

Întorcîndu-se, i-a citit decepția pe față, dar cu un brînci puternic a spart uşa veche. Cînd uşa a căzut pe podele, Callie a rîs triumfătoare, în tip ce Talis a cuprins-o în brațe. Pe parapetul pe care era o potecă veche, unde santinelele făceau de gardă noaptea, a început s-o învîrtească în jurul lui, iar Callie cu capul pe spate, rîdea de fericire.

A început şi el să rîdă cînd a pus-o pe picioare şi i-a smuls gluga de pe cap. Ea şi-a scuturat capul lăsîndu-şi părul liber, iar el şi-a plimbat degetele prin el făcîndu-l să-i înconjoare corpul. O undă de vînt a făcut părul să-i înlănțuie pe amîndoi, strîngîndu-i lipiți în noaptea tăcută, luminată de lună.

Uşor, firesc, a cuprins-o cu braţele şi a sărutat-o uşor şi dulce, iar cînd s-a tras deoparte, faţa lui era mirată.

Ridicîndu-se pe vîrfuri, Callie a început să-l sărute din nou, dar el a învîrtit-o de jur împrejur.

– Ce porţi tu? a întrebat-o, simţind corsetul sub rochie.

– Oţel... i-a spus ea mai fericită ca niciodată.

În două minute, Talis i-a desfăcut rochia de la spate. I-a lăsat-o să alunece uşor de pe umeri, apoi i-a desfăcut corsetul care îi strîngea coastele. Ţinînd corsetul cu braţul întins, a început să-l scuture pe deasupra pereţilor şi a şanţului care nu mai avea apă, dar Callie ţipă.

– Nu! Edith mă va omorî dacă îl pierd!

Talis continua să rîdă şi într-o secundă corsetul a zburat peste ziduri, jos, pe pămînt. Alergînd la marginea zidului, Callie l-a văzut zburînd peste capul ei.

– Eşti idiot, voi avea necazuri din cauza asta.

El a tăcut şi ea s-a întors să-l privească. Credea că ştie tot ce exprima faţa lui Talis, dar expresia de pe obrazul lui, pe care o vedea acum, nu o mai văzuse niciodată. Ochii lui negri în lumina lunii aveau o strălucire cum nu mai văzuse la nimeni. O fracţiune de secundă i-a fost frică de el. Stînd acolo, părea în vîrstă, părea un adult. Nu mai era băiatul care o fugărise printre tufişuri, ci un bărbat care o privea aşa cum numai un bărbat priveşte o femeie. Teama a durat puţin şi s-a oprit în gît. A sărit peste el şi gura ei s-a oprit pe gura lui, agăţîndu-se de el. Rochia îi căzuse de pe umeri, atîrnîndu-i pe şoldurile subţiri lăsînd-o aproape goală, căci pe dedesubt era doar în cămaşă de noapte. Poate că atacul ei îl trîntinse jos, sau poate doar emoţia lui copleşitoare, dar s-au rostogolit pe pietrele vechi, căutîndu-se reciproc cu mîinile, sărutîndu-se cu foame, dorinţă, excitaţie... lăcomie.

Callie nici nu se gîndea să întrerupă ceea ce începuse între ei. De cîteva luni era neliniştită, în anii care trecuseră văzuse părţi din trupul lui Talis care pe atunci nu o interesau. Îi privise coapsele în timp ce umbla, şi muşchii tari ai feselor, cînd se încorda ca să-i vină în ajutor lui Will să scoată căruţa din mocirlă. Cînd rămînea cu bustul gol ştergîndu-şi transpiraţia de pe spate şi umeri, Callie leşina de plăcere admirîndu-i frumuseţea.

Acum, atingea toate părţile trupului său pe care le mai văzuse. Nu simţea nici ruşine, nici timiditate şi nici sentimentul că face ceva ce nu ar trebui să facă. Talis era al ei, mai mult decît însuşi trupul ei şi acum îl dorea mai mult decît apa şi hrana.

Cînd i-a pus mîna între picioare şi el a gemut, Callie a simţit că şi sufletul ei geme. Nu-i bătea numai inima ci tot corpul îi palpita. Voia să-i simtă pielea pe pielea ei şi a început să-i sfîşie hainele.

– Nu, Callie... nu... a spus el.

Callie nu i-a dat atenţie şi băgîndu-şi mîinile sub cămaşă a început să-i mîngîie pielea caldă, căutînd să-l sărute.

– Nu! a ţipat el, şi cu o mişcare iute, puternică, se depărtă de ea, cu spatele lipit de peretele de piatră, şi pieptul zbătîndu-se de emoţie. Chiar în întuneric, l-a văzut că s-a înroşit.

Callie abia mai respira, şi stînd jos pe pietre privindu-l, nu putea nici să gîndească.

– Talis... a şoptit ea, întinzîndu-şi braţele spre el.

Nu va mai putea rezista dacă continua să-l privească astfel. I-a întors spatele şi a început să privească afară, dar gîndul şi inima lui erau cu ea. Simţea că-l doreşte şi că este gata să consimtă. A rămas privind afară, în noapte, timp îndelungat, aşteptînd ca trupul său să se liniştească şi dorind să nu-l mai provoace. Dorinţa se lupta cu onoarea lui.

Se schimbaseră atîtea lucruri în ultimele săptămîni.

Se schimbase totul. La fermă simțise care era originea lui. Şi acum, avînd totul, tot ce dorea era s-o aibă pe Callie. În sinea lui nu voia să recunoacă cum suferise simțind lipsa ei. Se simțea gol, lîncezea, cuprins de slăbiciune. Cum putea deveni un cavaler, fără s-o aibă lîngă el?

Iar, acum, fiul unei case bogate, nu o putea avea fără asentimentul tatălui. Cum putea fi independent ca s-o poată avea? Cum i-ar putea dărui o casă?

O clipă, a fost tentat să o ia de mînă şi să se întoarcă împreună la Meg şi Will. Uneori se gîndea, că lucrul cel mai rău care i se întîmplase fusese ca John Hadley să-l găsească. Dar era o prostie! Acum avea norocul să-i poată oferi totul lui Callie. Putea să-i ofere un cămin. Nu voia s-o vadă muncind din greu şi îmbătrînind la trezieci de ani din cauza asta. Pentru ea, dorea tot ce era mai bun, tot ce poate oferi lumea mai bun.

Zîmbind, s-a întors spre ea, dar Callie părea că este gata să izbucnească în plîns. Cunoscînd-o bine, a înțeles ce gîndea; îşi închipuie că nu vrea s-o atingă. Dacă ar fi ştiut cît o dorea! Pînă în săptămîna aceea, nu-şi dăduse seama că ea era totul pentru el. Dorea să fie un cavaler, pentru a fi mîndră de el, dorea bogăție pentru a-i asigura tot ce oferă viața mai bun. Făcea totul pentru ea!

Dar nu va lua ceea ce nu avea dreptul. Ştia că ei puțin îi păsa de ce se întîmplă între ei. Dacă o prevenea că exact ceea ce începuseră ar fi dezonorat-o... Ştia că ei puțin i-ar fi păsat că ar fi purtat copilul lui. Şi mai ştia că se va baza tot e el să rezolve problema. Ştia că ar fi locuit chiar şi într-o cocioabă, numai să fie cu el. Pentru ea, banii nu însemnau nimic. Dar mai ştia, că el ar fi preferat să moară decît să o vadă muncind cum munceau sătencele şi îmbătrîneau fără să fi avut timp să trăiască. Trebuia să se supună legii şi să se gîndească

la lucruri practice, înainte de a avea ce-şi dorea atît de mult. Altfel, nu va avea dreptul la ceea ce ea îi oferea, nu avea dreptul la recompensă, fără să muncească. Onoarea nu-i permitea să ia ceea ce nu cîştigase.

– Nu te mai uita aşa la mine!

Voia să pară vesel, dar se simțea rugămintea din glas, care era plin de simțăminte pentru ea. Nu-şi dădea seama ce frumoasă era în lumina lunii, cu ochii mari plini de dor, părînd lichizi în lumina argintie a lunii.

– Îmi faci rău... a oftat el.

Auzind vocea lui dureroasă pentru a mia oră în viața ei, blestema simțul lui de onoare. Fără îndoială se gîndea că tot ceea ce făceau ei era o greşeală. Cum ar fi putut fi o greşeală ceea ce făceau ei împreună?

Şi-a întins mîinile pentru a o ajuta să se ridice, dar ținînd-o la distanță.

Oftînd, Callie l-a lăsat s-o ajute, dar l-a păcălit încercînd să-i sărute gura. Rîzînd, Talis s-a depărtat de ea.

– Priveşte la părul meu, în seara asta mi-a albit. Mă faci să îmbătrînesc... nu ți-e ruşine? Fetele trebuie să stea la distanță de bărbați. Nu trebuie să sară la ei şi să-i trîntească pe jos!

Callie rîdea în timp ce o întorcea şi îi punea rochia. Nu se potrivea prea bine fără corset, dar o făcea să se simtă mai bine.

– Ciudat... eşti destul de puternic să spargi o uşă, dar nu eşti destul de puternic să-mi rezişti. Poate crezi că sînt mai puternică decît un copac, sau o uşă de fier?

El nu se mai sătura s-o sărute pe gît, strîngîndu-i panglicile rochiei.

– Eşti mai puternică decît toți stejarii din lume.

– Zău!? Sînt?

Cînd a început să se apropie din nou de el, a strîns panglicile atît de tare, că ea a oftat cu mîinile pe stomac.

– Callie, trebuie să te stăpîneşti. Nu sînt decît un bărbat.

La tonul lui plîngăreţ, Callie a început să rîdă.

– Mă bucur că, în sfîrşit, ai văzut că sînt o femeie, i-a şoptit ea.

Cu vocea gravă, plină de regrete, şi înăbuşindu-şi lacrimile ca şi cînd ar fi suferit dureros, i-a răspuns:

– Da... am văzut că eşti femeie...

Cu mîinile pè umerii ei, a întors-o spre el, şi a privit în ochii ei. Nu era nevoie să spună că între ei era o schimbare, şi asta nu fiindcă se mutaseră de la fermă, dar în seara asta continuaseră scena pe care o începuseră în ziua în care l-au întîlnit pe John Hadley. În săptămîna care urmase, şi-au dat seama cît sufereau din cauza despărţirii.

– Vino să stai cu mine... i-a spus el, căţărîndu-se pe zid, cu spatele rezemat de creneluri şi întinzîndu-şi picioarele în lungul lor. Şi-a deschis braţele, a luat-o în poală, cu picioarele peste ale lui, cu spatele pe pieptul lui.

Fără să ezite, Callie s-a căţărat, şi s-a întins peste el.

– Stai liniştită, i-a ordonat Talis, într-un mod care a făcut-o să chicotească. Cînd s-a liniştit, i-a zis: Spune-mi totul... Spune-mi pe larg nimicurile şi lucrurile mari pe care le-ai făcut, le-ai văzut şi gîndit de cînd te-am văzut ultima oară. Ai mai inventat poveşti şi le-ai spus cuiva?

Cu capul pe umărul lui, era încîntată că simţea gelozia în vocea lui. Poate ar trebui să-l mintă, spunîndu-i că a fost foarte fericită fără el, dar nu putea s-o facă. Pe de altă parte, nu voia să-l facă să creadă că era nefericită. L-ar fi îngrozit.

– Eşti tristă... i-a spus, simţindu-i starea.

– Nu... nu... sigur că nu. Totul este minunat. Este aşa plăcut să ai în jurul tău femei drăguţe. Sînt ca nişte surori bune şi mă învaţă multe lucruri.

Talis şi-a afundat nasul în părul ei, mirosindu-l. Înainte gîndise deseori că părul ei era o pacoste. Dacă nu-şi împletea coada, se agăţa de ramurile copacilor, în tufele de măceş, şi chiar în mîinile lui. Cînd devenise aşa de frumoasă?

– Minţi.. spune-mi adevărul, i-a spus el uşor.

Ea tăcea.

– Hai, continuă, m-ai uitat? Ştii că nu poţi să mă minţi, a spus el energic.

Cînd a vorbit, glasul îi tremura, parcă plîngea.

– Tu m-ai uitat...

– Cum poţi să-mi spui aşa ceva mie? i-a spus, privind-o dintr-o parte. Nu a fost o clipă să nu mă gîndesc la tine. La orice priveam, cu orice persoană vorbeam, gîndurile mele erau la tine. Eram...

S-a oprit, nevrînd să mai spună nimic. El trebuia să-şi dovedească bărbăţia. Nu era bine să-i spună tot adevărul.

Callie zîmbea, nu mai trebuia să-i spună nimic.

– Ai fost nefericit fără mine şi ai vrut să mă convingi că nu era aşa, să mă impresionezi...

– Ei... să te impresionez! Asta nu înseamnă nimic. Uită-te la tine. Eşti aşa de mică, te pot rupe...

Cu aceste cuvinte, a cuprins-o cu braţele peste piept şi a strîns-o sufocînd-o, apoi i-a dat drumul. Rîzînd, s-a întins din nou peste el.

După o clipă, i-a spus, încercînd-o:

– Aş dori să fii mîndră de mine. Mi-ar plăcea să-ţi arăt cît de îndemînatic mînuiesc sabia.

Nu i-ar spune niciodată, că ea l-ar iubi şi fără să mînuiască sabia, fără să ştie să dreseze un cal, şi fără să aibă o astfel de calitate. Ea îl iubea. Cu sau fără calităţi, îl iubea, aşa cum spunea Dorothy, chiar fără braţe şi fără picioare.

– Ai învățat multe? l-a întrebat ea, nu fiindcă ar fi interesat-o, dar fiindcă pentru el era important, şi el era totul pentru ea.

Cînd a tăcut, a ştiut că este ceva ce-l supără şi, deşi ştia asta de mai mult timp, voia să ştie, ca să poată îndrepta lucrurile. Nu avea importanță că se plictisea de moarte trăind înconjurată de şleahta de femei amabile, dar care nu aveau minte. Pentru ea, avea importanță dacă Talis era fericit sau nu.

– Este ceva în neregulă? l-a întrebat ea.

Talis nu voia să recunoască slăbiciunea şi nevoia de ea pe care le simțea. Dar în fiecare clipă, ştiuse că are nevoie de ea mai mult decît îşi închipuia. O victorie nu avea valoare, lucrul învățat nu însemna nimic, dacă nu era ea să se bucure alături de el. Dacă nu era ea acolo, ca el să aibă pentru cine s-o facă, de ce să se omoare să fie un cavaler dacă nu era Callie cea care să-i lege eşarfa ei de armură.

Nici unul din ceilalți oameni nu păreau să aibă nevoie de fete frumoase pentru a face ceva. Ceilalți oameni o făceau pentru plăcerea lor. Le plăcea să-i privească o fată, dar nu păreau să aibă nevoie de cineva, aşa cum avea Talis nevoie de Callie.

În trecut, Will se supăra uneori cînd îi punea să facă fiecare cîte-o treabă, dar care nu era bine făcută.

– Fiecare nu sînteți decît jumătate de om. Trebuie să fiți împreună pentru a forma o persoană, le-a spus el odată supărat.

Asta să fie insatisfacția lui? Erau fiecare cîte o jumătate? El găsea asta caraghios, un lucru imposibil.

– Spune-mi ce te supără?

Talis nu putea exprima ce gîndea. Voia să-l considere cel mai puternic şi mai viteaz om de pe pămînt. Ea trebuie să se bazeze pe el, şi nu invers.

– Trebuie să-mi spui adevărul despre aceste fete.

Eşti fericită cu ele?

Callie ştia că, din mîndrie, nu voia să mărturisească.

– Nici nu poți spune că sînt fete. Sînt femei bătrîne, care doresc un bărbat... era gata să spună *bărbatul meu.*

– Ah, poate că ar trebui...

Nu şi-a putut termina fraza, căci ea l-a înghiontit în coaste şi l-a făcut să rîdă.

– Nu-ți plac? a întrebat-o el.

– Nu mă plac ele pe mine.

Talis a început să rîdă.

– Cum se poate, aşa ceva...

Pentru el, Callie era amuzantă, deşteaptă, plăcută, era cel mai bun tovarăş din lume. Ea ştia cînd să vorbească sau cînd să tacă. Gîndurile acestea, în timp ce o ținea în brațe, l-au făcut să o sărute pe gît, pe ureche, dar imediat şi-a dat seama că trebuie să înceteze. Amintindu-şi de copilăria lor, a început s-o gîdile, dar ea vînzolindu-se în poala lui îl excita mai mult decît sărutul.

– Callasandra... a şoptit el chinuit.

Callie a început să-i vorbească despre surorile Hadley.

– N-aş putea spune că nu le place de mine şi nici că eu le plac... Ah, Talis... dar sînt plicticoase.

Absorbit de prezența corpului ei atît de aproape de al lui, Talis nu mai asculta ce spune şi Callie îşi făcu un plan. Ca de obicei, îl va face să creadă că inițiativa era a lui.

– Este vina ta, a spus ea atrăgîndu-i toată atenția.

Ca orice bărbat, îşi recunoştea greşelile doar dacă nu exista o portiță de scăpare.

– A mea? Ce am făcut eu ca aceste femei să nu te placă pe tine? Trebuie să fi făcut tu ceva, ca să nu le fii pe plac...

– Ele spun că sînt educată ca un bărbat.

La aceasta, Talis a izbucnit în rîs.

– Tu... o educație bărbătească? Știi tu să mînuiești o armă? Tu ești atît de neputincioasă, că nu ai putea să ridici nici armura pe care trebuie s-o porți.

Caliie nu dezarmă.

– Stînd în compania ta atîția ani, nu am avut ocazia să vin în contact cu un cîrd de fete limbute. Ele discută doar stupidități; despre rochii și fel de fel de clevetiri. Eu sînt obișnuită cu discuțiile tale despre politică și filozofie, și de lucrurile importante în viață!

Pentru o clipă, Callie nu era sigură că o crede. Talis ar fi putut rîde, și i-ar fi amintit că ei nu vorbiseră niciodată despre politică sau filozofie, dar vorbiseră în special despre îmbrăcăminte și făcuseră supoziții asupra celor ce se petreceau la curtea reginei.

– Nu învăț nimic, a șoptit ea, iar în gînd își spunea, „fără tine nu vreau să învăț nimic".

Un moment, Talis nu a spus nimic, stînd și meditînd asupra problemei. Pentru început, nu știa ce să facă, dar a găsit o soluție. Dacă o va ajuta, nu va fi obligat să admită că fără ea murea, că energia și dorința lui de viață slăbeau cu fiecare zi, fără prezența ei lîngă el.

– Vei veni la mine, a spus el grav. Vei sta cu mine. Un om trebuie să învețe în viață.

– Nu pot. Nu-mi vor permite, a spus ea tristă.

Știa că lucrul cel mai bun care l-ar putea determina pe Talis să facă ceva, era să-i spună că el nu va putea face acel lucru.

– Tu nu știi cum sînt acești oameni. Femeile de-o parte și bărbații de alta. Sînt despărțiți. Nu se întîlnesc decît pentru a face copii, și atît.

– Ah... ce știi tu despre cum se fac copiii... i-a răspuns el, ridicînd din sprînceană.

Ea tăcea, zîmbind în întuneric, căci îi plăcea sîcîiala lui.

– Nu prea multe... Vrei să-mi spui tu ce trebuie să știu?

Spunînd acestea, s-a legănat în poala lui, dar reacția lui Talis nu a fost cea la care sperase. Vorbind, părea supărat.

– Ce s-a întîmplat de te-a făcut să vorbești despre făcutul copiilor? Ți-a vorbit un bărbat despre asta?

– Nici unul, a spus ea sincer. În ultima săptămînă trăise doar printre femei. A fost un băiat care a spus că sînt drăguță... atîta tot. Tu crezi că sînt drăguță?

Callie nu avea intenția să-l facă gelos (nu că nu ar fi vrut dacă s-ar fi gîndit mai bine), dar tot ce dorea acum, era să-l oblige să-i facă un compliment.

– Cine este acest băiat? a întrebat Talis furios, strîngînd-o mai tare la piept.

– Nimeni... a răspuns Callie exaseprată, dar încă hotărîtă să primească un compliment.

– A spus că am păr frumos. Tu crezi?

– De ce nu aveai capul acoperit? Cum a putut să-ți vadă părul?

Callie zîmbea. Își dădea seama că se îndepărta de subiect, și nu va primi nici un compliment. Dar poate că tocmai gelozia lui era un compliment. Gelozia lui era ciudată, se trezise cînd Callie se aștepta mai puțin și nu putea s-o prevadă niciodată. De cîte ori încerca să-l facă gelos, eșuase rușinos.

– Era noapte, și...

– Noapte! a țipat el în urechea ei.

Deodată, Callie și-a acoperit fața cu palmele.

– Ah, Tally... este oribil. Toți băieții și majoritatea bărbaților sînt îndrăgostiți de mine. Nu vorbesc decît că ar vrea să-mi sărute picioarele fine, și mîinile delicate. Se luptă să-mi ofere cele mai minunate cadouri. Scriu poezii despre părul meu și culoarea divină a ochilor mei. Un bărbat a spus că ochii mei sînt ca și cerul înainte de

furtună. Şi părul meu! Mi-e ruşine să spun ce am auzit despre el. Ei...

Simțea cum cu fiecare cuvînt ce-l spunea încordarea scădea şi la sfîrşit a strîns-o pînă nu a mai putut vorbi.

– Ți-ai bătut joc de mine. Acum stai liniştită şi priveşte luna.

Întinzîndu-se din nou peste el, i-a cuprins brațele care o înlănțuiau, a privit luna şi şi-a dorit ca noaptea să nu se mai sfîrşească. Cea mai mare parte a inimii ei îşi dorea să nu-i fi părăsit niciodată pe Meg şi pe Will.

– Crezi că Meg şi Will se gîndesc la noi?

– La fel cum ne gîndim şi noi... şi el ştia, că nu ar fi dorit să părăsească casa.

La domeniul Hadley se întîmplau lucruri pe care amîndoi nu le înțelegeau. Cum putea un om să nu-şi iubească propriii lui copii, ca John Hadley? Băieții spuneau că-şi iubesc mama, dar Philip i-a spus odată, că se temea de ea.

– Mi-e frică... mi-e frică de cele ce se întîmplă aici. Nu miroase a bine.

Ştia ce vrea să spună şi el simțise aceeaşi frică, dar voia s-o liniştească.

– Totul este diferit aici. Ei sînt bogați.

– Este ceva mai mult de atît. Este altceva. Mă tem pentru noi.

Pentru noi? Ce ni se poate întîmpla? Ți-e teamă că femeile se vor îndrăgosti de mine şi mă vor răpi?

– Aş! Tu ai putea fugi după ele... nici o femeie nu va trebui să te răpească.

Talis ştia că nu se uitase niciodată la o femeie. Este drept, le privise, dar în afară de Callie nu-l interesa nici una, dar era drăguț din partea ei să-şi închipuie că este dorit. În ochii lui, dintre ei doi, Callie era cea mai frumoasă. Era creatura cea mai minunată, cea mai splendidă de pe pămînt.

– De ce îți este frică?

– Nu ştiu. Nu te miri că nimeni nu se întreabă cine sîntem? Sau mai bine zis, cum de trăim? Povestea spune că după ce ne-am născut, am ars în foc. În foc s-au găsit cadavrele a doi copii. Dacă am ars, cum de mai sîntem în viață? Şi ce s-a întîmplat cu mama mea? Dorothy mi-a spus că era mică şi negricioasă, cu ochii şi părul negru. Dacă este aşa, de ce eu sînt ca un şoarece, cu sprîncene şi gene albe?

– Eu nu ştiu să spun basme ca tine. Poate că sînt lucruri pe care aceste femei nu le ştiu. Atunci, cred că erau şi ele copii. Nu sînt destul de bătrîne ca să-şi amintească, nu-i aşa?

– Nu... Totul este încurcat. Dar oricare ar fi adevărul, pe mine mă sperie... asta simt.

– Ce crezi că se poate întîmpla, de-ți este frică?

Deşi înlănțuită de brațele lui, s-a întors cu fața spre el.

– Mi-e frică să nu te pierd. Aş muri dacă te-aş pierde. Nu vreau să trăiesc fără tine.

Lui Talis i se părea că nu se cuvenea unui bărbat să-i spună acelaşi lucru, dar şi el simțea la fel. Strîngînd-o cu putere, i-a spus în apropierea buzelor:

– Nimic nu ne poate despărți! Noi sîntem unul, ştii asta. Nu simți?

– Da... dar sînt speriată. Mă tem că oamenii nu ne vor da voie să fim împreună, a şoptit Callie.

– Callie... dragostea mea, de ce ar dori cineva să ne despartă? Avem bogății? Este unul din noi copil de rege, ca să moştenească tronul?

– Nu, nu sîntem importanți, a spus ea zîmbind.

– Adevărat. Nu sîntem importanți deloc, şi mîine îi voi spune tatălui meu că vei rămîne întotdeauna cu mine, i-a spus strîgînd-o aproape de el. Dacă îmi spune că nu poți fi cu mine, atunci mă voi întoarce la fermă.

Uneori, lui Talis îi era greu să-l considere pe John tatăl lui. Will Watkins era şi va rămîne întotdeauna tatăl lui.

Callie şi-a ţinut respiraţia o clipă, fiindcă ştia că Talis îşi va ţine promisiunea şi va renunţa la tot dacă va părăsi casa aceasta bogată pentru ea. Lui Talis nu-i plăcea să lucreze la fermă. Îşi făcea datoria, dar nu-l interesa să cultive napii cei mai buni, aşa cum spera Will s-o facă. Zilele de tîrg îl plictiseau.

Talis era născut să călărească şi să poarte armură şi ştiuse întotdeauna că pentru asta era hărăzit.

Nu putea, nu putea permite ca el să părăsească tot ceea ce îi hărăzise soarta să facă pe pămînt. Nu avea nici o îndoială că, dacă va avea norocul, Talis va deveni cel mai mare cavaler ce existase vreodată.

– De ce mă priveşti aşa? a întrebat el cu vocea stinsă.

Nu a mai aştepta răspunsul, dacă îl privea în continuare aşa încît într-un minut vor fi din nou pe jos. Ştia că ar fi trebuit să se întoarcă, dar mai erau cîteva ceasuri pînă în zori, şi nu se putea despărţi de ea. Trecuse atîta timp de cînd n-o mai văzuse.

– Poartă-te cuviincios şi întoarce-te... cînd ea s-a întors, i-a spus: Spune-mi o poveste. De mult nu am mai auzit una din poveştile tale prosteşti.

– Dacă sînt prosteşti, nu mă mai obosesc.

– Bine. Ştii că aici locuieşte un om care nu face altceva decît să spună poveşti? Am auzit că este foarte priceput, spune poveşti interesante.

Callie a început imediat să vorbească.

– A fost odată o prinţesă care avea cinci surori foarte geloase. Prinţesa era foarte frumoasă, însă ele erau foarte urîte. Ea avea părul lung, auriu, strălucitor. Cel mai frumos păr pe care l-a avut vreodată o fiinţă.

– Şi fiinţa cea mai încrezută, a adăugat Talis.

– Nu... nu, era bună şi curată. Doar cei din jur îi vedeau frumuseţea, ea se credea urîtă.

– Hmm...

– Şi era un prinţ... a continuat Callie.

– Un prinţ frumos?

– Nu... deloc. Era urît ca o broască rîioasă...

Talis s-a ridicat, dar ea a continuat.

– Bine. Poate că era puţin mai frumos... avea părul negru, buclat, gene dese, negre şi o gură dulce ca a unui copil. Dar avea nasul lung şi ascuţit.

– Eu sînt sigur că avea un nas perfect.

– Poate... Într-o zi, prinţesa...

– Nu. Vorbeşte-mi mai mult despre cum arăta acest prinţ divin. Era puternic şi înalt?

Primul implus al lui Callie a fost să-l contrazică, dar a surîs, i-a luat mîna, şi i-a răspuns:

– Avea mîini frumoase, cu degete lungi, mîini foarte puternice...

Capitolul 27

Cu capul sus şi umerii drepţi, Talis a spus:

– Sire, aş dori să-mi permiteţi să mă căsătoresc cu Callisandra.

La aceste cuvinte, John a fost luat prin surprindere. Fiul lui era încă un băiat. Pînă mai ieri era încă în scutece, cum se putea gîndi la căsătorie?

Încet, s-a întors de la masa unde controla socotelile care i le adusese şambelanul său. Căsătoria schimbă un băiat, îl face să-şi consume energia pe alte probleme decît cele obişnuite.

Pentru nimic în lume, John nu ar fi recunoscut în sinea sa că este gelos. Îşi găsise fiul de curînd, şi nu dorea încă să-l împartă cu nimeni. Dar, în acelşi timp, nu dorea să decepţioneze băiatul. Independenţa lui Talis îl speria.

Ceilalţi copii îi aparţineau cu trup şi suflet. Putea cere orice de la ei, putea să-i repudieze sau să-i felicite, după cum dorea, şi ştia că a doua zi vor fi tot lîngă el.

Dar cu acest Talis, era altceva, era o persoană care îl punea în imposibilitatea de a acţiona după experienţa sa. Nu simţea din partea lui recunoştinţă că-l salvase din sărăcie. Deseori simţea că Talis se bucura de noua lui viaţă, dar fără să-şi manifeste gratitudinea. John nu era sigur, dar se gîndea că dacă nu ar fi de acord ar putea foarte bine lua fata, şi să părăsească pentru totdeauna domeniul Hadley.

– Da, da... bineînţeles, a spus John, nedorind să-l refuze imediat. Bineînţeles, trebuie mai întîi să vorbesc cu mama ta.

– Bine, bine, a spus Talis cu un surîs pe faţă, încît fericirea lui lumina pînă şi camera.

Încercînd să se stăpînească, a părăsit camera alergînd pe scări în jos. În exuberanţa sa era cît pe ce s-o trîntească pe sclifosita de Edith, pe care însă a prins-o în braţe, să nu cadă. Apoi, spre uimirea ei a sărutat-o apăsat pe gură. Un sărut ca de la frate la soră în mitnea lui, dar nu acelaşi lucru simţea Edith, care nu mai fusese sărutată de alt bărbat.

Talis a continuat să alerge pe scări, făcînd un salt şi lovind cu piciorul tapiseria care era atîrnată deasupra scării, şi a ieşit pe uşă afară.

Surorile lui Edith, Dorothy şi Joanna, rămăseseră cu gura căscată de uimire, la felul cum Edith privea după Talis. Ea se considera superioară faţă de orice bărbat. După părerea ei, motivul pentru care ajunsese la douăzeci şi nouă de ani şi nu se măritase, era că nu găsise un bărbat pe gustul său. Dar acum, după privirea ce-l urmărea pe Talis, cu siguranţă îl plăcea!

Cînd Joanna a chicotit, Edith s-a înălţat dreaptă şi a început să urce scările, încercînd cît putea mai bine să-şi recapete demnitatea. Dar sus, la capătul scărilor, nu s-a putut stăpîni să nu privească pe fereastră la creatura strălucitoare care alerga prin curte. Întorcîndu-se, a încercat să-şi păstreze faţa severă.

– Veniţi, avem treabă!

– Da, Edith, a spus Joanna, şi în spatele ei şi i-a sărutat în glumă mîna, apoi a început să imite mersul rigid al surorii ei.

– Bineînţeles că se poate căsători cu fiica ta, i-a spus Alida soţului ei.

I-a trebuit toată puterea de stăpînire ca să rămînă calmă. Nu trebuia să-l lase pe soţul ei să vadă că simţea în gît bătăile inimii, şi că respiraţia ei devenea accelerată şi aspră.

– Fiul meu, a spus John serios, cu sprîncenele ridicate, accentuînd faptul că Talis era al lui.

Alida ştia că trebuie să procedeze cu prudenţă, dar mai ştia că nu putea fi laşă. Acum era momentul să gîndească rapid. Ea nu conta, dar viitorul copiilor ei depindea de ce va face ea în minutele următoare. Primul său impuls fusese să rîdă de bărbatul ei. Ce prost bătrîn, să creadă că acest băiat oacheş putea să treacă drept fiul lui. El era un bărbat subţire, ca şi ea, şi avuseseră împreună unsprezece copii, subţiri şi blonzi. Cine ar putea crede, că între aceşti copii blonzi, făcuseră un copil cu pielea măslinie, gigantul cu părul şi ochii negri.

Alida a încercat să gîndească cu cea mai mare rapiditate posibilă. Existau multe motive pentru care se putea opune căsătoriei. Era sigur că o căsătorie îi va permite lui John să lase totul acestui băiat care nu era al

lui, şi nu putea să admită să-şi vadă propriii copii dezmoşteniţi.

Mai era ceva, ce ştia numai ea; nu mai avea de trăit decît cel mult doi ani. Cîteva luni mai devreme, începuse să scuipe sînge, cîteva urme slabe, dar fusese destul ca să se alarmeze. Nu lăsase pe nici una din servitoare să vadă, dar se dusese la o bătrînă. Aceasta, după ce o privise în ochi, a privit într-un castron plin cu apă cu pete de grăsime, şi îi vorbise despre viitor. I-a prezis Alidei că va muri în cel mult doi ani, şi-i mai spusese, că cineva care nu era din sîngele ei va lua tot ce aparţinea copiilor ei. Dar, bătrîna îi explicase că tot ceea ce-i prezisese erau doar supoziţii. Ce se întîmpla în realitate, se putea baza pe faptele oamenilor, care ar putea schimba viitorul. Cu alte cuvinte, dacă Alida nu ar face nimic, la moartea ei totul va reveni unui băiat care nu era din sîngele ei.

Pe baza acestei informaţii, Alida se gîndea să schimbe viitorul. Nu va admite ca toată agoniseala familiei ei, şi ce clădise bărbatul ei, să revină unui băiat care nu era rudă cu ei.

– Uite ce este, bărbate, a spus ea dulce, noi doi cunoaştem adevărul şi trebuie să privim la fapte. Băiatul îi seamănă lui Gilbert Rasher. Pune-l printre băieţii acestui om îngrozitor şi nu-l vei putea deosebi.

– Atunci este bine să se însoare cu fiica mea, a spus John, şi în glasul său se simţi supărarea. Nu te gîndeşti că te pot izgoni din casă, şi că pot s-o facă?

Alida ştia că nu trebuie să-şi trădeze teama.

– Bineînţeles că poţi, dar nu vezi că şi eu doresc acelaşi lucru? Şi eu vreau ca băiatul să se însoare cu fiica noastră. Este viguros. Sînt sigură că-i va dărui fetei băieţi voinici, sănătoşi.

Era aproape să se înece la aceste cuvinte, dar se prefăcea la fel de preocupată ca şi el, de naşterea băieţilor. Ea îi născuse doi băieţi inteligenţi şi buni. Pentru ea nu era defect că nu puteau ridica în spinare o greutate cît o jumătate de clădire.

– Pe mine mă îngrijorează Gilbert Rashser, a spus ea tare, încercînd să vorbească destul de tare ca să se facă auzită, şi să depăşească tonul lui care-i spărgea timpanul.

– Nu ţi-e teamă că omul va veni să-şi ceară fiul? Nu i s-a plătit pentru ei, aminteşte-ţi. După... incendiu, ai refuzat să-i dai ce-i promiseseşi. Voia una dintre fete de nevastă, şi o bucată de pămînt... a fost nevoită să se oprească, amintindu-şi că John îi promisese acelui personaj odios Peniman Manor, averea ei.

Îl vede acum pe John că o ascultă, şi a continuat repede:

– Dacă Rahser ar veni să-ţi ceară băiatul căsătorit cu fata ta, ţi-ar putea cauza supărări. Ar putea să-ţi ceară zestre mare pentru fată. Ar putea să se adreseze reginei, spunînd că ai declarat că este fiul tău, şi este uşor de văzut că nu este.

La aceste cuvinte, John şi-a încleştat mîinile pe braţul scaunului. Îl enerva insinuarea că el n-ar fi fost în stare să facă un copil ca Talis. Era doar vina ei, şi nu a lui, bineînţeles. Era din vina ei că nu avusese ce-şi dorise. Dacă s-ar fi căsătorit cu o femeie mai puternică, mai robustă, poate i-ar fi dăruit fiul de care avea nevoie. Se prefăcea că uită că mama lui Talis fusese mică.

Alida a venit lîngă el, a îngenuncheat lîngă scaunul lui şi şi-a pus mîna peste a lui. Nu mai era frumoasă cum fusese, dar avea încă un mod drăgălaş de a i se adresa, şi ştia cum să privească un bărbat, sugerîndu-i că ar fi cel mai viteaz, mai puternic, de pe pămînt.

– Trebuie să te asiguri că este prudent, înainte de a-l căsători cu fiica ta. Trebuie să ai ceva scris, un document întocmit sub jurămînt. Trebuie să-i plăteşti lui

Rasher pentru băiat, cu intenția de a îndrepta ce se întîmplase cu ani în urmă. Ştii că Rasher şi-a pierdut doi din băieții lui în accident?.

De ani de zile, ea păstrase legătura cu Gilbert Rasher şi cu droaia lui de băieți murdari şi vulgari. Aveau accese de furie, trupuri puternice, se băteau şi se certau cu toată lumea, spre admirația tatălui lor. Dar după ce oamenii se săturaseră de ei, îi uciseseră. Cînd primul fusese găsit cu beregat tăiată, Gilbert ceruse să se facă unele cercetări. Oricine ar fi putut fi bănuit că ar fi avut un simplu motiv să-l urască, trebuia să se înfățişeze înaintea lui.

Se spunea, că rîsul reginei răsunase peste zidurile palatului, cînd i s-a spus că o sută doisprezece oameni fuseseră aduşi în fața lui Gilbert Rasher, avînd toți motiv să-l vadă mort pe fiul său. Aceştia erau exact oamenii care nu putuseră să fugă cînd se aflase despre crimă. Gilbert a fost furios, cînd mai tîrziu, regina dăduse ordin să nu fie nimeni spînzurat (Gilbert decretase, că şaptesprezece bărbați şi trei femei, să fie spînzurați). Regina a spus că orice om care avea un număr aşa de mare de duşmani nu fusese ucis, ci executat pe drept. Alida nu i-a vorbit bărbatului ei despre zvonurile că, atunci cînd era beat, Gilbert îl învinuia pe John Hadley pentru toate necazurile lui.

El spunea că ghinionul lui începuse în noaptea cînd se născuseră şi pieriseră în foc copiii. După părerea lui, dacă John i-ar fi plătit tot ce-i datora, fără să spună despre ce era vorba, ar fi putut deveni un om bogat. Recoltele lui nu erau bune, din cauză că-şi punea muncitorii să-i plătească, înfometîndu-i, şi nu fiindcă nu-i plătise John Hadley.

Nu, nu voia să-i spună toate astea bărbatului ei. Dacă era orbit de obsesia lui de a avea un băiat, încît nu mai ştia de nimic, atunci aşa să fie.

– Dacă se va căsători cu fiica mea, atunci va fi legat de mine.

Adevărul era că îi plăcea băiatul, fără să se mai gîndească la bani sau la moştenire. În scurtul interval de cînd erau acolo, se schimbaseră deja multe în casă.

În ultimele două săptămîni, Talis reuşise să-i facă pe John şi pe cei doi fii ai săi să rîdă. John ştia foarte bine ce făcea băiatul cînd se lăsa învins în întîlnirile lui cu Philip. Era pentru a-i da acestui băiat bolnav de plămîni, posibilitatea să se odihnească. Sau cînd recunoştea că nu era capabil să învețe la fel de bine ca James. Deşi ştia totul, John se simțea mai bine văzînd că Talis ținea atît de mult la ceilalți. Poate că James avea un cap bun. Îi ceruse băiatului să controleze socotelile, lucru care-l plictisea întotdeauna şi James găsise multe greşeli.

– Talis este un băiat bun, a spus John simțindu-se bine chiar şi doar pronunțîndu-i numele.

– Desigur, este cel mai bun. Toți copiii tăi sînt buni... au un tată bun.

Alida şi-a ținut respirația o clipă, întrebîndu-se dacă o crede.

– Da, sînt buni, în felul lor, toți sînt buni.

La acest răspuns, Alida era gata să izbucnească în plîns. În sfîrşit, se gîndea ea, toată munca ei dădea roade. De ani de zile, a făcut tot ce putea pentru a-i arăta bărbatului ei că băieții lui erau inteligenți şi meritau din partea lui atenție. Dar acum, tocmai cînd reuşise să-l facă să creadă asta, venise acest băiat să ia de la ei tot ce făurise ea. Băiatul acesta, cu frumusețea lui strălucitoare, cu ochii scăpărători, cu rîsul natural, îi eclipsa băieții. În curînd, toate eforturile ei vor fi anulate de el. În curînd, le va lua totul fiilor ei...

Nu i-ar fi trecut prin minte Alidei, şi nici nu ar fi crezut dacă i s-ar fi spus, că Talis, cu rîsul şi caracterul lui, reuşise în două săptămîni mai mult decît făcuse ea în

douăzeci de ani. Alida încercase întotdeauna să facă din copiii ei ceea ce dorea John să fie. Talis îi arătase lui John cum erau ei cu adevărat, şi că talentele lor puteau fi utile.

– Acum, a spus ea serios, trebuie să te gîndeşti la viitor. Vrei băiatul, şi îl vreau şi eu. Este inteligent şi puternic. Va conduce bine domeniile cînd nu vom mai fi noi... domeniile lui Gilbert Rasher, s-a gîndit ea.

Nu-l mai văzuse pe băiat din ziua în care venise şi o dusese în dormitorul ei, dar Edith i-a spus că este înfumurat şi prea sigur pe el, dar... Aici, Edith lăsase capul în jos şi roşise. Chiar şi indiferentă, Edith fusese cucerită de el.

Ceea ce o sîcîia pe Alida era că băiatul, fiind agreat de toată lumea, totul va fi mai greu. Nu-i dorea răul, doar voia să fie scos din familie. Din cîte ştia despre Gilbert Rasher, avea nevoie de un băiat ca Talis, un băiat cu bun-simţ pe lîngă el, care ar fi pus ordine în averea lui, ameninţată de faliment. Înlăturarea băiatului ar fi fost de folos tuturor.

– Crezi că ar trebui să-şi piardă atîta timp cu Callasandra? l-a întrebat Alida.

John a privit-o mirat, neştiind despre ce vorbea.

– Fiica ta, cea cu care vrea să se căsătorească...

John continua s-o privească mirat, căci era clar că nu avea idee de ce vorbeşte despre fată.

– Ieri, Edith mi-a spus că a fost sfidată cu obrăznicie de ea. Chiar vreau să-ţi vorbesc despre asta. Am dat-o în grija lui Edith, fiindcă are o educaţie necorespunzătoare. Nu ştie nici să coasă nici să facă muzică.

Alida însă nu s-a obosit să-i mai spună soţului ei despre cunoştinţele pe care le avea Callie în latină, greacă şi matematică. Nu voia să ascundă asta, dar era convinsă că pe bărbatul ei nu-l interesa.

– Se pare că acum două nopţi, Callasandra a ieşit

din casă şi a lipsit toată noaptea. Nu s-a întors decît dimineaţa, fără corset şi fără bonetă. Mai tîrziu, unul din grădinari le-a găsit pe cîmp, lîngă vechiul castel... A ridicat din sprîncene, ca să-i arate soţului ei ce gîndea despre comportamentul fetei.

Asta nu i-a plăcut lui John.

– Nu-ţi supraveghezi fetele, doamnă? Vrei să faci din ele curve?

– Nu am avut-o în grijă în anii care au trecut, a spus Alida supărată, arătîndu-se jignită şi tristă ca şi cînd ar fi fost lipsită de fata ei atîta timp.

Lăsa să se înţeleagă, că dacă ar fi avut grija ei, ar fi făcut din ea virtutea personificată.

Cînd John a privit-o ridicîndu-şi o sprînceană, ea nu a înţeles ce gîndeşte. Adevărul era că John îşi găsea fetele plicticoase, ţepene, cu felul lor pios de a fi şi cu maniere perfecte. Singură Joanna, care era cochetă, îi atrăgea atenţia în rarele ocazii cînd îl provoca.

– Corsetul şi boneta îi aparţineau Callasandrei, şi din noaptea aceea nu se mai dezlipise de Talis.

John s-a uitat la ea clipind din ochi. De două zile, Talis nu se despărţise de el. Făcuseră exerciţii în curte şi Talis fusese excepţional, rapid şi tare. De două ori îi trîntise pe Hugh la pămînt, încît acesta spusese că este prea bătrîn pentru sport.

După-amiază, umblaseră prin grădini, ca John să-i arate totul, şi să-i vorbească despre planurile sale. De cînd îl găsise pe Talis, John se comporta ca şi cînd ar fi putut să moară a doua zi şi dorea ca fiul său să ştie totul.

– Greşeşti, nu a fost nici o fată lîngă fiul meu...

I-a trebuit un timp Alidei să nu-l ironizeze cu ce-i stătea pe buze. Chiar dacă un balaur scoţînd foc pe nări s-ar apropia de băiatul de care John spunea că este al lui, avînd ochi doar pentru el, tot nu l-ar fi observat.

Poate doar, în cazul cînd balaurul l-ar fi amenințat pe Talis, atunci, John precis s-ar fi așezat între el și fiul său iubit. Așa că i-a zîmbit.

– Tu ești preocupat de lucruri importante și nu observi fata palidă de lîngă el, dar ea este acolo. În ultimele zile, a fost în permanență lîngă el... Trebuie s-o goneşti.

– Ce importanță are? Dacă băiatul o vrea, ce mă privește pe mine? Dacă este fericit ca fata să-l admire, nu este problema mea, a continuat John, nevrînd să-și critice fiul.

Strîngînd pumnii, Alida a încercat să-și stăpînească furia. Cu cîteva clipe mai devreme, bărbatul ei venise preocupat și trist, ros de gelozie, speriat că ar putea pierde acest fiu scump, dacă băiatul se căsătorește. Încercase el să-și ascundă suferința, dar era ușor de ghicit că ar fi dorit ca nevasta sa să-i dea un motiv care să nu-i permită lui Talis căsătoria. Nu putea avea un alt motiv pentru a veni la ea. Dacă dorea ca Talis să se căsătorească, i-ar fi spus da, fără să se mai gîndească, fără să-și mai consulte nevasta.

Dar acum, după ce Alida își făcuse datoria de nevastă și se prefăcuse rea, John o condamna, refuzînd să despartă copiii. Contactul lor zilnic îi va face să plîngă după nouă luni.

– Nu este decent, a spus Alida încet, știind că argumentul nu era convingător pentru John. Era sigură că, dacă băiatul ar fi dorit o șleahtă de curve, John i-ar fi permis să le aibă.

Obosit de vorbărie, John s-a ridicat să plece din cameră. Îi împărtășise nevestei lui problemele și realizase ce dorea.

– Voi vorbi cu Rasher. Asta trebuie s-o fac. În sinea lui însă s-ar fi lăsat ars cu fierul roșu decît să se ducă să-i cerșească acestui om.

– Pot să mă duc eu în locul tău? s-a oferit Alida dintr-un impuls.

John a privit-o.

– Pot să mă duc să vorbesc în numele tău. Am auzit că în ultimii ani, Gilbert Rasher nu a vorbit prea frumos despre tine.

La această afirmație, John a rîs, semn că știa mai multe decît bănuia ea. Încurajată, i-a zîmbit.

– Poate că delicatețea unei femei va obține mai mult de la el. Am auzit, că momentan este văduv, și noi avem cîteva fete nemăritate.

Zîmbetul lui John s-a accentuat.

– Cu cît îmbătrînește, lui Rasher îi plac femeile mai tinere. Deși, lui i-ar trebui una ca Edith.

La gluma asta, cu gîndul la rigida Edith în compania unui bețiv grosolan ca Gilbert Rasher, au izbucnit amîndoi în rîs.

Era prima dată, după ani de zile, că împărtășeau intimitatea în care trăiseră la începutul căsătoriei, înainte ca John să fie obsedat de ideea că i-ar putea face un fiu.

– Da, a spus el cu mîna pe ușă, poate că te-ai putea tocmi cu el... În vocea sa, s-a simțit recunoștință.

Cînd a deschis ușa, brusc s-a întors la ea, și a sărutat-o dulce pe buze. Un sărut prietenesc, pentru anii petrecuți împreună, un sărut promițător pentru mai tîrziu.

– Voi face cum este mai bine, a spus ea, și după plecarea lui s-a rezemat de ușă închizînd ochii.

O clipă, Alida a rămas rezemată de ușă. Se gîndea că toată vina o purta ea. Ea provocase totul. Dacă în noaptea aceea, cu ani în urmă, nu ar fi cerut s-o ducă în camera în care biata femeie trăgea să moară, dacă nu s-ar fi ametecat acest băiat pe care John îl iubea atît de mult, nu s-ar fi născut.

Depărtîndu-se de ușă, Alida știa că era prea tîrziu să

mai regrete. Tot ce putea face acum era să încerce să-şi îndrepte greşeala.

În primul rînd, nu putea îngădui ca acest băiat carismatic, tînărul Talis, să mai stea la castel. Faptul că se considera fiul lui John, sau ca ginerele lui, nu avea importanţă. Dacă Talis rămînea alături de John, acesta îi va da totul: pămîntul, dragostea şi atenţia lui. Toţi copiii pe care îi avea cu John nu vor primi nimic. John îşi va ignora fetele mai mult decît pînă acum; nu se vor mai mărita niciodată. Cît de curînd îşi va izgoni fiii, nevrînd să-i mai vadă.

Nu. Alida trebuia să scape de Talis. Dar cum? Ştia foarte bine, că dacă Talis va continua să o ceară pe Callie, John îşi va depăşi gelozia şi le va îngădui să se căsătorească.

Alida s-a hotărât. Soluţia era să-l determine pe Talis să n-o mai ceară. Trebuia ca aceşti copii să nu mai dorească să se căsătorească. Ce ştiau ei despre dragoste şi căsătorie?

Erau copii şi nu mai întîlniseră oameni care să merite afecţiunea lor. Trebuia să-i despartă, atît fizic cît şi psihic. Dacă i-ar putea face să se îndoiască de dragostea lor, nu vor mai dori să se căsătorească. În mintea ei, făcea un plan. Dacă totul va decurge conform planului ei, la sfîrşit, singura persoană care va suferi, va fi John. La gîndul acesta, inima ei a tresărit. Dorea să-l facă să sufere.

Cît despre ceilalţi, în primul rînd fiica ei, va suferi, dar mai tîrziu se va împăca cu ea. Îi va găsi cel mai bun bărbat care s-o iubească şi să-i poarte de grijă. Talis va pleca la curtea regală, va intra sub protecţia reginei şi se va însura cu o nobilă frumoasă. Băieţii vor moşteni ceea ce li se cuvine. Dacă John nu va mai economisi toţi banii pentru Talis, Alida îl va convinge să-şi înzestreze fetele pentru a se putea mărita.

Da, s-a gîndit Alida zîmbind. Va putea să moară liniştită, ştiind că a anulat gestul oribil pe care îl făcuse cu ani în urmă. Ştiindu-şi moartea aproape, dorea să se pocăiască. Cînd o va întîlni pe mama lui Talis în cer, voia să-i poată spune, că avusese grijă de copilul ei. Deschizînd uşa, Alida a chemat servitoarea care tocmai trecea.

– Unde este Penella?

Fata era tînără şi nou venită, aşa că a întrebat nedumerită:

– Penella?

O femeie care trăgea cu ochiul de după colţ i-a spus:

– În bucătărie... aţi trimis-o acolo de cîţiva ani, doamnă.

– Trimite-o la mine imediat.

Ştiindu-şi moartea aproape, Alida voia să îndrepte tot răul pe care îl făcuse în timpul vieţii. Penella fusese o servitoare bună, loială, dar o trădase o singură dată şi Alida nu o iertase. Acum însă, poate că fata învăţase lecţia, şi în plus, Alida avea nevoie de cineva în care să aibă încredere.

– Pot avea încredere în tine? a întrebat-o Alida cu glasul rece, privind-o cum stătea aproape de foc.

În ultimii ani, Penella fusese la bucătărie şi îmbătrînise mult. Alida nu ar fi recunoscut-o. Era palidă, părul cărunt, mîini aspre, riduri adînci pe faţă şi umerii căzuţi.

Cum o privea în ochi, Alida a văzut că nu mai era mîndră, dimpotrivă, parcă mereu cerşea. Fusese greu pedepsită pentru greşeala comisă cu atîta timp în urmă că îl prevenise pe ţăranul acela, că era în pericol să ardă. Nu a trecut zi din viaţa ei, în care să nu regrete ceea ce făcuse.

– Puteţi avea încredere în mine, pînă la moartea mea, a spus Penella cu emoţie în glas şi fiecare cuvînt pe care îl spunea era sincer. Acum, i-ar omorî cu mîna

ei pe țăranii aceia, în schimbul unui pat confortabil şi căldură.

– Stai jos, poți să mănînci cît vrei.

Penella avea în fața ei, pe masa din fața focului, mîncare şi îi tremurau mîinile cînd a vrut să ia.

– Vreau să-mi spui tot ce ai auzit despre femeia bătrînă care fusese aici în noaptea aceea. Mi-a vorbit despre acest Talis şi despre fata mea. Vreau să-mi spui cuvînt cu cuvînt, tot ce-ți aminteşti.

Penella s-a gîndit să protesteze, amintindu-i că ea îi poruncise să le lase singure, dar pe fața Alidei a văzut că nu era timp de scuze. Totdeauna trăsese cu urechea la conversațiile stăpînei.

Nu era uşor să-şi reamintească totul, dar cu fiecare îmbucătură de mîncare bună, adevărată, nu resturi de la bucătărie, ştia că dacă mai voia, trebuia să-şi amintească.

– A spus că sînt ca două jumătăți ale unui întreg. Dacă ceva îl doare pe unul, suferă şi celălalt. Fiecare doreşte ce este mai bun pentru celălalt, se sacrifică pentru binele lui. Nu pot fi despărțiți; despărțirea i-ar distruge. Sînt foarte geloşi, mai ales băiatul. Nu poate suporta ca fata să fie atentă la altceva decît la el. Fata îl divinizează, minte şi ar fura pentru el, poate chiar ar omorî. Dar el are simțul onoarei şi nu ar face niciodată o faptă nebunească.

Gîndindu-se la onoare, Penella îşi spunea, că dacă cineva şi-ar petrece cîțiva ani în bucătăria lui John Hadley, nu ar mai avea-o. Onoarea, mai precis cinstea, o îndemnase să-l prevină pe țăran în noaptea aceea, dar şi gîndul la uciderea celor doi bebeluşi, care era tot o nedreptate. Era uimitor cum se uită onoarea cînd burta este goală. Acum, ar da şi ea foc, dacă asta ar asigura-o că nu va mai flămînzi.

– Bine, a spus Alida, şi i-a mai turnat vin. Uitase

după atîția ani, ce memorie bună avea Penella. Am nevoie de ajutorul tău. Vreau discreție totală din partea ta, dar vreau să fiu sigură că pot avea încredere că-mi vei fi credincioasă, doar mie.

O clipă, Penella a privit în sus, neglijînd mîncarea. Ochii ei sclipeau.

– Voi face orice doreşti... cuvintele curgeau din gura ei cu sinceritate.

– Vreau să scap de băiat... a spus Alida.

Punînd jos farfuria cu mîncare, Penella a răspuns:

– Am să-l ucid.

– Nu... a țipat Alida. Vreau să-l trimit înapoi la adevăratul lui tată. Nu vreau să mai fie legat de casa asta. Şi am un secret ce trebuie ascuns. Eu sînt pe moarte... mai am cel mult doi ani de trăit.

Penella a privit-o pe deasupra farfuriei şi atunci a înțeles Alida ce pierduse. Pe tipuri, doar din iubire, Penella ar fi făcut totul pentru stăpîna ei. Acum, singura ei iubire era simțul de autoconservare. Dar nu era timpul pentru sentimentalisme. Alida trebuia să-şi salveze familia, şi ca şi Penella, ar fi făcut orice ca să-şi atingă scopul.

Capitolul 28

– Da, da, Edith, a spus Alida enervată, ştiu că fata este docilă şi nu pune probleme. Ştiu că faci tot ce poți mai bine cu ea, şi sînt mulțumită de tine, dar doream să ştiu ce gîndeşti tu despre ea, ca persoană.

Edith a privit-o ciudat, neştiind despre ce vorbea mama sa. Îi plăcea să-i raporteze mamei ei, îi plăcea să

umble cu intrigi.

– Umbiă după acest băiat, adică după fratele nostru, a spus ea plecîndu-şi capul şi roşind.

– Oh, Edith, eşti o fată cum şi-ar dori orice mamă.

La aceste cuvinte, Edith şi-a ridicat capul. Nu era sigură să mai fi primit un astfel de compliment din partea mamei sale. Cel puțin, nu unul ca acesta. Dacă ținea socoteli şi conducea perfect servitoarele fără să greşească, nu se aştepta de la mama ei decît la un „bine", şi atît. Era în orice caz, mai mult decît din partea tatălui său, de care nu era sigură că ştie de existența ei.

„Mulțumesc" a fost tot ce a putut spune Edith la această laudă care o dezgustase.

– Tatăl tău a adus în mijlocul vostru o fată pe care ai luat-o sub aripa ta, şi te-ai purtat cît se poate de bine. Te porți ca şi cînd ar fi egală cu tine.

La această afirmație, Edith nu mai putea răspunde, căci ea considera că fata era egală cu ea.

– Dovada că eşti atît de bună, este faptul că nu vezi diferențele. Nu te plictiseşte că vorbeşte ca un fermier? Nu a învățat nimic important în viața ei, doar dacă socoteşti că numărînd boabele de mazăre faci ceva important. Poate că ar fi mai bună să spele podelele, căci nu-şi poate folosi mîinile să cînte la lăută. Ai mai văzut astfel de mîini? Sînt late ca lamele plugului. Dar picioarele? Crezi că a mai purtat vreodată pantofi pînă acum?

Alida zîmbi la fata ei care făcuse ochii mari.

– Priveşte-te pe tine! Cred că nu ai mai văzut aşa ceva. Tu eşti o fată bună, Edith, cea mai bună... mergînd spre fereastră, Alida a continuat: Edith, draga mea, fiica mea dragă, pot să am încredere în tine?

– Da... a spus ea cu vocea schimbată.

Nu o mai văzuse niciodată pe mama ei aşa, atît de deschisă, de bună, de binevoitoare şi a simțit că i se

umplu ochii de lacrimi, gîndindu-se că uneori credea că mamei ei nu-i păsa de ea, că s-ar fi putut nici să n-o placă.

– Da, da... poți avea încredere în mine.

– Băiatul acesta, acest Talis... crezi că este frumos?

– Este fratele meu, nu mă pot gîndi la fratele meu dacă este sau nu frumos. Datoria mea este...

– Da, da, bineînțeles, a spus Alida indiferentă, sesizînd lipsa de temperament a fetei sale.

S-a aşezat pe un scaun în fața ei şi i-a luat mîinile.

– În noaptea cînd s-a născut, eram în durerile facerii. Nu poți şti ce înseamnă să naşti... în timpul durerilor, femeia devine uneori inconştientă de ce se petrece în jurul ei... Edith, nu-şi putea imagina ce ar fi putut urma. În noaptea cînd s-a născut băiatul, eram închisă în cameră cu o altă femeie, o femeie negricioasă, cu pielea închisă la culoare, ca şi părul şi ochii... ochi ca şi cei ai băiatului...

Alida s-a uitat atent la ochii fetei. Lui Edith, i-a trebuit mult timp ca să înțeleagă ce-i spunea mamei ei.

– Crezi că au fost schimbați copiii?

Auzind, Alida şi-a astupat gura cu mîna, şi a privit în jur ca şi cînd ar fi putut fi auzită de cineva.

– Nu trebuie s-o spui tare. Dar este ceva ce m-a preocupat în toți aceşti ani. Eram prea chinuită de dureri ca să văd ce copil născusem. Copilul acelei femei se născuse în acelaşi moment cu copilul meu. Totul era atît de confuz...

– Dar, asta înseamnă că... a şoptit Edith.

Alida s-a aplecat spre fiica ei şi a şoptit şi ea:

– Da, asta ar însemna că Talis nu este fratele tău şi ar însemna că sora voastră este Callasandra. Arată puțin, ca şi cînd ar fi una din fiicele mele... nu-i aşa?

– Dorothy a spus aşa ceva, dar eu...

Edith s-a gîndit că era mai bine să nu-i spună mamei sale cum îşi bătuse joc de sora ei, care spusese o prostie aşa de mare.

– Ah, Edith, ce voi face? Vezi că tatăl tău adoră acest băiat. Cum i-aş putea spune că există posibilitatea ca Talis să nu fie fiul său, şi că mai are încă o fiică, care este mai nereuşită decît celelalte? Şi nu am pe nimeni pe pămînt în care să am încredere, să-i încredinţez acest secret, a spus Alida ascunzîndu-şi faţa în palme.

– Poţi avea încredere în mine, mamă, a spus Edith încet, simţindu-se mai privilegiată decît oricînd în viaţa ei.

– Pot, Edith? Adevărat, pot să am încredere în tine? Înainte ca fiica ei să poată răspunde, Alida a adăugat: Nădăjduiesc să pot. Am aflat despre un bărbat văduv, care îşi caută o nevastă. Are treizeci de ani şi are doi fii adorabili care au nevoie de o mamă. Am mai auzit că nevasta lui fusese o femeie murdară ca un porc, aşa că omul ar fi recunoscător unei soţii care i-ar ţinea casa curat şi i-ar creşte copiii.

Edith i-a strîns mîna încît a durut-o.

– Voi face orice pentru tine, mamă. Tot ce doreşti.

– Ce fiică bună eşti! Acum putem să punem la punct anumite lucruri? Cred că ar trebui să i se dea lecţii acestui băiat, Talis. Lecţii de dans şi maniere, să cînte la lăută, cum să fie politicos cu o doamnă... cam aşa ceva. Crezi că Joanna şi Dorothy ar fi dispuse să- i dea aceste lecţii?

Edith a trebuit să se stăpînească să nu izbucnească în rîs. Surorile ei şi-ar fi vîndut sufletul ca să-l poată măcar atinge pe frumosul Talis. Se întreba dacă inima Joannei ar rezista cînd acesta ar urca-o pe cal.

– Ăăă... cred că le pot convinge. Deşi sînt foarte ocupate.

Nu voia să pară prea grăbită, ca nu cumva mama ei să gîndească despre fetele ei că nu fac nimic.

– Da, sînt sigură că o vor face, a spus Alida, ştiind că nu exista nici un centimetru de pînză în ţinut care să nu fi fost brodat de fiicele ei ocupate. Apoi, a continuat cu nevinovăţie: Edith, crezi că este bine să i se permită Callisandrei să stea atît de mult timp lîngă băiat? Nu crezi că i-ai putea da destule sarcini, ca să fie ocupată? Poate că ar putea să-şi facă o grădină pe undeva, că doar asta ştie. Părintele Keris are nevoie de un ajutor care să se ocupe de ierburile de leac...

Auzind aceasta, Edith şi-a ţinut respiraţia. Grădina medicinală era plină de ierburi otrăvitoare: beladonă, cucută, degeţică, plante care se foloseau ca somnifiere sau calmante, şi dacă nu erau bine utilizate, erau ucigătoare. Se aflau într-o grădină separată, ca să nu poată fi confundate cu ierburile comestibile pentru bucătărie. Grădina otrăvitoare, cum era denumită, se afla în vîrful unei coline, la distanţă de casă, un loc unde nu intra nimeni. În mintea ordonată a lui Edith, au luat naştere brusc mii de întrebări: din moment ce Callie era sora noastră, de ce să fie trimisă la grădina otrăvurilor? Acolo este pustiu, i s-ar putea întîmpla ceva îngrozitor, asta nu era o treabă care s-o facă o doamnă. Şi dacă Talis era considerat de oameni ca fratele nostru, cum vor fi privite surorile mele chicotind la atingerea lui, cum ştiu că o vor face? Şi dacă...

Gîndurile i-au fost întrerupte de vocea severă a mamei sale.

– Edith, eu nu te consider un copil, ci o persoană adultă, cum şi eşti, şi îţi încredinţez acest mare secret. Ca să-mi confirmi încrederea, te rog să-l păstrezi şi să faci cum îţi dictează judecata. Nu ţi-aş cere niciodată să faci ceva ce este împotriva moralei tale. Dar orice ai

face, să nu dezvălui tatei sau surorilor tale îndoiala asupra paternității băiatului. Ai înțeles?

Fiindcă Edith ezita, Alida a adăugat zîmbind.

– Numele bărbatului văduv, este Alan. Este mai înalt decît tatăl tău şi foarte frumos. Nu va mai sta mult fără nevastă. Eu va trebui să merg acasă la Gilbert Rasher. Poate mă voi opri în drum să-i spun ce fiică bună, credincioasă, harnică şi ascultătoare eşti tu. Cît eşti de necesară şi cît mă ajuți cînd am mai multă nevoie de tine. Eşti o persoană de cea mai mare încredere, a accentuat, mîngîind-o pe obraz. Îi voi spune cît eşti de frumoasă. Cînd voi termina ce am de spus, voi avea semnătura lui pe contractul de căsătorie. Sînt sigură... a rîs discret. Gîndeşte-te Edith, la anul pe vremea asta, ai putea fi însărcinată cu propriul tău copil. Ai vrea?

Cuvintele mamei ei îi tăiaseră respirația şi mîinile începură să-i tremure la gîndul că ar avea o casă a ei! Bărbatul ei şi chiar copilul.

– Voi păstra secretul. Voi avea grijă de lecțiile băiatului şi chiar... nu putea pronunțat numele fetei, căci şi-ar aminti că fata era probabil sora ei. Voi avea grijă să se ocupe de grădina otrăvită.

Sărutînd-o oe braz, Alida i-a răspuns:

– Sînt bucuroasă că eşti de acord. Acum poți pleca... a spus ea deodată.

Terminase cu Edith, obținuse ce voia de la ea; supunere oarbă.

Mai tîrziu, cînd a rămas singură cu Penella care de patru zile mînca zdravăn, i-a spus acesteia:

– Adu-mi aminte să caut un bărbat pentru Edith... deşi va fi greu să-i găsesc, este uscată ca un măr după doi ani.

Cu gura plină şi fără să poată vorbi, Penella n-a spus decît, mmm... hm...

Capitolul 29

– Eşti într-adevăr frumos, i-a spus Alida lui Talis privind în sus la el.

Se îmbrăcase cît se putea de bine în dimineața zilei, ştiind că va vedea băiatul în intimitate pentru prima dată de cînd venise la castelul Hadley. O clipă a simțit că este geloasă pe fata mică şi oacheşă care născuse un băiat frumos ca acesta, în timp ce fiii săi erau delicați şi plăpînzi. Şi cum putuse Gilbert Rasher să zămislească unul ca el? Privindu-l, părea că radiază raze de soare. Ar fi trebuit să ştie fără să i se spună, că acest băiat ar prefera să moară decît să trădeze ceva în care credea. Era ca o arătare dintr-o poveste veche, despre fapte mari şi despre oameni prea buni pentru lumea în care trăia.

A tremurat o clipă, amintindu-şi că toți aceşti bărbați tineri şi frumoşi mureau de tineri.

– Nu te simți bine... a spus Talis încet, dîndu-i brațul puternic şi conducînd-o spre un scaun.

Cînd s-a aşezat, el a îngenuncheat şi a privit adînc în ochii ei. O privea cum nu o mai privise nimeni din familia ei. În clipa următoare, i-a pus un şal pe genunchi şi a aținat focul. Cînd s-a întors, ea a înțeles că era conştient de moartea ei apropiată. Din nou a fost cuprinsă de dorința ca acest băiat să fie al ei.

S-a străduit să se îndrepte, nu voia să inspire milă. În cîteva luni, va da socoteală Atotputernicului, şi va ispăşi.

Dar nu va putea pleca, ştiind că-şi lăsase viaţa copiilor în mîna cuiva care nu era din sîngele ei.

– Vino, fiule, stai lîngă mine... lasă-mă să te privesc, a spus ea slab.

Imediat s-a aşezat la picioarele ei, şi ea i-a întors faţa spre lumină. Ce piele perfectă avea... dinţi perfecţi şi ochi negri mari, sinceri... Şi-a retras mîinile de la el.

– Ai cerut să te căsătoreşti cu Callasandra...

– Da. Este ceea ce doresc mai mult pe lume. Callie este... a ezitat, s-a înroşit, şi a privit în foc.

– Este foarte tînără, a spus Alida aspru.

– Nu este prea tînără, a spus el zîmbind. Părea convins că asta era ceea ce trebuia să aibă.

– Eşti fiul pe care mi l-am dorit, şi nu l-am avut niciodată, a spus ea blînd.

Încruntîndu-se, Talis a început:

– Philip şi James sînt...

– Da, sînt buni şi blînzi, dar oricîţi copii ar avea o femeie, pierderea unui îi lasă un gol în inimă. Ştii... atunci cînd am crezut că ai pierit în flăcări mi-a albit părul? Ştii că toţi eram nebuni din cauza pierderii? Tatăl tău nu şi-a revenit niciodată.

– Am auzit.

I-a mîngîiat părul mătăsos, răsucindu-i buclele pe degetele ei. Fusese un timp în viaţa ei cînd putea dărui multă dragoste. Dacă ar fi putut să nască un fiu ca el, de la început, viaţa ei ar fi fost alta.

– Şi acum vrei să mă părăseşti, cînd de-abia te-am găsit? Vrei să te căsătoreşti şi să mă părăseşti?

– Putem rămîne aici, dacă este dorinţa ta.

Alida i-a zîmbit.

– Dacă te căsătoreşti, nu vei mai avea timp de mine. Bărbaţii tineri nu se gîndesc decît la nevasta tînără care îi aşteaptă acasă, în pat.

La aceste cuvinte, Talis a rîs uşor, şi a privit din nou la foc. Putea să vadă că nu avea în minte decît să-şi atingă iubita, să o sărute şi, la acest gînd, inima Alidei s-a împietrit. Odată, şi ea se gîndea la aceleaşi lucruri, dar viaţa se întorsese împotriva ei. Sărutările nu durează... în schimb proprietăţile, da.

Au rămas tăcuţi un moment, singuri în cameră, Talis stînd pe podea, iar Alida rezemîndu-se de spătarul scaunului. Singura lumină din cameră era focul, şi strălucirea lui îi înconjura.

– Ştii că sînt pe moarte?

– Da... a răspuns el fără s-o privească.

– De unde ştii?

– Uiţi că nu am crescut în palatul ăsta bogat? Am trăit la o fermă... acolo înveţi să vezi în ochii animalului cînd este bolnav.

– Doar trei oameni ştiu... tu, servitoarea mea, şi ghicitoarea la care am fost. Mi-a spus că mai am cel mult doi ani de viaţă...

Cînd a tăcut, Talis şi-a ridicat mîna şi a luat mîna ei mică în palma lui mare şi neagră.

– Mă vei ajuta... s-a rugat ea.

– Voi face tot ce voi putea.

– Am pierdut atîta timp din viaţa ta. Nu te-am ţinut în braţe cînd erai bebeluş, nu te-am văzut făcînd primii paşi... Nu mi-am putut petrece cu tine atîta timp cît mi-am petrecut cu ceilalţi copii ai mei. I-a strîns mîna lui Talis cu ambele ei mîini. Ah, Talis, îmi iubesc atît de mult copiii, încît sînt egoistă în dragostea mea. Nu suport nici ideea că fetele mele se vor mărita şi mă vor părăsi.

S-a oprit, să vadă dacă o crede. El a crezut-o, nu era obişnuit cu înşelăciunea. Talis era convins că oamenii spun adevărul.

– Eu... eu ştiu, a spus ea prefăcîndu-se îndurerată.

Ştiu că iubeşti mult fata, dar vreau să-ţi cer o favoarea. Lasă-mă să te cunosc. Lasă fraţii tăi şi surorile să te cunoască, înainte să te legi de altcineva. Înainte să ai propriii tăi copiii care îţi răpesc tot timpul. Dacă te căsătoreşti acum, şi ai copii, eu, soţul şi copiii mei, nu vom mai putea să te avem. Ştiu că-ţi cer foarte mult. Nu am dreptul... Nu am putut fi o mamă pentru tine. În noaptea în care te-ai născut, era să mor. Erai foarte mare, şi eu sînt o femeie cu pîntecul îngust... a început să rîdă, punîndu-şi mîna pe cap. Aproape că m-ai sfîrtecat cu mărimea ta...

Fără s-o privească, Talis s-a încruntat, jenat de această conversaţie şi simţindu-se vinovat că venirea lui pe lume îi provocase atîta durere mamei lui.

– Nu mă plîng, dar mă simt datoare să-ţi explic, de ce nu ţi-am dat atenţie aşa cum ar fi trebuit, în noaptea în care te-ai născut. Eram aproape inconştientă din cauza durerii. Şi sîngele! Am pierdut mult sînge în noaptea aceea. Aşa se explică faptul că nu am mai avut copii, după ce te-ai născut tu. Din noaptea aceea, nu am mai putut avea copii... Îi spusese totul cu vocea calmă, aproape şoptită.

Talis se simţea din ce în ce mai încurcat. Îi datora aşa de mult acestei femei. Aproape o omorîse, îi răpise posibilitatea de a mai avea copii şi o lipsise de prezenţa ultimului ei copil.

– După ce trecusem prin atîtea ca să te nasc, cînd am auzit că ai pierit în foc, eram gata să-mi pierd mintea. Mult timp după naşterea ta, nu m-am simţit bine... i-a prins din nou mîna şi a privit la foc. Îţi spun toate astea, pentru că vreau să-ţi cer ceva. Vreau să-ţi cer să nu te căsătoreşti pînă cînd... pînă cînd voi muri...

– Dar... a început Talis, dar ea l-a întrerupt.

– Ştiu ce-ţi cer... Ştiu cum fierbe sîngele tînăr... Am sperat că te vei putea stăpîni, dar poate că mă înşel.

– Pot să mă stăpînesc, a spus Talis gîtuit.

– Da, sigur că poţi. Nu am vrut să spun că nu ai putea. Talis, fiul meu drag, este doar pentru că tatăl tău şi cu mine vrem să te vedem...

Talis nu se putea gîndi decît la Callie. S-o strîngă în braţe, să fie lîngă ea. În ultimele săptămîni, din ziua cînd îl întîlnise pe John Hadley, dorinţa de a o avea cu el devenise o obsesie. De fapt, descoperise că pentru el era mai importantă Callie decît a fi cavaler.

– Cum îţi vei întreţine nevasta? a întrebat Alida.

– Poftim?

– Cum te gîndeşti să-ţi întreţii nevasta?

La această întrebare, inima lui Talis a slăbit. Avea de ales între două alternative: să se ducă să muncească la ferma lui Will, sau să se bazeze pe generozitatea tatălui său. Dacă tatăl nu-i va permite să se căsătorească, atunci va pleca la fermă cu Callie, văzînd-o cum îşi petrece viaţa sugrumînd puii. Alida i-a ridicat faţa spre ea.

– Dacă faci ceea ce îţi cer, îţi voi lăsa prin testament moşia Penniman.

Aşezat pe jos, şi clipind din ochi, a ascultat-o pe Alida descriindu-i moşia: o casă de piatră, construită cu cincizeci de ani în urmă, grădini în care îşi petrecuse ea mulţi ani, cu tufe de iarbă şi o grădină de trandafiri. I-a spus despre grajduri şi locuinţele pentru muncitori.

– Avînd cunoştinţele pe care le-ai căpătat la fermă, gîndeşte-te ce ai putea face cu întinderile de pămînt pe care le vei căpăta, odată cu casa... Vedea cum îi strălucesc ochii. Te-ai gîndit la oamenii care te-au crescut? Nu mai sînt tineri şi le va fi greu să se mai ocupe de fermă, nu-i aşa? Moşia Penniman este destul de mare ca să poată locui şi ei cu voi şi să vă vadă copiii.

Talis a zîmbit, gîndindu-se ce mult i-ar plăcea lui Meg să aibă o duzină de nepoţi şi să-i legene pe genunchi. Este capabilă să-i hrănească pînă crapă. Şi Will ar avea

grădina de zarzavaturi. Iar Callie ar putea avea o casă frumoasă, şi haine de asemenea. Nu va fi încărcată cu munca grea. Copiii lor vor avea cea mai aleasă educaţie, şi caii cei mai buni.

– Îţi cer aşa de mult, dacă te rog să aştepţi doi ani pînă să te însori, cînd recompensa este atît de mare?

– Nu, a răspuns el, nu-mi ceri prea mult...

Se gîndea la momentul cînd îi va spune lui Callie toate astea. Vor putea să-şi planifice viitorul, ce fel de cai vor cumpăra şi, ştiind-o pe Callie, ea va vorbi numai de numele copiilor lor. Numai la gîndul acesta, zîmbea.

– Nu trebuie să-i spui... Nu-i poţi spune Callasandrei, a continut Alida, care părea că-i citeşte gîndurile.

A privit-o scurt.

– Nu-i poţi spune. Dacă o vei face, va trebui să-i spui despre... sănătatea mea, şi ea nu trebuie să afle. Nu-mi este rudă. N-aş putea suporta să mă privească cu milă. Şi ar face-o, sînt sigură că are o inimă bună.

– Da... cea mai bună. Dar nu va spune. Eu...

– Talis, ascultă-mă, mă bazez pe tine aşa cum nu o fac cu nimeni Nici soţul meu nu ştie cît de bolnavă sînt... ca să-l convingă, a început să tuşească, şi ducînd batista la gură, a ridicat-o cu urme de sînge pe care le-a arătat lui Talis.

Cînd a început din nou să vorbească, avea vocea slabă şi răguşită.

– Trebuie să mă asculţi. Acum eşti bărbat, şi trebuie să te comporţi ca un bărbat. Nu mai eşti un băiat care trebuie să spună tot ce ştie. Cînd eşti adult, poţi păstra secretele. Dacă te simţi destul de bărbat ca să te căsătoreşti, atunci trebuie să fii bărbat şi pentru a ocroti această fată cu care vrei să te însori. Eşti un astfel de bărbat?

– Da, a răspuns el.

– Atunci, trebuie să mă asculţi. Nu trebuie să spui

nimănui nimic din ce ştii. Familia mea mă iubeşte foarte mult, aşa cum o iubeşti tu pe femeia care te-a crescut. Cum te-ai simţi tu, aflînd de apropiata ei moarte.

Talis nici nu-şi putea imagina moartea lui Meg. Alida a continuat:

– Cînd voi muri, familia mea se va risipi. Nu vor şti să se descurce fără mine. Aşa că vreau să te rog să ai grijă un timp de ei. Pun sarcina pe capul tău... şi numai pe al tău. Nu poţi fi aşa de crud, să-i spui fetei pe care o iubeşti despre asta. Poţi?

Talis a dat din cap.

– Nu-i poţi spune că ai cerut-o de nevastă.

– Asta trebuie să i-o spun. Nu o cunoşti. Va crede că nu o iubesc.

– Că nu o iubeşti? a întrebat Alida, sclipindu-i ochii. Uiţi că şi eu am fost femeie, înainte de a fi soţie şi mamă? Te va cicăli. Se va bosumfla şi se va plînge, îţi va spune că nu înseamnă nimic pentru tine. E chiar atît de rău? a chicotit ea.

– Nu, a spus Talis zîmbind, gîndind că totul pare minunat. Uneori Callie este prea sigură de el.

– Adevărul este că trebuie să-l conving pe soţul meu să îngăduie această căsătorie. Vezi, Talis, originea Callasandrei nu este ca a ta. Tatăl ei este o persoană pe care nu şi-o doreşte ca socru pentru fiul lui. Cînd mi-a vorbit despre căsătoria ta, era împotrivă. Vrea să o trimită pe Callasandra la tatăl ei... s-a oprit, fiindcă Talis a ţipat.

– Nu o puteţi izgoni pe Callie! Voi merge şi eu cu ea.

– Şi ce să faci? Să devii tăietor de lemne? a întrebat ea ascuţit.

O clipă, Talis a respirat adînc, amintindu-şi povestea despre un băiat şi o fată care au fugit, şi aproape au murit de foame – era tot o poveste inventată de Callie.

– Trebuie să ai încredere în mine... trebuie. Vreau

ceea ce vrei şi tu, şi ce este cel mai bine pentru tine. Îl voi convinge pe soţul meu; te voi recompensa pentru ajutorul tău. Dar trebuie să mă ajuţi în următorii doi ani.

– Da, voi face tot ce voi putea.

– Vreau să-mi faci un jurămînt pentru anumite lucruri.

Talis a făcut ochii mari auzind-o. Cavalerii făceau jurăminte sacre. Cavalerii jurau pentru doamnele care aveau nevoie de ei.

– Dă-mi *Biblia* de-acolo, a spus ea, ridicînd cu greutate braţul şi arătîndu-i o carte grea, legată în fildeş vechi.

Cînd a luat cartea în mîinile lui, ea i-a spus:

– Trebuie să juri că nu vei spune nimănui despre moartea mea apropiată.

– Jur.

– Acum, sărută *Biblia*.

El a făcu-o cu solmenitate şi cu o mare reverenţă.

– Jură că nu-i vei spune Callasandrei că ai cerut permisiunea să te căsătoreşti cu ea. Dacă te întreabă, îi vei spune că nu te-ai hotărît cu cine te vei căsători.

La acest jurămînt, Talis s-a codit, dar cînd Alida s-a încruntat, a jurat, şi a sărutа *Biblia*.

– Jură că va rămîne virgină, nu te vei atinge de ea pînă cînd nu veţi fi căsătoriţi.

Talis a făcut ochii mari.

– Nu te poţi gîndi să iei ceea ce nu-ţi aparţine, poţi? Ce s-ar întîmpla dacă ar rămîne însărcinată şi tu poţi cădea de pe cal şi poţi muri înainte de a te căsători cu ea? Ce ar deveni ea şi copilul tău? Nu te gîndeşti la ea? Sau poate te interesează doar poftele tale? Oare te-am judecat greşit, şi nu eşti decît un băiat, şi nu bărbatul care am crezut că eşti?

Talis ezita încă, dar după o clipă a sărutat *Biblia,* şi a jurat a treia oară.

Cînd a terminat, Alida l-a privit. Era aşa de serios şi

era clar că lua în serios tot ce făcuse.

– Trebuie să stai departe de ea... Oamenii vorbesc deja despre asta. Spun că nu este serioasă, şi că v-aţi văzut de multe ori.

– Nu este adevărat!

– Ştiu şi eu şi tu, dar cine poate opri oamenii să vorbească? L-a privit în ochi. Nu vorbesc de tine... ci de ea. Vorbele rele nu te vor atinge pe tine. Este un adevăr dureros, dar vorbele îţi vor ridica prestigiul ca bărbat, dar în acelaşi timp vor face ca ea să fie privită ca o femeie de proastă reputaţie... Alida a ridicat din sprînceană, privindu-l. Poate că nu-ţi pasă că oamenii vorbesc despre ea. La majoritatea bărbaţilor există acest sentiment.

– Eu nu sînt majoritatea bărbaţilor, a spus el rigid. Nu vreau să fie jignită din cauza mea. Voi avea grijă să nu dau ocazie la bîrfe.

– Eşti un băiat dulce. Acum am obosit şi vreau să mă odihnesc.

– Da, te voi lăsa acum, a spus repede şi plin de grijă pentru ea.

Puţin după plecarea lui Talis, Alida i-a spus Penellei să i-o trimită pe Callasandra.

Capitolul 30

Din momentul în care a văzut-o pe Callie, Alida a înţeles că fata nu va fi uşor de manipulat. Nu era ca Edith, pe care o putea minţi uşor cu promisiunea unui soţ şi o casă a ei. Această fată nu va face ceea ce i s-ar cere, doar fiindcă era vorba de onoare. Şi nici cuvîntul moarte, nu o va face să şovăie. Într-o anumită privinţă,

Alida a ştiut că era fata care-i semăna cel mai mult, dar nu dorea să recunoască. Ca orice persoană care încearcă să-şi aplice propriul ei plan, consideră pe oricine care îi stă în cale drept încăpățînat şi fără judecată.

Acum, privind-o pe Callie, a ştiut că va fi greu cu ea. Callie avea o privire hotărîtă, care o făcea pe Alida să înțeleagă că nu va fi uşor de convins.

– Vino... Stai jos şi mănîncă, a invitat-o amabil Alida.

Callie nici nu s-a aşezat, nici n-a mîncat. Cu o zi în urmă, Edith se dusese tremurînd la mama ei şi cînd s-a întors era cu totul alta. De atunci, a făcut tot posibilul să-i facă viața infernală lui Callie. Din grupul de femei inutile, Callie devenise ținta de ridicol şi hărțuială. Chiar în această dimineață, cu o jenă pe care nu o putea ascunde, Edith a informat-o pe Callie că i se dădea în grijă o grămadă de plante otrăvitoare, spunîndu-i că trebuie să îngrijească aceste plante deoarece lucrase la fermă.

Callie ştia prea bine că Edith nu era în stare să ia singură hotărîri. Pînă acum, Callie o compătimea pe femeia suferind de lipsa dragostei din partea tovarăşului ei de viață, şi de imposibilitatea de a avea tot ce-şi doreşte o femeie. Dar în ultimele două zile, Callie nu mai simțea milă.

– Ce vrei de la mine? a întrebat-o Callie, privind-o cu ochi aspri, şi stăpînindu-şi cu greu supărarea. Nu se îndoia, că femeia era cea care o instruise pe Edith cea fără de minte.

– Vai... vai... se pare că eşti supărată. Cum te poți supăra pe cineva care s-a purtat cu tine ca şi cu o fiică aici?

Era adevărat, s-a gîndit ea, căci John şi Alida îşi tratau fiicele ca şi cînd ar fi fost o colectivitatea bolnavă, de care se fereau.

– Ce vrei de la mine? a repetat Callie.

Alida a renunțat să se mai prefacă într-o persoană

binefăcătoare. Ştia că fata era fiica ei, dar ştia că trebuie să o sacrifice. Va renunța la fata asta pentru binele celorlalți. Şi în definitiv ce rău făcea? Tot ce avea de gînd să facă era să evite căsătoria acestor doi copii. Mai tîrziu, după ce va scăpa de Talis, îi va găsi fetei un băiat bun.

– Te faci de rîs alergînd după băiatul meu, şi nu pot îngădui.

Auzind ce spune, Callie a privit-o cu furie.

– Atunci voi părăsi casa voastră pentru totdeauna... dar în timp ce se îndrepta spre uşă, femeia a oprit-o cu următoarele cuvinte:

– Atunci vei pleca singură. Fiul meu va rămîne aici. Nu i se poate permite să-şi petreacă viața cu o fată care lucrează la fermă. Fiul meu va deveni cavaler, se va căsători cu o lady.

Auzind, Callie s-a întors, a privit-o cu ură, şi apoi s-a aşezat liniştită pe scaunul oferit de Alida. Callie ştia că tot ce spunea femeia era adevărat. Dacă îl voia pe Talis, trebuia să rămînă aici, şi să facă întocmai ce-i spunea ea.

– Ce trebuie să fac? a întrebat Callie încet.

– Să stai departe de fiul meu, a spus Alida simplu.

La aceste cuvinte, Callie a pălit. Cum ar putea să stea izolată de Talis? I-ar fi fost mai uşor dacă cineva i-ar fi cerut să nu mai respire.

– Hai, hai... nu mă privi de parcă aş fi un căpcăun. Ştiu că este prietenul tău din copilărie şi vă compătimesc pentru tot prin ce ați trecut, trăind într-o cocioabă... Trăind cu animalele şi cu oamenii aceia inculți...

– Nu spune nimic. Au fost buni cu noi, a răspuns Callie.

Era ceva în felul de a vorbi al fetei care a făcut-o pe Alida să tacă. Dacă nu ar fi fost atît de preocupată să-şi atingă scopul, şi-ar fi dat seama că are în față o versiune

mai tînără a propriei ei persoane. Aşa ar face şi Callie, cum făcea Allida, orice pentru cei pe care îi considera familia sa.

– Ce vrei de la mine? a repetat Callie.

– Nu prea mult... Vreau să stai departe de fiul meu.

– Şi în acest scop, m-ai trimis să îngrijesc plantele otrăvitoare?

– Plante otrăvitoare! Crezi că sînt o persoană atît de crudă... M-am gîndit că ţi-ar plăcea să lucrezi în grădină, fiindcă ţi-ai petrecut copilăria în aer liber.

Callie nu a mai spus nimic. Pentru nimic în lume nu i-ar spune acestei femei că se bucura să lucreze în grădină. Se va simţi bine să stea toată ziua la aer, la distanţă de regulile şi rigidele programe impuse femeilor nemăritate, în această casă apăsătoare. Se va bucura de libertatea de a visa cu ochii deschişi, şi de a inventa în cap poveşti. Dar cel mai important, era că va fi liberă să-l vadă pe Talis, de cîte ori va putea. Acum, îi va promite orice acestei femei, orice dorea să asculte, mai ales că nu-l va mai vedea niciodată pe Tallis. Dacă va fi nevoie, va jura că nu-l va mai vedea. Va face orice pentru a potoli femeia, apoi va face ce dorea ea, adică îl va vedea pe Talis.

Lady Alida a început să-i vorbească despre tot felul de lucruri, despre onoare, reputaţie şi cum să se apere, tot ce îşi închipuia că ar impresiona-o pe Callie. Trebuia să stea departe de Talis care are de învăţat arta de a fi cavaler, experienţa în viaţă, avea nevoie...

Callie nu s-a obosit prea mult să asculte. Învăţase să se prefacă, avînd aerul că ascultă, de atunci cînd Meg îi spunea ceva ce nu o interesa. Gîndul ei inventa o poveste, despre felul cum va veni Talis la ea în grădină. Vor fi doar ei doi, şi nimeni în jur. Da, îi plăcea sarcina să se îngrijească de grădină şi să fie singură.

Abia după un moment, şi-a dat seama că doamna

tăcuse. După felul cum o privea pe Callie, se vedea că Alida înţelesese că fiica ei nu o ascultase.

Alida a apucat-o dureros de bărbie.

– Nu ştii, că dacă vrei să prinzi un bărbat, trebuie să nu-l bagi în seamă? Dacă te ţii după el, nu te va dori niciodată!

Callie a zîmbit îngereşte.

– Lui Talis, îi place cum sînt... şi ce fac.

– Ah? Atunci de ce nu te cere de nevastă? Dacă te doreşte aşa de mult, de ce nu cere permisiunea să se însoare cu tine? Poate fiindcă te ştie prea bine cine eşti?

Alida a zîmbit cînd a văzut că găsise în sfîrşit ceva ce o durea pe fată. Deci, ceea ce o preocupa pe fată nu erau sentimentele ei pentru Talis, ci felul cum gîndea el despre ea.

Considerînd că-şi atinsese scopul, Alida a expediat-o brusc. După plecarea lui Callie, a chemat-o pe Penella.

– Fata asta, este o problemă... o neruşinată... a spus Alida.

Penella i-a aruncat o privire ascuţită, ca şi cînd ar fi spus, aşchia nu sare departe de copac.

– Trebuie să facem ceva cu ea. Nu vreau s-o văd fîţîindu-se în faţa băiatului meu. Nu vreau să se furişeze noaptea cu el, ca o tîrfă.

Penella şi-a oprit la jumătatea drumului mîna în care îşi ducea la gură o tartă cu cireşe. Lady Alida vorbea despre Talis ca şi cînd era într-adevăr fiul ei, iar fata asta încăpăţînată ar fi fost a altcuiva.

– Am să-i spun lui Abigali Frobisher, să-l trimită pe fiul său cel mic, a spus Alida.

La aceste cuvinte, Penella era gata să se înece. Băiatul lui Abigail Frobisher, era un băiat de optsprezece ani, care nu făcea altceva decît să creeze necazuri. Era un băiat frumuşel, fără pic de simţ al onoarei, lăsase servitoarele gravide încă de cînd avea paisprezece ani.

Cînd fusese ultima oară în vizită, o pipăise pe sîni pe Edith!

– Da, voi invita băiatul să stea la noi, şi îi voi da bani dacă o va ademeni...

Penella a terminat de mîncat tarta, fără să facă vreun comentariu la aceste planuri. Doamna nu voia ca Talis să se însoare cu Callie şi îşi lua toate măsurile. Bătrîna doică spusese că amîndoi copiii erau geloşi, iar fiul cel tînăr al doamnei Frobisher, era persoana cea mai indicată să provoace gelozia.

După părerea Penellei, lady Alida nu făcea decît să complice lucrurile mai mult decît era nevoie, ca să separe copiii. Exista şi altceva, ce femeia nu spunea. Dar Penellei nu-i păsa, nu era treaba ei, căci învăţase din experienţă că era mai bine să nu dea sfaturi.

– Du-te şi pregăteşte-mi lucrurile pentru călătoria pe care o voi face la Gilbert Rasher. Vom pleca mîine. Trebuie să mă apuc de treabă.

– Da, doamnă, a spus Penella, ascunzînd resturile de tartă în buzunar.

Capitolul 31

– Am făcut-o şi pe asta, a spus Alida tremurînd din tot corpul de oboseală, în timp ce Penella o dezbrăca şi o culca în pat. În ultimele săptămîni, şi în urma călătoriei obositoare, sănătatea Alidei se deteriorase mult. Cu numai două săptămîni în urmă scuipase doar puţin sînge, dar acum, scuipa cheaguri mari de sînge din plămîni. În timp ce sorbea băutura caldă pe care i-o dădea Penella,

s-a gîndit că a meritat osteneala. Şi-a concediat servitoarea, căci nu mai dorea s-o vadă, vrînd să rămînă singură, cu gîndurile şi amintirile ei.

Ca să ajungă la castelul vechi şi murdar pe care Gilbert Rasher îl numea casa lui, a trebuit să călătorească în condiţii grele zile întregi, împreună cu mica ei suită. A întîmpinat-o un om ros de ură şi dorinţă de răzbunare. Cînd i s-a spus că este soţia lui John Hadley, a fost greu să-l oprească din răcnete un timp îndelungat, pînă cînd a putut să-l facă să înţeleagă că amîndoi aveau acelaşi scop.

Stînd la o masă murdară şi avîndu-l în faţa ei, a simţit că leşină simţindu-i respiraţia împuţită de băutură. Cu greu l-a făcut să înţeleagă că încerca să-l ajute. După ce i-a spus că fiul său trăieşte şi că stă la ea, a fost nevoie de o oră de ţipete şi încercări să-l oprească să nu urce pe cal şi să meargă să-şi ia băiatul.

– Nu-ţi va fi de folos, a ţipat Alida. Nu ştie nimic. Nu ştie să se poarte în societate, şi nici cum să mănînce. Nu ştie să cînte nici să folosească lăuta.

Gilbert a privit-o ca pe o nebună.

– Ce înseamnă toate astea pentru un bărbat? Bărbatul nu are nevoie de nici unul din lucrurile astea, a răcnit la ea.

– La curtea regală, bărbatul are nevoie de ele, i-a răspuns ţipînd şi ea, considerîndu-l omul cel mai prost ce s-a născut vreodată.

Părea că de cînd s-a născut şi-a gîndit viaţa aşa şi nimeni şi nimic nu l-au convins să gîndească altfel.

– La curte!? a întrebat, ca şi cînd nu mai auzise de acel loc.

– Ascultă-mă, a spus ea, făcînd tot ce putea să se stăpînească, să nu-l numească aşa cum merita. Ai uitat că eşti rudă cu regina? Ştiu că este o rudenie îndepărtată, dar ea există. Cînd pe faţa lui de prost a văzut

că începe să înțeleagă, a continuat: Regina are cincizeci şi cinci de ani. Trebuie să-şi numească succesorul. Ştii că are un văr, care are pretenții la tron? Arabela Stuart, nepoata lui Bess de Hardwick... fata are acum zece ani, şi se vorbeşte că Bess o ține prizonieră, căutîndu-i un bărbat potrivit.

Alida s-a aplecat spre bătrînul cu părul murdar şi favoriții căruntı şi cu hainele pătate de mîncare.

– Bess vrea ca nepoata să se căsătorească cu un bărbat care ar putea fi rege...

– Rege?

Alida obosise de prostia bărbaților. Nu puteau înțelege cele mai simple lucruri? Respirînd, a încercat să se calmeze, dar avea de gînd să fie brutal de sinceră cu acest bărbat, care nu era obişnuit cu subtilitățile.

– Gilbert, ai zămislit băieți frumoşi, mari, inteligenți, admirabili, dar supuşi imoralității tale şi lipsei tale de disciplină, de educație, devenind animale ca şi tine. Tu iroseşti ceva ce ar putea avea valoare.

În timp ce Alida vorbea, el stătea privind-o ca pe ceva ce trebuia pus pe tavă, ca să i se servească. Nu spunea nimic, dar începînd în sfîrşit să înțeleagă, că venise la el cu un scop.

– Acest fiu a avut norocul să fie îndepărtat de tine, la naştere. Nu s-a exprimat chiar aşa, dar s-a gîndit că Talis avusese norocul să crească departe de el, dar şi de John.

L-a privit, apoi zîmbind, ştiind că deşi trecută, era încă o femeie frumoasă şi plăcută la vedere, a continuat:

– Ar trebui să vezi acest băiat: înalt, mîndru, foarte bun la învățătură, bun, politicos. Este o frumusețe în orice privință.

Auzind, Gilbert a ridicat din sprînceană, dar ca întotdeauna gîndind aiurea.

– Nu te mai uita aşa la mine. Nu umblu după băiat.

Dar există o femeie căreia îi plac foarte mult bărbații tineri.

A privit-o uimit, iar ea blestema ignoranța lui.

– Regina! Acum, un ginere al contelui de Leicester, un oarecare Jude Devereux, este la curte. Este un tînăr de douăzeci şi unu de ani şi am auzit că o vrăjeşte pe regină zi şi noapte.

– Tallis, fiul tău, este mai frumos ca Devereux, şi mai cuceritor. Mai mult, Talis nu are nici un cusur. Am auzit că acest Devereux este la fel de ambițios ca şi mama-sa.

Cum în ochii lui Gilbert, întunecați de beție, nu se observa nici o sclipire că ar înțelege, Alida a simplificat explicația.

– Şi tu şi eu avem în minte acelaşi gînd... vreau să dispară din viața mea. Nu vreau ca bărbatul meu să-i dea tot ce are şi ce i-am adus eu prin căsătorie unui băiat care nu este al meu.

În sfîrşit, ochii lui Gilbert s-au luminat.

– Să nu te gîndeşti că el va moşteni şi că îi vei lua totul, i-a spus Alida, ghicindu-i gîndul. După cum arăți, nu apuci să trăieşti pînă la sfîrşitul anului, în schimb bărbatul meu este plin de sănătate. Trebuie să laşi fiul tău la noi încă doi ani, apoi vei veni să-l iei. Pînă atunci, va fi pregătit pentru a merge la curte. Îi va plăcea mult reginei, iar tu îi vei cere să-l căsătorească foarte bine. Dacă aş fi în locul tău, aş cere o pe lady Arabella Stuart. Cine ştie? Cu rudenia ta cu tronul, şi a lui, cînd regina va muri, ar putea lăsa Anglia în mîinile lui.

– Îl voi lua chiar acum, îl voi face acum rege, a spus Gilbert ridicîndu-se.

– Nu, a țipat ea. Nu este pregătit, ți-am spus. Dacă crezi că-l poți urca pe cal şi duce la curte, este gata, dar călăritul nu este ceea ce-i place reginei. Înainte de a merge la curte, trebuie să învețe să se poarte în modul

cel mai rafinat, să cînte, să danseze, să curteze o femeie.

– Călăreşte bine? Poate să mînuiască lancea? Asta este ceea ce are nevoie, a îndrugat Gilbert.

– De asta are nevoie doar dacă va trăi lîngă tine. Va învăţa să terorizeze ţăranii. Dacă îl vei prezenta acum, în stadiul în care este, regina va rîde de tine, i-a spus ea răspicat, din nou.

Gilbert s-a aşezat din nou. Nu mai spusese la nimeni, dar suferise, cu mîndria rănită, fiindcă regina rîsese de el cînd îi spusese că mulţi oameni declaraseră că doreau moarte fiului său. Cu toată sălbăticia lui, Gilbert îşi iubea într-un fel băieţii şi acel băiat îi lipsea. Fusese un tovarăş minunat de beţie.

– Ce cîştigi din asta? a întrebat-o el.

– Fericirea soţului meu.

La răspunsul ei, Gilbert a rîs.

– Dacă nu-mi spui adevărul, nu voi face nimic din ce vrei tu.

Alida a lăsat să treacă puţin timp ca să respire, şi apoi s-a hotărît să-i spună adevărul.

– Poate că vreau să mă răzbun...

Gilbert Rasher era ultima persoană pe care şi-ar alege-o cineva drept confident, dar atunci, era cel mai bun. Nu se mira de nimic pe lume. Înţelegea şi îşi ierta toate viciile.

Alida ştia că nu-şi va pierde vremea compătimind-o.

– M-am măritat din dragoste. Nu mă interesau banii, dar îl iubeam. Eram foarte tînără, naivă şi am crezut că mă iubeşte şi el. Dar el nu mă iubea. Toată tinereţea mea am încercat să-l fac să mă iubească, dar el nu dorea decît să-i fac un fiu perfect. Nu am putut. Poate că nu m-ar fi iubit nici atunci, nu ştiu. Dar ştiu că am trăit o viaţă de infern, pentru că îl iubeam. Mi-am văzut fetele îmbătrînind nemăritate şi devenind fete bătrîne, sclifosite, pentru că nu a vrut să-şi dea banii pentru zestrea lor. Am trăit văzînd cum nu-l interesează nimic în jur, numai dorinţa sa prostească de a avea ceva ce el considera, singurul lucru ce-şi dorea... A continuat, privindu-l pe Gilbert. Acum, are un fiul scump, are băiatul pe care l-a dorit întotdeauna. Ar trebui să-l vezi pe Talis. Este visul devenit realitate, frumos, blînd, foarte, foarte bun, iar soţul meu îl divinizează...

S-a ridicat de pe scaun făcînd cîţiva paşi pe podeaua murdară, plină de resturi de mîncare de la sute de mese.

– Sînt pe moarte.. mai am de trăit, cel mult doi ani şi, pe patul de moarte, vreau să-mi fac bărbatul să sufere aşa cum m-a făcut el pe mine să sufăr. Vreau, ca singura fiinţă pe care a iubit-o să-i fie luată, aşa cum singurul lucru, iubirea, nu mi-a fost dată. După moartea mea, vreau să audă despre băiatul pe care a ajuns să-l iubească aşa de mult, să se vorbească ca despre minunatul fiu al lui Gilbert Rasher, şi nu al lui John Hadley... S-a întors spre el, şi a adăugat: Înţelegi? Mă folosesc de tine, ca armă a răzbunării mele.

Pe Gilbert nu-l deranja să fie folosit în acest scop, ce-l interesa pe el, era ce ar putea cîştiga din asta.

– Cîţi bani primesc pentru toate astea?

– Timp de doi ani, nu vei primi nimic. Dar, cînd vei veni după doi ani, bărbatul meu îţi va da tot ce doreşti, ca să păstreze băiatul.

– Şi băiatul va sta cu el? Ştiu eu felul acesta de copii. Va gîndi că Hadley ete tatăl lui. Se naşte un sentiment de loialitate între tată şi fiu.

Alida a zîmbit. Poate că Gilbert nu era atît de prost cum îl credea ea.

– Voi avea grijă de asta.

– Cum? a întrebat Gilbert, întinzîndu-i o cană cu vin.

Era un vin ieftin, aproape de nebăut, iar cana arăta ca şi cînd ar fi mîncat din ea cîinii, dar Gilbert era con-

vins că este foarte generos. La sosire, nu-i dăduse nici ei nici servitorilor ei decît cîte o bucată de pîine.

– Ce vei face ca să spulberi această loialitate?

– Băiatul vrea să se însoare cu una din fetele mele. Îți amintești... cea care am născut-o în noaptea cînd s-a născut şi Talis. Toți aceşti şaisprezece ani, au trăit la un loc, în casa doicii şi a bărbatului ei. Sînt ataşați unul altuia.

– Nu se poate căsători cu ea, a spus Gilbert, căci începuse deja să se creadă tatăl regelui Angliei. În sfîrşit, va putea să-şi pedepsească duşmanii.

Pe scurt, el va fi următorul rege. Va tăia capetele într-un ritm care va copleşi Londra.

– Nu, bineînțeles, el nu se poate căsători cu ea. Nu i se va permite, şi cînd va veni timpul, băiatul îl va părăsi repede pe John.

– Şi cum ai plănuit totul?

Învîrtind cana cu vin fără să vadă mîncarea lipită pe ea, Alida a continuat:

– Bărbatul meu crede că băiatul rămîne fiindcă vrea să devină un cavaler nobil şi pentru că îşi doreşte toate bogățiile pe care el i le poate oferi. Dar băiatul ăsta stă pentru fată. Este singurul lui scop de a face ceva. Este foarte simplu... îi voi lua acest scop. Deja i-am despărțit. Cu timpul, nici nu-şi vor aminti unul de celălalt.

Ea se gîndea că procedează cel mai bine. Chiar dacă nu ar mai fi şi alte motive, tot nu-i va permite fiicei ei să se mărite cu bărbatul iubit. Părinții Alidei fuseseră prea slabi şi îi făcuseră pe voie cînd plîngea şi se ruga s-o lase să se mărite cu John Haldey. Şi iată unde ajunsese. Dacă s-ar fi măritat cu alt bărbat, nu i-ar fi zdrobit sufletul, dacă ar fi fost împotriva ei.

– Am despărțit copiii şi le dau ocazia să mai vadă şi altă lume. Îi înconjor cu alte persoane. Fiindcă au crescut împreună, îşi închipuie că se iubesc. Asta doar fiindcă nu au mai văzut pe nimeni.

Pe Gilbert, nu-l interesa ce le făcea femeia la amîndoi, atîta vreme cît el va fi cel în cîştig.

– Trebuie să mi se dea ceva, în timp ce aştept, a spus el, iar Alida nu se putea stăpîni să-i admire egoismul prostesc.

Omul avea grijă doar de persoana lui şi nu uita niciodată, că singurul lucru important era ce dorea el.

– Vom face un contract, a spus ea, şi a început să-i ofere cît putea mai puțin.

În schimb, cînd el îi cerea luna şi stelele, era sigură că nu va reuşi să doarmă în noaptea aceea.

Capitolul 32

După două săptămîni... se gîndea Callie. Pentru alții erau doar zile, dar pentru ea era o viață. Unde era el? Ce făcea?

Ea ştia răspunsul. În ultimele săptămîni, s-a ascuns de multe ori în casă, şi a privit. Era întotdeauna înconjurat de un grup agitat de femei frumoase, împodobite cu bijuterii pe rochii şi în păr. Vîntul purta gîngureala lor şi exclamațiile de plăcere cînd încercau să-i dea lecții lui Talis.

Prima oară cînd îl văzuse împreună cu ele, pufnise în rîs. Lui Talis nu-i plăcea ca oamenii să se agite n jurul lui, ca şi atunci cînd Nigel, care voia să vadă ce face, se învîrtea în jurul lui.

Ea şi cu Talis, erau foarte mîndri de studiile lor şi se luau la întrecere să vadă care învăța mai bine. Dar Talis, cel pe care îl cunoştea ea, nu era acelaşi cu tînărul frumos, stînd la soare pe o bancă de piatră. Acest Talis,

nu putea face nimic corect.

– Mai arată-mi o dată cum să fac, îi spunea şi privea cu ochii mari la o fată pieptoasă, ca şi cînd nu mai văzuse pe cineva aşa de inteligent şi de drăguţ ca ea.

În cele cîteva minute, în care Callie, ascunsă, se uita la el, greşise în încercările de a atinge corect coardele lăutei. Nu putea cînta (deşi ea ştia că avea voce frumoasă) şi se arăta nelămurit de sfaturile pe care i le dădea fata cu şoldurile mari, referitor la îmbrăcăminte.

Callie habar nu avea de unde veneau toate fetele tinere. Unele erau surorile ei, altele erau doamne de onoare, dar majoritatea îi erau necunoscute. Părea că toate femeile drăguţe din ţară, fuseseră invitate să-l înconjoare pe Talis, şi să-i spună că era minunat.

Ceea ce nu mai ştia Callie era că Talis o văzuse cînd se ascunsese după colţ şi că incapacitatea lui se datora ei. Sincer, Talis găsise toate... în sfîrşit, aproape toate aceste femei, plictisitoare din cale-afară. În prima săptămînă fusese flatat, dar, acum, îi stăteau în drum, cerîndu-i la fiecare pas să le urce pe cal, arătîndu-i broderia la care lucrau, vrînd să-l înveţe franceza, şi cerîndu-i să le culeagă fructele de pe ramurile cele mai înalte, fiindcă era aşa de înalt. Philip şi James îl înghiontiseră cu coatele şi la început Talis făcuse haz, dar în ultimele zile s-a întors furios cu faţa spre ei, făcîndu-i să se depărteze de teamă.

Dar Callie... se gîndea el, Callie...

De cînd vorbise cu lady Alida, încercase să o evite. Credea că era mai bine pentru amîndoi, şi apoi, trebuia să înveţe să trăiască fără ea. Nu era el oare un bărbat? Era mai bine şi pentru ea să înveţe să se poarte ca alte femei.

Da, se gîndea el, era mai bine pentru amîndoi, decît să fie împreună în fiecare clipă a zilei. Dar în loc să-i fie mai uşor, cu fiecare zi care trecea, depărtarea de ea

devenea mai greu de suportat.

Cînd o văzuse că-l pîndea, înconjurat de toate idioatele care chicoteau, încercase ca un prost s-o facă geloasă. Spera că poate se va repezi în mijlocul lor şi le va împrăştia cu sabia.

Dar ea n-o făcuse. În schimb, îi întorsese spatele ca şi cînd nu ar mai fi vrut să-l mai vadă.

Mai tîrziu, voise să se ducă la ea, dar tatăl său îi ocupa fiecare clipă a zilei. În ziua aceea, privea pentru a mia oară la colina din spatele casei. Edith îi spusese de dorinţa lui Callie de a i se da în grijă o grădină şi acum îşi petrecea zilele singură, acolo sus.

Talis găsise ciudat acest lucru, fiindcă ştia de mult timp că prefera animalele. De ce nu ceruse să se ocupe de păsări, de păuni şi păunite?

Îndurerat, îi ducea lipsa, mai ales cînd ştia că face ceva de care el nu avea habar. Dar era mai bine, se gîndea el. Dacă nu o vedea, îşi putea ţine jurămîntul făcut Alidei, să nu se atingă de Callie, să nu o strîngă în braţe. N-ar fi putut s-o privească în ochi, fără să-i spună că muncea zilnic pentru a-şi atinge scopul să se căsătorească cu ea şi să-i dăruiască ei şi copiilor lor un loc minunat unde să trăiască. Îl va ierta că o neglijase, cînd va vedea palatul Penniman şi va afla că făcuse totul ca să i-l poată oferi.

– De ce nu dormi? l-a întrebat Philip pe Talis care îl deranja cu zvîrcolelile lui.

În timpul zilei avea cearcăne în jurul ochilor şi antrenamentul lui era din zi în zi mai slab. James îi spusese că i se părea că viaţa se scurge din Talis.

– Plînge şi mi se rupe inima de lacrimile ei, a spus Talis încet.

Philip nu mai auzise pe nimeni spunînd aşa ceva. Ca orice tînăr, era foarte interesat de sexul opus.

– Te... te culci cu ea?

– Nu! Nu este aşa, a spus Talis liniştindu-se.

– Atunci îi simţi lipsa? Ştiu, şi mie îmi lipseşte James cînd este plecat.

– Nu... a zis Talis, căutînd să-i explice ce simte pentru Callie. Iubesc mulţi oameni din viaţa mea, pe Meg şi pe Will, acum pe tine şi pe James, şi pe tatăl nostru. Iubesc mulţi oameni şi le simt lipsa cînd sînt plecaţi... Îmi este foarte dor de Meg şi de Will îmi lipsesc zilnic. Dar cu Callie... cu Callie este altceva. Nu pot spune că o iubesc, sau că-mi lipseşte. Este un sentiment mai adînc. Cînd nu este cu mine, mi se pare că îmi lipseşte o parte din mine... ca şi cînd mi s-a tăiat o parte din mine. Cînd lipseşte şi această jumătate, este ca o rană deschisă. Tot sîngele şi muşchii mei, şi chiar şi creierul meu se scurge prin această rană deschisă... Înţelegi aşa ceva?

Philip nu putea şi nici nu dorea să înţeleagă acest sentiment. Dacă asta înseamna dragoste, nu dorea să simtă aşa ceva, niciodată. În întuneric, a studiat profilul lui Talis, ochii lui, privirea lui care părea că este oarbă şi s-a întrebat din nou, dacă acest tînăr era în realitate fratele lui. Întorcîndu-se pe cealaltă parte, a adormit din nou.

A doua zi va fi din nou neîntreruptul antrenament la care îi supunea tatăl lor, şi cum Talis nu mai era în formă, Philip nu se mai putea odihni ziua pentru a putea evita nebunia tatălui. Dacă ar fi după el, i-ar da-o pe Callie şi totul ar intra în ordine. Talis era cu mult mai plăcut cînd ea era în apropiere şi-l privea. Chiar înainte de a adormi, Philip s-a rugat să nu se îndrăgostească niciodată.

– Aş putea să-ţi fac o supă bună, i-a spus Callie dulce tînărului care şedea lungit sub un copac, privind-o.

– Mmm? Şi ce vei pune în ea?

– Tot ce exista în grădina mea, a spus ea închizînd

şi deschizînd pleoapele.

Allen Frobisher a rîs, şi după rîsul lui se vedea că nu credea un cuvînt din ce-i spunea. Dacă i-ar da de băut ceva pregătit din ierburile grădinii ei, ar fi otrăvitor. Şi, bineînţeles, nici nu se gîndea să-i facă aşa ceva. Era sigur că îl adoră; ca toate femeile. Cum ar putea să nu-l iubească pe el, cu părul auriu, cu ochi albaştri, şi cu silueta lui înaltă şi elegantă. Dar uneori, simţea că fata cu chip anost nu-l plăcea, ceea ce i se părea lui imposibil, ba chiar ridicol.

– Nu trebuie să te duci pe undeva? l-a întrebat ea în timp ce săpa în jurul unor flori purpurii. Nu este vreo femeie nobilă pe care ai vrea s-o iei de nevastră?

O clipă, Allen s-a încruntat. Fata îi dădea de înţeles uneori că o plictisea. La urma urmei, dacă lady Alida nu l-ar plăti aşa de bine, ar părăsi-o şi nu ar mai trebui s-o vadă.

– Callie dragă, fetiţă proastă, cred că nu înţelegi cine sînt.

Callie a deschis gura să-i răspundă, ceva cam în sensul că nu este decît un copil răsfăţat, un nimic, dar deodată s-a ridicat şi a privit în zare, ferindu-şi ochii de soare cu mîna, pentru a privi la un om care se îndrepta spre ei.

Urmărindu-i privirea, Alien s-a uitat şi el, singura lui grijă fiind, dacă nu cumva omul care se apropia era băiatul acela înalt, Talis.

Cu două zile în urmă, călărea împreună cu ea şi Callie care pînă atunci nici nu se uitase la el, a devenit deodată cea mai exuberantă făptură pe care o văzuse vreodată. De sub boneta simplă, dăduse drumul unui torent de păr blond, încolăcindu-l în jurul lor, ca un inel de aur. Apoi, cu o voce mieroasă, a început să-i spună o poveste sîngeroasă, cu balauri şi sirene. Allen nu mai

fusese niciodată fascinat de o femeie, ca atunci.

În cîteva secunde, Callie devenise din fata spălăcită, o femeie seducătoare.

Vrăjit de schimbarea miraculoasă, Alien nu l-a observat pe tînărul înalt, stînd țeapăn pe un cal şi privind fioros la ei. Allen aflase despre fiul pierdut al lui John Hadley şi cum îl regăsise, dar, după el, Talis nu semăna deloc cu restul familiei Hadley.

Tînărul înalt călărea un cal nărăvaş şi părea că s-ar bucura să-i crape capul lui Alien. De fapt, cînd Talis l-a privit, Alien aproape că s-a înecat. Dacă nu ar fi simțit pe obraz mîngîierea părului blond al lui Callie, ar fi luat-o la fugă, coborînd colina.

Dar Talis n-a scos o vorbă, i-a aruncat o privire scurtă lui Callie şi şi-a întors calul.

De îndată ce a rămas singur cu fata, Allen a început să se poarte neruşinat cu ea, dar cînd a vrut s-o apuce de mîini ca s-o mîngîie, Callie i-a tras o palmă. În timp ce-şi freca obrazul (fata era puternică) şi-a ascuns din nou părul sub bonetă, iar expresia ei radioasă a devenit din nou plicticoasă, tristă.

În viața lui, nici o femeie nu-l intrigase atît de mult pe Allen. Părea că există două Callie; cea pe care o privea acum, castă, gravă, plicticoasă şi cea pe care o văzuse cu două zile în urmă pentru doar cîteva clipe, o Callie strălucitoare, pasionată şi radiind senzualitate.

Allen aşteptase două zile să reapară acea fată, dar se lăsa aşteptată şi începuse să se plictisească. Nu avea idee ce făcuse atunci ca să-i trezească simpatia, dar îi era lene să mai încerce. Era prea încrezut ca să-şi închipuie că senzualiatea ei se manifestase pentru negriciosul Talis şi nu pentru el.

Cînd omul care venea era destul de aproape, Allen a putut să vadă că era doar un țăran, un fermier, şi nu l-a

mai interesat. Nu-l mai intresa nici cînd Callie şi-a aruncat lopata şi a alergat cu brațele deschise spre el.

Lady Alida îi spusese că fata nu era de neam, deşi se vorbea că ar fi fata lui Gilbert Rasher. Faptul că se îmbrățişa cu țăranul dovedea originea ei.

Cînd Callie s-a întors, ținîndu-l pe bătrîn de braț, Alien s-a simțit ofensat de felul cum fermierul i-a spus să-i lase singuri, dar s-a supus. Cu toate că era îmbrăcat modest, Will Watkins avea o prestanță care făcea să fie ascultat. Cu manifestări teatrale, în care arăta că oricum el avea de gînd să plece, Allen s-a urcat pe cal şi a coborît colina. După ce s-au aşezat comod la umbra unui copac, Will i-a spus:

– Acum vreau să ştiu totul, absolut totul.

Will nu a fost deloc surprins cînd Callie şi-a pus brațele pe gîtul lui şi a început să plîngă. Nu mai văzuse niciodată atîta nefericire pe fața fetei. Un singur lucru pe lume o putea face pe Callie nefericită – lipsa lui Talis.

– Unde este? a întrebat Will, neavînd nevoie să-i pronunțe numele.

– Cu femei... a țipat Callie ştergîndu-şi ochii. Talis îşi petrece toată ziua cu femei frumoase, femei cu trupuri care... care... s-a privit în jos, la pieptul ei. Nu face nimic, doar le vorbeşte, le cîntă, şi le spune vorbe dulci. Toate sînt grămadă pe el. El se ocupă de ele, le urcă pe cai, le atinge, le sărută. Face dragoste cu ele zi şi noapte. Nu se opreşte, se...

Will a zîmbit.

– Toată ziua şi toată noaptea? Talis? Şi cînd doarme cele douăsprezece ore pe zi?

Callie nu a zîmbit.

– Nu mai este Talis pe care îl cunoaştem noi. Este... este un animal. Nu mai este om. L-ai urî dacă l-ai vedea cum.

– Da, sînt sigur. Spune-mi, cine era tînărul bărbat care şedea întins sub copac, şi te privea? Şi ce faci cu astea?

Will a arătat cu mîna grădina otrăvitoare, manifestîndu-şi scîrba pentru plantele otrăvitoare.

– El nu este nimeni... Allen Frobisher... şi Callie a făcut un gest dezgustată. Talis le minte pe femei, le spune că nu poate cînta, deşi poate. Îi place să le aibă în jur şi ele să-i dea atenţie. Ştiu că poate face orice, dar cînd ele sînt în apropierea lui, pretinde că nu poate face nimic. Mă înfurie. Ar...

– Cine este Allen Frobisher? a insistat Will.

– Nu ştiu. Vine aici... cred că l-a trimis lady Alida. Nu-mi place femeia asta. Cred că face planuri în legătură cu Talis, care acum nu ar înţelege chiar dacă însuşi diavolul s-ar folosi de el. Bineînţeles, că diavolul ia chipul unei femei, Talis ar fi de acord cu planul ei. Şi-ar vinde sufletul să aibă o femeie lîngă el. Ar...

– Callie, încearcă să te gîndeşti la altceva, decît la numeroasele femei ale lui Talis, şi spune-mi...

– Numeroase! Are mii de femei. Pămîntul n-ar putea cuprinde atîtea femei. Dorea să devină cavaler... dar acum nu doreşte decît să se ţină de femei. Şi cîinii sînt mai decenţi. El este...

– Te-a văzut cu Allen Frobisher?

– Talis este un şarpe dezgustător... cînd a auzit în sfîrşit întrebarea lui Will, a zîmbit. Da, ne-a văzut. Lui Allen îi place părul meu şi cum povestesc, a spus ea cu un chicotit răutăcios.

Will şi-a trecut palma peste ochi şi a scuturat din cap.

– Callie, ştii că acest Allen Frobisher este un tînăr foarte frumos?

Callie l-a privit ca şi cînd ar fi crezut că şi-a pierdut minţile.

– Are părul alb, i-a spus ea, ca şi cum Will ar fi fost orb. Are ochi albaştri şi pielea de culoarea pîinii crude. Şi are nişte picioare subţiri ca de pui de găină... Începuse să se apropie de obrazul lui Will, vorbind încet şi intenţionat, ca şi cînd el nu putea înţelege cele mai simple lucruri. Allen Frobisher este scund...

– Vrei să spui că nu seamănă cu Talis, nu este înalt ca Talis, şi de aceea nu poate fi frumos?

– N-am spus asta. Sînt sigură că există mulţi bărbaţi frumoşi în lume, a spus ea cu mîndrie.

Lui Will începuse să-i strălucească ochii.

– În ultimele luni cred că ai văzut mulţi bărbaţi. Care dintre ei ţi s-a părut mai frumos?

– Mulţi dintre ei erau frumoşi, mulţi... a recunoscut ea serioasă.

– Aştept să-mi spui un nume. Măcar despre unul dintre ei... crezi că era cel puţin pe jumătate de frumos şi de prinţ, ca iubitul tău Talis?

– Nu este prinţ, şi nici nu este al meu, a răspuns Calllie privind în altă parte. Apoi, deodată, s-a întors spre el şi aruncîndu-se la pieptul lui, a început să plîngă.

– Nu este nimeni pe pămînt frumos ca Talis. Nici unul... Este mai frumos decît soarele şi decît luna, dar m-a uitat. Nu are nevoie de mine şi nu mă doreşte. Se gîndeşte numai la alte femei.

– Doarme noaptea?

– Nu. Plînsul meu îl ţine treaz. Nu vreau să-l las să doarmă. Sper că nu-l voi lăsa niciodată să doarmă. Sper să-l fac să sufere, să fie nefericit.

Will a bătut-o consolator pe spate, fără să spună nici un cuvînt. Ea şi Talis crescuseră atît de izolaţi, încît nu ştiau că vorbeau şi gîndeau în mod ciudat. Callie nu-şi închipuia că existau şi alţi oameni care nu aveau în minte, aşa cum spunea ea, decît unde era o anumită

persoană şi ce făcea.

Cînd erau mici, de cîteva ori, Talis nu se întorsese acasă pînă la lăsarea întunericului. Meg era înnebunită, dar au văzut curînd că numai atunci cînd Callie era tristă, era cazul să fie îngrijorați. Prima dată cînd Talis se pierduse, Will a rugat-o pe Callie să-l caute.

– Va veni acasă, a spus ea calm. În minte, ştiu că este bine.

După aceasta, devenise o obişnuință să-i întrebe pe copii ce ştiau unul despre celălalt, doar în mintea lor. Acum, cînd Callie spunea că Talis nu putea dormi noaptea din cauza lacrimilor ei, Will a ştiut că era adevărat.

Dar ce nu părea a înțelege Callie, era că dacă legătura lor era atît de puternică încît îl putea ține treaz noaptea cu plînsul ei, nu era nici un pericol ca Talis să se îndrăgostească de o altă femeie.

– Hai, Callie, nu mai plînge, i-a spus Will îndepărtînd-o. Vreau să ştiu tot ce se petrece... Şi nu vrei să întrebi ce mai face Meg? Ai uitat-o pe Meg? V-a trimis ție şi lui Talis, caise uscate.

– El nu le merită. Eu îi voi face o plăcintă din astea... şi arătă spre plantele otrăvitoare.

Amintindu-şi de plantele otrăvitoare, Will s-a încruntat. De ce îi dăduseră fetei o grădină ca asta, să se ocupe de ea? De ce era singură cu tînărul acela?

– Cînd bătrînii dorm şi se odihnesc, tu trebuie să fii singură, i-a spus Will, înainte să-i vorbească despre părintele Keris. Trebuie să-mi spui totul.

Abia după cîteva ore, a putut Will afla întreaga poveste de la Callie, căci, deşi în mod obişnuit Callie era o povestitoare excelentă, cînd era vorba de Tallis, devenea aproape incoerentă. Nu mai putea spune decît cîteva fraze privind viața lor de cînd veniseră la castelul Hadley, ca apoi să revină la perfidia lui Talis. Cum alerga

după toate femeile din jurul moşiei, şi cum nu mai ținea la ea.

Din toată vorbăria, Will a înțeles singurătatea şi golul care o înconjura. Dacă l-ar avea pe Talis, Callie îşi putea manifesta interesul pentru poveşti, pentru animale sau pentru alte persoane. Fără Talis, nu o mai interesa nimic. Fără el, nu mai avea cui să spună poveştile ei, nu mai avea pe cine să facă să rîdă, şi căruia să i se dăruiască.

– Şi ce părerea are Talis despre asta, a strigat Will, după care a urmat o altă tiradă despre nepăsarea lui. El este fericit aici?

În timpul acesta, împărțeau o plăcintă cu carne pe care Callie o primise pentru dejun. Faptul că nu era chemată la masă în casă, ca să stea la masă cu ceilalți i-a fost de-ajuns lui Will să înțeleagă că nu mergea ceva bine deloc.

– Nu, Talis nu este fericit, a răspuns Callie după o clipă de gîndire.

– Ah.. cum ar putea să nu fie, cînd are în jurul lui toate femeile. La vîrsta lui, pe mine m-ar fi făcut fericit.

– Nu este fericit, a țipat Callie. Lui nu-i plac. El mă vrea pe mine... asta ştiu. Şi-a ascuns fața cu mîinile şi a început din nou să plîngă. De ce nu vine să mă vadă? Sînt aici toată ziua, şi omul despre care crede că este tatăl lui îi dă voie să facă orice. Atunci de ce nu vine la mine? Mi-a spus că dacă nu putem să fim împreună aici, ne vom întoarce la fermă. Dar a mințit... de ce?

– Nu ştiu draga mea... i-a spus Will luînd-o în brațe pentru a nu observa tristețea de pe fața lui, auzind că Talis mințise. Dar, voi încerca să aflu. I-a mîngîiat părul, încercînd s-o consoleze. Ce ai dori să ai de la Talis? Ți-ar plăcea să-i cumpere o casă frumoasă ca asta de aici? şi i-a arătat cu degetul castelul Hadley.

Callie nu a simțit invidia din glasul lui, invidia că alt om putea oferi copiilor ceea ce nu putea el. Dacă nu ar fi fost Meg, nu ar fi ajuns să învețe nici să scrie, nici să citească.

– Nu, nu vreau o casă, vreau... vreau să nu-i fie ruşine cu mine, a răspuns Callie ştergîndu-şi lacrimile cu dosul palmei.

– Ruşine cu tine, Callie? Cum poți spune aşa ceva despre Talis? Niciodată n-a dorit să se despartă de tine.

– Da, dar asta era cînd nu avea pe altcineva. Acum, că poate alege între toate femeile frumoase, nu mai vrea să mă vadă. Tatăl lui este bogatul John Hadley, iar eu, sînt fata acelui om îngrozitor, Gilbert Rasher. Se spun poveşti oribile despre el! Talis nu vrea să fie văzut cu una ca mine. Eu sînt fata cu otrava...

Will nu mai ştia ce să spună ca s-o liniştească. El ştia foarte bine, că lui Talis nu-i era ruşine cu ea, dar mai ştia că se putea întîmpla o nenorocire, dacă ei doi erau despărțiți. Poate că aşa se obişnuia în casele bogătaşilor... nu ştia.

– Hai vino... gîndeşte-te, ce ai vrea de la Talis?

– Nimic. Nu vreau nimic de la el.

– Nu face pe mîndra cu mine, ştiu ce simți pentru el. Spune-mi o poveste despre ce ai vrea de la Talis.

Cînd l-a privit, era foarte serioasă.

– Talis îşi închipuie că sînt proprietatea lui. Gîndeşte că sînt a lui şi nu trebuie să facă nimic pentru a mă cîştiga. Ai înțeles? Nu s-a luptat pentru mine!

Da. Will înțelegea că pentru o femeie, era foarte important să fie curtată. Şi era adevărat că Talis nu o curtase niciodată. Uneori, părea că se născuseră căsătoriți.

– Vreau ca Tallis să spună la toată lumea, că pe mine mă iubeşte cel mai mult. Mi-ar plăcea să strige de pe acoperiş că sînt a lui şi că nu vrea pe nimeni altcineva decît pe mine.

Ascultînd-o, Will a rîs. Nu şi-l putea imagina pe mîndrul Talis urcîndu-se pe acoperiş ca un cocoş, strigînd că o iubeşte pe Callie. La Talis, ideea de iubire era să-i permită lui Callie să-i servească o prăjitură la umbra unui copac. Pînă acum, Callie se mulțumise cu atît.

– Ceri prea mult, dar voi vedea ce pot să fac, i-a spus el, iar în glasul lui nu se simțea că ar exista vreo speranță.

Capitolul 33

– Bătrîn băgăreț, bodogănea John, aruncînd obiectele de pe masă. Am pus să-l scoată de pe pămîntul meu! Am dat ordin să i se interzică să se mai întoarcă! Dacă se întoarce, îl voi spînzura!

Hugh, ştia că nu mai trebuie să mai comenteze. John era furios, fiindcă iubitul lui Talis se făcuse ieri bucățele la vederea bătrînului gîrbovit, îmbrăcat simplu ca un fermier. În mijlocul exercițiului de călărie, Talis sărise de pe cal şi alergase spre bătrîn îmbrățişîndu-l, ca şi cînd ar fi avut doar trei ani.

John, care mai mult ca orice pe lume dorea dragostea lui Talis, se înecase de gelozie. Îl chemase imediat la el vrînd să-l certe, dar Talis părea că nici nu-l auzise, sărutîndu-l de mai multe ori pe bătrîn pe obraz. Acesta îi atrăsese atenția lui Talis că este chemat.

Spre tristețea lui John, Talis i-l prezentase acestuia ca şi cînd omul era un vizitator regal. John se înroşise de furie şi îi ordonase să revină la exercițiu.

– Dar trebuie să am grijă de tatăl meu, a spus calm Talis. A făcut un drum lung ca să mă vadă şi este obosit şi flămînd.

– Eu sînt tatăl tău, a strigat John.

– Da, sire... nu voiam să...

– Continuă-ţi exerciţiul, eu voi aştepta, a spus Will.

– Nu, a spus Talis ferm, un cavaler trebuie să aibă grijă de cei pe care îi iubeşte. Scuză-mă sire... i-a spus lui John, mă voi duce cu ta... Mă voi ocupa de oaspete... şi, cu asta, Talis s-a îndepărtat, ţinînd braţul protector şi afectuos în jurul umerilor laţi ai bătrînului.

John i-a privit plecînd, atît de furios încît Hugh se temuse pentru viaţa lui. Fiindcă Talis nu se întorsese după-amiază, John a pornit în căutarea lui, şi l-a găsit tupilat în grădină cu bătrînul, cu capetele apropiate şi vorbind cum nu vorbise niciodată cu el.

– Eu sînt tatăl lui, răcnea John la Hugh. Nu ştie asta? Nu înţelege că trebuie să vină la mine cînd are probleme?

Hugh îşi curăţa un măr, cu un cuţit de argint. John Hadley era ultimul om la care să vină cineva să-şi spună păsul. John avea concepţia de viaţă a unui măcelar, faţă de scheletul unui bou.

– Băiatului îi lipseşte fata, a spus în sfîrşit Hugh.

– Ce fată? De ce toată lumea vorbeşte de Talis şi de o fată? Tu şi nevasta mea vedeţi poate ceva ce nimeni nu vede?

La numele Alidei, Hugh s-a tăiat la deget. Nu-i plăcea femeia; o găsea rece, fără inimă. Poate că nu fusese întotdeauna aşa, dar aşa era acum. Nu se îndoia că dacă se cocea ceva, cauza ea. Hugh mai vedea că John minte. Se întîmpla ceva mai mult decît spunea lumea.

De fapt, în ultimul timp, casa părea plină de secrete. Lady Alida a călărit cu mare viteză, Dumnezeu ştie

unde, iar mica şi neînsemnata Edith se purta deodată ca şi cînd ar fi cunoscut un secret care putea răsturna lumea.

Şi biata fată, Callie, îndepărtată ca să îngrijească o grădină de plante otrăvitoare şi să-l suporte pe cocoşul acela prost, pe Allen Frobisher.

Dar ce era mai rău, era cu Talis. Hugh se gîndi la cele cîteva luni în urmă cînd îl văzuse prima oară pe Talis, în ziua cînd băiatul îi salvase viaţa lui John. În ziua aceea, cînd Talis aruncase fata în aer şi o prinsese, Hugh ştia că nu mai văzuse ceva mai instinctiv şi mai nevinovat, ca mişcările bine coordonate ale celor doi. Se mişcaseră ca şi cînd ar fi fost o singură fiinţă. În ziua aceea, Talis a fost strălucit. Hugh nu mai văzuse un tînăr care să stea mai drept şi mai mîndru decît Talis. Cînd John a declarat că băiatul este fiul lui, Hugh dorise să se lupte pentru această onoare. Talis era fiul pe care orice bărbat ar fi dorit să-l aibă.

Dar acum, după cîteva luni, Talis slăbise, avea ochii obosiţi de nesomn, şi părea că îi dispăruse energia. Mînca puţin şi din cele ce spunea Philip dormea şi mai puţin. Dacă ar fi fost alt băiat, Hugh s-ar fi gîndit că este îndrăgostit, dar ce îl rodea pe Talis, era mai mult decît dragostea.

De dimineaţă, nebun de gelozie, John îl gonise pe bătrînul fermier care îl crescuse pe Talis. John nu suporta ca un om să fie iubit de Talis, să primească poate ceva ce el nu avea. Talis era întotdeauna respectuos cu John, dar nu-l îmbrăţişa, şi nici nu-i săruta obrazul.

Îi trebuiseră trei ore de călărie lui Hugh, ca să-l găsească pe bătrînul care mîna o căruţă grea de ţară, încărcată cu saci de grăunţe. Chiar după ce l-a găsit, i-a mai trebuit un timp ca să-l convingă pe bătrîn că voia numai binele lui Talis.

Bătrînul Will Watkins, i-a spus că Talis era foarte

nefericit, mai ales fiindcă nu putea fi alături de Callie. Dar Talis nu-i mărturisise lui Will de ce nu putea să fie cu Callie.

– Este vorba de nişte jurăminte, atît a spus. Apoi, vorbind mai încet şi cu o figură furioasă, a adăugat: Jurăminte făcute mai mult ei, dacă mă întrebi.

Deşi Will nu i-a spus cine era ea, Hugh a înţeles.

Întorcîndu-se la castelul Hadley, Hugh se întreba de ce Alida se amesteca în dragostea tinerilor. Ce o deranja pe ea, dacă doi copii scumpi, ca Talis şi Callie se uneau? Păstra atîta amărăciune pentru viaţa ei lipsită de iubire încît nu putea vedea pe alţii fericiţi?

Acum, asista la ţipetele şi gelozia lui John, fiindcă băiatul îl iubea pe omul care îl crescuse, mai mult decît John, pe care îl cunoscuse doar de cîteva săptămîni. Vrînd să pară indiferent, Hugh a spus:

– Cred că băiatul este îndrăgostit. Poate ar trebui să-i dai voie să se căsătorească.

Hugh se prefăcea că nu-l priveşte, dar îl pîndea. Avea multe îndoieli asupra naşterii lui Callie şi a lui Talis.

– Nu, nu pot... vreau să spun, că mi se pare prea tînăr pentru însurătoare. Şi fata nu este potrivită pentru el...

Sau poate, s-a gîndit Hugh, îţi este teamă că adevăratul tată va veni să-l ceară, şi va trebui să plăteşti ca să-l păstrezi. Nu era de mirare că Talis îl săruta pe bătrîn şi nu pe John, care nu se putea hotărî dacă iubeşte mai mult banii sau fiinţa.

Dar Hugh avea totuşi ceva comun cu John; amîndoi urau femeile şirete şi intrigante. Hugh nu avea idee ce urmărea Alida, dar era sigur că făcea ceva ce nu ar fi trebuit să facă.

– Cred că cineva i-a spus lui Talis că este dezonorant să stea prea mult cu fata. Crede că-şi va pierde locul pe care îl ocupă în viaţa ta, dacă vorbeşte cu ea.

– Cum poate gîndi aşa? Nu-mi pasă dacă lasă fata însărcinată. Ce contează pentru mine dacă este, dacă...

– Fericit? l-a întrebat Hugh, ştiind că John urăşte sentimentul, şi că nu-l interesase niciodată fericirea sau nefericirea cuiva, în afară de a lui. Dar părea că viaţa în casa asta mare, mergea mai bine cînd Talis era fericit.

– Voi da ordine ca fata să stea lîngă el, şi să-l privească toată ziua dacă vrea.

Ceea ce dorea el, era să-l aibă pe fiul său lîngă el şi să nu piardă bani.

– Cred că răspunsul nu este o fată supărată, morocănoasă, care să-l privească de la distanţă.

– Nu va îndrăzni. Îi voi tăia capul!

„Şi cu asta ai rezolvat totul", s-a gîndit ironic Hugh.

– Cineva, foarte şiret, l-a făcut pe Talis să creadă că nu trebuie să se apropie prea mult de fată, dar eu sper, sire, că dumneata eşti mult mai inteligent.

– Da... bineînţeles, şi John l-a privit iscoditor pe Hugh.

Petrecuseră mult timp împreună şi lui John nu-i plăcea să facă pe ghicitorul ca să afle ce avea Hugh în cap.

– Spune-i lui Talis că frumuseţea fetei provoacă gelozie printre tineri, şi că fata trebuie protejată, deci vrei ca Talis s-o facă.

Singura reacţie a lui John, a fost să-l privească chiorîş.

– Frumuseţe? Fata este la fel de albă ca burta unui peşte. Nu este nici pe jumătate de cum sînt celelalte fete ale mele... adică... jumătate din fetele de pe aici.

Hugh s-a abţinut să nu surîdă, fiindcă aflase răspunsul la multe întrebări. Talis nu era băiatul lui John, cum bănuia.

– Talis nu ştie că fata nu este frumoasă. Pentru el este splendidă.

– Are să rîdă de mine dacă îi voi spune aşa ceva, o

să mă fac de rîs.

– Nu, băiatul n-o să rîdă de tine, îți voi da cel mai bun cal dacă greşesc...

Ochii lui Hugh au strălucit. Era vorba de un armăsar pe care îl cumpărase de doi ani şi pe care John îl dorise întotdeauna.

– Punem rămăşag... a spus John şiret.

– Şi ce primesc eu dacă cîştig, a întrebat Hugh făcînd cu ochiul, dar cînd John a ridicat din sprînceană, Hugh a dat înapoi. Pentru mine este un privilegiu să te servesc.

Terminînd ce avea de spus, a plecat, gîndindu-se de ce John Hadley nu era cinstit şi nici nu iubea pe nimeni.

Capitolul 34

– Nu, îți mulțumesc, i-a spus Callie lui Talis, cu tot disprețul pe care-l putea manifesta. Aş prefera să merg cu Allen.

Toți trei erau la un bîlci în sat. Străzile, care de obicei erau liniştite, acum erau pline de negustori şi acrobați ca şi de strigătele vînzătorilor ambulanți. Peste tot erau oameni de toate felurile, bogați şi săraci.

– Trebuie să te protejez, i-a spus Talis, cu spinarea mai bătoasă decît un copac. Lordul John, mi-a spus că trebuie să te protejez.

– Să mă protejezi? De ce? s-a repezit Callie la el. Să mă aperi de băieți nedoriți de tine?

La acest afront, Allen a devenit mai bătos, ca să pară mai înalt. Era cu cel puțin doi ani mai în vîrstă decît Talis, şi, bineînțeles, avea mai multă experiență cu femeile decît tînărul Talis.

– Hai, Callasandra, a spus el luînd-o de braț.

– Nu te adresa ei aşa, a spus Talis împingîndu-i brațul lui Allen departe de ea. De fapt, nu te adresa ei deloc. Callie, trebuie să vii cu mine.

Privind în sus spre Talis, ea i s-a adresat serioasă.

– Nu trebuie să vin cu tine, nici acum şi nici altădată. Vino, Alien, să mergem.

Simțind că a cîştigat şi fără îndoială bazîndu-se pe frumusețea sa, Allen a luat-o din nou de braț pe Callie.

– Dă-i drumul, a spus aproape țipînd Talis, încît lumea din jur s-a întors să-i privească.

Callie s-a mişcat în aşa fel încît Talis să nu-i poată atinge brațul lui Alien, dar s-a tras înapoi, în timp ce tinerii se confruntau.

– Nu sînt proprietatea ta. Nu eşti nici tatăl nici fratele meu. De fapt, tu nu eşti nimic pentru mine, nimic. Nu ai dreptul să-mi spui ce să fac. Acum pleacă de aici şi lasă-ne.

Rotindu-şi fustele, l-a luat de braț pe Allen şi a început să se depărteze de Talis.

Mult timp, Talis, nemişcat a privit spre ei, dar fierbînd de furie. „Cum îndrăzneşte... " se gîndea el. Cum putea să se poarte aşa cu el, după ce trecuse prin atîtea ca să fie împreună? Făcuse tot ce îi ceruse lady Alida, să se poarte bine cu o grămadă de fete zgomotoase şi fără minte, care nu-l lăsau să se antreneze, nici să învețe, dar care îi cereau să facă mereu ceva pentru ele. Una din ele spusese „acul ăsta este prea greu", făcîndu-i ochi dulci ca să-l ademenească.

Talis tînjea după zilele cînd fuseseră împreună şi cînd nu era obligat să fie politicios. Cu Callie, putea să tacă sau să vorbească ore în şir dacă dorea. Şi ce era şi mai minunat, nu trebuia să o aştepte, s-o dirijeze, să care lucruri pentru ea, să facă o grămadă de alte lucruri

stupide pe care aceste păunițe proaste păreau că le doresc din partea lui.

Ce ar trebui să facă acum, s-a gîndit el, să nu se supună ordinelor lordului John şi să o lase în pace? Dacă bărbaţii se făceau de rîs din cauza... ei, nu aveau decît, fiindcă după părerea lui, ea era ce mai frumoasă fiinţă din lume şi asta nu era problema lui. N-are decît să se lase în grija băiatului cu faţa albă şi umeri înguşti, de care se agăţase. Dar deşi gîndea aşa, s-a luat după ei.

– Ah, Allen, ce inteligent eşti... îi spunea Callie dîndu-şi capul pe spate şi rîzînd, lăsîndu-şi părul să i se prindă în cordon.

– Îmi dai voie... a spus Allen, repezindu-se să-i elibereze buclele de păr.

Dar Talis se grăbise să ajungă înaintea lui, ţinînd în mînă pumnalul ca şi cînd ar fi vrut să-i reteze mîna, dacă atingea părul ei.

Callie, care ştia ce-i trece prin minte, s-a repezit la el.

– Dacă îndrăzneşti să-mi atingi părul, are să-ţi pară rău.

– De ce umbli cu capul descoperit? De ce nu-l bagi sub bonetă?

– Ce-ţi pasă dacă îmi văd şi alţi bărbaţi părul? i-a spus ea zîmbind.

– Se agaţă de orice şi nu este plăcut. Este de mirare că păsările nu şi-au făcut cuib în el.

Talis găsea că gluma lui era foarte reuşită, dar după faţa înroşită a fetei, nu mai credea în inteligenţa glumei.

– Lui Allen îi place părul meu, s-a răstit ea la el. De fapt, părul meu place la toţi bărbaţii... le place foarte mult...

– N-am spus că nu-mi place părul tău, a spus el clipind din ochi mirat.

Ce se întîmpla cu ea? Toată viaţa a tachinat-o... şi acum de ce se schimbase?

– Pleacă, i-a ordonat ea. Nu înţelegi că nu vreau să te ţii după mine? Du-te şi găseşte-ţi o altă femeie s-o sîcîi.

Turbat de furie, Talis a privit-o depărtîndu-se. Făcuse tot posibilul să fie cu ea, era însăşi existenţa lui, dar acum părea că nu doreşte altceva decît acest băiat slab şi necopt. Hotărît, a continuat să meargă în urma lor, şi cînd au ajuns la tejgheaua cu prăjituri cu fructe, s-a aplecat peste galantar privind în faţă, ca şi cînd ar fi fost acolo din întîmplare.

– Da, Allen, aş vrea o plăcintă cu mere, a spus ea aşa de tare încît să fie auzită de la distanţă. Sînt prăjiturile mele favorite. Îţi mulţumesc mult. Eşti un bărbat bun şi preocupat de felul cum să te porţi cu o femeie.

Allen se înroşise auzind laudele ei, şi i-a întins negustorului o monedă ca să plătească două bucăţi de plăcintă cu mere. Talis însă, l-a oprit cu mîna sa mare.

– Îi plac mai mult prăjiturile cu piersici. Plăcinta cu mere o găseşte anostă şi îi place doar dacă are înăuntru multă scorţişoară... şi după miros, astea nu par să aibă. Dacă vrei să-i faci plăcere, cumpără-i o plăcintă cu piersici sau cu caise. Dar să nu-i oferi una cu mure, fiindcă îi intră seminţele în dinţi, şi cum este foarte neatentă îşi va păta rochia cu zeama neagră. Pe scurt, dă-i mai bine una cu piersici.

– Ah... a bîiguit Allen.

Callie l-a privit fioros pe Talis, care însă nu se uita la ea.

– M-am răzgîndit. Nu mai vreau nici o prăjitură. Hai, Allen, să vedem acrobaţii.

– Este aici un urs pe care îl asmut cîinii. Poate că ţi-ar plăcea să vezi cum muşcă cîinii din urs. Este foarte excitant... i-a propus Allen.

– Nu-i place aşa ceva, a spus Talis privind peste capul lui Alien, ca să arate că era mult mai înalt.

– Mi-ar plăcea, a spus Callie printre dinți. M-am schimbat în atîtea luni de cînd nu te-am văzut... A accentuat pe cuvinte, de parcă proveneau din gărdina otrăvită.

– De asta ești supărată? Faptul că nu ți-am făcut o vizită? Dar am fost foarte ocupat în ultimul timp. Știi că trebuia să mă ocup de doamne, de cusutul lor, și cîte altele, ceea ce mi-a luat mult timp. Sper să mă ierți...

Callie a încercat să-și stăpînească supărarea, și i-a răspuns:

– Doar nu ești proprietatea mea, și nici eu a ta. Poți să faci ce vrei. Chiar acum, ne-ar face plăcere să ne lași în pace. Sînt cu un bărbat, care înțelege că și eu sînt o femeie.

Aproape l-a tras de braț pe Allen și s-a uitat la el cu o expresie ce ar fi dorit să pară drăgăstoasă. Cu puțin efort, Talis s-a așezat între cei doi.

– Tata mi-a dat sarcina să te apăr, și eu trebuie să mă supun. Ce părere ai dacă am privi la prăvălia cu cărți?

Allen a început să rîdă.

– Adevărat, tinere Hadley, pot să spun că nu știi nimic despre femei... Femeilor le plac distracțille, excitația, cum ar fi lupta cu ursul... nu cărțile. Femeile se gîndesc la aventuri și dragoste, nu la cărți. Am dreptate, draga mea? A ridicat mîna lui Callie la buze s-o sărute.

Era el mai mic de statură decît Talis, dar era mai vîrstnic și avea mai multă experiență.

Talis s-a lăsat peste el, aproape să-l răstoarne, ca să-i oprească sărutul.

– Te rog să mă ierți... M-a împins cineva.

– Bastard stîngaci... a murmurat printre dinți Alien scuturîndu-și hainele, fiindcă alunecase peste un om care căra un sac cu făină.

– Încă o dată, te rog să mă ierți... a spus Talis amabil, dar nu sînt bastard. Tatăl meu este lordul John Hadley. Te rog să-mi spui cine este tatăl dumitale?

Allen l-a privit răutăcios pe Talis, deoarece tatăul său nu avea rangul lui John Hadley.

– Te rog, Alien, nu-i da atenție. Încearcă să mă necăjească. Hai să ne distrăm, și să ne facem că nu-l vedem... Hai, vino să privim la negustorul de pînzeturi.

– Pe cine interesează rochiile într-o zi ca asta, a mormăit Talis în spatele lor. Sînt oameni care merg pe sîrmă, și multe lucruri de mîncare.

Callie s-a răsucit spre el atît de repede, încăt părul ei l-a lovit pe Alien pe obraz.

– Trebuie să știi că există bărbați care nu sînt atît de egoiști ca tine. Cînd un bărbat invită femeia la plimbare, face ce dorște ea. Nu toți bărbații sînt egoiști ca tine. Chiar acum, lui Allen îi va face plăcere să privească la mătăsuri și catifele... nu-i așa Allen?

– Bine, eu... ah...

– Vezi, domnule, dumneata fiul lordului Hadley... vrea să privească la materiale. Dacă aș vrea să steau toată ziua, și să nu fac decît să mă uit la mătăsuri, lui Alien îi va face plăcere să stea cu mine. Poți înțelege atîta lipsă de egoism?

Tallis nu mai înțelegea nimic din ce spunea Callie. Începuse să creadă că o stăpînea un duh rău. Callie, pe care o cunoștea el, ar fi preferat să privească la cărți, sau la cei ce umbau pe frînghie, nu la grămezile de pînzeturi. Ce era atît de deosebit azi?

Cînd a văzut că nu înțelege ce-i spune, Callie a strîns din pumni și i-a întors spatele.

– Hai, Allen, să privim cum asmut cîinii ursul.

– Dar asta o să-ți facă rău... i-a spus Talis din spatele ei și se simțea din vocea lui că era îngrijorat. Ție

nu-ți place să vezi animalele chinuite...

– Mă enervezi... i-a răspuns, întorcîndu-se din nou spre el. Tu care crezi că sînt proprietatea ta, şi care ştii totul despre mine... nu ştii nimic. Absolut nimic. Uite... îmi place asmuțitul ursului... Este un sport îndrăzneț şi aventuros, iar Alien ştie că sînt o femeie căreia îi plac senzațiile excitante. Nu sînt fecioara proastă, fără viață şi sclifosită, care crezi tu că sînt. Acum, lasă-mă în pace. Nu mai vreaú să te văd niciodată în viața mea.

Allen nu-şi putea stăpîni zîmbetul, căci cu fiecare clipă Callie era mai drăgălaşă. Cînd se înfuria i se înroşeau obrajii şi ochii îi străluceau. Cînd era aşa, părea aproape frumoasă.

Ultimele cuvinte ale lui Callie avuseseră un oarecare efect asupra lui Talis, fiindcă acesta a rămas în urmă cînd ea a început să meargă, iar Allen a trebuit să alerge ca s-o ajungă.

– Lupta cu ursul este în direcția asta, i-a spus Allen sigur pe el, convins după discuție că o cîştigase.

– Nu am de gînd să văd cum se luptă cîinii cu ursul, i-a răspuns, privindu-l îngrozită. Urăsc sporturile sîngeroase.

– Dar ai spus... i-ai spus băiatului că... eu credeam că...

– Nu eşti în stare să faci o propoziție întreagă? i-a răspuns ea cu agresivitate. Ce se întîmplă cu tine, şi de ce crezi că o femeie nu este destul de inteligentă ca să citească o carte? Crezi că noi femeile ne pierdem timpul ca tine, lenevind toată ziua sub un copac şi privindu-mă cum sap grădina? Asta gîndeşti tu despre mine?

– Nu, eu... mă gîndeam...

– Da... la ce te gîndeşti? Hai spune-mi... vorbeşte odată.

Allen a oftat adînc. Dacă lady Alida nu i-ar fi oferit

bani pentru a sta cu fata, acum ar pleca. I-ar lăsa-o lui Talis, cu binecuvîntarea lui. Se potriveau de minune.

– Vrei să bei un pahar cu vin? a întrebat-o Allen ridicîndu-şi sprîncenele. Sau poate să-ți cumpăr un vagon de băutură să te scalzi în ea.

Spre mirarea lui, Callie a izbucnit în rîs. Alien îşi petrecuse viața încercînd să cucerească femeile, aşa că şi-a păstrat ironiile pentru el. Nu cuvintele vulgare, ci drăgălăşenia le cîştiga pe femei, aşa că s-a mirat cînd Callie a rîs de ironia lui. Nu-şi dădea seama că exact ceea ce spusese era ce i-ar fi spus Talis. Cînd era prost dispusă, ca s-o înveselească, îi spunea să facă lucruri iposibile cum ar fi: să facă baie în miere, sau s-o fiarbă în sirop. Cînd aveau doisprezece ani, din cauză că era o zi caldă fusese prea obraznică pentru gustul lui şi o înghesuise într-o ladă cu piersici, spunînd că avea nevoie de sucul dulce ca să-i îndulcească firea. Acum, însă, Allen nu s-a gîndit decît că fusese foarte spiritual.

Cu cîțiva paşi în urma lor, Talis scrîşnea din dinți şi strîngea atît de tare pumnii că-i intraru unghiile în carne. El ştia cînd rîsul lui Callie era firesc şi cînd nu. Pînă acum fusese atentă doar la el. Ştia el că nu poate să-i placă prostănacul spălăcit. Dar de îndată ce se depărtaseră, ea a început să rîdă de cele ce-i spunea. Rîdea cu adevărat, natural. Pînă acum, numai el, Talis, reuşise s-o facă să rîdă aşa. Nici Meg, nici Will, sau oricine dln satul la care încă se mai gîndea ca la căminul său, nu o făcuseră pe Callie să rîdă aşa.

De obicei, stătea aproape de Talis, şi-l ascsulta în orice problemă, împărțind totul cu el. Era clar că acum prefera pe altul.

Ducă-se dracului. Dacă nu-l mai vrea, nici nu o mai dorea.

Cu toți muşchii încordați, le-a întors spatele celor doi.

Lasă-i împreună, s-a gîndit el. Lasă-i să-şi împartă viitorul împreună.

Era atît de încordat de furie, încît cînd s-a împiedicat de un obstacol, era să cadă cu faţa în jos. Nu mai avea agilitatea obişnuită în mişcări şi nici mersul obişnuit în plimbare, nu mai avea nici un echilibru normal.

– Pardon, a spus Hugh Kellon, fiindcă Talis se împiedicase de piciorul lui. Încotro te grăbeşti? Este o zi frumoasă, şi sînt o grămadă de fete frumoase pe aici, iar dumneata dai impresia că pleci la război.

– Trebuie să plec, a spus Talis, şi după tonul lui se observa că nu avea poftă de conversaţie, scuză-mă, te rog...

– Nu, stai cu mine, am nevoie de o companie, a spus Hugh la început ascuţit, ca apoi să-şi înmoaie tonul.

– Trebuie să mă întorc, a spus Talis vorbind forţat printre dinţii încleştaţi.

– Nu este fata dumitale? l-a întrebat Hugh, arătînd spre Callie şi Allen care mergeau ţinîndu-se de braţ prin mulţime.

– Nu este a mea. Acum vă rog să mă scuzaţi, trebuie să plec, a spus Talis încordat.

– Mîndria este un lucru foarte bun, a zis tare Hugh, făcîndu-l pe Talis să se întoarcă. Este bine să fii foarte mîndru. Mîndria este coloana vertebrală a bărbatului.

– Da... a recunoscut Talis bucuros că cineva îl înţelege.

– Mîndria este foarte importantă pentru un bărbat...

– Cea mai importantă... l-a aprobat sincer.

– Mîndria mi-a condus viaţa şi pot să jur că mi-am păstrat-o întotdeauna. Pe tot parcursul vieţii mele mi-am păstrat mîndria. Orice s-ar fi întîmplat, mi-am păstrat mîndria.

– Aşa trebuie să facă un cavaler, a răsuns Talis,

avînd spatele ţeapăn, refuzînd să privească la cea care îl înşelase.

– Da, a continuat Hugh, la vîrsta ta, mi-am păstrat mîndria aşa cum faci tu acum. De fapt, eram exact în aceeaşi situaţie ca şi tine, chiar prin faptul că ea, de atunci, era o roşcată de care eram îndrăgostit.

Cînd Talis a ridicat din sprînceană, Hugh a chicotit.

– Nu-i spusesem că sînt îndrăgostit de ea... bineînţeles, aşa ceva nu se concepea la un bărbat. Dar o iubeam, visam la ea, nu puteam să dorm fiind cu gîndul la ea. Mi-o imaginam chiar cînd nu o puteam vedea. Poţi să înţelegi un astfel de sentiment?

– Da... pot să înţeleg, a spus Talis, gîndindu-se că un astfel de stentiment îi lipsea lui Callie. Cum de nu observase mai înainte, că era nestatornică şi necredincioasă? Că nu putea păstra dragostea cînd era pusă la încercare.

– Într-o zi, cînd eram pe cîmpul de antrenament, a continuat Hugh, a venit la mine, cu părul ei roşu strălucitor, şi foarte mîndră m-a anunţat că mama ei plănuia s-o mărite cu alt bărbat. Atunci mi-a spus un lucru ciudat: voi lupta pentru tine, dacă şi tu vei lupta pentru mine. Aş fi vrut să-i spun, că doream să mă căsătoresc cu ea mai mult ca orice pe lume, dar în jurul meu erau o grămadă de băieţi, şi eu eram atît de mîndru încît nu puteam să-i spun toate aceste cuvinte de dragoste de faţă cu ei, aşa că i-am spus că nu înţeleg despre ce vorbeşte. Vezi, ştiam că dacă i-aş fi spus că o iubesc de faţă cu ceilalţi, ei ar fi rîs de mine şi mîndria mea nu putea suporta batjocura lor.

– Ce ai făcut? l-a întrebat Talis, vrînd să se înţeleagă că doar din politeţe asculta povestea veche a unui om mai în vîrstă, dar în fond, era foarte interesat. În fond, ce putea şti un om bătrîn ca Hugh, despre iubire...

– Mi-am păstrat bineînțeles mîndria. Ce altceva puteam face? Nu aveam de ales.

Talis considera că problema era privită în mod simplist.

– Ai fi putut să-i spui că o iubeşti. Băieților le-ar fi trecut rîsul.

– Ei! Ce era să fac, să cad jos în noroi ca să-i sărut poala rochiei şi să-i spun că o iubesc mai mult decît însăşi viața? Băieții ar fi rîs de mine tot timpul... nu ar fi tăcut niciodată.

Talis a tăcut o clipă, gîndindu-se.

– Ce s-a întîmplat cu ea? Cu fata cu părul roşu?

– S-a măritat cu bărbtul ales de mama ei şi acum au doi băieți şi trei fete cu părul roşu ca şi mama lor.

– Şi dumneata nu te-ai căsătorit niciodată?

– Nu. Nu am mai iubit pe nimeni aşa cum o iubisem pe ea, aşa că nu m-am mai putut căsători cu alta. Iubire adevărată există doar o dată în viață.

– Şi ce s-a întîmplat cu băieții de care te temeai că vor rîde de dumneata?

– Habar nu am, dar ştiu că au rămas cu amintirea că Hugh Kellon a fost un om foarte mîndru. A chicotit şi l-a bătut pe spate. Vezi, băiete, spune că mîndria nu este lucrul cel mai important din lume...

– Lasă aceste ființe timide, ca acest Allen Frobisher, să trăiască fără mîndrie, dar noi bărbații adevărați să ne-o păstrăm pe a noastră. Lasă-l pe Frobisher să se plimbe cu Callasandra, să-i ducă pachetele. Lasă-l să-i cumpere cadouri inutile şi să-i asculte țipetele de plăcere. Asta nu este o atitudine bărbătească, mîndră. Tu ar trebui să rămîi aşa cum eşti. Ține-te la distanță, detaşat, impunător... dar rămîi aşa cum eşti. Arăți ca un tînăr lord, prea sus şi prea mîndru pentru oricine. Cui îi pasă de rîsul unei fete proaste, de atingerile ei şi de felul cum priveşte un bărbat, cu ochii plini de dragoste. Tu

eşti deasupra acestor lucruri, nu-i aşa? Eşti prea bun, prea mîndru, ca să te porți ca un măgar prostănac în fața oamenilor, dar fă-o să vadă că este mai importantă pentru tine decît toată mîndria din lume. Da... eşti cu adevărat mai mult decît atît. Eşti...

Talis a izbucnit în rîs, înțelegînd unde bătea Hugh şi care era morala poveştii.

– Crezi că sînt un prost... nu-i aşa?

– Cred că mîndria îl face pe amant să fie rece. Fata asta te iubeşte, dar în ultima vreme ți-ai petrecut timpul cu alte femei şi crede că nu o mai iubeşti.

Lui Hugh îi făcea plăcere că Talis îl considera un om foarte înțelept, dar nu ştia că îi vorbea la fel cum îi vorbise Will.

Talis a privit prin mulțime. Callie era acum atît de departe că abia o mai vedea. Will îi spusese acelaşi lucru ca şi Hugh, dar, atunci, Talis rîsese. Callie crede tot timpul că nu o mai iubeşte. În trecut, cînd Callie sugerase această absurditate, Talis îi răspunsese întotdeauna cu gesturi fizice în loc de cuvinte. Ideea că ea este mai puțin decît unicul lui scop în viață, i se părea atît de absurdă, încît de cîte ori o spunea, el o ridica şi o arunca fie în apă sau într-o căruță cu fructe, sau chiar pe o creangă de copac. Prima oară cînd o aruncase într-o baltă, aveau doar cinci ani şi Meg îl amenințase cu o mamă de bătaie. Dar Callie se aşezase între ei, şi îi spusese „Tally mă iubeşte... " şi nu o lăsase pe Meg să-l atingă.

– Rămîi aşa, băiete, i-a spus Hugh blînd. Nu mă întreba de ce femeilor le place ca bărbații să se prosteasă în fața lor. Poți să dobori douăzeci de oameni de pe cai, în luptă, dar femeia pe care vrei s-o cucereşti nici nu se uită la tine. Dar, dacă aluneci pe o coajă de măr şi cazi de pe scări, fii sigur că se va îndrăgosti de tine.

Talis rîdea din nou, ştiind că Hugh avea dreptate.

– Şi, dragul meu, orice vei face, spune-i că ai nevoie de ea. Asta le place cel mai mult să audă.

Talis îl privi, întrebîndu-l din ochi de ce. Dar Hugh, a ridicat din umeri neştiutor.

– Acum, hai, poartă-te ca prostul satului. Mîndria nu-ţi dă decît singurătate.

– Dar lordul John... a început Talis. Fetele celelalte... Voia să continue, cînd a înţeles că eră să facă aşa cum făcuse Hugh odată. Da... înţeleg.

Plecînd mai departe, s-a întors spre Hugh.

– A existat cu adevărat o fată cu părul roşu?

– Da... şi nu am luptat pentru ea, a spus Hugh, şi se simţea din vocea lui că era sincer şi trist.

Capitolul 35

Va fi uşor, medita Talis, gîndindu-se s-o recîştige pe Callie. Sigur, puţin îi păsa ei de lăudărosul acela spălăcit pe care îl urma. Poate că nu-i dăduse destulă atenţie lui Callie în ultimul timp, dar avea motive serioase. Dar nici ea nu-l căutase, şi fără nici un motiv.

Ceva îi spunea că ar fi stat cu el dacă ar fi putut, dar i se dăduse în grijă grădina blestemată şi lucra acolo toată ziua. Talis o mai vizitase şi a doua oară, întovărăşit de patru femei ce se aflau în casă, dar Callie nu reacţionase cum sperase el că o va face. Nu se înfuriase cum ştia el că făcea, nu luptase pentru el. De fapt, fusese pur şi simplu dispreţuitoare cu el şi cu escorta lui de femei elegante.

– Te şi îmbracă? Te spală? îi spusese ea.

– Dacă aş vrea... răspunsese el glumind şi încercînd s-o împace.

Dar dispoziţia ei nu se schimbase. Dar Talis a fost cel care s-a înfuriat.

– Ce-i cu tine? i-a spus el repezit.

L-a privit vicleană, ca şi cînd ar fi ştiut exact ce încerca să obţină de la ea.

– O femeie şi-ar da viaţa pentru un bărbat care o iubeşte, dar nu face nimic pentru un laş.

El n-a înţeles ce voia să spună, dar îl înfuriase tonul ei. Călărise în continuare şi stătea departe de ea, sigur că va veni în curînd şi îi va cere iertare fiindcă îl făcuse laş. Dar Callie nu a venit să-i ceară iertare, şi atunci Talis a simţit că-şi pierde puterea cu fiecare zi. Cu mai multe săptămîni în urmă, era omul cel mai puternic de la castelul Hadley, dar acum se trezea privind orice umbră, crezînd că acolo se ascundea Callie. Toată ziua se întreba ce făcea acolo, sus pe colină, cu... cu persoana care şedea lîngă ea. Noaptea ştia că plînge. Dacă era aşa de nefericită, de ce nu venea la el? De ce nu făcea cum făcuse şi altădată, cînd flirtase cu ţiganca? Atunci îi aruncase în cap tejgheaua cu mîncare.

Acum, Talis ar fi vrut ca lucrurile să fie cum erau în trecut. Dorea puterea pe care i-o transmitea Callie. Era absurd ca puterea lui să depindă de prezenţa ei, dar se părea că aşa era.

Ce ar putea face s-o recîştige? Ceva uşor şi simplu, fără prea mare efort.

Plimbîndu-se prin bîlci, a văzut un om care avea cîteva maimuţe dresate să sară pe scenă şi să-şi facă numărul. Asta i-a amintit cum odată, se ascunseseră amîndoi de Will pentru a privi aşa ceva, la un om care colinda prin sate. Cînd Will se întorsese cu spatele, Callie furase o legătură cu cele mai frumoase zarzavaturi

ale lui Will de pe tejghea şi le dăduse maimuţelor. În timp ce se hrăneau, rîdea veselă privind cum se agăţau de degetele ei cu lăbuţele lor roz. Spunea prostii, cum că maimuţele au nevoie de dragoste şi ar fi vrut să le ia pe toate acasă, la care Talis răspunsese că n-ar fi de folos nimănui, doar dacă vor putea învăţa să mulgă vacile, o treabă pe care Talis nu o putea suferi.

Stînd şi privind la om şi la maimuţele lui, a avut un implus, şi i-a spus:

– Vreau să cumpăr una din maimuţe.

– Nici una nu este de vînzare, şi nici tot aurul din lume nu m-ar face să mă despart de una din maimuţele mele.

După o jumătate de oră, Talis i-a dat pînă la ultima monedă din cele pe care le primise de cînd venise la castelul Hadley, de la lordul John, şi o pereche de mănuşi frumoase, brodate, primite de la lady Alida.

La început, omul încercase să-i dea una bătrînă şi fără dinţi, dar Talis care trăise la fermă nu stătuse degeaba şi învăţase multe, aşa că sub cămaşa lui se zbătea o maimuţică tînără.

Plin de încredee, şi-a croit drum prin mulţime căutînd-o pe Callie, acolo unde ştia că se plimbă cu spălăcitul Frobisher. Era convins, că singurul lucru pe care trebuia să-l facă, era să-i ofere maimuţa şi Callie îi va cădea în braţe şi totul va reintra în normal. Vor pleca de la bîlci şi se vor urca pe colina ei unde vor sta fără să facă nimic. Îşi vor petrece după-amiaza spunîndu-i poveşti şi curăţind piersici pentru el. Iar el îi va povesti ultimele lui escapade din tipul antrenamentului. Va fi plăcut s-o audă cum îi spune că este mare, puternic şi viteaz, cum obişnuia ea să facă.

– Callie! a strigat-o el, oprindu-se în faţa ei, cu un zîmbet de satisfacţie, gîndindu-se că va fi gata să se

înmoaie de recunoştinţă, cînd va vedea ce îi adusese.

– Ce doreşti? l-a întrebat ea rece.

– Am ceva pentru tine. A scos repede de sub cămaşă maimuţa şi a ţinut-o în mînă, în timp ce animalul clipea în lumină.

– Ah! a exclamat Callie întinzînd mîna spre animal şi, aşa cum se aştepta el, expresia ei s-a îndulcit.

– Talis... unde ai fost? Te-am căutat peste tot. Trebuie să ne însoţeşti la bîlci. Vrem să vedem totul şi numai tu poţi să ne arăţi.

Cînd a auzit-o pe lady Frances în spatele lui, Talis a ascuns maimuţa sub cămaşă.

– Şi eu v-am căutat, a spus el întorcîndu-se, şi încercînd să zîmbească celor cinci femei îmbrăcate strălucitor şi privindu-l cu ochii plini de speranţă.

De ce trebuiau să vină tocmai acum, se gîndi el. Dacă mai întîrziau trei minute... Callie ar fi fost a lui.

– Vă voi duce, a început el şi s-a întors din nou spre Callie, dar nu mai era acolo.

Îl luase de braţ pe Frobisher şi se depărta, fără să înţeleagă ce se petrece, ce voia Callie de la el. Ce se întîmpla cu ea?

Abia acum a înţeles el cuvintele auzite în timpul din urmă: laş şi luptă. Cînd Will l-a întrebat: „I-ai spus vreodată că o iubeşti?" Talis rîsese, dar Will a continuat: „Femeile aşteaptă vorbe". Talis răspunsese: „Sigur că i-am spus... "dar nu s-a mai putut uita în ochii lui Will. Ce dacă nu-i spusese cuvintele? Callie ştia ce simte el. În fiecare zi îi dăduse să înţeleagă ce simte. Îi dăduse voie. Ce spusese Will? „Femeile doresc ceva mai mult decît să-ţi facă de mîncare şi să-ţi spună cît eşti de frumos".

În poveştile spuse de Callie, un bărbat omora balaurul ca să cîştige dragostea frumoasei blonde. Bărbatul se luptă ca să cîştige femeia pe care o iubeşte.

În clipa aceea, Talis a privit avalanşa de femei venind spre el şi rochiile lor strălucitoare păreau solzi de balaur, bijuteriile lor erau ochii lui; figurile excitate ale femeilor erau flăcările ce ieşeau din gura lui. Şi Allen Frobisher, era păzitorul balaurului.

– Callie! a strigat Talis alergînd spre ea, iar femeile şi-au ridicat fustele alergînd după el. Era adevărat că-l căutaseră toată ziua şi acum că-l găsiseră, nu-l vor mai scăpa din ochi.

– Callie, Callie! a strigat el din nou, pînă cînd ea s-a oprit dezgustată.

Talis s-a oprit în faţa ei, fiind conştient de existenţa femeilor din spatele lui, ca şi de obraznicul Frobisher din faţa lui. Din depărtare, îi vedea pe James şi pe Philip apropiindu-se. Nu voia să se facă de rîs în faţa tuturor. Nu voia să rîdă de el. Dorea să fie un cavaler de vază, cineva la care privea fiecare, cineva...

– Ce vrei cu mine? Ai atîtea care te aşteaptă... a spus Callie cu vocea plină de venin.

– Callie, eu... a respirat, apoi luînd o gură de aer, i-a spus: Te iubesc.

Era atît de nervos şi ultimele cuvinte le-a spus atît de tare încît cincizeci de oameni s-au oprit. Şi bineînţeles femeile, Frobisher, James şi Philip, au rămas pironiţi.

– Talis... se uită lumea la noi! a exclamat Callie făcînd ochii mari.

Încerca să-i arate că tot ceea ce spunea el era ceva intim, ceva ce nu trebuia să fie auzit şi de alţii. Îşi ascunseseră întotdeauna sentimentele în faţa altor persoane – cel puţin aşa credeau ei.

Mirat, Talis simţea transpiraţia pe frunte. De obicei îi plăcea să fie privit, era un actor înnăscut şi îi plăcea publicul. Dar nu-i făcea plăcere să-şi etaleze cele mai intime sentimente ca să fie auzite de toţi.

– Te iubesc, a spus din nou, şi de data asta i-a fost mai uşor.

– Mă bucur, a şoptit ea înroşindu-se, despre asta vom vorbi mai tîrziu. Acum ar fi mai bine să pleci. Eşti aşteptat... şi a arătat spre femeile din spatele lui, apoi a plecat cu Allen.

– Nu! Nu vreau să pleci cu el. Te vreau cu mine, a spus el, făcînd-o pe Callie să să-l privească.

Una dintre femei a trecut în faţă şi a pus mîna pe braţul lui. Era lady Frances, o verişoară a familiei lui Hadley, o femeie frumoasă. Alida îi promisese în secret, să o mărite cu acest adorbail tînăr, aşa că nu-i putea permite să vorbească astfel.

– Trebuie să vii cu mine, Talis, a spus ea hotărît.

– Da, trebuie să mergi cu ea, a spus Callie întorcîndu-se.

O clipă, Talis a ezitat şi Callie l-a văzut. Brusc, el a înţeles că însemna s-o piardă pe Callie. Ce-i păsa lui dacă aceşti oameni auzeau ce simţea el în suflet? Auzeau că o iubea? De fapt, nimeni şi nimic nu mai conta, în afară de Callie.

– Callie... Dragostea mea, singura mea iubire, iubirea vieţii mele... te iubesc. Nu-ţi pasă chiar deloc de mine?

Callie era singură că i se roşeau şi tălpile piciorelor. Dorise ca Talis să-i spună că o iubeşte, dorise ca femeile astea duşmănoase să ştie că o iubea, dar nu dorea să se facă de rîs în faţa întregului sat.

– Te rog, Talis... s-a întors spre el, dar el nu mai era acolo.

Abia după o secundă, l-a văzut venind spre ea, în genunchi, cu mîinile pe inimă. Cînd l-a privit şi-a întins braţele spre ea implorînd-o. Era atît de uimită, încît nu putea vorbi.

– Callie, signura mea iubire, spune-mi că mă iubeşti şi tu, altfel voi muri aici, acum.

– Adevărat, Talis, te faci de rîs, a spus lady Frances care fără ştirea lui, îi fusese promisă de nevastă.

– Dacă a fi îndrăgostit înseamnă nebunie, atunci eu sînt omul cel mai nebun. Voi muri nebun. Callie... te rog, trebuie să-mi spui că mă iubeşti.

Lui Callie îi venea să intre în pămînt. Era puţin spus că aveau spectatori. Oamenii părăseau spectacolele unde plătiseră pentru locuri, ca să-l privească pe acest tînăr strălucitor care se făcea de rîs.

– Da... da, te iubesc, a spus Callie rapid, în şoaptă. Acum, ridică-te şi poartă-te cum trebuie.

Lui Talis, acum începea să-i placă mascarada. Pe faţa fiecărui bărbat care asista şi erau mulţi, se putea vedea că-şi amintesc de propria lor situaţie. Iar femeile îl priveau ca şi cînd ar fi fost în realitate, cel care a omorît balaurul.

Talis a apucat poala prăfuită a rochiei ei şi a dus-o la gură.

– Frumoasa mea Callasandra, nu sînt demn să sărut acest veşmînt.

– Atunci nu o face... a spus Callie, trăgîndu-şi fusta din mîinile lui.

– Talis... acesta nu este comportamentul unui tînăr cavaler! a ţipat lady Frances.

– Cum m-aş putea purta altfel, dacă inima mea arde de dragoste? În inima mea nu simt decît durere că doamna mea iubită n-a spus că mă iartă. Mă tem, dragi ascultători, că în ultima vreme nu m-am ocupat de ea. Iartă-mă că am fost ademenit de frumuseţea altor femei.

– De asta nu-l putem învinui, a îndrugat un om şi apoi a ţipat, fiindcă nevasta îl trăsese de urechi.

– Talis, te rog ridică-te, l-a rugat Callie aplecîndu-se spre el.

– Nu, pînă nu-mi spui că m-ai iertat.

– Da... sigur te voi ierta, dar ridică-te, i-a spus ea grăbită.

– Trebuie să-mi dai iubirea şi iertarea ta, eu trebuie... în acel moment s-a bătut cu mîinile în piept.

Biata maimuţă, care adormise, a dat un ţipăt şi a încercat cu labele să scape din cămaşa lui Talis. Din nenorocire, s-a agăţat cu ghearele de pieptul lui în loc să se agaţe de cămaşă. Cu un ţipăt de durere, Talis a scos mica maimuţă speriată şi i-a oferit-o. I-a oferit-o cu un gest dramatic, plecîndu-şi capul şi ţinînd maimuţa în mîini, dar stînd tot în genunchi. La vederea micului animal, Callie a zîmbit puţin.

– Hai... ia-o... a îndemnat-o un bărbat din public.

– Talis, m-am săturat. Nu mă simt bine şi trebuie să mă conduci acasă! Şi scapă de animalul ăsta nesuferit!

Animalul s-a speriat auzind-o pe lady Frances, care se pregătea să azvîrle maimuţa din mîinile lui Talis. Bietul animal suferise destul şi cu o mişcare rapidă, s-a întors şi a muşcat-o de deget pînă la sînge. Cînd a început să ţipe de parcă era străpunsă de o lance, animalul speriat a sărit din mîinile lui Talis drept pe umerii lui Alien căruia i-a smuls o şuviţă de păr. Cînd Allen a lovit-o, maimuţa a sărit pe un butoi cu apă de ploaie, unde s-a oprit clipind din ochi spre mulţimea de oameni.

– Vai, Tally, nu trebuie s-o laşi să fugă, a spus Callie gata să plîngă.

Auzindu-şi numele cu care îl striga cînd erau copii, Talis a înţeles că a recucerit-o pe Callie şi aceasta i-a dat noi puteri. Şi-a ridicat sabia cu un gest dramatic spre obraz, atingîndu-şi cu ea nasul.

– Îmi voi da viaţa să-ţi satisfac dorinţa, doamna mea cea frumoasă. Voi muri dacă nu-ţi aduc înapoi această creatură. Mă voi urca pe munţii cei mai înalţi, voi trece prin foc, şi voi înota în ocean. Voi...

– Vorbăria ta mă ucide, i-a spus Callie făcînd mulțimea să rîdă. Hai, leneşule, prinde maimuța.

Mai fericit ca oricînd, Talis s-a ridicat, i-a aruncat spada lui James şi a pornit spre butoiul unde maimuța şedea neştiind ce să facă. Cînd a trecut pe lîngă Callie, Talis i-a luat mîna ducînd-o spre buzele lui.

– Îmi permiteți, doamnă să ating pielea dulce, şi să primesc o mîngîiere? O...

S-a oprit, căci Callie, plictisită de vorbăria lui nesfîrşită, i-a luat capul în mîini şi l-a sărutat zgomotos pe gură.

– Încetează vorbăria, şi pleacă... i-a spus ea împingîndu-l.

În hohotele de rîs ale mulțimii, fiindcă toată lumea de la bîlci privise la reprezentația neaşteptată, Talis s-a îndreptat spre grămada de butoaie.

– Sst... a spus tare spectatorilor, apropiindu-se în vîrful picioarelor, şi provocînd din nou rîsul oamenilor. Te rog, micuțo, spunea Talis țipînd să trezească şi morții (sau ca să fie auzit şi de cei ce erau departe) nu trebuie să fugi. Am nevoie de tine ca să-i dovedesc iubitei mele că ea este totul pentru mine. Trebuie să-i dovedesc ce mult o iubesc.

Plictisită de idioția spectacolului, lady Frances şi-a croit drum prin mulțimea adunată.

– Într-adevăr, Talis, ăsta nu este un mod de a te comporta. Lady Alida se va supăra pe tine.

– Sst... continua Talis cu degetul pe buze. Trebuie să salvez această ființă dulce.

– Este un animal dezgustător, şi eu... şi lady Frances a tăcut cînd şi-a dat seama că lumea îi privea, iar ea era privită ca o persoană rea. Pleacă de aici, s-a răstit ea la maimuța care înspăimîntată a sărit pe acoperiş. Atunci, doamna şi-a apucat fustele şi s-a îndepărtat de mulțime.

O clipă, Talis a ezitat, acoperişul pe care se cățărase

maimuța dădea impresia că stă să cadă în orice clipă. Era acoperişul unui vechi grajd deschis în față, iar înăuntru se vedea un măgar bătrîn mestecînd fîn., Nimeni nu-l reparase de ani de zile, era plin de găuri şi în unele locuri părea că e gata să cadă. Dar, amintindu-şi de ultimele luni petrecute fără Callie, Talis nu a mai ezitat.

– Nu... a țipat Callie apucîndu-l puternic de cot, în timp ce sărea peste butoaie. Talis, ai exagerat destul! Acoperişul ăsta nu este solid, ai putea să te răneşti, să cazi!

A privit în jos la ea, dar ochii lui nu mai glumeau, nu mai era privirea care se dă în spectacol.

– Mai bine mor decît să încerc să trăiesc fără tine... şi cuvintele lui veneau din inimă.

Vorbise pentru a fi auzit numai de ea, dar tot mai erau cîțiva oameni care le auziseră şi le-au repetat celorlalți. Se vorbea că trei femei leşinaseră din pricina poveştii lor de dragoste şi a cuvintelor spuse de el, dar se putea tot atît de bine să fi leşinat din cauza aglomerației.

Talis urcase pe vîrful acoperişului şi începuse să păşească legănîndu-se în lungul crestei înguste. Ştia că singurul punct solid al acoperişului era creasta sa cea mai înaltă. Dacă ar fi păşit pe acoperiş, fără îndoială că s-ar fi dărîmat sub greutatea lui şi ar fi căzut ca un plumb.

Simțindu-se asemeni echilibristului ce mergea pe frînghie şi pe care voise să-l vadă împreună cu Callie a început să meargă cu brațele întinse spre maimuța care era la capătul opus.

Callie simțea că moare, privind la el, gîfîind şi respirînd repede, cu mîinile pe obraji.

– Încet, încet, a şoptit cineva lîngă ea şi întorcînd capul a văzut că era echilibristul din bîlci. Este bine echilibrat, dacă se concentrează, va reuşi.

Şi Talis a reuşit. A mers tot timpul pe vîrf, pînă la capăt şi apoi s-a lăsat în jos cu grijă, să prindă maimuţa speriată. Aceasta nu a mai fugit, sperînd să capete de mîncare, căci asta aştepta ea de la oameni. Dar Talis nu o putea ajunge decît cu vîrful degetelor.

Jos, toată lumea îşi ţinea respiraţia. Callie, cu inima bătînd, s-a apropiat de clădire.

– Te gîndeşti să-l prinzi cînd cade? a întrebat-o un bărbat şi toată lumea a rîs.

„Da", se gîndea Callie. „îl voi prinde în braţele mele", apoi a ţipat „Nu", cînd Talis s-a deplasat de pe vîrful acoperişului, încercînd să avanseze pe acoperişul putred. Talis era atît de hotărît încît Callie care îl cunoştea bine, ştia că nimic nu-l mai putea opri. Prudent, a făcut doi paşi, la al treilea a ajuns maimuţa care i-a sărit în braţe de bună voie.

Triumfător, Talis a ridicat-o în sus ca să i-o arate lui Callie şi ea a bătut din palme de bucurie. Toată mulţimea a scos un strigăt de victorie. Dar, probabil vibraţiile strigătelor au zguduit ce mai rămăsese din acoperiş şi acesta s-a prăbuşit la pămînt odată cu Talis. Într-o clipă, s-a trezit în băltoaca de noroi. Mulţimea continua să rîdă de Callie care a alergat spre el, ca şi cînd ar fi vrut să-l prindă, înainte să cadă la pămînt. Talis, Callie şi maimuţa au aterizat pe o căpiţă de fîn lîngă măgarul furios şi cîteva minute vechiul grajd a răsunat de ţipetele maimuţei şi de răgetele măgarului. Părul lui Callie se agăţase, înconjurînd gîtul lui Talis şi prinsese maimuţa între ei, aceasta crezîndu-se în cuşcă.

– Stai liniştită, ţipa Talis încercînd să se alibereze, dar Callie nu putea sta liniştită, fiindcă maimuţa o trăgea de păr, iar măgarul furios îşi dorea partea lui de hrană.

Totul reprezentase cel mai bun spectacol pe care orăşenii îl văzuseră: dragoste, excitaţie şi o cădere emoţionantă.

Cînd Talis şi Callie au reuşit să se descurce fără ajutorul nimănui, Talis, ceremonios, i-a întins maimuţa, spunînd tare:

– Cu toată dragostea din partea mea...

Cînd Callie a luat-o, el s-a manifestat arătîndu-i că viaţa lui începea cu adevărat. Au ieşit apoi din grajdul murdar şi s-au îndreptat spre colina unde se afla grădina otrăvită.

În urma lor, mulţimea rîde şi aprecia că acesta fusese cel mai bun spectacol de bîlci la care asistaseră.

Capitolul 36

Şaptesprezece ani de la naştere – 1588

– Urăsc bărbaţi, a spus Callie cu vehemenţă, învîrtind codiţa maimuţei în jurul gurii.

Şedea împreună cu Dorothy Hadley în grădina care altă dată fusese otrăvită. Îşi păstrase numele, dar devenise altceva sub îngrijirea lui Callie şi a lui Dorothy. Trecuse un an de cînd venise la Hadley şi, după etapa de acomodare pentru ca fiecare să-şi găsească locul, lucrurile se liniştiseră.

Callie îşi petrecea zilele îngrijind grădina ei, cu părintele Keris care moţăia la umbră, avînd la îndemînă o lopată pentru cazul că ar fi venit cineva (de fapt el avea sarcina asta).

Două săptămîni, după ce Callie fusese trimisă la grădiniţă, Dorothy i-a simţit lipsa, şi încet, încet, a început să vină să-şi petreacă zilele cu Callie şi să scape de ordi-

nele lui Edith. În ultimul timp, fără motiv, Edith devenise mai arțăgoasă şi mai tiranică, iar Dorothy o găsea pe Callie mult mai amuzantă decît toate surorile ei.

Dorothy nu spusese nimănui asta, fiindcă s-ar fi putut s-o ia în rîs, dar lucrînd împreună cu Callie în grădina care înainte fusese mai mult o grădină cu bălării, Callie îi spunea poveşti. Poveşti minunate de dragoste, fără lupte, ca în cele spuse de artiştii ambulanți. În poveştile ei, femeile erau puternice, curajoase şi viteze, şi de foarte multe ori, îl salvau pe erou.

În timp ce stropea o tufă de flori, Dorothy a oftat adînc.

– Aş vrea să-mi petrec destul timp cu un bărbat, ca să-l pot urî. Dacă aş spune-o acum, ar fi ca şi cînd aş spune că nu-mi place scorțişoară. Îi văd atît de rar, că nu-i pot judeca.

Sperînd că a spus o glumă bună, a privit-o pe Callie.

În mod obişnuit, maimuța era acolo, fie luînd-o de gît, fie pe încheietura mîinii sau chiar pe capul lui Callie. Era maimuța dăruită de Talis. Callie o botezase Kipp şi nu o părăsea nici o clipă, recunoscătoare pentru bunătatea şi dragostea, ca şi pentru mîncarea bună pe care i-o dădea stăpîna sa. Uneori, cînd se speria, se ascundea sub fusta lui Callie şi se agăța de piciorul sau de genunchiul ei. Era în permanență cu ea.

Dar, de data asta, Callie nu a rîs ca de obicei de gluma ei.

– Dacă i-ai cunoaşte, i-ai urî, a spus ea serios.

Dorothy a oftat din nou.

– Ce a mai făcut Talis acum?

– Ce te face să crezi că ura mea are legătură cu el? Ce te face să crezi că am ceva cu el? s-a repezit Callie.

Felul cum a privit-o Dorothy, spunea totul. Personal, Dorothy începuse să creadă că iubirea pentru un singur bărbat, era ca şi cînd ai fi avut de mîncare un singur fel.

Devenea în scurt timp foarte monoton.

– Tu nu faci decît să te gîndeşti la el, să visezi la el, să trăieşti cu el, fiecare gînd al tău...

– Ei... a spus Callie, întorcîndu-i spatele şi lovind cu lopata într-o tufă de flori, iar lovitura ei bruscă a făcut-o pe Kipp să țipe şi s-o lovească pe Callie cu coada. Dacă m-aş gîndi tot timpul la el, ceea ce nu fac şi nici n-ar fi bine... Nu are timp de mine. Îşi petrece tot timpul cu alte femei. Dansează cu ele, le cîntă... Umblă după ele... a spus Callie strîngînd din ochi.

Privind-o, Dorothy începuse să se amuze, iar Callie a început să-l imite, batjocorindu-l pe Talis şi numeroasele femei din jurul lui. Cu vocea groasă, a zis:

– Vai, doamnă dragă, pot să te ajut să duci acest ac foarte, foarte greu? Îmi p ermiteți să umblu în urma dumneavoastră şi să mîngîi pietrele pe care le atingeți cu picioarele? Pot să respir aerul pe care îl respirați şi dumneavoastră? Pot să îngenunchez la picioarele dumneavoastră şi să vă folosiți de trupul meu ca loc de odihnă pentru picioare...

Dorothy nu-şi putea stăpîni rîsul. Callie era aşa de caraghioasă. Chiar cînd nu o făcea intenționat, avea atîta haz şi asta o făcea pe Dorothy să prefere să stea cu ea decît cu surorile ei. Callie mai avea calitatea de a atrage bărbaii, toți o plăceau. Ea nu-şi dădea seama de asta, deoarece zi şi noapte nu se gîndea decît la Talis, dar bărbații şi băieții tineri găseau un motiv să se oprească la grădină. Fără să-i întrebe dacă le place sau nu, Callie îi punea să muncească în grădină şi în felul acesta, într-un an, ceva oribil se transformase într-un loc frumos.

Callie imita acum o femeie voinică care abia se putea mişca, apoi se transforma într-un bărbat țanțoş şi voinic (care nu putea fi decît Talis) care o privea pe femeia grasă rotindu-şi ochii, plin de admirație. Îi mărturisise ea că este subțirică ca o zînă, adorabilă ca o rază de lună

şi uşoară ca un puf de păpădie. Acum, izbea cu lopata tăioasă într-o nevinovată rădăcină.

– Talis a devenit un mincinos şi o fiinţă fără nici o calitate sau valoare.

– Cred că învaţă eticheta de la curte, a spus Dorothy, dar fără să-i spună ce simţea ea cu adevărat.

Mama sa era vinovată de ceea ce se întîmpla cu ei doi, dar Dorothy nu ştia despre ce era vorba. De ce trebuia Talis să înveţe de toate, iar Callie nu?

– Eticheta înseamnă să spui unei femei grase şi urîte că este frumoasă? a întrebat Callie.

– Da, dacă este şi bogată.

– Atunci este un mincinos.

Dorothy continua să sape. Se obişnuise cu amărăciunea lui Callie. Dacă nu era cu Talis, era supărată.

– Te-ai gîndit vreodată că Talis s-ar putea căsători cu o femeie bogată? Este el favoritul tatei, dar fiind cel mai mic dintre copii, nu va moşteni prea mult... a spus ea timid. Dacă vrea să trăiască bine, va trebuie să se căsătorească cu avere.

– Da. M-am gîndit la asta, a spus Callie cu o voce ce părea că vine din mormînt.

După puţin timp, Dorothy i-a mai pus o întrebare. Dorea pe de o parte să afle cît mai mult, dar pe de altă parte, nu voia să se implice. Nu ştia ce unelteşte mama ei, sau de ce, dar era sigură că ea era cea care trăgea sforile. Alidei îi plăceau intrigile. Obişnuia să spună uneia din fetele sale ceva, iar alteia îi spunea exact invers. Dorothy o prinsese de mai multe ori. Dacă Talis nu-i spunea lui Callie în fiecare zi că făcea totul ca să se căsătorească cu ea, exista un motiv ascuns şi nefast.

Dorothy vedea cum o privea Talis pe Callie şi cum se uita la ea cînd trecea. Putea să aibă în braţe cea mai frumoasă femeie din lume, Talis ar fi aruncat-o dacă ar fi trecut Callie pe acolo. Lucrul ăsta nu-l observase numai

Dorothy, dar şi fiecare din femeile care încercau să-l cucerească. Toate se luptau să-l despartă de Callie. De fapt, dragostea lui pentru altă femeie îl făcea şi mai dorit, mai greu de cucerit.

Dacă nu-i spusese nimic lui Callie despre căsătorie, înseamnă că se amesteca cineva din afară. Deşi se temea îngrozitor de mama ei, dar poate că ar putea să-i ajute cît de puţin, căci după părerea ei, nu exista nici un motiv ca ei doi să nu se căsătorească. Ar avea doisprezece copii şi tatăl ei poate să le dea bani. Poate dacă s-ar căsători, castelul Hadley ar putea deveni mai vesel. Ştiind că avea în faţă o minunată povestitoare în persoana lui Callie, Dorothy a început să spună timid:

– Ai auzit vreodată cum s-a căsătorit a treia din surorile mele mai mari? Fără să aştepte răspunsul, a continuat: S-a culcat cu un bărbat.

Surprinsă, Callie a privit-o pe Dorothy şi a aştepta să continue. Îi plăcea să asculte poveştile altora. Ascunzîndu-şi zîmbetul, Dorothy a continuat:

– Cînd s-a căsătorit a doua oară, ştiam că tata nu ne va găsi bărbaţi celorlalte. Se plîngea mereu de cît îl costa o nuntă şi zestrea pe care trebuia s-o dea. Cele mai multe eram prea tinere ca să fim preocupate, dar Alice s-a hotărît să ia problema în mîinile ei.

Într-o noapte, după o vînătoare, şi-a ales un bărbat şi i-a trimis un ulcior cu vin în cameră, ca mai tîrziu să se culce cu el. Servitoarea pe care o plătise bine a alergat plîngînd la tata, care cînd a venit, i-a prins pe amîndoi în pat. Bărbatul era căsătorit, încă înainte să se trezească din beţie. Înainte să răspundă, Callie a lăsat să treacă un timp. Înţelesese aluzia lui Dorothy.

– Asta nu va merge niciodată cu Talis, a spus ea încet şi era clar că se gîndise şi ea la această stratagemă. Se consideră un om de onoare. Spune că un bărbat nu se poate însura dacă nu are bani. Şi apoi, nu-l

interesez. De cîte ori mă aproipii de el, fuge de mine.

Dorothy a încercat să-şi ascundă zîmbetul. Era un aspect al iubirii pe care nu-l invidia. Callie se gîndea mereu că Talis nu o dorea şi că-şi satisfăcea plăcerea cu alte femei. Dar Dorothy văzuse cum faţa lui Talis devenise albă de plăcere, cînd Callie îşi aranjase rochia peste sînii care abia se formaseră. Atunci, se gîndise că dacă un bărbat ar privi-o aşa, o dată în viaţă, ar muri fericită. Dar, cum era sinceră, recunoştea că i-ar plăcea ca mai mulţi bărbaţi de pe lume s-o privească aşa. Întotdeauna cînd Callie îşi netezea rochia peste piept, Talis privea în altă parte, iar în momentul următor ataca furios un adversar în luptă. După părerea lui Dorothy, Talis îşi potolea dorinţa pentru Callie în exerciţii fizice şi de aceea era întotdeauna neastîmpărat, nepotolit, cînd dansa, călărea sau vîna sau făcea exerciţii cu sabia. Odată, cînd Edith spusese – nu stă niciodată locului? Dorothy rîsese tare. Cîtă vreme dorinţa lui de a o poseda pe Callie nu va fi potolită, nu va sta niciodată liniştit. De fapt, pierduse şi din greutate. Oricît de mult mînca, nu era destul pentru cît efort depunea încercînd să-şi potolească dorinţa pentru Callie. O femeie spusese că Talis se trezea înainte de răsăritul zorilor, şi înota în rîul rece ca gheaţa care era în apropierea casei. Dar nimeni nu credea, căci era imposibil să suporţi apa foarte rece.

– Poate că ar trebui încurajat puţin... un brînci din vîrf...

Dorothy se gîndea la o formulă magică care să anuleze puterea pe care o avea Alida asupra lui.

– Poate că trebuie ales locul şi momentul potrivit. Şi dacă... se culcă cu tine, onoarea îl va obliga să te ia de nevastă.

Gînditoare, Callie o luase pe Kipp în braţe şi o mîngîia pe blana moale.

– Da... Crezi că se gîndeşte la mine, ca la o femeie?

Nu voia să-i mărturisească lui Dorothy, de cîte ori încercase să-l facă s-o sărute. Dar de fiecare dată, o respingea, spunînd „nu pot să sufăr" sau „mă scoţi din minţi". Dacă i-ar spune că nu vrea să se căsătorească cu nici una din sutele... miile de femei ce se învîrtesc în jurul lui, ci numai cu ea, ar fi fericită. Dacă i-ar spune că o doreşte, ar fi mulţumită, dar nu o făcea. Nu spunea nimic... Dar Dorothy i-a întrerupt gîndurile.

– Ce ar face una din femeile frumoase din poveştile tale, dacă ar fi îndrăgostită de un bărbat frumos, înconjurat de femei frumoase?

Zîmbind, Callie i-a răspuns:

– L-ar obliga s-o privească... de preferinţă dezbrăcată... a continuat ea, zîmbind poznaş.

De aceea îi plăcea lui Dorothy aşa de mutl să stea cu Callie, fiindcă ea avea curajul să spună prin cuvinte ceea ce simţea Dorothy.

Era poate, din cauză că trăise la ţară, dar uneori nu se purta ca o doamnă.

– Cred că aşa ar face... a început Callie să spună una din poveştile ei.

Auzind un anumit ton în vorbirea ei, Kipp şi-a închis ochii de plăcere, iar Dorothy şi i-a deschis mari pe ai ei, în aşteptare.

Talis stătea din nou în faţa Alidei şi aceasta simţea că inima ei e copleşită de dragoste. Era uimită cum de ajunsese să iubească băiatul în ultimul timp, poate chiar mai mult decît îl iubea soţul ei.

Cu fiecare zi, puterile îi slăbeau şi ştia că ghicitoarea bătrînă greşise. Nu va mai apuca un an. Îi ascundea realitatea lui Talis că în fiecare zi scuipa mai mult sînge şi doar cu ierburile Penellei reuşea să nu tuşească în faţa lui.

Acum, ca în fiecare zi, Talis îi povestea despre isprăvile lui zilnice, cum se întrecuse în una şi alta, cum era cel mai bun dintre toţi, la toate. Alida ar fi crezut că se laudă, dar, conform ştirilor pe care le afla, era adevărat că pe zi ce trecea era chiar mai bun decît îi zicea. Îi plăcea să-i spună totul despre el, încîntată că îl considera cel mai bun prieten. Refuza să creadă ce-i spunea nesuferita de Penella şi anume că voia să arate că învăţase destul şi acum ar putea să-i îngăduie să se căsătorească cu Callie.

– Îi place compania mea, a ţipat Alida la ea.

Penella învăţase lecţia, că mîncarea şi a supravieţui erau mai importante decît să protejeze pe cineva. Aşa că îşi păstra părerile pentru ea, deşi nu avea linişte. Într-adevăr, Penella găsea că este dezgustător cum flirtează cu Talis; orice om cu bun simţ s-ar gîndi că nu sînt mamă şi fiu.

Pe de altă parte, Alida se purta cu Callie aşa cum trebuie să facă o mamă, criticînd-o mereu, şi nedorind să arate prea frumoasă. Dacă se întîmpla s-o vadă pe Callie cu părul lăsat liber, pe Alida o apucau dracii.

După părerea Penellei, Alida se folosea de Talis ca să se răzbune pe soţul ei, care o ignorase toată viaţa şi de faptul că băieţii ei sătui de a fi mereu certaţi de ea, veneau la ea doar cînd erau obligaţi.

– Vino, stai lîngă mine, i-a arătat Alida scăunelul de la picioarele ei.

Îi plăcea să-l aibă la picioarele ei, ca să-şi plimbe degetele prin părul lui în timp ce vorbea. Prezenţa lui o făcea să uite că nici unul din copiii ei nu veneau s-o vadă, decît dacă dădea poruncă să vină. Alida avea un gust amar, fiindcă fiii săi, pentru care făcuse atît, încercau s-o evite. Cît despre fetele ei, le considera inutile. Chiar şi Edith, avea impresia că o urăşte, mai ales că

Alida nu o ajutase să se mărite, considerînd că mariajul aduce doar suferinţă. Mai bine nemăritată în casa tatălui, decît să depinzi de un bărbat.

Dar Talis, venea în fiecare zi, şi îi vorbea, altfel ar fi zăcut singură şi slabă în camera ei.

– Vreau să mă însor cu Callie... a spus încet Talis.

Alida oftă. Acum vine parte grea. În fiecare zi acelaşi lucru. În fiecare zi spunea aceleaşi cuvinte şi punea aceeaşi întrebare... şi de fiecare dată ar fi vrut să-i spună adevărul. Talis era sortit pentru lucruri mai mari decît însurătoarea cu fata lui John Hadley.

– Cînd mă întrebi dacă te poţi însura cu Callie, pentru mine înseamnă că doreşti să mor, fiindcă vei primi acordul după moartea mea.

Această afirmaţie nu-l mai impresiona pe Talis, fiindcă o mai auzise de multe ori.

– Nu e adevărat. Vreau să mă însor cu ea, fiindcă o iubesc şi vreau să fiu cu ea.

– Nu o vei avea destul după moartea mea?

Nu a mai privit-o cu milă, cum făcea de obicei cînd îi vorbea de moartea ei, aşa că Alida s-a gîndit la altă tactică.

– Dacă te tulbură prea mult şi nu o poţi evita, ar trebui s-o trimt la tatăl ei...

Auzindu-i răspunsul, Talis a privit-o cu oroare.

– Deşi n-aş vrea s-o fac. Nu ai văzut niciodată cum arată Gilbert Rasher. Este un om brutal, mă tem pentru o fată delicată cum este Callie, să fie condusă de el.

– Nu! a ţipat Talis. Nu o trimite la el! Voi sta departe de ea. Voi face totul ca să rămînă aici.

Şi-a întors faţa de la ea, căci din fire nu dorea ca cineva să vadă suferinţa de pe faţa lui.

Alida i-a mîngîiat părul.

– Nu va mai dura mult. Curînd voi dispărea din viaţa

ta. Cuprinzîndu-i bărbia, i-a întors fața spre ea, şi i-a zîmbit. Hai... vino şi citeşte-mi. Nu fi trist în ultimele ceasuri pe care le mai trăiesc. În curînd voi fi în pămînt şi atunci vei fi fericit.

Încet, ca şi cînd l-ar fi durut, Talis s-a ridicat ducîndu-se la raftul unde Alida îşi păstra prețioasele cărți. Privindu-l în lumina soarelui, a simțit ce mult îl iubeşte şi era bucuroasă că îi va da ceea ce putea. Se topea repede şi moartea va veni curînd, simțea asta. Dar, înainte de a muri, dorea să-l vadă pe Talis la curte. Cît i-ar fi plăcut să-l vadă cu regina... Reginei îi va plăcea atît de mult!

În timp ce citea, Alida îi mîngîia părul. Va uita repede de fata cea palidă pe care credea că o iubeşte. În strălucirea curții, şi sub zîmbetul reginei ca o rază de soare, Talis va uita tot ce se întîmplase în trecut. Va uita de fermierii de la țară unde crescuse, va uita de fata care nu era nici frumoasă şi nici destul de bogată pentru el.

Da, se gîndea Alida, totul se va sfîrşi cu bine; fiii ei vor moşteni proprietatea pe care o adusese ca zestre, iar strălucitul tînăr va ajunge la curte, o va seduce pe regină cu exuberanța şi cu plăcerea de viață, aşa cum o făcuse şi pe Alida să-l iubească. Da, era timpul să înceapă totul. Va trebui să trimită azi după Gilbert Rasher.

– Ce îți pasă ție ce fac eu toată ziua, a țipat Callie la Talis, scoțînd scîntei din ochi. Asta este treaba ta?

Privindu-i, Dorothy suferea În viața ei nu mai văzuse oameni îndrăgostiți ca aceştia doi; întruchipau visul oricărei fete, cînd creştea. Talis se gîndea numai la Callie şi ea nu se gîndea decît la Tallis. Şi de ce nu vedeau, ceea ce toată lumea de la Hadley vedea clar?

Acum, Callie săpa ca de obicei în grădină, şi tot ca de obicei, erau cinci băieți tineri oferindu-se s-o ajute. Doi dintre ei erau frumoşi, iar unul din ceilalți, fiul potcovarului, avea o față plăcută, dar de la gît în jos era ca o arătare.

Singura persoană care nu vedea toată această frumusețe, era Callie. Toți tinerii aceştia frumoşi veneau la ea, sperînd să cîştige mîna fiicei unui nobil, dar Callie îşi vedea doar de munca ei.

Venind la ea, Talis şi-a văzut iubita înconjurată de bărbați, ca o regină de curtenii ei. Tot ce a urmat a convins-o pe Dorothy că o femeie nu trebuie să iubească un singur bărbat, sau nu chiar atît de mult încît să nu vadă că şi alți bărbați o doresc. Dorothy era sigură că trebuia deosebită iubirea adevărată de prostie.

– Eşti în grija mea, a spus rece Talis, privind la spatele lat al fiului de potcovar, aplecat pe o lopată.

Toți bărbații din jur se prefăceau că nu ascultă, dar asta făceau. Singura persoană care nu auzea, era părintele Keris, care, ca de obicei, dormea sub un copac. Chiar şi asta îl înfuria pe Talis. De ce bătrînul nu le păzea pe cele două fete pe care le avea în grijă? Şi de ce trebuia întotdeauna ca blestemata de maimuță să se agațe de ea? Chiar dacă i-o dăduse el...

– Sînt în grija ta... i-a spus Callie disprețuitoare, întrerupîndu-i gîndurile. Cine te-a făcut paznicul meu? Nu eşti niciodată aici... eşti întotdeauna cu ea.

Abia după un moment, Talis a înțeles la cine se referea Callie. Pe care dintre femeile plicticoase şi urîte care îl înconjurau era geloasă Callie? Ei nu-i spusese, dar erau momente cînd era aşa de plictisit de trăncăneala lor, încît îi venea să înnebunească. Cu Callie, era el însuşi, putea să fie leneş sau trist, vesel sau caraghios, sau oricum ar fi dorit să fie. Cu aceste femei, trebuia să fie ceea ce doreau ele. Trebuia să fie mereu politicos, curtenitor şi puternic.

– Mama... a întrebat Tallis cu ochii holbați. Eşti ge-

loasă pe timpul pe care-l petrec cu mama?

– Este oare mama ta? Nu-ți seamănă deloc... i-a răspuns Callie încet.

Talis era la curent cu ce se vorbea, dar ce importanță avea a cui mamă era? El vedea că e pe moarte, suferind de singurătate şi ştia că el era singurul care mergea voluntar, s-o vadă. Mai ştia, că dacă îi permitea să se căsătorască, ar face probabil ceea ce se temea, ar părăsi-o.

– Ea este... a început Talis, dar s-a întrerupt. Nu-i putea spune lui Callie că Alida era pe moarte.

– Este ceva ce nu-mi spui... i-a răspuns Callie, care era gata să plîngă. Noi doi nu am avut niciodată secrete unul față de celălalt.

Cît ar fi dorit Tallis să-i spună secretele pe care jurase să le păstreze. Nu înțelegea de ce nu putea să-i spună că dorea să se căsătorească cu Callie. Atunci, Alida ar fi murit singură. Cum putea să trădeze ultima dorință a Alidei. Ar fi fost un păcat mortal să trădeze dorința unei persoane în pragul morții.

Uneori, nu putem şti totul despre o persoană şi i se părea chiar lui că este prea plin de sine. Nu voia să țină ceva secret față de Callie. Îi era greu să nu-i spună, cum se rugase în fiecare zi să i se permită să se căsătorească cu ea. Din toate jurămintele făcute Alidei, păstrarea acestui secret era cel mai greu de îndeplinit.

Dar, mult mai greu era s-o păstreze virgină. Ăsta era cel mai îngrozitor. O dorea atît de mult, încît nu putea suporta nici măcar să-i atingă mîna. Dacă se apropia prea mult de el, trebuia s-o părăsească cît mai repede posibil.

Într-o zi, Hugh îi surprinsese privind-o pe Callie plimbîndu-se prin curte, şi legănîndu-şi şoldurile. Trei ore după aceea, Talis a trăit într-o agitație nebunească.

Cînd mai tîrziu, bînd dintr-un ulcior şi ştergîndu-şi transpirația, încerca să-şi scoată din minte imaginea ei, Hugh s-a oprit şi i-a spus:

– Onoarea ta se bate cu buzele, şoldurile şi sînii lui Callie. Vrei să cîştigi?

Fusese greu să nu izbucnească în lacrimi, văzînd cît de înțelegător era Hugh şi păstrînd imaginea provocatoare a buzelor, şoldurilor şi sînilor lui Callie.

Şi acum, stătea înconjurată de toți bărbații aceia, văitîndu-se că nu-i era credincios. Ea era cea inconştientă. Dacă îl iubea, ar fi trebuit să aibă încredere în el. Era mereu cu acele femei, fiindcă aşa trebuia. Pe lady Alida nu o putea numi mama lui nici în gînd; mama lui era Meg, Alida spusese că trebuia să învețe să fie un cavaler înainte să se însoare cu Callie, care era fiica unui om înrudit cu regina. O parte din învățămînt consta din dans, cîntat şi mînuirea lăutei şi toate celelalte care îi luau mult timp şi îi impuneau contactul cu femeile acelea prefăcute.

Era furios că toate acestea nu-i intrau în cap lui Callie şi trebuia să i le spună el. Îi declarase că o iubeşte, ce mai putea să facă?

Brusc, i-a spus:

– Acum trebuie să plec!

I se rupea inima şi ea nici măcar nu ştia. Răsucind călcîiele, s-a îndepărtat fără să mai privească înapoi deşi l-a lovit în spate cu un pumn de noroi şi nici cînd a auzit hohotul de rîs al bărbaților care erau lîngă ea.

Dorothy stătea culcată lîngă Callie, auzind-o de multă vreme cum plînge. Mai bine zis, o simțea, fiindcă plînsul era foarte tăcut. Mica Kipp, şi ea clătinînd din cap şi atingîndu-i din cînd în cînd lacrimile cu lăbuțele ei roz. Plînsul lui Callie era straniu, părea că lacrimile ei veneau de undeva din interiorul ei şi ieşeau pe ochi. Odată,

Callie, încercînd să facă haz de necaz, spusese:

– Mi se topeşte inima, şi mi se scurge pe obraz. Dacă plîng mult, nu voi mai avea inimă, şi atunci se vor opri şi lacrimile.

În noaptea aceea se aflau în căsuţa mică, cu părintele Keris. Se înţeleseseră să spună că părintele era bolnav şi ele voiau să-l îngrijească, deci li s-a îngăduit să rămînă acolo în loc să se întoarcă acasă. Şi pentru Callie şi pentru Dorothy, atmosfera de la castel era din ce în ce mai apăsătoare. Era ca o furtună care se pregătea şi care va izbucni curînd cu furie, distrugîndu-i pe toţi. Din cauza asta de cîte ori puteau, rămîneau cu părintele Keris, care dormea, orice ar fi făcut sau ar fi spus ele.

Stînd pe patul pe care îl împărţea cu Callie, apăsîndu-şi urechile cu pumnii, Dorothy a izbucnit.

– Nu mai pot suporta, m-am sărutat de voi amîndoi. Sătulă de voi... mă auzi?

– De cine? a întrebat Callie ridicîndu-se şi frecîndu-şi ochii, cu Kipp în braţe. Nu ştiu de cine vorbeşti.

– Te faci că nu înţelegi? Acum, ascultă-mă Callasandra... trebuie să faci ceva ca să scăpaţi de nenorocirea voastră.

– Nu înţeleg ce vrei să spui. Talis Hadley nu este nimic pentru mine. Doar... a spus Callie mîndră, dar Dorothy, s-a exprimat pentru condiţia ei, vulgar:

– Talis te doreşte atît de mult, încît a ajuns piele şi oase. Nu poate mînca din cauza dorinţei; lecţiile lui nu merg bine. Ieri cînd ai trecut pe lîngă el, a căzut de pe cal.

– Da? Nu am observat. Nu cred că a căzut din cauza mea, sînt sigură. Eu...

Dorothy a apucat-o de umeri şi a scuturat-o, făcînd-o pe Kipp să protesteze. Ea voia să-i spună adevărul, că lady Alida era cea care trăgea sforile, şi cine ştie din ce motiv. Dar Dorothy, era foarte prudentă. Nu va pomeni numele mamei ei.

– Simţul onoarei îl face pe Talis să stea departe de tine. Ar trebui să fii mîndră de el, nu supărată.

– Dar eu nu cred asta. Nu cred că Talis mă doreşte. De ce crezi asta? Ai văzut cît de frumoasă este lady Frances?

– Dar ai văzut cît este de egoistă? Ea se crede mult mai frumoasă decît este.

Privind-o dezgustată, Callie a spus:

– Da, şi ştie toată lumea cît preţuieşte un bărbat, ce crede femeia. Uită-te la Edith... o fată modestă, o minte bună, dar fără bărbat.

– Dar eu... ştiu, nu trebuie să-mi spui. Sînt o fată drăguţă, dar nu destul de frumoasă ca să facă un bărbat să se lupte cu zgîrcenia tatei pentru a mă cîştiga... a continuat repede, fără a-i permite lui Callie să spună ceva. Dar tu ai noroc! Tu ai ceea ce eu şi surorile mele dorim atît de mult.

– Vrei să spui... pe Talis? Vrei să spui că îl am? Cum l-aş putea avea, cînd altele...

Dorothy s-a stăpînit să nu o pocnească, că nu vedea ceea ce era aşa de clar. Tot ce dorea Dorothy era să-i vadă împreună, înainte ca mama ei să mai unelteasca iar ceva. Chiar dacă asta o făcea pe mama ei să moară. Dorothy, dorea puţină fericire în casa lor. După părerea ei, era prea mult aur, şi dragoste prea puţină.

– Acum, ascultă-mă, a spus Dorothy, şi ajută-mă să facem un plan. Nu-mi mai spune că Talis nu te vrea. Gîndeşte-te şi inventează una din poveştile tale, după care putem face un plan.

Cînd Callie a privit-o sceptică, Dorothy a zîmbit.

– Ai dreptate, probabil că asta depăşeşte talentul tău de povestitoare.

Expresia lui Callie s-a schimbat.

– Ce poveste vrei? Îmi voi sparge capul şi voi încerca să-ţi spun o poveste.

– În ordine... acum ascultă planul meu.

Au trecut multe ore pînă să adoarmă Dorothy, iar Callie nu a dormit deloc.

Dimineaţa, amîndouă fetele zîmbeau conspirativ.

Capitolul 37

În timp ce călărea alături de Callie, în pădurile care erau rezervaţia pentru vînat a lui John Hadley, Talis i-a spus:

– Nu ştiu de ce ai vrut să călăresc eu cu tine, cînd ai atîţia bărbaţi tineri care te urmează peste tot. Nu ştiu cum tolerezi pe cineva atît de modest ca mine, tu care ai un tată nobil, rudă cu regina.

Talis ar fi dorit să nu rostească aceste cuvinte, dar nu se putea stăpîni. Cu o zi în urmă, Callie îi trimisese un mesaj, spunîndu-i că vrea să călărească cu el, şi după prima reacţie de bucurie, el a început să se gîndească îngrijorat că nu-şi va putea ţine jurămîntul dacă stătea prea mult cu Callie. De cînd îi declarase în mod spectaculos, în faţa întregului sat că o iubeşte, făcuse tot ce putea să nu rămînă singur cu ea.

Purta o pelerină splendidă, de lînă albastră, cu o glugă mare cu blană albă pe margine. Se comporta ca şi cînd încerca să fie mult mai frumoasă, pentru ca Talis să nu-i poată rezista. Iar lui, nu-i mai păsa nici de capul păros al maimuţei, privindu-l din faldurile pelerinei, ascunsă la pieptul lui Callie.

– Mă gîndesc să mă mărit... a spus Callie privindu-l peste umăr.

Lui Talis i s-a oprit respiraţia, dar şi-a îndreptat spatele şi a ridicat capul.

– Da... este o idee bună. Îmbătrîneşti, şi trebuie să te măriţi.

– Şi eu sînt de aceeaşi părere. Aş vrea să am copii. Spune-mi crezi că voi fi o mamă bună?

Spatele lui nu se putea încorda mai mult. Părea că şi muşchii de la gît îl sufocau.

– Da. Bineînţeles... a spus el.

– Bine, a răspuns ea zîmbind. Azi, m-am gîndit că am putea merge undeva, retraşi amîndoi, ca să-mi spui ce fac un bărbat şi o femeie ca să aibă copii. Nu vreau să mă căsătoresc neştiutoare, ca surorile tale. Tu eşti prietenul meu, şi vreau să-mi spui totul.

Furia l-a făcut pe Talis să se încordeze mai mult. Întorcîndu-se în şa a întors şi calul ca să vină în faţa ei; avea faţa roşie.

– M-ai adus tot drumul acesta pe un timp înnorat, şi cu o furtună ameninţătoare, ea să-ţi spun despre... despre... Nici nu mai putea vorbi de supărare.

– Ah... văd... ştii chiar mai puţin decît mine... Nu bănuiam... deşi îţi petreci zilele cu atîtea femei în jur.

– Ştiu totul! Ştiu tot ce trebuie să ştiu, dar tu... a strigat el, venind lîngă ea.

– Da, ce-i cu mine?

Îl supăra foarte mult, fiindcă îl privea zîmbind, ca şi cînd tot ce spunea, nu ar fi fost atît de ruşinos, atît de... S-a liniştit cînd a înţeles că îşi bătea joc de el, că nu exista nici un bărbat cu care să se mărite, în afară de el. Zîmbind, i-a spus:

– Lady Frances m-a învăţat tot ce se întîmplă între un bărbat şi o femeie... Nu-i aşa că este foarte frumoasă?

Spre satisfacția lui, Callie s-a înroşit de supărare şi, înainte s-o poată opri, şi-a înfipt pintenii în crupa calului, care a pornit într-o viteză de putea să-şi rupă gîtul. El îi dăduse un cal blînd, potrivit să-l călărească copiii şi nu un adult, în timp ce el luase un monstru enorm şi negru, pe care lordul John îl interzisese la toți călăreții. Talis călcase porunca, fiindcă voia s-o impresioneze pe Callie, dacă ar fi fost posibil.

Chiar în clipa cînd Callie a intrat în pădure cu calul, a fulgerat şi s-a pornit furtuna. Lui Talis i-au trebuit cîteva minute să-şi potolească armăsarul, şi să se ducă după ea.

Cînd a găsit-o a simțit că i se opreşte inima. Zăcea neînsuflețită pe jos, sub un copac, unde ploaia nu pătrunsese încă din cauza frunzelor dese. Lui Talis i-a părut un înger căzut din cer. În timpul căzăturii i se despletise părul şi forma ca un nor în jurul ei; pelerina se desfăcuse, iar rochia era ruptă la gît scoțînd la iveală umărul gol şi alb, şi sînul mic rotund, perfect. După ce o tachinase atîta vreme că are pieptul drept, a fost fascinat cînd a observat că în ultimul an, recîştigase timpul pierdut. Kipp era lîngă obrazul ei, şi privindu-i, părea că-l imploră pe Talis pentru ajutor.

Talis a sărit de pe cal în timp ce acesta mai mergea, şi a strigat:

– Callie! A alergat la ea şi a luat-o în brațe. Callie, dragostea mea... vorbeşte Callie Am să mor dacă eşti rănită... te rog, Callie... te rog.

O ținea atît de strîns, lipindu-şi fața de umărul ei, şi auzind-o gemînd. Cînd a văzut că este vie, i s-au umplut ochii de lacrimi. Continua s-o țină la fel de strîns încît abia respira, şi i-a îndreptat fața, mîngîind-o pe obraz. A şoptit doar „Callie", şi a început s-o sărute pe obraji, pe frunte şi pe păr, liniştindu-se că era în viață.

– Sînt rănită, a încercat ea să şoptească.

– Rănită? Te duc înapoi acasă. Voi chema cel mai bun doctor.

– Glezna... Sînt sigură că este ruptă, şi mă doare piciorul. Nu cred că mă pot ridica.

– Calul meu... a început el să spună că o va duce pe calul său, dar neastîmpăratul animal nu se mai vedea nicăieri. Deşi calul pe care venise Callie era dresat să se oprească în astfel de cazuri, nu era.

– Unde este calul tău?

– De unde să ştiu, i-a răspuns ea răstit.

Ținînd-o încă strîns, Talis privea în jur încruntat. Era ciudat. Îi alesese special calul, pentru mai multă siguranță. Era ataşat de oameni şi nu şi-ar fi părăsit niciodată călărețul. De fapt, unul dintre oamenii de la grajd glumise spunînd că acest cal nu mai putea fi călărit. Şi acum, unde era?

– Ah, piciorul... piciorul meu, a gemut Callie. Mă doare, mă doare şi într-o parte, mă doare şi capul.

Ploaia se înteţise, şi picăturile reci pătrundeau printre frunze. O picătură mare a intrat în ochii lui Kipp care a țipat şi s-a ascuns în faldurile pelerinei lui Callie. Talis ştia că vor trebui să se întoarcă repede acasă. Va găsi unul din păcătoşii ăia de cai şi o va duce pe Callie în siguranță, cît mai curînd.

A aşezat-o pe Caliie cu grijă pe pămînt şi a pornit să caute calul, dar ea s-a ridicat în coate.

– Te interesează mai mult calul decît persoana mea?

– Nu, a spus el ezitînd. Avem nevoie de cal ca să ne întoarcem acasă. Trebuie să...

– Nici nu te-ai uitat la glezna mea... şi s-a lăsat să cadă iar pe pămînt, prefăcîndu-se că leşină.

Într-o clipă, Talis a fost din nou lîngă ea, luînd-o în brațe, în timp ce ideile i se încîlceau în cap. I se părea mai normal să găsească un cal şi să se întoarcă cît mai curînd acasă şi cineva mai priceput să îngrijească rănile,

decît să privească el, care nu putea face nimic.

– Vai, Talis... mă doare atît de rău, a spus ea slab în brațele lui, mlădioasă, neajutorată, depinzînd total de el.

Ținînd-o cu un braț, a încercat să se uite la piciorul ei şi la gleznă. Deşi era puțin mai mică decît alte fete de vîrsta ei, iar în comparație cu Talis era mult mai mică, nu se putea uita la glezna ei. Ca să-i poată vedea rana, i-a ridicat fusta peste genunchi.

Era destul de ciudat, dar articulația nu era deloc umflată.

Căutîndu-i încheietura, şi căutînd unde putea fi rănită, Talis se mira cum de nu observase mai repede că articulațiile ei erau atît de delicate, iar forma piciorului era atît de grațioasă. Purta nişte pantaloni transparenți şi foarte strîmți, care se lipeau de ea ca o piele.

– Piciorul meu... suspina Callie. Mai sus mă doare aşa de rău... şi cred că sîngerează.

Mîna lui Talis tremura în timp ce-i ridica fustele mai sus, pe picior. Cînd începuse să poarte o astfel de lenjerie feminină? Dacă ar fi fost la fermă şi ar fi observat că poartă ciorapi fini, ar fi rîs de ea. Aceştia nu ar fi rezistat nici măcar o după-amiază de hoinărit, printre tufele de mure.

Pînă acum nu mai văzuse ceva mai atrăgător, ca aceşti ciorapi roz, care se potriveau exact pe piciorul frumos format al lui Callie. Încet, încercînd să se gîndească la altceva, cît mai departe de ceea ce vedea, şi vrînd să-i găsească rana, a prins partea de sus a corpului ei cu o mînă, ridicîndu-i rochia cu cealaltă. Ciorapul se oprea exact deasupra genunchiului, şi era legat cu ceva ce nu mai văzuse niciodată. Era o jartieră din panglică roz, brodată cu alb, în formă de inimioară. Jartiera era aşa de fină şi de feminină, că Talis nu mai văzuse ceva mai fascinant ca această bucată de material. Nu-şi putea lua ochii de la ea.

Ca şi cînd timpul s-ar fi oprit în loc, ochii lui uitîndu-se mai sus de jartieră, i-a văzut coapsa. Doar cîțiva centimetri de piele, pînă unde fusta îi acoperea trupul. Pielea era palidă ca soarele de primăvară şi tare, îndemnîndu-l s-o atingă.

Cînd ridica mîna, un bubuit de trăsnet l-a readus la realitate. Cu o mişcare bruscă, înspăimîntat, Talis i-a dat drumul pe jos, şi s-a îndepărtat cu o săritură.

– Trebuie să găsesc calul... să găsesc calul... a spus el, transpirația amestecîndu-se cu ploaia, pe fața lui. Trebuie să te duc înapoi acasă, trebuie...

O clipă, lui Talis i s-a părut că aude nişte vorbe urîte pe care le pronunța Callie, dar era sigur că nu putea fi adevărat. Dacă a spus aşa, era din cauza durerii de la picior, sau blestemata de maimuță o trăsese de păr. Orice ar fi fost, el trebuia să facă neapărat ceva, acum. Sărind să apuce creanga cea mai de jos a copacului, s-a ridicat.

– Ce vrei să faci? a țipat Caliie, în timp ce el, repede şi uşor a început să se urce în copac.

– Încerc să văd de sus, unde sînt caii, a strigat el în jos la ea.

În acelaşi moment, venind din direcție opusă, a apărut calul lui Callie, iar ea s-a strîmbat.

– Trebuia să am singurul cal care nu este în stare să ştie drumul spre grajd, a bombănit ea.

Privind în sus, ca să asigure că Talis era pornit să urce pînă în vîrful copacului, Callie a alergat pe iarbă prin ploaie spre calul prost. O privea ca şi cînd i-ar fi cerut ajutorul.

Callie iubea animalele, dar iubirea ei pentru Talis a făcut-o să procedeze într-un mod pentru care se simțea vinovată. A scos dintr-un buzunar un buchețel de ierburi din grădina ei, pe care îl luase în ideea de a-l folosi la o astfel de ocazie, şi l-a legat de hamul calului. Trăgînd o

singură dată pe nări aroma plantelor, calul a început să alerge spre Hadley, iar Callie cu Kipp atîrnîndu-i la cingătoare, s-a grăbit să se întoarcă la copac.

Cînd Talis a coborît din copac, Callie zăcea pe pămîntul care era din ce în ce mai ud.

– Callie, a spus el, dar ea nu deschidea ochii şi a strigat-o din nou, apoi a luat-o în braţe. Trebuie să plecăm de aici. Eşti udă pînă la piele, şi ploaia bate şi mai tare. Trebuie...

Cu graţie, Callie a deschis ochii, şi părea că este gata să moară, cînd i-a vorbit.

– Nu pot să umblu. Du-te şi cheamă ajutoar... cheamă-l pe Edgar, băiatul potcovarului. Casa lui este în apropiere şi este destul de puternic să mă ducă la Hadley. Nu îi trebuie cal.

Auzind asta, Tralis a ridicat-o şi a luat-o în braţe, cu trupul lipit de al lui, cu faţa ei pe umărul lui, şi ţinîndu-l cu mîinile pe după gît.

– Ai să te îmbolnăveşti purtîndu-mă, are să te doară spatele, i-a şoptit ea, cu buzele lipite de urechea lui.

– Nu te forţa să vorbeşti... ai nevoie de putere, te pot duce dacă este nevoie, pînă la capătul pămîntului.

– Eşti sigur că nu ai nevoie de ajutor?

Talis nu s-a mai obosit să-i răspundă. Pînă la castel, erau kilometri, iar ploaia se întetea cu fiecare clipă.

– La ce te gîndeşti, l-a întrebat ea, răsucindu-se în aşa fel ca sînii să-i apese pieptul.

Ploaia i se prelingea pe vîrful nasului, dar Talis a răspuns:

– Aş vrea să ştiu de ce prostul tău de cal a fugit. Este foarte ciudat. Şi aş vrea să mai ştiu, de ce ai insistat să călărim aşa departe, cînd ţi-am spus că vine furtuna. Orice prost vedea că se pregăteşte o furtună, şi tu...

În clipa aceea, Callie era sigură că dacă a fost vreodată în istorie un bărbat sentimental, era doar un accident. A început apoi să se vaite.

– Ah, Talis, îmi pare aşa de rău. Am fost nesuferită cu tine în ultimul timp. Nesuferită cu adevărat, şi doream să nu mai fie nimeni lîngă noi, să fim singuri... aşa cum eram noi obişnuiţi. Doream doar să-ţi spun că te iubesc, şi să-ţi cer iertare, fiindcă m-am purtat oribil. Mă poţi ierta?

Callie ştia că unul din momentele favorite ale lui Talis, era să audă că-i cere iertare. Cele mai stupide scuze o ajutaseră să obţină ce nu obţinea cu mîndria.

– Da... poate... a răspuns el, fiindu-i greu să vadă pe unde mergea, avînd genele pline de apa care se scurgea pe nas şi picau pe faţa ei.

– Îmi pare rău că s-a întîmplat aşa. Trebuia să ţipe ca să fie auzită, din cauza zgomotului făcut de ploaie. Mă doare cu adevărat. Nu ne-am putea opri? Nu este vreun loc unde ne-am putea odihini pînă se opreşte...

– Vorbeşti iar de potcovar? Acolo vrei să mergi? Sau poate...

– Nu... bineînţeles că nu. Dar nu există pe aici pe aproape? a întrebat ea, încercînd să-i trezească gelozia care îl obseda. A încercat din nou să-i reamintească... O colibă... sau aşa ceva... un loc uscat şi cald?

– Aici este un loc pentru vînătoare, ştii doar. Callie, te credeam mai deşteaptă... s-a oprit amintindu-şi. Da... este ceva în apropiere. Un fel de beci, fără uşă, dar tot este mai bine ca aici.

Callie şi-a ascuns faţa, să n-o vadă surîzînd.

– Nu! a spus el scuturîndu-şi capul de ploaie. Este mai bine să te duc acasă!

Auzindu-l, lui Callie i-a venit să plîngă cu adevărat.

– Talis.. te rog... să ne oprim. Plouă că abia pot să văd, şi îmi este foarte frig.

– De cînd te deranjează pe tine ploaia? Am colindat de atîtea ori prin ploaie, împreună. Îţi place să umbli prin

ploaie şi acum doar nu trebuie să umbli, te duc eu.

– Dar, priveşte-mă, sînt udă leoarcă...

S-a depărtat puţin de el ca să-i arate rochia udă. Nu avea corset, de fapt nu prea mai purta sub corsajul de lînă al rochiei, şi din cauza asta, rochia era aproape transparentă.

– Priveşte-mă, Talis... nici măcar nu te uiţi...

Dar chiar udă, faţa lui era roşie. Era clar, se uitase!

Cuprinzîndu-l din nou cu braţele de gît, îşi lipi sînii de el.

– Te rog... dacă ştii un loc unde să mă usuc, du-mă acolo. Poate vom putea să stăm şi să ne odihnim. Mă doare foarte rău încheietura...

Fără să spună o vorbă, Talis continua să umble de parcă se gîndea s-o ducă în China.

– Ah... am înţeles. Ţi-e frică să rămîi singur cu mine. Asta mă flatează. Nu credeam că sînt aşa de frumoasă, încît nu poţi rezista să fii singur cu mine. Vei fi un adevărat cavaler! Îţi poţi ţine jurămintele, dar să nu fii pus la încercare. Acum înţeleg...

Talis s-a întors atît de brusc, încît Callie a trebuit să se ţină strîns de gîtul lui să nu cadă, iar Kipp şi-a înfipt ghearele în pieptul ei. Era într-adevăr frig, şi Callie nu avea decît o rochie subţire şi aproape nimic pe dedesubt. Dacă nu ar fi avut pelerina care o ascundea, nu ar fi ieşit niciodată din casă, aşa de subţire îmbrăcată. Dar, ea gîndise că o făcea pentru o cauză bună.

Mai tîrziu, după cîteva minute, intraseră în micul adăpost săpat în colină.

După ce a aşezat-o pe Callie pe o claie groasă şi curată de paie, iar Kipp se ascunsese şi ea într-un loc călduros, a început să privească cu interes în jur. Deşi Callie se văitase în gura mare, aproape că nu- i dăduse importanţă, şi a continuat să inspecteze interiorul adăpostului.

– Ce-i cu tine? s-a răstit ea, devenind din ce în ce mai furioasă, că nu-i dădea nici o atenţie.

– Priveşte în jur, a spus el. Acum cîteva săptămîni nu era decît un bordei. Nici nu avea uşă, iar acum există fîn proaspăt şi... s-a speriat, căci în spatele lui uşa se închisese.

Alergînd la uşă, a găsit-o încuiată. Încuiată pe afară! Şi-a plimbat cîteva minute mîinile pe uşă examinînd-o.

– Callie, se întîmplă ceva foarte straniu. Uşa are o broască nouă de fier... iar fierul nu este ruginit...

– Probabil, că cineva şi-a pregătit coliba ca s-o folosească.

– Dacă este aşa, de ce cînd am venit, uşa era deschisă? Ploaia rugineşte fierul. Şi de ce acum nu este folosită?

– Poate că oamenii vor s-o folosească mîine, şi vreun lucrător leneş a uitat să închidă uşa.

– La ce poate folosi un loc ca acesta? Este prea mic chiar pentru un depozit, dar pentru locuit. Şi de ce ar pune cineva o uşă groasă de stejar la un beci, care are un acoperiş de lemn vechi şi murdar. Înainte să se strice uşa, acoperişul se va distruge. Şi în plus, locul acesta aparţine lui John, care de cînd l-a cumpărat, îl foloseşte doar cînd vine la vînătoare. A biciuit nişte oameni care au trecut pe aici.

– Ei, da... a spus Callie pe un ton care demonstra că nu o interesa ce spune el. S-ar putea să fie folosit de un paznic, sau de cineva care spionează.

– Nu, Callie, nu are nici un rost. Un spion nu se putea ascunde într-un loc în care uşa se închide pe dinafară. Un spion, ar putea...

– Talis, nu ştiu la ce foloseşte locul acesta. Nu ştiu cine a muncit să pună la uşă o broască nouă.

Talis s-a uitat la ea, cu capul înclinat într-o parte.

– Nu... broasca nu este nouă...

– Ba da... aşa ai spus. Şi dacă nu ai fi spus, eu văd de aici că este nouă.

Talis a căzut pe gînduri.

– Nu... închizătoarea nu pare a fi nouă. Lemnul a fost luat de undeva. S-ar putea să dorească cineva să pară veche. Sînt noi, dar par vechi. Mă întreb...

Callie l-a privit un moment, şi nu părea să aibă ceva de spus la speculaţiile lui. Şi-a ridicat apoi braţele în jurul corpului şi a început să tremure.

– Talis... mi-e frig, şi ca să-l convingă, a strănutat de trei ori. Stai acolo, şi tot vorbeşti de uşă, iar eu o să mor îngheţată.

Talis arăta foarte serios.

– Ştiu că îţi este frig, şi o să plecăm de aici. Îţi jur că te voi duce acasă.

Strîngînd din buze, Callie i-a răspuns:

– Nu poţi să ieşi de aici. Clădirea are ziduri de piatră pe trei părţi, şi o colină de cealaltă. Uşa de stejar este groasă de cinci centimetri, iar broasca este de fier şi nouă. Nu poţi ieşi.

În timp ce ea continua să-i argumenteze, Talis se întorsese şi o privea, ca şi cînd ar fi încercat să înţeleagă ce spunea. Callie, s-a uitat urît la el.

– Acum, cred că lucrul cel mai bun, este să ne pregătim să petrecem noaptea aici. De dimineaţă, va veni cineva să ne caute.

Talis a stat cîteva clipe cît mai departe de ea, atît cît putea, în spaţiul mic, şi părea că se gîndeşte la ce îi spunea. Callie e o nevinovată... se gîndea el. Pare să creadă că încă mai erau copii şi puteau să doarmă ghemuiţi unul în altul, cu nevinovăţia copilăriei. Fără îndoială, îşi închipuia cum se vor băga în fîn strîngîndu-se în braţe, şi dormind în pace.

Dar, era destul s-o privească, şi ştia că în ceea ce îl privea, nu era inocent. Pelerina era deschisă în faţă, expunînd rochia de lînă roşie, care îi scotea în evidenţă formele maturizate de curînd. Oare de ce îi crescuseră sînii atît de mari, nu puteau să rămînă mici? Toţi bărbaţii din Anglia o vor privi, şi... „Mai bine să nu mă gîndesc", şi-a spus el în gînd.

S-a întors din nou la uşă. Ţinea sabia în mînă, gîndind că poate ar fi capabil să spargă broasca. Sau, poate ar putea să taie din uşă, şi să iasă. Poate că era o piatră care se mişca în perete.

La un zgomot venind dinspre Callie, s-a întors spre ea. Cu groază, a văzut pelerina aruncată pe jos, în fîn, şi părea că-şi desface rochia. Se rezema de perete, stînd într-un picior, ceea ce făcea ca şoldul să fie mai vizibil, iar sînii mai în evidenţă.

– Ce faci? În vocea lui se simţea teama.

I-a răspuns, ca şi cînd ceea ce făcea era evident.

– Îmi scot hainele umede. Ţi-am spus că am îngheţat.

Are dreptate, s-a gîndit Talis. Ca să-şi păstreze calmul, trebuia să gîndească logic.

– Şi cum crezi că te vei încălzi, dacă te... dezbraci?

Callie şi-a oprit mîinile pe legăturile rochiei care era desfăcută la piept, iar Talis, se întreba, oare nu are nimic pe sub rochie?

– Nu m-am gîndit la asta, a răspuns Callie privindu-l pieziş. Aş... am putea...

Talis era sigur că era nevinovată, dar Callie clipea spre el, ceea ce îl făcea să se gîndească la modul în care s-ar putea încălzi.

– Fînul... a spus Talis vesel, ca şi cînd ar fi avut cea mai strălucită idee. Poţi să te cuibăreşti în fîn, cît mai adînc, cît mai jos. Cu cît te vei băga mai adînc în fîn, cu atît îţi va fi mai cald.

– Şi tu... unde vei sta ca să te încălzeşti? l-a întrebat ea încet.

– Eu? A făcut un semn arătînd că nici nu se gîndea la confortul lui. Îmi voi petrece noaptea încecînd să ieşim de aici.

Fața lui Callie îşi pierduse calmul, şi avea privirea aproape aproape seducătoare.

– Tallis... nu poți sta treaz toată noaptea! Zidurile acestea sînt de piatră, şi uşa este...

Auzindu-i argumentele, Talis a înțeles îndoiala lui Callie. Era pentru prima dată că se îndoia de el, şi asta nu l-a supărat. Dar îndoiala ei asupra capacității lui l-a hotărît să-i demonstreze că era capabil să-i poarte de grijă. Era timpul să-i spună adevărul, trebuia să-i arate că este adult, nu mai era copilul pe care îl vedea ea, încă. Ducîndu-se la ea, a cuprins-o cu un braț, şi a sărutat-o pe obrazul rece.

– Ascultă-mă, iubita mea, nu te-am mințit niciodată, nu-i aşa? Şi nu o voi face nici acum. Nu vreau să te sperii, dar nu cred că va veni cineva dimineață să ne caute. Sîntem prea departe. Am putea rămîne aici, zile întregi, şi nimeni nu ne va putea găsi. Acum, că sînt treaz şi odihnit, voi face orice ca să ieşim de aici. Ai încredere în mine?

Callie s-a lăsat moale peste el, cu rochia pe jumătate desfăcută.

– Talis, iubirea mea, sînt sigură că vei reuşi să ieşim de aici. Dacă o poate face cineva, tu eşti acela. Dar....

– Dar? Ce este?

– Nimic a spus ea sec. Du-te, petrece-ți noaptea lovind în uşă şi rupîndu-ți mîinile pe pietre. Nu-mi pasă! Du-te şi fă-ți datoria de onoare!

Talis nu înțelegea de ce era supărată. De fapt, în ultimul an se petrecea ceva cu ea, ce nu putea înțelege.

Cînd s-a dezlipit de el, era aproape să cadă, dar cînd a încercat s-o ridice, l-a respins furioasă. Gesturile ei îl convingeau pe Talis că trebuiau să scape de acolo. Trebuia să-i recîştige încrederea; voia să-l mai privească cu aceiaşi ochi care îi arătau convingerea ei că el putea face orice. Trebuia să scape de acolo, chiar dacă ar fi trebuit să moară.

Dar, după ce trecuse o oră, Talis tot nu găsea calea de a ieşi din închisoarea lor. Callie a încercat să-i atragă atenția la ce făcea ea, dar Talis era concentrat doar asupra misiunii lui, şi chiar dacă privea în jurul lui, părea că n-o observă. Acum, o ştia tupilată în fîn pînă la gît, şi tot supărată pe el, supărarea ce o simțea ca şi îmbrăcămintea rece şi udă de pe el. Dar cu cît simțea mai mult furia ei, cu atît era mai hotărît să scape din închisoarea lor. Putea suporta orice din partea ei, dar nu concepea să-l creadă neputincios.

Gîndurile i-au fost întrerupte de un țipăt al ei. Întorcîndu-se, a văzut-o zbătîndu-se în fîn. Maimuța, care aproape adormise a privit în sus cu interes.

– Purici! a țipat ea. Aici sînt purici.

Instinctiv, Talis a făcut un pas ca să o prindă în brațe, iar ea a ieşit din fîn, goală, ca o creatură aurită ieşind din mare.

– Ajută-mă, plîngea ea. S-au urcat pe mine. Ajută-mă să-i găsesc.

Cîteva secunde, Talis şi-a plimbat mîinile pe deliciosul trup, încercînd s-o scape de insectele care după ea, îi mîncau fiecare bucățică din corp. Dar, era incapabil să mai suporte tortura. Palid, tremurînd, cu fruntea transpirată, cu tot frigul din încăpere şi hainele ude şi înghețate, a sărit, depărtîndu-se de ea. Atunci, ca o fiară, cu o putere supraomenească, a început să scobească cu sabia o gaură în acoperişul murdar. Noroiul sărea

peste tot, iar în jurul lui Callie cădeau bucăți mari de care se ferea acoperindu-şi fața, iar Kipp țipa, protestînd că fusese trezită din somn. După ce a făcut o gaură destul de mare prin care să se poată strecura, s-a apucat de o grindă, şi a sărit afară în ploaia rece.

Într-o secundă, a deschis uşa. Dar nu o privea pe Callie care şedea în mijlocul unei grămezi de fîn care îi acoperea goliciunea doar de la genunchi în jos, el continua să stea cu spatele la ea. Grav, ca şi cînd nu avea de ales, i-a spus:

– Callie, îmbracă-te. Plecăm acasă.

– Dar, Talis... Cred că trebuia să stăm aici. Cred...

– Atunci, voi pleca să caut un cal, şi vin să te iau, a spus el, tot întors cu spatele la ea.

– Nu poți. Este prea departe... va dura mult... În glasul ei se simțeau lacrimile.

– Voi alerga!

– Talis, nu poți alerga tot drumul, sînt nişte kilometri...

– Callie, pot să alerg pînă la capătul pămîntului, a spus el exasperat, ridicînd mîinile spre cer. Pot...

Înainte să mai spună un cuvînt, începuse deja să alerge cît putea de repede, ca să se depărteze de trupul frumos şi gol al lui Callie. Dar nu a fost nevoit să alerge departe, fiindcă a găsit calul lui Callie, cu frîul agățat în nişte tufe, aşa că s-a putut întoarce la ea foarte repede.

Mai tîrziu, după ce o salvase, era foarte mîndru de ceea ce făcuse, dar simțea că-l cuprinde furia simțind supărarea lui Callie încît nu a vrut să-i mai vorbească, şi nu ştia de ce.

Cînd oare fetele cu care te-ai putea distra vor deveni femei? Era de neînțeles.

Drumul înapoi spre castel l-au parcurs în tăcere, iar Callie nu i-a mulțumit nici măcar că o salvase.

Capitolul 38

– De ce zîmbeşti? l-a întrebat James pe Talis, care se întindea lîngă el, avîndu-l pe Philip de partea cealaltă. De fapt, în ultimele săptămîni, ai avut tu ceva care te făcea să te bucuri.

Fiindcă Talis nu răspundea, a început şi Philip să-l întrebe.

– Hai... acum poți să ne spui, doar sîntem frații tăi.

Talis, era întins pe malul rîului care curgea în apropiere de castelul Hadley, cu mîinile sub cap şi privind la cerul azuriu. În apropiere, Hugh îşi adăpa calul la rîu. Toată dimineața, Talis făcuse antrenament cu frații săi, dar erau momente cînd era absent şi nu se concentra la ce făcea.

– Spune-ne... i-a cerut James.

Callie îl învățase că interesul ascultătorilor devenea de nestăpînit cînd trebuiau să aştepte să audă o poveste, aşa că Talis a lăsat să treacă un moment, înainte să răspundă.

– Callie încearcă să mă seducă.

Nu asta aşteptaseră să audă băieții, dar cuvintele le treziseră imaginația. Încercau mereu să seducă fetele care munceau la castel şi Talis vine şi le spune că o femeie încerca să-l...

– Ce a făcut? a şoptit James.

Privind la cer, Talis a continuat visător.

– Ne-a închis pe amîndoi, singuri, într-un vechi beci.

Aranjase să se pună o uşă nouă...

Ridicînd din sprîncene, James a privit peste Talis la fratele său Philip.

– Da... sînt sigur că este adevărat. Dacă văd un adăpost cu o uşă nouă, voi şti că este din cauză că o femeie încearcă să mă seducă. Tu nu crezi, frăţioare?

– Bineînţeles. Este unul din adevărurile vieţii. O uşă nouă, înseamnă o femeie cu pofte.

Talis zîmbea, dar convingerile lui căpătau contur.

– Puteţi voi să rîdeţi cît vreţi, dar ea nu încetează s-o facă, zi şi noapte.

Prin cap îi treceau imagini; Callie goală în adăpost; după cîteva zile, trecînd peste o baltă ce abia îi ajungea la glezne, îşi ţinea fustele cît mai sus ca să-şi arate picioarele goale, şi strîngerea, cît de tare putea, a corsajului rochiilor.

– Da... a spus el din nou, fericit, Callie încearcă să mă seducă.

– De unde ştii? Eu mă îndoiesc, cred că-ţi imaginezi doar, au răspuns deodată amîndoi fraţii.

– De cîte ori o privesc, este goală, sau cel puţin parţial, a spus el încet, şi în minte a început să gîndească la ce făcuse în ultimele săptămîni, după întîmplarea din adăpost.

Mai bine murea decît să recunoască faptul că nu înţelesese ce a făcut atunci, în timpul furtunii. Dar de atunci, înţelesese, şi o înnebunea pe Callie făcînd pe prostul. Se străduia să pară cît mai naiv, ca ea să încerce mai mult.

– Poate că voi, băieţii, i-aţi da ideea să iasă din mare fără nimic pe ea, doar cu părul... a spus Talis, cu aerul că ar fi fost mai mare şi mai înţelept ca ei. Sau poate că, aici neexistînd marea, ar fi suficient şi balta unde vin vacile.

– Da... mi-ar plăcea... Callie udă şi goală, acoperită doar de părul ei.

A trecut un timp, înainte ca băieţii să închidă gura. James a fost primul care a vorbit.

– Înţeleg. Callie încearcă să te seducă, dar tu, care eşti bărbatul cel mai puternic, ai rezistat încercărilor ei.

– Da... a spus mîndru Talis, nu am atins-o.

– Şi ţi-a fost uşor să n-o atingi? a continuat James, în timp ce Philip zîmbea, înţelegînd ce voia să spună fratele său.

– Sînt un om de onoare, nu iau ceea ce nu am dreptul să iau, a spus Talis, trufaş.

– De aceea nu poţi să dormi, a spus Philip.

– Şi de aceea, cînd vii din camera mamei, eşti furios şi ai lacrimi în ochi?

Talis nu suporta să-l considere cineva altceva decît un om cu multă putere şi noblete.

– Ce spui tu, nu este adevărat. Eu sînt imun la jocul copilăresc al lui Callie, dar fiind femeie, trebuie s-o las să facă tot ce vrea. Îmi face plăcere s-o văd, dar pot să mă stăpînesc. Nu o voi atinge.

– De asta nu mănînci? De aceea încep să ţi se vadă coastele prin haine? Talis, frăţioare, de ce nu o iei pe iubita ta Callie în pat, şi atunci va trebui să se mărite cu tine.

În săptămînile din urmă, pline de durere dar şi de plăcere, de cîte ori nu se gîndise şi el la acelaşi lucru? Dar jurămîntul trebuia respectat. Cînd a vorbit din nou, era serios.

– Sînt lucruri, pe care nu puteţi să le ştiţi.

Philip a vorbit primul, cu amărăciune în glas.

– O cunoaştem foarte bine pe mama. Dacă află ceva despre cineva, se foloseşte de slăbiciunile lui... chiar şi împotriva ta Talis, trebuie să te fereşti de ea.

Auzindu-i cum vorbesc despre mama lor, Talis s-a supărat. Nu vedeau că ea era pe moarte? Cu fiecare zi era mai slabă, dar nici unul din copii nu o vizita, decît dacă era chemat. Doar Talis se ducea zilnic la ea. Îi era ruşine să recunoască, dar fraţii lui aveau dreptate; de cele mai multe ori, ieşea din camera ei cu ochii înlăcrimaţi. În fiecare zi, Talis o ruga pe Alida să-l elibereze de jurăminte, spunînd că nu mai poate rezista. Într-un moment de slăbiciune pe care îl regreta, îi spusese adevărul despre Callie, că încearcă să-l seducă. O rugase în genunchi, spunîndu-i că o iubea pe Callie mai mult decît banii sau grandoarea. Viaţa nu însemna nimic fără Callie.

Dar Talis nu le putea spune lui James şi lui Philip nimic din toate astea. În primul rînd, trebuia să-şi apere bărbăţia şi apoi nu ar crede ce vorbeau ei despre propria lor mamă.

– Sînt lucruri pe care nu le ştiţi, repeta el cu încăpăţînare. Nu trebuie să vorbiţi aşa despre mama voastră.

– Atunci de ce nu te poţi căsători cu Callie?

Talis nu avea ce să răsppundă.

– Nu se poate căsători cu Callie, pentru că stimata noastră mamă e geloasă. Mama este îndrăgostită de tine... a spus Philip.

În loc de invidie sau gelozie, în vocea lui era o uşurare.

– Mă bucur că pe mine nu mă iubeşte aşa de mult, a spus James. Cînd iubeşte pe cineva, mama vrea inima aceluia în schimb.

Talis nu-i mai putea asculta vorbind astfel despre o femeie, care mai avea atît de puţin timp de trăit. Dar ce era mai rău, era că vorbele lor începuseră să i se pară adevărate. S-a ridicat şi s-a dus la Hugh, care era cu caii

şi lovindu-l pe unul s-a încruntat.

– Iubirea este totul pentru o femeie, a spus el, puţin mai tîrziu.

La început nu l-a auzit prea bine, dar nici cînd s-a apropiat nu a înţeles ce voia să spună. S-a gîndit, că Hugh vorbea despre Alida.

– Da, poate că mă iubeşte... Nu cred că este un păcat.

– Nu, a spus Hugh. Nu ea! Callie este a ta. Ea este problema principală. Nu-ţi bate joc de ea. Callassandra ta, este foarte mîndră.

– Ştiu cum este Callie, s-a repezit Talis la el, sătul de sfaturile şi glumele pe care le încasase în ziua aceea.

Nimeni nu ştia prin ce trecuse în ultimele săptămîni. De o parte era Callie care făcea totul ca să-l determine să facă dragoste cu ea şi, de cealaltă parte, mama sa, care îi amintea zilnic de jurămîntul către Dumnezeu, că nu trebuie să se atingă de ea.

Talis ştia că slăbise cîteva kilograme, şi că în acest timp nu dormise decît cîteva ore. Era adevărat ce spusese Hugh despre mîndria lui Callie, era mîndră, dar şi el era la fel. El, Talis, era foarte, foarte, foarte mîndru. Cu o privire către Hugh, care îi arăta acestuia că înţelesese ce voia el să înţeleagă din sfatul dat, Talis s-a îndepărtat.

– Începe, a spus Alida, întinsă pe pat şi ţinînd o scrisoare la pieptul ei care odată fusese mare. Gilbert Rashier vine să-şi ceară fiul, omul lui a şi sosit... pe faţa ei a apărut un zîmbet slab.

Penella şi-a ridicat încet capul de la îndeletnicirea ei, care consta în aranjarea rochiilor Alidei în scrinul de stejar sculptat, ce se afla la picioarele patului. Înfăşurată într-una din rochii, era o farfurie mică de argint; mai tîrziu, o va lua şi o va pune alături de obiectele al căror

număr creştea, în ascunzătoarea ei. Dacă s-ar întîmpla să fie din nou concediată, nu va mai fi săracă. Nu-şi va mai lăsa bunăstarea în grija altora. Îşi scuza hoţia, spunînd că Dumnezeu îi ajuta pe cei ce se ajută singuri.

– Iubitul dumitale Talis, nu va pleca cu tatăl său. Inima şi sufletul său sînt cu fata.

Cu cît Alida îşi pierdea puterea, cu atît Penella devenea mai îndrăzneaţă. Dragostea de altă dată se transformase în dispreţ. Alida nu prea observase obrăznicia fetei. Mintea ei în acel moment era preocupată doar de Talis şi de viitorul lui.

– M-am gîndit la asta, de aceea i-am găsit Callasandrei un bărbat... la care Penella a pufnit în rîs.

– Băiatul nu va permite această căsătorie, şi n-o să vrea nici fata.

Penella refuza să accepte că băiatul înalt, viguros şi cu părul negru, era băiatul Alidei.

Alida, întinsă pe perne, şi-a închis ochii o clipă.

– Nu sînt chiar aşa de bolnavă încît să-mi pierd minţile. Nici nu mă gîndesc să-i întreb ce vor. Înainte să mor, vreau să-l văd pe Talis pornind spre regină, şi voi face tot posibilul să se realizeze. Acum, vino şi ajută-mă să arăt bine pentru bărbatul care a venit.

– Bărbat? a spus Penella, încercînd să pară dezinteresată, dar supărată cînd stăpîna ei făcea ceva despre care nu-i vorbise ei întîi.

– Bărbatul care va fi soţul Callasandrei. I-am găsit unul. Nu mă privi aşa! Este un om bun, cinstit. Am făcut tot ce am putut să consolez fata pentru pierderea lui Talis, aşa că am ales bine. Este frumos şi inteligent. Este tot ce-şi poate dori o femeie.

– Nu este Talis... a bîiguit Penella.

Alida s-a făcut că nu o aude, întorcîndu-se astfel, ca Penella să- i poată pieptăna părul. Îşi închipuia că arată

ca o fată tînără, blondă şi firavă, dar de fapt, era emaciată, muşchii feţei şi gîtului erau ca nişte sfori, iar ochii îi luceau de boală.

– Este bogat? a întrebat Penella.

– Acum, este. I-am dat mult ca să se căsătorească cu Callasandra. O va întîlni şi se vor căsători în aceeaşi zi.

Penella s-a oprit din pieptănat, dar l-a reluat. Nu era treaba ei ce făcea Alida cu propria-i fiică.

Cineva a bătut la uşă.

– Pofeteşte-l înăuntru! Hai, repede, a spus Alida, făcînd-o pe Penella s-o privească cu dezgust.

Se comporta ca o fată care îşi primeşte iubitul, se gîndea Penella. Dacă nu ar fi fost tratată rău de stăpîna sa, s-ar fi putut să-i fie milă de singurătatea ei în pragul morţii. Dar acum, îi era scîrbă de purtarea femeii.

Peter Erondell, era într-adevăr frumos, cu păr intens roşu, cu o figură simpatică, pistruiată. Nu era înalt, dar avea umerii laţi şi părea puternic. Cînd a văzut-o pe lady Alida, i-a zîmbit fără să clipească şi i-a sărutat mîna ca şi cînd ar fi fost o femeie frumoasă, şi nu biata fiinţă bătrînă, şi prăpădită.

– Sînteţi sănătos? l-a întrebat, clipind din pleoapele palide.

Penella era bucuroasă că nu trebuia să stea lîngă pat ca să mai vadă spectacolul, dar s-a dus să deschidă uşa pentru Callie. Penella s-a străduit s-o încurajeze pe fată, dar acum, înainte să ştie ce urma să se întîmple în această cameră, Callie avea o privirea înspăimîntată, de parcă renunţase deja la viaţă.

Penella ştia exact ce se întîmpla cu fata, fiindcă auzise tot ce-i spusese Talis Alidei, cînd tulburat, se ruga de ea să-l lase să se căsătorească cu Callie, fiindcă o iubea atît de mult. Alida, prin şiretenie şi răutate, nu-i

dăduse voie băiatului să-i spună iubitei lui că dorea să se căsătorească cu ea, şi Callie, ca majoritatea fetelor, era înspăimîntată, la gîndul că nu este iubită. Penella a privit în jur mişcînd din cap. Asta nu era treaba ei!

– Iat-o, a spus Alida, arătînd cu capul spre Callie, care stătea cu capul plecat, dînd impresia că nu o interesează unde era, şi ce i se plănuia. Este exact ceea ce v-am spus despre ea.

Penella ştia că orice bărbat ar fi dorit-o pe Callie, cu trupul ei frumos format, şi cu părul blond ce se zărea sub bonetă. Era o bucăţică mică şi apetisantă.

– Dar asta este fata din grădina otrăvită... a spus Peter uimind amîndouă femeile. Este iubita lui Talis... S-a întors furios spre Alida. Doamnă... ai încercat să mă păcăleşti. M-aţi făcut să cred că mă voi căsători cu o fată virgină; una din fetele dumitale. Această... această creatură, nu este altceva mai mult, decît o curvă. Toată lumea de la castel şi din sat o ştie.

Spunînd acestea, s-a întors spre uşă, vrînd să iasă. Dar, Alida, cu cîtă putere mai avea, a strigat:

– Nu! şi l-a determinat să se oprească. Fata este virgină! Jur! Va fi examinată, şi vei vedea. Te rog... a spus Alida. Nu ţi-am dat destui bani? Mai am o sută de acri de pămînt în Scoţia... Ţi-l voi da şi pe acela.

Omul s-a oprit cu mîna pe clanţă.

– Nu mă voi căsători cu o fată care după şase luni va naşte bastardul unui alt bărbat. Nu vreau să fiu luat în rîs, pînă voi muri.

– Nu-ţi cer aşa ceva. Penella o va examina... Îţi va spune.

– Crezi că am încredere în servitoarea dumitale? Nu... o va examina servitoarea sorei mele. Este aici cu mine. O voi chema... după care, a părăsit camera, arătînd Alidei că era de acord, dacă fata era virgină.

La toate acestea, Callie a asistat tăcută, cu ochii larg deschişi, fără să înţeleagă ce se întîmpla. Dar acum, începuse să înţeleagă.

– Nu... a şoptit ea.

– Ia-o de aici... i-a făcut Alida semn Penellei, văzînd că se pregătea o furtună. Să aştepte. Nu am poftă s-o aud protestînd. Plecaţi.. sînt obosită.

Penella a prins-o de braţ pe Callie, dar aceasta s-a tras din mîna ei, şi a alergat spre patul Alidei.

– Ce? Ce se petrece aici? Ce vrei să faci cu mine?

Penellei i se rupea inima privind la teama întipărită pe faţa fetei, dar a căutat să-şi ascundă sentimentele cît putea. Dacă ar fi fost crescută aici, în familie, ar fi fost pregătită petnru deciziile bruşte şi fără drept de apel, ale Alidei, dar Callie nu ştia asta. Ea crescuse înconjurată de dragostea şi grija unor oameni buni şi sinceri, şi nu era pregătită pentru intrigile unei femei ca Alida.

– Ce este? plîngea Callie. Ce vrei să-mi faci? Te rog, te implor să-mi spui.

– Bărbatul pe care l-ai văzut, va fi soţul tău pînă diseară.

Callie s-a depărtat de mama ei, pînă cînd a ajuns la peretele din spatele tăbliei patului.

– Nu... asta nu se poate... eu trebuie să mă mărit cu Talis!

Auzind-o, Alida s-a întors cu faţa la ea, fulgerînd-o cu privirea.

– Talis! Să te măriţi cu Talis? Ce te face să crezi că este posibil? Te crezi aşa deşteaptă? Nu... nu nega... ştiu tot ce ai făcut. Nu eşti mai bună decît o precupeaţă, după felul cum te-ai aruncat la picioarele acestui băiat scump şi curat. Dar, mulţumesc lui Dumnezeu, că el are mai multă minte, să nu-şi piardă cumpătul fiindcă te place... Furia îi dădea puteri Alidei. Cum te poţi crede

deşteaptă, dacă nu înţelegi adevărul? Toată lumea l-a înţeles. Talis nu este băiatul lui John Hadley, ci este al lui Gilbert Rasher. Iar tu, care crezi că-mi poţi călca hotărîrile, eşti fiica mea. Tu eşti fiica doar a unui nobil de rang mai mic, dar Talis este rudă cu regina. Ştiind aceasta, cum crezi că Talis s-ar culca cu tine, riscînd să rămîi însărcinată? Dacă s-ar căsători cu tine, ar deveni un simplu cavaler. Dar ca fiu al lui Gilbert Rasher poate să meargă la curte, şi să se căsătorească conform originii sale. Nu ştii ce mîndru este Talis? Nu crezi că aspiră să se căsătorească cu cineva din familia regală? Tatăl său vrea să-l căsătorească cu Arabella Stuart, şi dacă reuşeşte, Talis poate deveni rege.

Ridicîndu-se în pat, Alida a continuat:

– Ai auzit!? Rege! Dar ce va avea dacă va fi obligat să se însoare cu tine? Şi fără îndoială, dacă se culcă cu tine, onoarea lui îl va obliga să te ia de nevastă. Şi atunci, ce va avea?

Îndepărtîndu-se, s-a apropiat mai mult de Callie, care avea faţa albă ca hîrtia.

– Cum poţi fi atît de egoistă, şi să te gîndeşti doar la tine? Poţi să-i ceri să renunţe la posibilitatea de a fi rege, ca să trăiască lîngă tine, într-o colibă de ţărani? Tatăl lui vine acum să-l ceară, şi toată lumea ştie că Gilbert Rasher nu are o para chioară, singura lui bogăţie este fiul său Talis. Dacă Talis refuză să meargă la curte, şi-şi cere averea lui, Rasher îl va lăsa fără nimic. Şi soţul meu, va fi aşa de supărat, încît nici el nu-i va da nimic. Tot ce-i va rămîne, va fi ferma murdară unde a crescut. Cum te vei simţi după zece ani, văzîndu-l pe scumpul tău Talis aplecat şi muncind cu plugul, ştiind că numai pofta şi egoismul tău l-au împiedicat să ajungă la tronul Angliei?

Callie era prea copleşită ca să poată vorbi. Talis,

rege! Aşa a gîndit întotdeauna despre el, dar dorea el oare cu adevărat aceasta?

Profitînd de tăcerea ei, Alida a făcut semn cu mîna.

– Ia-o de aici... să aştepte servitoarea bărbatului.

Punîndu-şi mîna ferm, pe braţul lui Callie, Penella a împins-o în anticamera mică de lîngă camera Alidei. Acolo dormea Penella şi-şi spiona stăpîna. Se căznise, şi făcuse o gaură în perete pentru a vedea şi auzi tot ce făcea stăpîna ei.

Penella nu o putea privi pe Callie în faţă. Tot palidă, părea că ochii îi mîncau toată faţa, ieşind din orbită, şi devenind îngrozitori, ca şi cînd nu mai vedea cu ei.

– Uite, ia asta, i-a spus blînd Penella, dîndu-i să bea vin.

Ea ştia, că avînd în fiecare seară burta plină, îi dispăruse teama, şi uitase tristeţea din anii petrecuţi în bucătărie, şi gîndea că putea să-şi permită să fie bună.

Callie nu a luat vinul, dar a privit-o implorînd-o din ochi.

– Dacă ai milă, ajută-mă să scap de aici. Ajută-mă să mă duc la Talis... trebuie să-l văd.

– Nu pot, a spus Penella categoric.

Nu avea de gînd să piardă tot ceea ce reprezenta partea cea mai bună a vieţii, ca să salveze o puştoaică, care nu însemna nimic pentru ea.

– Te rog... te implor, a spus Callie, strîngînd-o de braţ.

– Nu! i-a răspuns ascuţit Penella, trăgîndu-se deoparte şi vrînd să pună capăt rugăminţilor.

– Nu ştii ce faci, cînd refuzi să mă ajuţi. Nu ştii... Talis este viaţa mea, este al meu. Dacă nu-l am, nu vreau să mai trăiesc.

Cînd a auzit ce-i spunea, s-a închinat şi a privit-o ca un adult care ştie totul.

– Eşti doar un copil, şi nu ştii ce vorbeşti. Crezi că-l iubeşti, dar dragostea înseamnă să petreci ani de zile cu cineva. Bărbatul pe care ţi l-a adus mama ta este un om bun, îţi va face mulţi copii, şi...

– Dacă nu pot avea copii cu Talis, atunci nu vreau nici unul.

– Nu ştii ce vorbeşti. Hai, bea vinul. Cînd vei avea în braţe primul copil, vei rîde amintindu-ţi.

Penella îi vorbea, dar nu credea nici ea ce-i spunea. Nu-i vorbea un copil despre pierderea dragostei ei din copilărie, în ochii ei vedea într-adevăr moartea.

Callie s-a prăbuşit pe patul mic din cameră, şi-a strîns genunchii la piept şi şi-a lăsat capul în jos.

– Mi-aş fi dorit mai bine să mor în focul care a izbucnit a doua zi, după ce m-am născut. Îl blestem pe cel care m-a salvat. Îl blestem pentru vecie!

Auzind blestemul, Penella a început să tremure. Nu ştia dacă se poate blestema peste timp, dar dacă era posibil, fata avea puterea s-o facă. Chiar dacă îşi semna sentinţa de moarte, nu putea s-o lase pe stăpîna sa egoistă să se ocupe de viaţa altora.

Întinzîndu-i lui Callie un sfeşnic de argint pe care îl furase, i-a spus:

– Ia asta, şi loveşte-mă cu el, şi cînd voi leşina, fugi.

Penella ştia că alesese această cale din laşitate, căci găsind-o leşinată, toată vina va cădea pe Callie şi nu pe ea, dar era mai bine decît nimic. Învăţase prea bine să-şi ducă de grijă, şi nu mai voia să rişte.

– Hai, a îndemnat-o pe Callie, văzînd că ezită. Trebuie s-o faci acum, în timp ce doarme. Se va trezi curînd, şi nu vei mai putea s-o faci.

Callie a lovit-o pe Penella cu sfeşnicul, dar lovitura era atît de slabă că nu putea răni nici măcar un pui de pisică. Dar în timp ce fata fugea din cameră, Penella a luat un cuţitaş de fructe şi s-a zgîriat pe ca, ca să arate că nu putuse opri copilul.

– Să vă aibă Dumnezeu în pază, a murmurat Penella privind pe fereastră şi văzînd că fata fugea spre pădurea din spatele castelului. Spera sincer să nu-i mai vadă niciodată, nici pe Callie nici pe Talis. Se ruga să scape.

Capitolul 39

Fără ză ezite, Callie s-a îndreptat sprė adăpostul pe care îl pregătise aşa de bine cu Dorothy, ca să-l seducă pe Talis. Dar în ziua aceea, Talis, blestematul, a fost mai şmecher ca ele, şi găsise calea să iasă de acolo. Dacă ar fi ştiut că exista posibilitatea să iasă prin acoperiş, Callie ar fi pus cărămizi peste el.

Dar ea nu se gîndise la acest mod de a scăpa şi rezultatul era că rămăsese virgină, o femeie de măritat. Dacă i se dădea o sumă mare de bani şi certitudinea că nu fusese atinsă de alt bărbat, acel drac cu părul roşu o va accepta ca nevastă.

În timp ce alerga, se opri doar ca s-o mute pe Kipp din locul unde era ascunsă în fustele ei şi a pus-o pe piept unde maimuţa se agăţă ca să rămînă teafără. Teama pe care Callie o simţea se transmitea şi maimuţei care nu protesta la alergătura lui Callie.

Cînd în sfîrşit au ajuns la adăpost, Callie s-a aşezat pe fînul curat care îl adusese împreună cu Dorothy, fînul pe care se gîndea să-l folosească pentru a-l seduce pe Talis. Şi-a pus capul pe genunchii ridicaţi şi a început

să-l cheme pe Talis la ea. Doar o dată, cînd erau copii, mai folosiseră metoda cu credință, cînd Talis se rătăcise. De multe ori se gîndiseră la acelaşi lucru în acelaşi timp, ajunseseră în acelaşi timp într-un anumit loc, dar făcuseră haz, luînd-o drept coincidență. Dacă unul se lovea, celălalt simțea lovitura.

Acum, Callie ştia că viața ei depindea de prezența lui Talis, chiar în clipa aceea. El singur trebuia să aleagă. Trebuia să ştie dacă o iubea mai mult decît orice pe lume, adică onoarea şi mîndria lui. Ştia că nu-i putea spune despre căsătoria la care era obligată, fiindcă dacă ar şti, onoarea îi va impune s-o ia de nevastă. Atunci, Callie va suferi toată viața că-l păcălise.

Dar, dacă o alegea liber, fără constrîngeri sau amenințări, atunci, atitudinea ei de a-l îndepărta de un viitor strălucit ar fi justificată. Dar trebuia s-o aleagă, indiferent de orice, chiar şi de onoarea lui.

Dar stînd şi încercînd în minte să-l cheme, Callie ştia că pentru Talis onoarea şi mîndria reprezentau totul. Dacă Talis ar ezita din cauza altei femei, atunci se va lupta, se va îmbrăca elegant, şi îşi va aranja coafura. Dar Callie nu avea armele unei femei obişnuite, ea trebuia să lupte cu ce era în interiorul lui.

Nu a trecut mult şi Talis a ajuns gîfîind, după o cursă pe cal de putea să-şi rupă gîtul, şi cu sabia scoasă. A privit uluit ca şi cînd nici nu ştia ce făcea acolo.

– Ce este? a întrebat-o el, cînd a văzut că nu-i curgea sînge, şi că avea mîinile şi picioarele întregi. Pe fața lui, în locul fricii pe care o simțise la apelul auzit doar de el, fără îndoială, a apărut supărarea. Callie, la chemarea ta l-am părăsit pe tata. Ştii cum voi apărea după asta? În clipa în care tata îmi arăta personal cum se foloseşte sabia, eu am sărit ca un sălbatic pe calul lui Hugh, şi am fugit. Îmi închipui că toți mă cred nebun.

– Talis, i-a spus Callie ridicîndu-se în fața lui, vreau să ne căsătorim, chiar azi, acum. Ne va căsători preotul satului. Toată lumea gîndeşte despre noi că sîntem nişte păcătoşi. Va fi bucuros să ne salveze sufletele prin căsătorie.

– Despre asta este vorba? a spus Talis, punîndu-şi sabia în teacă. Încă o încercare de a ta, de a mă seduce? Te rog, Callie, îmi plac farsele tale, dar fiecare lucru la timpul său. S-a întors îndreptîndu-se spre uşă.

– Nu! a țipat ea, apucîndu-l de tunică. Acum este altceva.

A privit-o cu un zîmbet ce parcă spunea că ştie despre ce era vorba.

– Altceva decît toate celelalte încercări de a mă seduce? Callie, dragostea mea, crezi că nu ştiam ce se întîmplă? Am ştiut întotdeauna, de fiecare dată. Sărutînd-o frățeşte pe frunte, a încercat să treacă de ea. Acum, trebuie să mă întorc la tata, şi să-mi cer iertare.

– Talis... ascultă-mă, i-a spus ea, încercînd să-l oprească. Ştiu că te-a distrat jocul. Cum aş putea să nu ştiu asta despre tine? Dar îți jur, că acum este serios... este altceva.

– Ce este diferit? Ce s-a întîmplat?

Deşi nu-i venea să creadă, vedea că nu avea intenția să-i spună ce s-a întîmplat, dacă s-a întîmplat ceva, deşi nici asta nu credea. Era clar însă, că ea avea un secret pe care nu i-l va spune. Nu o mai făcuse niciodată. Putea pretinde că nu încerca să-l seducă, atunci cînd o făcea, dar acum era ceva ce nu-i spunea.

I s-a contractat spatele, şi Callie a ştiut ce se întîmpla. Trebuia să-i spună, s-a gîndit ea. În ciuda celor ce gîndise mai înainte, îi va spune. Nu voia ca onoarea lui să-i despartă.

– Lady Alida... a început ea, dar el i-a tăiat-o scurt.

– Iar începi cu biata femeie? Este pe moarte, nu vezi?

– Vrea să mă mărite cu altcineva...

– Nu... a spus el calm. Nu este adevărat. Tu nu ştii anumite lucruri.

– Talis, nu fi orb, priveşte în jurul tău. Sînt lucruri pe care nu le ştii. Nu lăsa onoarea ta să ne despartă. Hai să ne căsătorim azi, acum. Dacă nu mai sînt virgină, nimeni nu ne mai poate despărți.

Zîmbind, ca şi cum ar fi înțeles, a apucat-o de bărbie.

– Deci, despre asta este vorba. Ce a spus doamna, mama mea, care să te facă să crezi că are de gînd să te mărite cu altcineva? Sau nu a spus nimic. Cred că este încă un şiretlic de-al tău. Se va închide din nou uşa? Va trebui să mă strecor din nou prin acoperiş?

– Nu este glumă, a spus Callie serioasă. Mi-a arătat bărbatul.

– Dacă a spus ceva care să te necăjească, te tachina. Ea face planuri, ca noi... Nu, nu-ți pot spune. Sînt legat prin jurămînt față de Dumnezeu.

– Nu, i-ai jurat ei... a spus Callie ascuțit, şi, i s-a părut chiar şi ei, că seamănă a gelozie.

– Nu, a spus Talis serios. Tu nu ştii secretul. Am jurat pe *Biblie*. Este în joc onoarea mea. Am...

– Ai fost manipulat, i-a aruncat Callie cu toată ura şi necazul pe care-l avea pe el. S-a folosit de noi. Puțin le pasă de noi şi urmăresc doar ceea ce doresc ei. Şi pe tine te-a folosit împotriva ta însuți... Oare de ce n-o credea?

– Vorbeşti în parabole, şi nici tu nu ştii ce spui. Oamenii de care vorbeşti, sînt mama şi tatăl meu.

– Nici tu nu crezi asta. John Hadley este tatăl meu, şi femeia asta, este mama mea. Nu vezi care este adevărul?

Talis o privea uimit, ştiind că nu era ceva în regulă, dar nu putea înțelege ce. Că lady Alida nu era mama lui, nu era o surpriză pentru el. Dar oricine ar fi fost, era o femeie singură, şi îi promisese că dacă se va purta ca un fiu al ei, îi va da mult. Şi totul avea să fie pentru Callie, dacă ea avea răbdare. Cît dorise să-i poată spune lui Callie ce făcea şi ce plănuise, dar nu putea. Tot ce putea face acum, era să încerce s-o liniştească. Totul va fi bine la sfîrşit, doar dacă va avea încredere în el. Cum se putea îndoi de el?

– Callie, ce se întîmplă cu tine? Erai aşa de blîndă, de iubitoare, de... dulce. Acum, eşti...

Callie l-a privit, furioasă de lipsa lui de înțelegere. Lupta pentru viața ei.

– Da, înainte te iubeam, fiindcă primeam dragoste de la tine. Dar în ultimul timp, în casa asta, ți-am dăruit dragoste, dar nu am primit nimic. Ai fost indiferent cînd am fost izgonită, ridiculizată, umilită. Nu-ți păsa de mine.

– Greşeşti. Nu ştii ce spui. Dacă ai fi ştiut cîte am făcut ca să fim împreună...

Cu fiecare cuvînt, simțea că se îndepărtează de ea. Cum putea să creadă că nu-i păsa de ea? Cum nu-şi închipuia că trăise fiecare clipă doar pentru ea? Nu înțelegea că tot ceea ce făcuse cu Alida, era pentru ea, pentru Callie?

– Ce ai făcut? Te rog spune-mi, aştept. Trebuie să-mi spui ce făceai cînd te țineai după lady Frances, ca şi cînd ai fi fost în zgardă. Trebuie să-mi spui de ce... de ce nu mi-ai cerut să mă mărit cu tine?

Talis ştia că orice îi va spune o va durea, dar mai bine durerea decît să-şi calce jurămîntul, şi să piardă în viitor. Văzuse castelul Peniman şi dorea mai mult ca orice în lume, să i-l dea lui Callie, să o vadă acolo cu copiii lor.

– Nu pot să-ți spun, i-a mărturisit el, sperînd să aibă încredere în el.

– Este aşa cum m-am gîndit eu. Mîndria şi blestemata ta de onoare, sînt totul pentru tine, iar eu nu sînt nimic... apoi i-a întors spatele.

– Callie... ! şi a prins-o de braț. Te iubesc. Tu eşti viața mea, eşti totul pentru mine. Trebuie să ştii cît de mult te doresc, ca un bărbat care doreşte o femeie. Trebuie să ştii cît de imposibilă mi-ai făcut viața în ultimele săptămîni, cînd ai... cînd ai apărut goală în fața mea. Trebuie să ştii că mor de dorința de a te avea.

S-a răsucit cu fața spre el fluturîndu-şi părul, ca şi cînd ar fi vrut să-l lovească.

– Facă-se să mă iubeşti întotdeauna şi să mă doreşti, dar să nu ai parte de mine... şi cuvintele ei sunau ca un blestem.

– Callie... s-a rugat el, vrînd s-o apuce, dar s-a tras înapoi.

– Deci acesta este ultimul tău cuvînt? Nu vrei să vii acum să ne căsătorim, deşi ți-am zis că asta înseamnă pentru mine, chiar viața mea.

– Unul dintre noi trebuie să fie rezonabil. Sînt legat printr-un jurămînt, care nu mă lasă liber. Dacă aş putea ți-aş spune, dar nu pot. Îți cer să ai încredere în mine.

– Da, să am încredere în tine, dar tu nu ai încredere în mine. Eu îți spun adevărul, dar tu nu mă crezi.

– Callie, iubirea mea, acum eşti prea furioasă. Ar trebui să ne întoarcem şi...

– Da... i-a spus ea rece. Tu trebuie să te întorci la acel tată care nu este tatăl tău, şi la femeia care nu este mama ta. Trebuie să te întorci la gloriosul tău viitor. Te vei gîndi la mine cînd îți vor pune coroana pe cap?

După aceste cuvinte, a început să alerge, iar Kipp alerga şi ea, să se agațe de îmbrăcămintea ei.

Un moment, Talis a stat scărpinîndu-se în cap, fiindu-i imposibil să înțeleagă ce urmăreşte Callie. Sigur, a fost o altă încercare de a-l seduce, dar părea mai tristă ca de obicei. Dar nu-i plăcea ce-i spusese: „Facă-se să mă iubeşti, şi să mă doreşti întotdeauna, dar să nu ai parte de mine niciodată". La amintitrea cuvintelor, a simțit că i se răceşte măduva oaselor.

În acea seară, o va vedea pe lady Alida şi îi va cere să-l dezlege de jurăminte. Nu mai suporta despărțirea nici el, şi nici Callie. Poate că a doua zi ar putea s-o ia pe Callie şi să se întoarcă la Meg şi la Will.

Dar, orice va spune Alida, se va duce şi îi va spune totul lui Callie.

Capitolul 40

– Ai auzit? l-a întrebat lady Frances pe Talis, ținînd semeață capul într-un mod care îl enerva pe Talis, şi cu nasul în vînt.

Ce obrăznicie avea de gînd să-i mai spună, despre Callie?

– Am fost prea ocupat cu treburile mele, aşa că nu am auzit prea multe, i-a spus Talis, plimbîndu-şi lama sabiei pe roata mare a morii. Crescut la fermă, era unul din puținii care ştiau să-şi ascută bine lama sabiei.

– Callasandra ta s-a căsătorit cu Peter Erondell, acum o oră.

– Adevărat... a spus Talis, ca şi cînd nu l-ar fi interesat.

Ce vor mai inventa geloasele puicuțe? Bineînțeles, îi făceau plăcere că se băteau pe el, dar uneori era teribil de plictisitor.

– Şi cine este Peter Erondell?

– Mama ta l-a adus aici. Am auzit că i-a dat o grămadă de bani, să se însoare cu fata asta anostă. Callie s-a comportat foarte bine şi şi-a pronunţat jurămintele la cununie fără să protesteze. Iar acum, aşteaptă cu nerăbdare noaptea nunţii.

Talis a încetat să-şi mai ascută sabia, şi privind-o i-a spus:

– Eşti o mincinoasă.

– Scuză-mă, domnule, dar este adevărat. L-a cunoscut, şi s-a măritat în aceeaşi zi. Este o partidă foarte bună pentru una ca ea. Bine a făcut.

Era desigur o minciună şi Talis îşi imagina cum ar rîde toată lumea, dacă putea să creadă o astfel de minciună. Mai bine continua să se distreze cu ele şi să-şi păstreze mîndria. Şi totuşi... la gîndul căsătoriei lui Callie cu alt bărbat, simţea că i se urcă sîngele în cap, încît abia mai auzea. Încet, cu grijă, şi-a pus sabia în teacă.

– Şi unde a avut loc căsătoria? Nu au fost invitaţi? Nici petrecere?

Simţea capul congestionat şi îşi amintea vag după-amiaza, dar şi pe Callie, care încercase să-l convingă că se va mărita cu altul. Dar cum de se înţelesese şi cu lady Frances să-l păcălească? Acum se va duce în goană la Callie, şi furios o va ruga să se mărite cu el. Dar nu se poate... n-o să alerge după ea.

– Unde este? s-a auzit întrebînd, şi şi-a dat seama îngrozit, că ridicase sabia spre gîtul alb şi frumos al femeii.

– Poţi să mă omori, dar asta nu va schimba nimic, i-a spus lady Frances, cu siguranţa unei femei frumoase, sigură că nici un bărbat de pe pămînt nu i-ar face rău.

Cînd Talis a coborît sabia, i-a zîmbit drăgălaş.

– Acum este într-o încăpere de lîngă camera Alidei, aşteptîndu-şi soţul.

Talis a lăsat-o acolo şi a pornit alergînd cu toată viteza spre casă, iar rîsul ei se auzea în urma lui. Nu se gîndea decît cum îi va suci gîtul lui Callie, cînd o va vedea. Dar în acelaşi timp, era flatat de noua dovadă că îl iubea. Poate că avea dreptate Callie, şi poate ar trebui să fie mai ferm cu Alida; poate că James, Philip şi Hugh aveau şi ei dreptate, cînd îl preveneau despre Alida, femeia asta, care spunea că este mama lui. Dar era oare? Capul îi era prea plin de gînduri ca să le poată pune în ordine, în timp ce urca scările în goană, spre cameră.

Callie, era singură, în întuneric, arzînd doar o lumînare, la distanţă. Şedea pe marginea patului, şi cînd a intrat, nu s-a întors să-l privească, dar simţea cît era de nefericită. De data asta nu mai glumea, asta nu mai era o farsă. A îngenuncheat în faţa ei, i-a luat mîinile, şi inima lui aproape a încetat să mai bată. Ochii ei erau goi, nu vedea nimic în ei. Părea că şi respiraţia îi părăsise trupul.

Talis refuza să se gîndească la ce auzise. Nu se întîmplase aşa ceva, şi s-o facă atît de nenoricită pe Callie.

– Ce s-a întîmplat? Ai avut veşti de-acasă, despre Meg şi Will?

Pronunţînd cuvîntul de-acasă, şi-a dat seama că doar împreună cu Meg şi Will se simţise acasă, şi că acum, dorea mai mult ca orice pe lume să se întoarcă acasă.

– Vino... vom pleca de aici. Ne vom duce acasă.

Callie nu s-a mişcat. În schimb, a ridicat mîna şi l-a mîngîiat pe obraz. Luîndu-i mîna, Talis i-a sărutat palma. Era incapabil să gîndească, dar putea simţi, şi ceea ce simţea ea îl pătrundea şi pe el.

– Ce ai făcut? a şoptit el, ştiind undeva înlăuntrul lui, dar îi era teamă să audă cuvintele.

Cînd s-a uitat la ea, a înțeles. A ştiut că făcuse aşa cum îl amenințase.

A simțit mai mult decît furie, a simțit ură. Ura, fața monedei care avea pe cealaltă parte, iubirea. Ridicîndu-se, s-a dus la fereastră, privind afară, fără să vadă.

– Te-ai măritat cu altul... a spus el, strîngînd pumnii de furie. Trădarea care pînă acum nu-l atinsese, se făcea simțită din plin.

Mută, Callie a dat din cap, privindu-şi mîinile.

Mii de cuvinte se trezeau în Talis; mii de amintiri din copilăria lor, din adolescență. A revăzut-o în ziua cînd a căzut cu fața în jos în cocina porcilor, o vedea cățărată într-un măr, cu picioarele goale, legănîndu-se în jos. Şi-a amintit-o goală în fîn, săptămîna trecută. Şi-a imaginat-o împreună cu copiii lor. S-a gîndit la tot ce făcuse el pentru a-şi clădi un viitor, şi un loc unde să trăiască.

– De ce? a fost tot ce a putut să pună. Miile de cuvinte şi de visuri, se condensaseră într-un singur cuvînt.

– Cu fapta mea, te-am redat lumii. Tatăl tău, te poate face rege, a spus ea.

La început nu a înțeles, dar apoi, şi-a amintit că Alida îi spusese de rudenia reginei cu Gilbert Rasher. Îi vorbise de mai multe ori despre asta. Dar Talis nu-i dăduse importanță. Cînd îl întrebase o dată dacă ar dori să fie rege, Talis a rîs de ea. „O vreau doar pe Calllie, şi ce este al meu", a răspuns el, căci nimic nu însemna altceva mai mult, decît spusese cu aceste cuvinte.

Privind-o acum pe Callie, îşi strîngea buzele ca şi cînd ar fi mîrîit printre ele.

– Mă cunoşti aşa de puțin, încît crezi că-mi doresc aşa ceva? Crezi că mi-aş da viața pentru o țară, cînd tot ce doresc este... nu putea pronunța cuvîntul. Privind-o acum, şi dădea seama că privea soția unui alt bărbat. Soție!

– Nu! N-ai vrut... a şoptit ea, ți-am cerut-o, dar tu nu m-ai vrut pe mine.

De supărare, Talis tremura din tot corpul. Şi atunci, i-a spus adevărul. Jurămintele lui față de Dumnezeu nu mai aveau nici o semnificație pentru el. Ce-i mai păsa lui de viața de apoi, dacă o pierduse pe Callie? I-a spus despre jurăminte şi cît se străduise să cîştige moşia Peniman pentru ea, unde să trăiască cu Will şi cu Meg.

– Dar tu nu puteai să aştepți, nu aveai încredere în mine, nu mă credeai. Tu... Nu mai putea vorbi, nu mai putea sta în aceeaşi cameră cu ea. Trăise toată viața pentru ea, şi îl trădase. Acum ai bărbatul... şi vocea lui era aspră. Nu putea concepe, ca altcineva s-o atingă, gîndul era imposibil de suportat.

– Facă-se să nu poți iubi pe altcineva, decît pe mine! a spus el şi a ieşit din cameră.

După o oră, s-a descoperit lipsa lui Callie. Lady Alida a mobilizat toată gospodăria s-o găsească. Cînd s-a descoperit că şi Talis dispăruse, s-a presupus că au fugit împreună.

Doar Dorothy era sigură că Talis şi Callie nu erau împreună. Era furioasă cînd aflase ce făcuse mama ei. Despărțirea dintre Callie şi Talis era ca şi cînd ai fi spart o casă în două, nici una din jumătăți neputînd exista singură. Cînd a văzut-o pe Penella agitată, s-a închinat, căci bănuia ce-i va spune femeia.

– Unde este Callie? a întrebat-o Dorothy.

– Focul... focul... repeta Penella. Nu o puteam trezi. Acolo a murit a doua oară.

Cînd i-a văzut mîinile negre de cenuşă, Dorothy a înțeles. Callie este în turnul ars... Nu voia să se gîndească la ce spusese Penella în a doua parte.

Lui Dorothy, i se părea că întregul castel Hadley era un haos. Tatăl ei aflase că soția sa făcuse ceva ce-l supărase pe scumpul lui Talis şi țipa la toată lumea.

– Unde este Tallis? a țipat Dorothy la Hugh, încercînd să acopere zgomotul pe care-l făceau țipetele tatălui ei.

Cînd Hugh s-a uitat la ea, Dorothy ar fi vrut să dispară, căci ochii acestuia erau negri de disperare.

– Au ucis sufletul băiatului. Mai bine îi împlîntam un cuțit în gît, ar fi fost o moarte mai blîndă.

– Unde este? l-a întrebat din nou Dorothy.

– Este la grajduri. Dar arată ca şi cum nu ar mai avea viață.

Ridicîndu-şi fustele, Dorothy a început să alerge şi cînd a ajuns la grajduri, a trebuit să se lupte cu mulțimea să-şi croiască drum spre el. Nu dădea nici o atenție oamenilor care țipau la ea, sau îi spuneau să-şi vadă de treaba ei.

– Vino! i-a spus lui Talis, întinzînd mîna.

Trei femei au îmbrîncit-o, dar Dorothy le-a îmbrîncit la rîndul ei, cu puterea dată de gravitatea momentului.

– Vino! i-a ordonat ea lui Talis.

S-a ridicat de pe scaun, ca în transă, i-a luat mîna şi a urmat-o. Cînd lumea a început să-i urmeze, a țipat la ei să se întoarcă, şi au ascultat-o.

Erau la o oarecare distanță de vechiul turn ars, cînd Talis a ridicat capul, ca şi cînd ar fi auzit ceva în aerul rece al nopții. Imediat a dat drumul mîinii lui Dorothy şi a început să alerge spre turn, lăsînd-o în urmă.

Urcînd cîte două trepte, Talis a alergat spre vîrful turnului. Cîte li se întîmplaseră lor, în acest turn. Aici fuseseră salvați de la moarte, aici făcuseră haz cînd el aruncase peste parapet boneta şi corsetul ei. Aici fuseseră fericiți, aici simțiseră că trăiesc.

Callie şedea pe parapet, iar mîna îi atîrna moale pe o parte. Nu s-a întors cînd l-a auzit.

– Callie, Callie... ce ai făcut? a strigat el, aruncîndu-se la pieptul ei.

I-a pus mîna pe cap, simțindu-i buclele, dar mîna ei era deja fără viață, ca şi trupul ei.

– Îți dau libertatea... a şoptit ea.

Talis plîngea udîndu-i pieptul cu lacrimile lui.

– Nu am dorit niciodată libertatea. Te vreau doar pe tine. Callie, te rog nu mă părăsi. Nu pot trăi fără tine.

– Ba da, i-a spus ea, poți trăi fără mine. Trebuie să trăieşti pentru mine. Vei fi rege. Vei fi cel mai mare rege, pe care l-a văzut vreodată omenirea.

– Nu... i-a spus el, privind-o cu ochii plini de lacrimi. Nu vreau să fiu nimic, fără tine. De ce nu mi-ai spus? De ce?

A ştiut fără să-i fi spus cineva, că luase ceva din grădina ei îngrozitoare. Simțea că viața se scurge din ea cu fiecare clipă.

Ea şi-a pus degetele pe buzele lui.

– Acum s-a sfîrşit, Talis, te-am iubit cu toată inima, cu tot sufletul. Nu aş fi putut să te iubesc mai mult. Dar simt că nu a fost de-ajuns, încît să mă iubeşti şi tu la fel. Cred că am greşit undeva.

– Nu... nu... Te-am iubit, te-am iubit mai mult decît...

Putea să vadă, că nu-l mai auzea. Vedea că suflarea ei se stinge.

Cum va putea trăi fără Callie? Ce sens mai avea viața, dacă nu putea trăi cu ea? Cum să trăiască ani întregi, fără rîsul ei, fără s-o audă spunîndu-i că este minunat, şi că putea face orice, putea fi orice.

– Fără tine nu sînt nimic, a şoptit el.

Simțea cum viața o părăseşte. Simțea cum propria lui viață se stingea, ca şi cînd cineva i-ar fi înfipt un ac în vene, şi sîngele se scurgea odată cu moartea ei. Era o jumătate a lui, gîndea el, care acum murea. I-a luat corpul neînsuflețit în brațe, cu grijă, apoi s-a urcat pe parapet. Nu se gîndea la ce face. Nu era nevoie să se gîndească.

Cînd i-a apăsat gura cu buzele, Callie a deschis ochii şi s-a uitat în ochii lui. Nu avea nevoie să privească în jos, de pe marginea zidului, şi erau la mare înălțime, căci ea înțelesese.

– Nu... a şoptit ea, pentru altceva nu mai avea putere să protesteze.

Cu stropul de putere ce-i mai rămăsese, l-a luat de gît şi l-a sărutat. Cînd s-a aruncat în aer, nu s-a dezlipit de el. Şi-a ținut buzele lipite de ale lui, pînă cînd s-au lovit de piatra de pe jos.

John Hadley a venit la timp, să-şi vadă fiul iubit zdrobindu-se de pietre, apoi a rămas înmărmurit, în tăcere, privind la cele două trupuri tinere atît de strînse, încît nu puteai vedea unde începe un corp, şi unde se termină celălalt. La picioarele lui Callie, zăcea trupul sfărîmat al micuței maimuțe, darul ei de la Talis.

Cînd John şi-a dat capul pe spate, țipătul lui s-a auzit ca un ecou peste coline, departe.

– Nu, Doamne, nu! a strigat el, aruncîndu-se peste cele două trupuri sfărîmate.

Doi tineri nevinovați, muriseră, fiindcă se iubiseră prea mult, şi alții prea puțin.

Capitolul 41

După moartea lui Talis, amîndoi părinții nu au mai dorit să trăiască. Alida a mai zăcut doar cîteva ore, şi a murit.

– Iadul s-a îmbogățit, a spus Penella, fără să-şi mai ascundă ura față de stăpîna sa.

Într-o singură noaptea, John Hadley s-a topit văzînd

cu ochii. Tristețea ce plutea peste castel nu putea fi provocată doar de moartea celor doi tineri. Norul care înconjura casa cea frumoasă şi ruinele castelului vechi din jur, era ceva mai mult decît moartea.

– Lipseşte dragostea, a spus Hugh Kellon, înainte să plece pentru totdeauna. Pentru scurt timp, aici fusese dragoste, şi am simțit-o toți. Înainte de venirea lor, ne resemnasem toți, să trăim fără iubire, dar copiii aceştia ne-au trezit. Mi-au reamintit dulcețea iubirii pe care credeam că am uitat-o. Nu a fost nimeni care să nu fie influențat.

Era adevărat. Callie şi Talis fuseseră iubiți de toată lumea. După moartea mamei ei, Edith nu şi-a pierdut timpul, înhățîndu-l pe Peter Erondell. S-au căsătorit, înainte chiar ca acesta să ştie cum o cheamă. Apoi, a găsit repede bărbați şi pentru celelalte surori.

John, care acum era bătrîn, şi nu-i mai păsa ce făcea cu banii ce-i adunase toată viața, îi dădea fetelor.

Penella s-a autoproclamat menajera bătrînului John şi gospodăria din Hadley a fost mai bine condusă decît oricînd. L-a convins uşor pe John să n-o îngroape pe Alida la Peniman. Folosise bogata moşie doar ca momeală şi amenințare, aşa că nu-l va avea la moarte, căci nu voise să-l dea din timpul vieții.

Odată cu dispariția lui Talis şi a lui Callie, casa nu mai avea suflet, şi nici familia. Aşa cum spusese Hugh, nu mai exista dragoste. Unul cîte unul, copiii au plecat, fiindcă nici unul nu voia să rămînă lîngă tatăl lor.

Gilbert Rasher, nu a mai ajuns la castel, şi nici nu şi-a văzut fiul adult. Venind să-l ia ca să-l facă rege, fusese prins împreună cu ceilalți fii şi ucişi, fiindcă nu dăduseră puținii bani pe care îi aveau. Dar erau cîțiva oameni care ştiau că va veni ca s-o răzbune pe Alida, aşa că nu era dorit de nimeni.

După trei ani de la moartea copiilor, Penella i-a cerut

lui John să facă ceva în amintirea lor.

John a clădit o capelă de mare frumusețe, cu tavan şi podele de marmură. În partea de răsărit, era un monument de marmură. Întinse pe perne de marmură albă, erau statuile celor doi copii, în mărime naturală, şi o maimuță mică lîngă Callie. Aveau capetele îndreptate unul spre celălalt, ținîndu-se de mînă şi privindu-se în ochi, pentru eternitate. Peste capetele lor, un baldachin alb era ținut de porumbei, ca şi cînd intimitatea lor nu trebuia tulburată.

Sub statui, era o placă de metal, pe care era scris:

Născuți la aceeaşi oră
Morți la aceeaşi oră
Despărțiți în viață
Uniți în moarte.

Partea a III-a

Capitolul 42

M-am trezit din transă plîngînd şi o clipă nu i-am recunoscut cei doi oameni aplecaţi deasupra mea. Unul, era un tînăr cu faţa foarte murdară. Sub fardul de proastă calitate, ud de transpiraţia, era palid.

– Am crezut că eşti plecat, a spus el, cu un fel de a vorbi care arăta că nu învăţase la şcoală.

– Erai moartă, a şoptit fata frumoasă, de partea cealaltă.

Întorcîndu-mă, am privit în ochii lui Edith, femeia care în epoca elisabetană fusese sora mea mai mare. Cu greu mi-am amintit că acum se numea Ellen, şi-şi dorea cu disperare un bărbat. Nu era de mirare, m- am gîndit, după toate prin cele ce trecuse cu mama ei mincinoasă.

Am început să mă ridic, dar m-am simţit slăbită, şi am căzut înapoi pe patul mic şi tare. Cînd s-a inventat oare tapiţeria? Şi de ce mi se pare că-mi amintesc trăsuri care nu aveau cai?

– Catherine, a spus Ellen/Edith, trebuie să mergem acasă. Este tîrziu, şi ai avut o zi grea.

Cred că sinuciderea te oboseşte, m-am gîndit, căci m-am lăsat ajutată pentru a mă putea ridica, fără să mai vorbesc de transa hipnotică atît de puternică, ca şi cînd aş fi murit.

Tînărul era deja la uşă şi o deschisese, foarte grijuliu

să scape de noi două, înainte să fie acuzat de crimă.

Nu prea eram capabilă de nimic, şi am lăsat-o pe Ellen să mă urce în trăsură şi să mă ducă înapoi acasă, la fratele ei.

Am stat liniştită, moţăind, de oboseală, în timp ce servitoarea m-a dezbrăcat şi m-a băgat în pat. Am adormit imediat. Cînd m-am trezit, era dimineaţă, şi mă simţeam mult mai bine, dar moartă de foame. Memoria îmi revenea treptat. Părea că pot să-mi amintesc totul; viaţa mea la New York în 1994, viaţa mea în epoca edwardiană, şi viaţa mea cu Talis.

După ce am sunat servitoarea, m-am lăsat purtată de gînduri, ca atunci cînd concepeam o carte. Doream să-mi amintesc totul.

Acum înţelegeam ostilitatea bătrînei doici a lui Tavistok faţă de mine şi dorinţa mea inexplicabilă de a mă face iubită de ea. Aya, era Alida, în realitate, mama mea. În viaţa edwardiană, îl avea în sfîrşit, ca fiu, pe Talis însă fiul era doar un fel de a vorbi. Cel puţin ca doică era într-un fel apropiată.

Tavistok o ţinea acolo, fiindcă Talis murise crezînd că Alida făcea totul în interesul lui.

Unchiul lui Tavistok, Hubert, nu era altul decît Hugh Kellon, care încerca să ne apropie, după atîţia ani.

Zîmbind, am privit în sus la mătasea de pe baldachinul patului. Dorothy era Daria, ascultîndu-mi mereu poveştile, şi dorind în continuare cît mai mulţi bărbaţi. Îşi atinsese scopul, căci bărbaţii o adorau. Nici un bărbat nu o ignora pe Daria. Şi eram prietene de secole.

Deşi nu am văzut-o încă, m-am strîmbat şi mi-am imaginat că Fiona era lady Frances. Eram sigură că se ţinea după bărbatul meu, de secole.

Cînd a intrat servitoarea, ducînd o tavă pe care a pus-o pe genunchii mei, m-am uitat intens la ea. Oare am mai cunoscut-o în trecut? Din cîte îmi amintesc, nu.

– Mai doriţi ceva, doamnă? m-a întrebat ea.

– Nu, nimic. Mă simt mult mai bine după o noapte de somn.

Fata a zîmbit.

– Aţi dormit două nopţi şi o zi. Stăpînul a dat ordin să nu fiţi deranjată.

După ce a plecat, am mîncat tot ce era pe tavă, şi aş fi mîncat şi florile din vază. Două nopţi şi o zi, m-am gîndit eu zîmbind. Nu e de mirare că m-am simţit dormind sub o sută de kilograme de plăpumi.

Cînd am terminat mîncarea, soţul meu a intrat în cameră. O clipă am tremurat de emoţie, privindu-l şi amintindu-mi ce fusesem noi unul pentru celălalt. Nu a vrut să trăiască fără mine, iar eu nu doream să trăiesc fără el.

– Mă bucur că te simţi mai bine, a spus el de formă.

Acum ştiam cum era în realitate, cît era de vulnerabil şi cît era de blînd. Ca şi mine, m-am gîndit eu. Lumea mă crede rece şi cinică, dar nu sînt aşa.

– Tally... i-am spus eu fără să mă gîndesc, şi i-am întins mîna.

– Acum mi-ai uitat numele, mi-a spus el, fără să-mi apuce mîna.

– Nu, nu l-am uitat. Doar... Doar ce? Că ştiam acum şi mai mult?

– Tavey... vreau să încercăm din nou. Ne iubim. Ştiu că mă iubeşti. M-ai iubit, şi mă vei iubi întotdeauna.

Pentru o clipă, mi s-a părut că are lacrimi în ochi, dar s-a stăpînit.

– Da... mi-a spus cu vocea răguşită, te-am iubit întotdeauna, dar nu pot... nu putem... Fără să termine fraza, a ieşit din cameră, tăcut.

– Da... am spus şi eu, în camera tăcută, ştiu, nu putem...

„Facă-se să nu iubeşti pe nimeni, decît pe mine", aşa

a spus Talis. „Facă-se să mă iubeşti, şi să mă doreşti întotdeauna, dar să nu ai parte de mine", aşa spusese Callie.

Nora mi-a spus că blestemele erau cauza neînțelegerii noastre, şi din cauza lor, nu aveam încredere unul în celălalt, în această viață. Şi neînțelegerile din epoca edwardiană făceau să nu ne regăsim în 1994.

După ce văzuse tot ce se petrecuse în era elisabetană, şi felul cum fuseseră manipulați Talis şi Callie, eram gata să iert.

– Eu îmi anulez blestemul, am spus tare, pe jumătate în glumă, dar am simțit că mi se încrețeşte pielea şi am fost cuprinsă de un curent rece. Cred că blestemele spuse cu adevărat, erau mai puternice decît respingerea lor, în glumă.

Cum aş putea îndepărta un blestem?

Primul meu gînd a fost la Nora, care dacă ar fi fost aici, m-ar fi învățat ce să fac. Oare dezlegarea cere glob de cristal şi păpuşi care să fie aidoma persoanei? Sau, poate broaşte moarte, şi coarne de unicorn, transformate în pudră?

În timp ce mă gîndeam, am observat că pe tava cu mîncare fusese pus un ziar. Nu prea citesc eu ziare, dar cînd am mişcat tava, am observat data. Era 8 iunie. O clipă, am fost sigură de ce îmi atrăgea atenția data, era 8 iunie şi deodată mi-am amintit. Azi, eu şi Tavistok, vom muri. Azi, ne omoară cineva, sau ne sinucidem noi, şi corpul meu nu va mai fi găsit.

La gîndul acesta, m-a părăsit buna dispoziție. Crima este ceva serios.

Cea mai importantă întrebare care mi-a răsărit în minte, a fost: „Cum aş putea opri aceste morți?". Şi dacă nu le pot opri, cum aş putea scăpa, înainte să se întîmple?

Mi-am amintit ce-mi spusese Nora. „Veți fi foarte

fericiți împreună, dar va trebui să înveți multe lucruri, înainte să-l găseşti."

Să învăț? Ce trebuia oare să învăț? Că viețile trecute influențează totul? Că nu trebuie să blestemi pe nimeni, oricît te-ar fi supărat?

Stînd acolo culcată, am înțeles ce trebuia să învăț: că dragostea este totul în viață. Nora a avut dreptate. Doream să mă mărit cu Steven, fiindcă îmi era teamă că-mi rămăseseră doar puțini ani pentru a mai face copii. Dar dacă n-am făcut-o, a fost mai bine că am aşteptat pînă acum, deşi îl iubeam pe Steve, dar îl găseam prea perfect. Tavistock nu era perfect. De fapt, era cît se poate de imperfect. Era mîndru, arogant şi mă considera proprietatea lui. În total, era oribil.

La gîndul acesta, mi-am luat fața în mîini şi am început să plîng. Poate că era îngrozitor, exasperant şi necinstit. Poate că aştepta de la mine de mii de ori mai mult ceea ce nu-mi dădea el, dar era al meu. Era al meu, cum nu mai fusese nimeni, şi nici nu va mai fi.

„Facă-se să nu mai iubeşti pe nimeni, decît pe mine", spusese el, şi nu iubisem, şi nici nu voi iubi vreodată.

– Trebuie să mă dezleg de acest blestem, am spus tare. Trebuie!

Dar cum? Nu ştiam nimic despre metoda de a dezlega blesteme. Nu ştiam decît să spun poveşti şi să distrez oamenii. Acum, dacă ar fi fost vorba de una din poveştile mele... m-am gîndit eu zîmbind. Dacă aş scrie despre asta, aş...

„Asta este! Darul meu, este de a spune poveşti, şi trebuie să-mi folosesc acest dar pe care mi l-a dat Dumnezeu, ca să-mi imaginez ce trebuie să fac. Trebuie... "

Într-o clipă, am sărit din pat. Ca şi Scarlett, îmi iau puterea din pămînt. Şi la New York, cînd trebuie să mă gîndesc, mă duc să mă plimb în Central Park. Mă plimb kilometri. Acum, trebuie să mă îmbrac, să merg în gră-

dină şi să mă gîndesc ce aş putea face eu şi eroina mea, ca să fie dezlegat acest blestem.

După patru ore, mă dureau picioarele, dar aveam un scop, un plan. Ce-mi trebuia, era puţin praf de puşcă, nişte cosmetice, vopsea de păr, şi mult noroc.

Întorcîndu-mă acasă, nu mai doream, mă rugam.

Capitolul 43

Adam Tavistock, lord de Grey, călărea ca şi cînd ar fi fost o singură fiinţă cu calul, strîngînd cu picioarele trupul transpirat al calului care alerga peste tufe şi bălţi. Noroiul îl stropea, crengile se agăţau de hainele lui şi îi zgîriau obrazul, dar lui îi era indiferent, şi îndemna calul mai departe, mai repede. Părea că ar fi vrut să scape de ceva dacă ar fi fost posibil, căci numai călărind repede şi nemilos, putea să-şi lase chiar şi sufletul în urmă.

Dar unde se putea duce, căci oricît de repede ar fi călărit nu-şi putea înăbuşi gîndurile. Unde să se ducă? În braţele drăgălaşe ale Fionei? Privind-o uneori, era fermecat de frumuseţea ei şi o dorea foarte mult, dar de cele mai multe ori, adormea în faţa ei. Este atît de frumoasă, încît nu are nevoie să fie inteligentă, gîndea el, în timp ce calul urca pe colină. Nu era nevoie să facă un bărbat să rîdă, şi nici să distreze pe cineva. Prezenţa ei era suficientă ca să satisfacă pe cei mai mulţi. Era suficient să stea acolo, chiar dacă nimeni nu era interesat să asculte. Dar dacă nu avea nimic de spus, de ce ar fi trebuit să înveţe să asculte?

Şi totuşi, Tavistock voia să se căsătorească cu ea. De ce? Se întreba, deşi ştia că răspunul, dorinţa era de

a o face geloasă pe Catherine. Părea că este geloasă pe Fiona, şi chiar o ura. Cînd o văzuse prima oară pe Fiona, nu-i dăduse nici o atenţie, observase doar că este extraordinar de frumoasă, dar nu se gîndise niciodată să o posede. Ideea de a o avea nu era mai interesantă decît dorinţa de a vedea un tablou de pe peretele casei unui prieten.

Ceea ce îl făcuse să fie atras de Fiona era ura lui Catherine, care era instinctivă. Catherine, părea că dintr-un motiv anterior credea că Tavistock era îndrăgostit cu pasiune de divina Fiona. Gelozia nejustificată a lui Catherine îl făcuse să se intereseze de Fiona, mai mult decît ar fi făcut-o în mod obişnuit.

În timp ce travsersa un pîrîu cu malurile abrupte, a alunecat, şi calul era să cadă, dar Tavistock, cu puterea şi experienţa lui, l-a repus în echilibru.

O iubea pe Catherine din toată inima. O văzuse cu patru ani şi jumătate în urmă, la un garden-party, la mătuşa sa. O singură privire în ochii ei albaştri şi la părul blond aproape alb, îl făcuseră să se îndrăgostească. De atunci, nu-l mai interesase altă femeie, decît ea.

Dar, din noaptea nunţii, îi mersese rău. Rău... foarte rău. Cu cît o dorea mai mult, nu o putea face să fie a lui. Catherine era atît de nevinovată, încît nu-şi dădea seama ce se întîmplă. Îi făcuse plăcere cum îi mîngîia trupul gol, şi cum o strîngea în braţe. Dar, după ore întregi de alintări şi sărutări, nu a înţeles de ce bărbatul ei trîntise uşa ieşind furios din cameră. Catherine simţise că era vina ei, şi el era conştient de faptul că ştia şi ea; dar nu-şi dădea seama cu ce greşise.

În dimineaţa următoare, îi spusese că imposibilitatea de a o avea era din cauza dorinţei lui prea fierbinţi, îl durea faptul că o iubea prea mult şi nu o cunoştea bine. Dacă s-ar fi cunoscut mai bine între ei el s-ar fi putut relaxa.

Şi-a petrecut mult timp cu ea, a călărit cu ea, au rîs împreună, i-a făcut mărturisiri, dar totul făcea s-o dorească şi s-o iubească mai mult, chiar decît cînd se căsătorise cu ea.

O dorea nemărginit de mult. Dorinţa îl chinuia. Tot ce făcea îl vrăjea: felul ei de a merge, de a vorbi, şi chiar cele ce spunea. Privind-o cum ţinea ceaşca de ceai, începea să-i curgă transpiraţia.

După ce trăiseră un an împreună şi incapabil de a consuma actul sexual, a înţeles că trebuia să plece departe de ea, aşa că a început să călătorească, evitînd să stea cu ea, sperînd că dacă nu o vede, va scăpa de ce simţea pentru ea.

Au mai fost apoi, şi alte femei. Cu nici una nu a avut probleme. Doar Catherine îl făcea să-şi piardă bărbăţia, să se simtă că nu este bărbat.

În timpul celor trei ani de căsătorie, dacă se putea numi aşa, a început să-şi spună că vina era a ei, şi nu a lui. Cum era clar că putea avea alte femei, însemna că vina o purta ea.

Unchiul său Hubert, îngrijorat că Tavistock îşi petrecea atît de mult timp departe de Catherine, i-a spus:

– Femeile păcătuiesc cînd nu au pe cineva care să le umple timpul. Ar trebui să faci cîţiva copii. Petreci mai multă vreme cu ea în pat... dar nu a înţeles răspunsul furios al lui Tavistock, şi ieşirea lui furtunoasă din casă.

Cînd a văzut reacţia lui Catherine în privinţa frumoasei Fiona, gelozia ei l-a atins profund. Nu-i făcea plăcere s-o recunoască, dar dorea să-i facă rău lui Catherine, aşa cum ea, nevinovată, îl făcea să sufere. A început să vorbească despre Fiona în orice ocazie. I-a spus lui Catherine despre parfumul Fionei, despre rochiile ei. I-a dat ideea s-o întrebe cum de-şi menţinea părul aşa de moale. Cu fiecare cuvînt pe care îl spunea, vedea cum se amplifica supărarea lui Catherine, ajungînd ca furia ei

să fie la fel de mare ca şi a lui.

Dar, totul a explodat, cînd Catherine a scris acele scrisori. Ştia foarte bine că nu avusese niciodată relaţii sexuale cu alt bărbat, nici cu el, cu nimeni. Era păzită foarte sever în privinţa asta. De cîte ori se întorcea din călătorie, chema servitoarea ei la el, şi îi cerea un raport amănunţit al fiecărui minut din viaţa ei. Părea că plăcerea ei cea mai mare era să protejeze cîntăreţii de operă şi să cumpere bibelouri frumoase de la un emigrant rus.

Tavistock ştia foarte bine că scrisorile, acele scrisori, erau scrise doar ca să-l facă să se gîndească la posibilitatea că este dorită. Nu o spusese niciodată, fiindcă era la fel de mîndră ca orice bărbat, dar el ştia ce urmărea ea. Catherine dorea să-l facă să înţeleagă că şi alţi bărbaţi o plăceau şi o doreau, aşa cum părea că el o dorea pe Fiona.

Dar şi Tavistock era mîndru, şi nu-i putea explica, că el era cel care avea probleme, şi nu ea.

Totul ar fi ieşit la iveală, dacă nu ar fi fost Ayha, bătrîna sa doică. Fusese întotdeauna foarte convinsă de îndatoririle ei. Cînd Tavsitock era copil, înainte de a-l duce la părinţi, la vizita cotidiană de la ora şase după-amiază, îl ciupea. Nu trecuse prea mult timp pînă cînd s-a renunţat la aceste vizite, fiindcă părinţilor nu le făceau plăcere miorlăiala copilului, din fiecare seară. Cînd după ce învăţase ce avea de învăţat, fiind mai mare, părinţii i-au spus doicii să-l aducă înapoi. Aya a obţinut ce dorea. Micul, dulcele Tavey, era doar al ei.

Deşi Tavistock făcea totul ca să înşele pe toată lumea care credea că mica lui nevastă îl plictisea aşa de mult acasă, Aya, ştia adevărul. Ştia că este obsedat de Catherine. Din clipa cînd a văzut-o prima oară, nu se mai gîndise la nimeni. În mintea lui era doar ea. Aya ştia că îl luase pe Tavistock într-un fel în care o putea face

doar dragostea adîncă şi asta o făcea s-o urască pe Catherine.

Tavistock pretindea că nu ştia cum deveniseră cunoscute de public scrisorile ei, dar ştia foarte bine. Catherine le lăsase intenţionat, ca el să le găsească. În fond, îi făcuse plăcere să le citească, aşa cum îi plăceau întotdeauna poveştile ei. Catherine, putea lua parte la cele mai plicticoase şi mai neinteresante adunări din lume, căci cînd venea ea, le transforma în poveşti deosebit de amuzante.

La începutul căsătoriei lor, la un ceai la care luau parte, era cîte-o bătrînă care nu mai contenea să vorbească despre grădina ei. El abia se putea stăpîni să nu adoarmă. Dar mai tîrziu, cînd se întorcea acasă cu Catherine, ea reuşea să-l distreze, povestindu-i tot felul de lucruri amuzante care se întîmplaseră în timpul vizitei lor. Catherine îi povestea despre fetele gazdei, care aveau nasul mare, erau ciolănoase, şi care mureau după el. Era evident după felul cum îi întinsese lui Tavistock ceaşca cu ceai, şi cum îl întrebase dacă vrea lapte sau lămîie. De cîte ori îi povestea astfel, el avea impresia că fusese la o altă petrecere, nu la cea pe care o descria ea. Unde se afla cînd se petrecuseră toate acestea? A înţeles, că poveştile ei spuneau mai mult decît se întîmpla în realitate.

Dar, după primul an de căsătorie, cînd furia provocată de neputinţa lui crescuse, Catherine nu i-a mai spus poveşti.

Mărturisise – „Cînd sînt nefericită, nu mai am în cap poveşti".

După aceea, el a început să călătorească, şi să stea departe de ea. Dar întotdeauna se întorcea la ea. Îi lipsea foarte mult cînd era departe de ea, ca şi cînd i-ar fi lipsit o parte din el pe care o lăsase undeva, împreună cu mintea sa.

De ce nu putea face dragoste cu ea? Nu înţelegea, dar oricît încercase, între ei nu se petrecuse nimic. Atunci, Catherine a încercat să-i atragă atenţia, scriind scrisori, din care reieşea că fusese sedusă de toţi bărbaţii din Anglia. Tavistock a rîs citind scrisorile, dar Aya a trimis două scrisori ziariştilor, şi rîsul a încetat. A mai trimis unele nevestelor celor cu care Catherine spunea că avusese legături înflăcărate, altele chiar bărbaţilor care se aflau în capul listei.

Tavistock nu ştia care era mai rău dintre ei, el sau bărbaţii care ştiau că nu se atinseseră de frumoasa soţie a lordului de Grey. Fiecare bărbat se bucura, ca şi ceilalţi să creadă că-i pusese coarne bărbatului care le făcuse nevestele să se topească de poftă. Nu era bărbat în Anglia, care să nu-şi fi auzit nevasta sau amanta lăudînd frumuseţea lui Adam Tavistock, sau bărbăţia pe care o răspîndea în jurul lui cînd trecea printr-o cameră. Dar nici unul nu auzise de focul cu care o privea pe nevasta lui de-i putea lua foc părul, sau că n-ar fi chiar aşa.

Scrisorile le-au dat ocazia bărbaţilor să se răzbune. Deseori, negau că s-ar fi atins de mica blondă, dar o făceau lăsînd impresia că ar minţi, fiindcă fiind nobili, încercau să salveze reputaţia femeii.

Ce a făcut Tavistock pentru a-şi salva propria-i onoare? A rămas căsătorit cu Catherine, incapabil să facă dragoste cu propria-i nevastă? Ar fi dorit să aibă copii. I-ar fi plăcut să aibă un fiu care să-i poartă numele, dar şi cîteva fete care să semene cu mama lor. Fete care să-i spună poveşti şi să-l privească aşa cum îl privea mama lor. Ar fi preferat, ca în afară de Catherine, să mai aibă alte şase Catherine.

Dar asta nu se va întîmpla. Nu va avea niciodată copii ca ea.

După ce scrisorile fuseseră trimise, cu sînge rece, a

hotărît să divorțeze. Şi cu cine era mai bine să se căsătorească, decît cu frumoasa Fiona? La braț cu o femeie aşa de frumoasă, va dovedi lumii că era încă un bărbat, deşi soția lui îl umilise în fața tuturor.

Dar de cîte ori se gîndea la căsătoria cu Fiona, îi venea greață. El o dorea pe Catherine din toată ființa, dar nu o putea avea.

Calul a obosit s-a împiedicat din nou, dar Tavistock îl îndemna mereu la drum. Călărise deseori pe acel drum, şi îl cunoştea bine. În curînd va ajunge pe drumul spre casă, căci era deja la hotarul proprietății sale.

Catherine, se gîndea el, Catherine... Catherine. Ce putea să facă cu ea? Ce se va întîmpla fără ea?

Simțise că moare cînd doctorul îi spusese că leşinase de două ori, şi că era sigur că era însărcinată.

– Interesează-te, țipase Tavistock, apoi băuse o jumătate de sticlă de rachiu, aşteptînd ca doctorul să se întoarcă.

Cînd doctorul îi spusese că nevasta lui era încă virgină, îi fusese de-ajuns să-i vadă fața ca să ştie cum îl va privi lumea dacă ştirea s-ar fi răspîndit.

Cînd Tavistock i-a spus că este virgină, Catherine țipase la el cum nu o mai făcuse niciodată. De fapt, în ultimele zile se schimbase. Nu mai era speriată, nu mai era aşa de timidă. Nu-l mai privea cu ochii care îl impresionau, să fie atent cu ea, s-o iubească. Nu părea că poate cerşeşte un răspuns... ce am greşit? De ce nu mă iubeşte? Nu credea că este posibil, dar i se părea că pe aceasta o iubea mai mult decît pe cealaltă. Poate că neputința lui era provocată de bunătatea şi nevinovăția ei. Poate că avea impresia că o pîngăreşte prin actul sexual.

După sunetul paşilor calului, şi-a dat seama că păşea pe o grămadă de bălegar. Adevărul era că nu-şi dădea nici el seama ce se întîmplă cu el. Era atît de

cufundat în gînduri, încît cînd calul a ajuns la grămada de buturugi şi pietre şi calul s-a împiedicat, în loc să se sprijine bine în şa, a fost aruncat peste capul calului şi a căzut pe spate, pe pămîntul tare. I-a trebuit puțin timp să se dezemticească, şi încă amețit, s-a ridicat în coate exact în momentul cînd calul dispărea după deal, spre casă. Animalul cunoştea bine drumul, fiindcă în locul acela ocolea dealul la marginea domeniului lui.

– Blestem! a spus, încercînd să se ridice, dar era atît de amețit încît a căzut din nou. Împiedicîndu-se de cîteva ori, s-a îndreptat spre grămada de pietre şi desiş, gîndindu-se că va descoperi ascunzătoarea celui ce făcuse asta. De ce ar pune cineva o grămadă de moloz în mijlocul drumului pe care se umbla zilnic? S-ar putea să fie...

Nu s-a mai gîndit, căci a auzit un bîzîit care i-a trezit curiozitatea. Aplecîndu-se peste buturuga cea mai mare, s-a uitat în direcția de unde venea zgomotul. A văzut o lumină slabă, un fir ce fusese aprins şi ardea lîngă un cilindru, din care părea să se scurgă un praf cenuşiu.

– Praf de puşcă... a spus tare, întorcîndu-se chiar înainte să izbucnească o lumină şi o explozie care l-a asurzit. O piatră a zburat şi l-a lovit în cap, pe ceafă, şi apoi nu şi-a mai amintit nimic.

– Unde mă aflu?

– Sst... i-a spus o voce necunsocută, de femeie, dar foarte simplă. Acum odihneşte-te, te voi îngriji eu.

În cameră era întuneric beznă, şi nu putea să vadă nimic; capul îl durea aşa de tare, încît dorea să moară pentru a ceda durerea, iar în urechi avea un fîşîit.

– Nu, nu pune mîna pe bandaj, i-a spus femeia, al cărei limbaj mai mult l-a bănuit decît l-a înțeles.

Era prea obosit ca să gîndească ce se întîmpla, şi şi-a coborît mîinile.

– Sînt orb? Orbirea i s-ar fi părut un sfîrşit potrivit

pentru viața lui păcătoasă.

– Doar o mică explozie. O picătură de praf de puşcă, asta-i tot. Nu-ți face griji, micuțule. Uite aici, dulceață, bea asta şi o să te simți mai bine.

Bandajul de pe ochii lui era strîns, şi ea i-a ridicat capul cu mîna pe după gît, cu o parte din obrazul lui strînsă lîngă pieptul ei moale în timp ce bea lichidul cald, dintr-o cană de metal.

– Ce este? a întrebat el ca în vis, fiindcă îi plăcuse atingerea sînului ei. Nu părea să poarte corset.

– Ceai de salcie şi chinină, strămoşul aspirinei, şi puțin rom. A mai mormăit ceva, neştiind dacă aspirina fusese inventată.

Răspunsul putea duce la nişte întrebări în capul lui, dar nu părea că gîndeşte.

– Cine eşti? a şoptit el.

– Îngerul tău păzitor, iubitule. Cine ți-ar plăcea să fie?

– Nu mă pot gîndi dacă aş vrea să fii alta decît eşti, a spus el, plimbîndu-şi mîna pe brațul ei.

Brusc, femeia a dat drumul capului pe patul tare, făcîndu-l să vadă stele verzi şi provocîndu-i un geamăt.

– Nu ai nevastă? l-a întrebat cu glasul îngroşat de supărare. Nu ai o nevastă care stă mult singură, în timp ce tu faci pe cotoiul în jurul lumii?

Avea un dialect pe care nu-l cunoştea, dar a înțeles aluzia.

– Ea nu...

– Să-mi ierte Domnul... dacă îmi spui că nu te înțelege, o să-ți dau cu vătraiul.

Auzind-o, Tavistock a început să rîdă.

– Mă tem că mă înțelege foarte bine. Poți să-mi mai torni puțin din băutura ta?

De data aceasta, nu i-a mai ținut capul, dar i-a dat cana cu brațul întins. Nevăzînd, a fost nevoit să-i pipăie

mîinile ca să găsească cana.

Cînd femeia tăcea, el asculta să audă unde era, dar vîjîitul din urechi era prea puternic pentru a auzi ceva clar. Îl intriga persoana ei.

– Cum am ajuns aici? Te rog spune-mi tot.

– Te-am căutat eu, a spus ea cu accentul ei oribil, dar care îi displăcea din ce în ce mai puțin, cu fiecare înghițitură din lichidul cald din ceaşcă.

– Nu... a spus ea încet, şi aşezîndu-se lîngă el, a simțit patul clătinîndu-se. Dumneata să-mi spui. De ce chinuiai calul în aşa hal? Puteai să-l ucizi.

El a încercat să rîdă, ceea ce i-a provocat din nou durere la cap, dar care cu ajutorul elixirului magic, începusesă se liniştească.

– Dacă încep să-ți spun problemele vieții mele, nu mă voi mai opri.

– Eu ştiu să ascult, i-a spus el blînd, uitîndu-şi accentul, dar Tavistock nu părea că şi-a dat seama.

Ciudățenia situației, orbirea lui, camera caldă, şi blîndețea femeii, în ciuda încercărilor ei de a fi aspră, totul, l-a făcut pe Tavistock să vorbească.

– Ai iubit vreodată pe cineva atît de mult, încît nimic nu mai contează în viață? Ai iubit încît nu mai poți mînca, dormi sau lucra?

– Da... a răspuns ea, şi din glasul ei se înțelegea că ştia. Persoana, este scopul vieții.

– Da, este.

– Ah, lady Fiona a dumitale... a spus femeia.

Tavistock a rîs, dar nu se vedea în întuneric.

– Fiona... Nu este absolut nimic. O nucă gănuoasă. Eu am nişte bucăți de piatră de jad, care au mai mult suflet decît ea.

– Atunci, pe cine? a şoptit femeia. Desigur, nu este nevasta dumitale. Ştie toată lumea că vrei să divorțezi.

– Da, o iubesc numai pe ea.

– Atunci, de ce?

– Trebuie... spunea el furios, trebuie... şi capul îl durea din nou.

– Ssst... a spus femeia, şi i-a luat din nou capul la pieptul ei, dar de data aceasta s-a întins şi ea lîngă el.

Speriat, Tavistock i-a simţit picioarele goale lîngă ale lui.

– Ce s-a întîmplat? i-a şoptit ea în ureche, şi vocea ei dulce combinată cu vîjîiala din urechile lui, făcea ca vocea ei să pară îndepărtată şi ireală.

– Nu o pot face a mea... a spus el, ştiind că nu mai spusese asta nimănui, în viaţă.

În ultimii ani, se culcaşe cu mai multe femei, din care unele erau renumite pentru experienţa lor în actul sexual, dar niciodată n-a simţit excitaţia pe care i-o provoca această femeie.

– Dumneata pare că poţi face orice doreşti... a tors ea ca o pisică, întinzîndu-se în pat.

Tavistock nu înţelegea de ce ezita, dar ceva îl reţinea să facă dragoste cu această femeie. Deodată, cu un gest brusc, şi-a scos bandajul de pe ochi. O clipă, nu a putut vedea nimic, şi speriat, a fost sigur că este orb. Dar apoi, a zărit camera ce era singura încăpere a unei cabane şi focul arzînd slab într-un cămin din colţ. Era mobilă puţină şi de cea mai modestă calitate. Pe fereastră, întunericul nopţii, iar uşa de stejar avea o broască solidă.

Cu cît vedea mai bine, Tavistock a văzut-o şi pe ea, stînd pe-o parte, cu picioarele foarte depărtate şi cu mîinile pe şolduri, într-o poziţie foarte provocatoare. Vederea lui era neclară, confuză, chiar după ce şi-a frecat ochii cu mîna. Purta o bluză roşie prin care i se vedeau sînii, era încinsă peste talia subţire cu o eşarfă lată, colorată în roşu şi negru, şi o fustă neagră prinsă foarte sus pe coapsă, lăsînd un picior gol.

– Pot să încerc? l-a întrebat ea obraznic, cu un zîmbet cu buzele întinse, care făcea să i se zbîrlească părul.

O parte din el îi spunea că nu ar trebui s-o atingă, că poate avea un bărbat care pîndea din umbră cum îl seduce, iar apoi să-l şantajeze cît putea. Nu-i plăcea să aibă legături cu femei ca... ca ea, dar era irezistibilă. Atracţia ei era explicabilă, fiindcă nu vedea prea bine, iar auzul era tulburat de zgomote ce dădeau impresia că vin de departe.

Cînd s-a lipit de el, nu s-a mai stăpînit.

– Ce fel de amant este un gentleman ca dumneata? l-a întrebat, lipindu-şi trupul de al lui. Pariez că eşti aşa de grăbit, că nu-ţi scoţi nici hainele. Arunci cămaşa de noapte a doamnei peste capul ei, înainte să-ţi faci treaba şi să pleci?

– Da, a spus el, închizînd ochii cînd i-a simţit trupul peste al lui. Doar oamenii de jos ştiu să facă dragoste, a spus el glumind.

Cînd i-a spus mîinile pe pieptul cămăşii, a deschis ochii s-o privească. Părul negru, foarte negru, îi înconjura faţa, aproape ascunzîndu-i-o. În lumina slabă a focului ce pîlpîia, părea că seamănă cu Catherine, soţia lui iubită, dar atunci îşi imagina că fiecare femeie de care era atras, era Catherine. L-a surprins cînd i-a deschis cămaşa, făcînd nasturii să zboare prin cameră, iar unul a sfîrîit cînd a nimerit în foc.

Un moment nu s-a mişcat cînd a încălecat peste el, şi apoi i-a mîngîiat pieptul zgîriindu-i abdomenul.

– Hai, frumosule, poţi să faci dragoste cu o femeie?

Tavistock nu mai fusese niciodată atît de excitat. Şi-a ridicat mîinile înfigîndu-le în părul bogat, şi i-a tras buzele peste ale lui. După aceea, nu s-a mai gîndit. Nu s-a mai simţit orbit de praful de puşcă, ci de pofta ce-i cuprindea trupul. Femeia asta părea a fi tot ce-şi dorise în

viață, şi ar fi murit dacă nu o lua. Nu se mai gîndea la consecințele gestului său, simțea doar nevoia puternică de a o avea.

Se mîndrise întotdeauna cu alte femei, ştia că după aceea îl vor compara cu ceilalți bărbați. Bîrfa pretindea o responsabilitate, aşa că Tavistock ştia ce trebuia să facă, pentru ca femeile să spună despre el că era un amant tandru, un bărbat care se gîndea şi la satisfacerea plăcerii partenerei.

Dar, pe această femeie o dorea atît de mult, încît nu s-a mai gîndit decît la plăcerea lui, dar şi ea îl satisfăcea în aceeaşi măsură. În timp ce o dezbrăca, simțea că şi el este aşteptat.

În cîteva secunde, erau amîndoi goi, şi nu şi-a mai pierdut timpul cu giugiuleli. Pofta lui era primitivă, ca o foame ce trebuia satisfăcută. Cînd a pătruns-o, a simțit vag că întîlneşte o slabă piedică, şi a auzit un vaiet de durere, dar era prea aprins de dorință pentru a se mai gîndi ce înseamnă asta. Dorința era atît de mare, încît în cîteva clipe îşi revărsase sămînța în ea.

Cînd a intrat în ea, a fost o experiență cum nu mai avusese vreodată. Avea impresia că o parte din el murea, iar cealaltă primea viața din nou. Uşurarea simțită, părea că a aşteptat-o toată viața. Era un sfîrşit, şi un început.

Tremura din cap pînă în picioare strîngînd-o lîngă el, încolăcindu-şi trupul cu al ei, dar fără să ştie de ce, avea ochii plini de lacrimi.

– Am reuşit... a spus femeia. Am reuşit...

Cîteva clipe, Tavistock a fost nedumerit, fără să-şi mai amintească ce i se întîmplase înainte de cele petrecute în ultimele clipe. Ah, da. Ceva cu praf de puşcă, şi o femeie cu părul negru. Cînd a încercat să se dezlipească din brațele lui, el s-a lipit mai mult de ea, ca şi cînd n-ar mai fi vrut să-i dea drumul.

– Nu... a şoptit el, vrînd s-o implore să nu-l părăsească.

– Este în regulă... i-a spus ea sărutîndu-i gîtul. Acum totul este bine. S-a sfîrşit. Blestemele s-au risipit...

Încă îl durea capul; ochii îi erau împăienjeniți, iar auzul stins, dar a recunoscut vocea. Apucînd-o de umeri a îndepărtat-o s-o privească în ochi. Mîzgălită de machiaj, şi sub părul negru, a văzut-o pe Catherine.

O clipă s-a supărat. Cum îşi putea bate joc aşa, de el? Ce făcea nevasta lui, îmbrăcată ca o tîrfă? Ce era...

I-a trebuit puțin timp, ca să înțeleagă ce s-a întîmplat. Făcuse dragoste cu Catherine, cu femeia pe care o iubea. Şi fără nici o problemă fizică...

– Dar cum ai...

I-a acoperit gura cu mîna.

– Chiar vrei să vorbeşti? l-a întrebat ea.

El a început să rîdă, a înhățat-o şi a acoperit-o cu sărutări, făcînd şi ea la fel. Dacă nu ar fi băut o grămadă de rom, nu ar fi inspirat praful de puşcă, nu ar fi fost lovit în cap de o piatră, şi nu ar fi căzut de pe calul care alerga, ar fi întrebat-o de unde ştie tot ce părea că ştie. Dar, pe de altă parte, nu era prost să n-o lase să-i facă ce-i făcea, punînd întrebări.

Ştiuse întotdeauna, că ar fi minunat să facă dragoste cu Catherine, dar ceea ce făcuse acum, depăşea imaginația. Nu putea spune nimănui, dar era ca şi cînd simțeau amîndoi ce simțea fiecare. Ca şi cînd gîndurile ei erau ale lui, şi invers. Fiecare, intuind gîndurile celuilalt, dorințele şi nevoile. Au făcut dragoste toată noaptea, cînd într-o poziție cînd în alta, atît de firesc, ca şi cînd o mai făcuseră de multe ori, şi altădată. Părea că ştiu totul unul despre celălalt.

– Mă simt ca şi cînd am fi amanți din totdeauna, a şoptit el.

– Niciodată... i-a răspuns ea, dar ne-am dorit atît de

mult în decursul secolelor, încît ştim totul. Ne iubim, noi înşine.

– Da... a spus el, neînţelegînd ce vrea să spună, dar ascultînd fiecare cuvînt pe care îl spunea.

Cu ea în pat, se simţea liber. Cu celelalte femei, era tot timpul preocupat de reputaţia lui. Trebuia să pară întotdeauna înţelegător şi experimentat. Dar cu această Catherine cu părul negru, putea... putea fi el cel asupra căruia se experimenta.

Este oare plăcut, se întreba el, prinzînd-o şi aşezînd-o din nou peste el, unde era evident că o mai dorea încă.

– Oh, ce plăcut... a exclamat ea, făcîndu-l să rîdă şi plimbîndu- şi mîinile pe sînii ei, pe pîntecele drept, şi strîngîndu-i talia.

Mai tîrziu, căzînd lîngă ea după ce simţise orgasmul de patru ori în tot atîtea ceasuri, a început să-i spună cît de mult o iubea.

– Te mai însori cu Fiona? l-a întrebat ea nevinovată.

Atunci, i-a atins gîtul cu favoriţii lui, făcînd-o să ţipe.

– Asta se va spăla? a întrebat-o, ridicîndu-i părul, vorbind despre vopsea.

Prin fereastră, se zărea lumină, şi vederea lui se limpezea cu fiecare oră.

– Ai vrea... ?

– Te iubesc, orice culoare ar avea părul tău... dar ar fi plăcut să faci variaţie.

– Tu! i-a spus ea, urcînd peste el.

În clipa următoare, îşi apuca în mîini capul care o durea.

– Ce este Catherine? Ce este?

– Nu... i-a spus ea. Nu... nu vreau să mă întorc. Vreau să rămîn aici.

– Sigur că putem rămîne aici. Nu vrei să te întorci acasă... dacă nu vrei...

– Nu... a spus ea ascuţit închizînd ochii, şi părea că vorbeşte cu altcineva. Nu vreau să mă întorc...

Cînd l-a privit, avea în ochi groaza.

– Este Nora. Mă cheamă înapoi. Spune că am făcut ce era nevoie să fac, şi acum trebuie să mă întorc. Spune că nu sînt de aici. N-o lăsa să mă ia.

Nu înţelegea ce spunea, dar a ştiut că era speriată. Dacă se speria, atunci se speria şi el. Cuprinzîndu-i trupul cu al lui, o ţinea cît putea de strîns, fără să-i rupă oasele.

– Nu voi lăsa pe nimeni să te ia. Eşti a mea.

– Da, sînt a ta, şi numai a ta. Nu am iubit pe nimeni decît pe tine, în toate viaţile mele. Chiar în cele în care am trăit fără tine.

Nu s-a chinuit să înţeleagă ce voia să spună, dar o ţinea ca şi cînd asta era ce doreau amîndoi.

– Nu o lăsa să mă ia... Mă cheamă... Vrea să mă despartă de tine.

– N-o voi lăsa să te ia!

– Nu... nu înţelegi. Îmi va lua sufletul, dar îmi va lăsa trupul. Oh, Talis, nu mă părăsi. Te-am pierdut de prea multe ori.

– De data asta, nu mă vei pierde, voi veni cu tine. Voi sta cu tine totdeauna.

Ridicîndu-şi capul, l-a privit.

– Aş dori să am timp să-ţi explic totul. Ai grijă de Catherine. Ea sînt eu, şi te iubeşte.

– Tu eşti Catherine, mă iubeşti, a spus el înspăimîntat la cuvintele ei care nu aveau nici un sens. Era aproape ca şi cînd credea că va muri. Nu voi îngădui să mă părăseşti.

– Eu nu sînt Catherine. Sînt Hayden Lane şi trăiesc în altă parte, dar te iubesc mult, şi acolo, ca şi aici. Strînge-mă... strînge-mă... Ea este din ce în ce mai puternică. Fă-o să mă lase în pace. Nu vreau să mă întorc.

Vreau să rămîn cu tine pentru totdeauna.

O ținea strîns, mîngîindu-i părul, şi încercînd să-i bage trupul în al lui în timp ce îi vorbea calm, şi cu toată dragoste pe care o simțea.

– Nu te voi părăsi. Voi veni cu tine oriunde te vei duce.

– Jură! i-a spus ea cu voce înfundată, avînd fața lipită de pieptul lui. Jură pe sufletul tău nemuritor!

– Jur, a spus el încet. Fac un jurămînt sfînt în fața ta şi a lui Dumnezeu. Voi merge cu tine oriunde te-ai duce. Nu te voi părăsi niciodată... niciodată.

În sunetul acestor cuvinte, Hayden începea să se simtă din ce în ce mai slăbită. Sufletul ei părăsea trupul lui Catherine. Protesta tare şi în mintea ei. A încercat să se înțeleagă în capul ei cu Nora, al cărei glas devenea cu fiecare minut mai puternic.

Dar a ştiut că pierdea, cînd a auzit vocea lui Milly.

– Hayden... te rog, trezeşte-te. Te iubim şi avem nevoie de tine. Te rog întoarce-te la noi. Te rog, nu muri.

Cînd a încercat să vorbească cu Tavistock, nu i-a ieşit nici un sunet din gură, şi simțea din ce în ce mai puțin trupul lui în brațele ei.

– Nu! Şi o clipă, totul a devenit negru, şi nu mai era în nici un trup.

În clipa următoare, a deschis ochii, culcată pe fotoliul lui Milly, din camera de zi a acasei ei din Texas, şi a privit în ochii unor persoane speriate.

Nimeni nu a scos nici un cuvînt cînd şi-a întors capul, şi din ochi au început să-i curgă lacrimi pe obraz.

Partea a IV-a

Capitolul 44

– Catherine era legată de tine şi nu voia să fiţi despărţite. Ca şi gemenii siamezi, aveaţi o singură inimă. Cînd trebuia să te întorci, a încercat să rămînă legată de tine, trupul nu mai putea trăi.

Nora voia să-mi spună c-o omorîsem pe Catherine. Cînd am părăsit mintea lui Catherine, ea se agăţase de mine, dar un trup fără suflet moare.

– Dar ce s-a... cu Tavey? Mă durea chiar şi pronunţîndu-i numele.

Nora m-a privit lung, înainte să-mi vorbească.

– Este sufletul frate, al tău. Sînteţi aceeaşi... sînteţi unul şi acelaşi.

– Totul este foarte romantic, dar ce înseamnă asta?

– Ca să fiu sinceră, nu ştiu. Poate că sufletul lui a rămas acolo, aşteptîndu-te.

– Vrei să spui că este o stafie la Peniman?

– Este posibil. Sau, poate te-a urmat aici... M-a privit printre pleoapele uşor închise. L-ai pus să jure că se va întoarce în 1994 cu tine. Poate că a făcut-o.

Nu prea i-a plăcut Norei că am învăţat despre blesteme şi jurăminte care se realizau şi peste secole, dar puneam prea puţin preţ pe nemulţumirea ei, căci doream să-mi regăsesc sufletul care era fratele meu. Am privit-o cu gura căscată, încercînd să înţeleg cînd îmi spunea că

Tavey mă urma. Nu puteam decît să şoptesc să-mi spună.

Nora a zîmbit, înţelegînd cît eram de şocată.

– Sufletul lui Catherine s-a stins odată cu al tău.

– Vrei să spui că a murit?

– Este un fel de a spune.

Eram atît de nerăbdătoare să aud povestea ei, încît nu am întrerupt-o să comentez, că moartea e moarte, oricum ai vorbi despre ea.

– Cînd Tavistock al tău... a simţit că-ţi pierzi viaţa, nu a mai putut trăi fără tine. Nu mai ştiu ce s-a întîmplat după aceea... Poate că spiritul lui s-a ţinut după tine, şi te-a urmat.

Din ochii Norei, vedeam că este dezorientată şi mi-am dat seama că răspunsurile la întrebările mele, depindeau de ea. Eram acum într-un teritoriu necunoscut, şi singură. Nu-mi puteam păstra echilibrul, căci tot ceea ce era mai important în viaţa mea, era prea greu fără ajutorul ei, şi mă simţeam părăsită, orfană.

– Crezi că este în interiori meu?

– Nu, spiritul lui s-a întrupat în bărbatul care trăieşte acum, a spus Nora zîmbind.

Ah, ce bine, m-am gîndit eu, şi nu m-am mai chinuit să înţeleg. Mă săturasem de vrăji. Îl doream în carne şi oase.

– Cum îl pot găsi?

– Trebuie să aştepţi să te găsească el.

Am spus o vorbă urîtă, şi Nora m-a privit cu reproş.

– Îmi pare foarte rău... am murmurat eu, dar nu am răbdare.

– Crezi că nu ştiu... a spus ea ironic.

De data aceata, eu eram cea încrezută. I-am spus, că dacă nu aş fi fost aşa de nerăbdătoare, nu l-aş fi cunoscut pe Jamie, Tavey, Talis, în cele trei vieţi.

Nora a tăcut, zîmbind şi înţelegînd ce gîndeam.

– Nu se întîmplă altceva, decît ce a fost sortit să fie.

– Adică trebuie să accept că am fost predestinată să retrăiesc epoca edwardiană, deşi îmi spuseseşi să nu o fac?

– De ce ar fi murit lady de Grey, dacă sufletul tău nu i-ar fi abandonat trupul? Nu a fost asasinată, cum pretind cărţile tale, şi dacă este cineva al cărui suflet este nerăbdător, nu este ea aceea.

Cred că dacă aş fi strîns-o de gît în clipa aceea pe Nora, aveam circumstanţe atenuante. Nu trebuia acordată atenţie sincerităţii, fiindcă totul era predestinat.

Bine, m-am gîndit eu, cui îi pasă şi cum îl voi găsi pe Tally?

– Cum mă va găsi? Cînd?

– Nu ştiu, a spus ea sincer, şi a dat din cap.

– Dar ştii că mă va găsi.

– Nu... a spus exasperată, dar apoi s-a calmat. Ai... aş spune, ai schimbat lucrurile, iar prezicerile mele sînt puţin confuze.

Nu m-am putut stăpîni cînd am auzit-o, căci, de obicei, Nora părea că ştie şi înţelege totul. Cînd am deschis gura ca să-i pun întrebările mele care nu se sfîrşeau niciodată, a ridicat mîna.

– Nu-ţi pot răspunde ceea ce nu ştiu. Dar dacă este sortit să te găsească, atunci, chiar dacă te vei închide în apartamentul tău şi nu vei vedea pe nimeni, ştiu că va apărea.

– Doar dacă îmi va aduce comanda de la magazinul de delicatese... i-am spus eu, fiindcă nu credeam o vorbă din ce-mi spunea.

Nu mi-l puteam imagina pe Tally ca un comisionar, fiindcă doar aceştia erau singurele persoane care puteau intra în clădire. Casa era păzită zi şi noapte de douăzeci şi opt de oameni. Cum ar putea ajunge la mine? Eu v-a trebui să-l caut.

– În ce jurnal, în ce țară, în ce limbă? am întrebat-o.

Atunci mi-am amintit, că-mi spusese că trebuie să-l accept sub orice formă îl făcuse Dumnezeu.

– După cît noroc am eu, s-ar putea să fie un homosexual de nouă ani... am mormăit eu.

Rîzînd, Nora a exclamat:

– Mă îndoiesc.

Tot ce puteam face, era să mă întorc acasă şi să aştept. Strîngîndu-mi lucrurile, m-am întors spre ea.

– Ce s-a întîmplat cu trupul lui Catherine?

– Bătrînul Jack... m-a privit ca şi cînd aştepta să spun ceva.

– Da... am spus, înțelegînd doar atunci, cine putea fi. Era bătrînul John Hadley, reîncarnat, nu-i aşa? Felul în care se comportase în era elisabetană, îl făcuse să piardă totul, nu-i aşa? A pierdut banii, prestigiul, familia, chiar şi sănătatea. Gîndindu-se la tot ce i se întîmplase, m-a făcut să jur că mă voi purta bine în această viață.

Nora era mulțumită de memoria şi judecata mea, cel puțin aşa i-am interpretat gestul aprobator dînd din cap.

Jack a găsit trupurile împreună şi a crezut că s-au sinucis, aşa că nu vor avea dreptul să fie îngropați în cimitirul bisericii. A ascuns trupul lui Catherine pînă după înmormîntarea lui Tavistock, apoi noaptea, în secret, a deschis mormîntul acestuia şi a pus trupul lui Catherine alături de al iubitului ei. Trupurile lor dorm somnul etern, împreună.

– Ca în evul mediu, am spus eu. Născuți împreună, morți împreună.

Nu am mai putut spune nimic. Ieşind din biroul Norei, am pornit încet spre casă, gîndindu-mă la toate întîmplările prin care trecusem şi tot ce am învățat.

În aşteptare, am fost foarte activă. Mi-am petrecut mult timp cu Nora înnebunind-o cu întrebări şi informații pe care doream să le scot de la ea.

Apoi, mi-am pus în mişcare talentele mele de investigator. În primul rînd, am descoperit mormîntul construit pentru Callie şi iubitul ei Talis.

Într-un ghid, am citit: „Unul din cele mai frumoase exemplare de sculptură din era elisabetană". Un critic de artă, scrisese, „o sculptură minunată, senzuală, am putea spune".

Ce m-a bucurat cel mai mult a fost cînd am citit că figurile de marmură nu fuseseră pîngărite cu mîzgăleli. În secolul al şaptesprezecelea, jumătate din biserică şi aproape tot satul fuseseră distruse de incendiu. Din cauza aceasta, biserica fusese închisă şi pe ferestrele ei pătrunsese vița, acoperind ermetic statuile. Abia la începutul secolului douăzeci, cînd s-au dărîmat ruinele bisericii, au fost descoperite statuile, în stare aproape intactă. Statul a restaurat cît s-a putut biserica şi a protejat frumoasele sculpturi de marmură.

Tot în aşteptare, am combinat informațiile Norei cu ce citisem şi, adăugînd experiența mea, am scris o carte de şase sute de pagini, despre viețile trecute, pentru Daria. Era aşa de fericită, încît eu mi-am spus că nu va observa că romanul nu avea sfîrşit. Inutil s-o spun că observase, dar nici nu a clipit din ochi, cînd i-am spus că nu cunoşteam sfîrşitul cărții, fiindcă nu mi se întîmplase încă. În telefon a urmat o clipă de tăcere din partea ei, apoi a spus: „Anunță- mă cînd e gata". Încrederea pe care o avea în mine, mă făcea să plîng.

Continuînd să-l aştept pe Talis, mi-am continuat documentarea. M-am interesat ce se întîmplase cu castelul Peniman, locul de care se folosise Alida ca recompensă, pentru a-şi atinge scopul. Cînd eram în persoana lui Catherine, înainte să văd ce se întîmplase cu Talis şi Callasandra, nu-mi dădusem seama că Tavistock locuia la castelul Peniman.

Gîndindu-mă cum fusese folosit acest castel bogat

ca recompensă, dar şi ca pedeapsă, pot crede că Tavistock şi Cathy nu puteau fi fericiţi acolo. Stafia care bîntuia locul era Aya, fosta Alida. Cînd am citit că tot ce conţinea castelul, picturi şi mobilele pe care le văzusem au fost puse la adăpost în primul război mondial, iar casa transformată în spital, m-am bucurat. Apoi, cînd am citit că în noaptea în care a luat sfîrşit războiul, un om neglijent şi beat de fericire dăduse foc casei, m-am simţit uşurată. Era nevoie de un foc, pentru a fi purificat locul.

Am luat legătura cu o agenţie din Londra, şi am început să caut o căsuţă acoperită cu stuf, care în era elisabetană fusese o fermă. Nu a fost greu de găsit, şi nici nu m-a surprins că era de vînzare, cum nu m-a surprins nici preţul de o sută douăzeci de mii de lire, ceea ce făcea cam o sută optzeci de mii de dolari. Căsuţele de fermă cu origine medievală nu sînt ieftine, dar ştiam că sub podele se aflau cele şase căni de argint, şi un candelabru de argint, pe care Meg şi Will le furaseră de la familia Hadley. După ce le voi dona, îmi voi vedea numele pe o placă dintr-un muzeu, ca donatoare, şi voi avea o casă de vacanţă în Anglia.

Gîndindu-mă la Meg şi la Will, am sunat-o pe Milly în Texas, şi i-am spus că aveam o nevoie disperată de a o vedea. I-am spus că nu pot scrie, fiind foarte deprimată. Nici nu-mi terminasem fraza, că ea a hotărît să plece imediat spre New York.

Apoi, mi-am chemat dragul meu agent publicitar, William Waren. Pe el îl puteam face uşor să se mişte. Tot ce aveam de spus era: o altă casă de publicitate îmi oferă o mulţime de lucruri amuzante. Am hotărît să cinăm cît mai curînd.

Nu eram acasă cînd Milly a sosit cu valiza ei, dar i-am lăsat un bilet, spunîndu-i să ne întîlnim în restaurantul hotelului *Plazza*. Îi dădusem chelnerului un bacşiş ca s-o îndrume pe Milly la masa lui William.

Mi-ar fi plăcut să fiu ascunsă după palmieri, ca să le văd figurile cînd se vor vedea pentru prima oară, dar ştiam că mă vor prinde, aşa că am stat acasă, în aşteptare, rîzînd pe sub mustăţi.

M-am speriat puţin, cînd noaptea, Milly nu a venit acasă, şi nici a doua zi. Eram îngrijorată şi supărată că nici măcar nu trimisese o vorbă. Am chemat biroul casei de publicitate şi mi s-a spus că agentul meu nu apăruse, şi nici nu anunţase ca să-şi explice absenţa, dar nu era neobişnuit, fiindcă toţi fac la fel.

A doua noapte, cînd Milly tot nu apăruse, eram gata să mă adresez poliţiei. Apoi, la trei noaptea am primit un fax. Era împreună cu William la Las Vegas, de unde plecau în luna de miere. Spera că mă simt bine, şi nu fusese îngrijorată. La întoarcere, îmi va povesti totul.

Am rîs în hohote. „Îmi va spune totul." Cel puţin, Meg şi Will erau din nou împreună, şi cauza eram eu.

Eram foarte mîndră de isprava mea, dar săptămînile deveneau luni, şi eu tot nu aveam nici o ştire de la Tavistock şi o zgîndăream pe biata Nora, încît cred că ar fi fost în stare să facă nişte desene magice, adică 666, pe podeaua camerei mele, şi ar fi făcut chiar incantaţii, ca să scape de mine.

Eu, aproape că-mi pierdusem speranţa. Izbucneam în lacrimi fără nici un motiv. Ce era mai bine, să iubeşti şi apoi să pierzi decît să nu fi iubit niciodată? Visam despre Jamie, Talis şi Tavey şi mă gîndeam tot timpul la ei, stînd acasă şi aşteptînd. Dar, cu fiecare zi care trecea, eram din ce în ce mai sigură că Talis nu va apărea la uşa mea.

Într-o după-amiază, mi-am zis că trebuie să încep să trăiesc din nou. Nu mă puteam izola de restul lumii. Poate că Jamie mă aşteaptă de cealaltă parte a uşii. Poate...

Mi-am umplut cada cu apă caldă, parfumată, m-am

săpunit şi apoi m-am limpezit, apoi mi-am spălat părul cu ceva parfumat cu piersică, care îți garanta că-ți face un păr de îngeraş. Mi-am epilat picioarele şi am ieşit din baie, după care m-am uns pe corp cu o cremă ridicol de scumpă. Cînd am fost gata, nici o floare din grădină nu mirosea mai frumos ca mine, dar nu m-am mai gîndit că nu aveam nici un bărbat care să mă miroasă pe gît, şi să-mi spună ce frumos miros.

Îmbrăcată doar în halatul de casă, am deschis uşa apartamentului ca să-mi iau ziarul pe care îl primeam în fiecare zi. Fiindcă locuiesc la ultimul etaj al clădirii, ascensorul se deschide doar la apartamentul meu şi nimeni nu poate urca pînă sus, fără a fi anunțat. Aşa că, în clipa în care uşa ascensorului s-a deschis, am tresărit, surprinsă.

– Scuzați-mă... a spus bărbatul din lift, într-o engleză atît de perfectă, încît se vedea că nu era limba lui maternă, dar că o studiase cu nădejde. Cred că am greşit etajul... Colegul meu este la etajul optsprezece, şi acesta este...

S-a oprit din cauza expresiei de pe fața mea, cînd m-am uitat la el.

Era înalt, cel puțin un metru optzeci, şi nu arăta ca un vestic blond şi cu ochi albaştri. Avea pielea bronzată auriu, ceea ce se vedea de obicei la cei de origine mediteraneană şi m-am gîndit imediat că nu crescuse în aceeaşi religie cu mine.

În totalitate, era splendid. Privind în ochii aceia de culoarea ciocolatei, aproape că m-am înecat. În ochii aceia, îl vedeam pe Tavistock, şi mai adînc, pe Tally. Şi dacă m-aş fi uitat cu adevărat în adîncime, mă puteam vedea pe mine. Aveam în față bărbatul care reprezenta, a doua jumătate a mea. A început să spună ceva, dar nu a reuşit să vorbească, fiindcă pentru a treia oară în viață, am leşinat.

Capitolul 45

– Vă simțiți mai bine... m-a întrebat.

Eram întinsă pe canapeaua din salonul meu şi el şedea lîngă mine cu un prosop în mînă, apăsîndu-mi fața. Cu cealaltă mînă îmi dădea pe spate părul umed, proaspăt spălat, şi se uita la mine, ca şi cînd dorea să-şi amintească fiecare bucățică din mine. Dacă nu aş fi trecut prin ce trecusem, dacă nu aş fi ştiut cine era acel bărbat, aş fi fost speriată. Nu i-aş fi permis de bună voie unui străin, să-mi mîngîie obrazul şi gîtul cu degetele şi să-i plimbe degetul cel mare pe sprîncene, şi apoi în jos, de fiecare parte a nasului.

Dar, acest bărbat nu era străin. Ştiam tot ce trebuia să ştiu despre el, în afară de cîteva lucruri din viața sa, cum ar fi fost numele, şi de unde venea. Dar asta nu avea nici o importanță. Bărbatul acesta era al meu şi fusese întotdeauna.

L-am privit în timp ce se uita la mine. Oare îşi amintea de mine? Sub ceea ce se vedea la suprafață, să fie sufletul lui Tavistock?

Deodată, a părut că iese din transă.

– Iartă-mă... a spus el ridicîndu-se drept. Trebuie să mă prezint. Sînt Tariz.

A mai spus încă nişte nume, dar nu le-am auzit. Îşi pronunța numele din gît, în timp ce şedea lîngă mine, atingîndu-mi şoldul cu al lui. Am simțit fiecare silabă în timp ce le pronunța. Tot ce doream să aud, era Tariz. Talis, Tavey, Tariz.

– Nu te simți bine, poate ar trebui să te vadă un doctor... Pielea lui, de culoarea mierii, a devenit mai palidă, şi a şoptit: Poate eşti însărcinată...

– Nu... am spus eu zîmbind. Nici gînd de copil... Nu sînt căsătorită, nici logodită... Sînt liberă.

Tariz nu a spus nimic, dar a continuat să mă privească intens.

– Ai putea să crezi că sînt nebun... dar am impresia că te cunosc. Este ca şi cînd... nu ştiu cum să spun... am impresia că te recunosc. Poți înțelege aşa ceva?

– Da. Înțeleg perfect.

– Să nu rîzi, dar am impresia că ştiu multe lucruri despre tine... Dar aşa ceva, nu se poate, fiindcă nu ne-am mai întîlnit.

– Ce ştii despre mine? l-am întrebat.

A zîmbit uşor, şi am simțit că mi se topeşte inima.

– Îți este frică de înălțime, îți plac animalele mici... şi privind la un sfeşnic de pe masa din spatele meu... îți plac maimuțele, şi... faci ceva... Punîndu-şi mîna pe ochi, a spus: Spui poveşti, poveşti minunate. Faci oamenii să rîdă. Nu... pe mine mă faci să rîd. Tu...

S-a bîlbîit, privindu-mă cu ochii măriți şi devenind palid, cu fiecare secundă.

– Cred... cred...

Nu mai văzusem un bărbat leşninînd, dar mă speriasem că voi vedea acum. M-am ridicat brusc de pe canapea, l-am întins pe ea, apoi m-am grăbit să aduc o băutură. Dar cum nu aveam altceva decît lichior de mandarine, i-am turnat într-un pahar şi i l-am întins.

– Te rog să mă scuzi... a spus el stînd drept. Sînt sigur că este... cum îi spune... în avion...

– Rău de înălțime. Aş fi preferat să spun răul secolului.

Era îmbrăcat cu un costum de culoare închisă, care făcea ca părul şi sprîncenele să pară mai închise la

culoare, şi mai mult decît orice, aş fi vrut să-l ating.

Doream să-i spun tot ce era de spus despre noi. Doream să-i simt brațele în jurul meu.

– De ce mă priveşti aşa? l-am întrebat eu, vrînd să-l determin să-mi spună ce gîndea.

A zîmbit şi i-am văzut dinții drepți, frumoşi, iar gura lui avea ceva ce îmi provoca durere. Halatul meu se deschidea în față, dar nu m-am obosit să-l închei. La cel mai mic semn ce mi-ar fi făcut, l-aş fi azvîrlit de pe mine.

– Nu te cunosc, a spus încet. Şi nu mă cunoşti... dar într-un anumit fel, te cunosc. Ştiu tot ce este bun şi rău în tine.

– Rău... am spus eu involuntar.

– Cred că ai temperament... a spus el zîmbind.

– Doar cînd nu faci ceea ce vreau eu să faci. Sînt foarte înțelegătoare, cînd faci exact ceea ce vreau eu şi cînd vreau eu.

Avînd în vedere că abia ne întîlnisem; afirmația ar fi fost de neînțeles, dar el a zîmbit şi a spus:

– Da... ştiu. Eşti foarte voluntară.

A respirat adînc şi a privit la paharul cu lichior din mîna sa. Eu şedeam pe marginea canapelei, cu cîțiva centimetri distanță între noi, care nu mi se păreau de nesuportat.

– Sînt nou venit în țara ta. Am sosit doar ieri şi trebuia să mă întîlnesc cu un bărbat, aici în clădire.

– La etajul optsprezece... dar ai apăsat greşit pe buton.

Ridicîndu-şi capul, m-a privit.

– Da... nu cred că am apăsat pe butonul bun.

– Da... ai apăsat pe butonul bun... am şoptit eu.

A privit din nou la paharul lui şi am văzut cum îi pulsa o venă pe gît, gîtul pe care aş fi dorit să-l sărut. Aerul dintre noi era plin de electricitate şi se încărca mai puternic, cu fiecare clipă.

– Am venit din țara mea, aici în țara ta, ca să vorbesc cu diverşi oameni, cu preşedintele, despre neînțelegerile dintre țările noastre.

– Diplomat... am spus eu, ştiind cît de talentat ar fi fost Talis, dacă ar fi fost diplomat. Avea atîta farmec, încît putea face duşmanii să se împace.

– Fac ce pot, a spus el modest, apoi s-a uitat la mine pătrunzător. Nu eşti o americană care lucrează într-o companie de unde nu poți pleca, aşa e?

Un moment, nu am înțeles ce voia să spună, dar apoi mi-a bătut inima de bucurie.

– Sînt complet liberă. Scriu ca să pot trăi şi pot trăi oriunde.

– Bine, a spus zîmbind. A încercat să spună ceva dar a ezitat, a pus paharul în care mai era lichior pe masă, lîngă canapea.

– De ce întrebi, dacă pot călători sau nu?

– M-ai socoti nebun dacă ți-aş spune ce simt în suflet.

– Nu... n-aş face-o, am spus hotărîtă, rugîndu-mă în gînd dacă aş putea lua masa cu el.

Cînd s-a uitat din nou la mine, avea ochii plini de scîntei, iar mie îmi bătea inima.

– Nu ştiu cum şi de ce, dar m-am îndrăgostit de tine. Te iubesc din toată inima, şi din tot sufletul meu. Simt că te-am aşteptat şi te-am căutat toată viața.

– Şi eu... a fost tot ce am putut spune, şi atunci m-am gîndit, ne vom smulge hainele de pe noi şi ne vom îndrepta spre o anumită direcție.

Dar cînd s-a uitat la ceas, mi s-a oprit inima. Cum de uitasem de întîlnirea lui? Venise în America cu un motiv important: pace între două țări, să facă să se înțeleagă felul de viață al fiecărui şi, poate, să evite un război. Cum ar putea o femeie care leşină, să se opună la aşa ceva?

– Am întîrziat foarte mult, dar întîlnirea se va termina la ora patru. Atunci, voi veni aici, şi vom merge să ne căsătorim.

Am căscat gura aşa de mare, încît bărbia îmi atingea pieptul.

– Nu vei mai leşina din nou!?

– Eu... nu... nu cred că voi leşina, dar...

Căsătoria? Pe viața mea, nu ştiam ce aş putea spune.

– Nu-ți poți amîna puțin întîlnirea?

Cînd s-a ridicat, avea o scîntiere în ochi pe care o văzusem de multe ori la Talis. Ştia foarte bine ce aveam în cap şi îi făcea plăcere nerăbdarea mea. M-a apucat de bărbie cu vîrful degetelor puternice.

– Nu te voi atinge, pînă nu vei fi a mea, prin lege. Şi atunci, nu-ți voi mai da drumul din pat, primele şase luni... M-a sărutat pe frunte. După şase luni, vei fi prea grea pentru a mai putea pleca, fiindcă vei purta copilul meu.

Mi se tăiaseră picioarele. Nu doream decît un lucru, doream acest bărbat, şi doream copilul nostru.

– Acum îmbracă-te, voi veni să te iau peste două ore.

Eu nu suportam gîndul că pleacă. Dacă nu se mai întoarce? Dacă poate ceva îl va face să renunțe? Dacă...

– În America, durează trei zile pînă la oficierea căsătoriei. Va trebuie să aşteptăm. Nu putem...

M-a sărutat pe amîndoi obrajii, după moda europeană, sau cea din est.

– Voi da cîteva telefoane. Nu va trebui să aşteptăm.

M-a sărutat pe gît, fără să mă strîngă aproape de el. Am ştiut că simțea ca şi mine şi dacă ne vom apropia prea mult, nu ne vom mai putea despărți.

– Mai vrei să mă întrebi ceva? mi-a zis, lipindu-şi

buzele de urechea mea.

M-a privit ţinîndu-mă cu braţele departe de el, dar eu nu am putut răspunde, ci am scuturat din cap, ca fiind un răspuns negativ.

Nu mai erau întrebări, nici una, era al meu şi îl voi urma pînă la capătul pămîntului.

– Atunci, dă-mi paşaportul. Vor trebui nişte formalităţi.

Îmi tremurau mîinile cînd am luat carnetul albastru din sertarul biroului şi i l-am dat, privind la el cînd îl deschidea.

– Ne-am născut în acelaşi an... în aceeaşi zi.

Am dat din cap, urmîndu-l pînă la uşă, şi am rămas acolo pînă a venit ascensorul.

– Te îndoieşti de mine? a întrebat, cu mîna pe uşă.

– Niciodată... Am încredere în tine. Te cred.

– Şi mă iubeşti? a şoptit el.

– Cu toată inima, cu tot sufletul. Pînă la sfîrşitul vieţii.

– Da... şi eu la fel... a spus el în timp ce uşa ascensorului se închidea încet. Te-am iubit dintotdeauna...

– Da... am şoptit eu, da...

SFÎRŞIT

EDITURA MIRON vă propune: cărţile existente în stoc
LA „CARTEA PRIN POŞTĂ“

1. ROMANŢĂ ÎN JUNGLĂ	Linda Warren	9.900 lei
2. BEVERLY HILLS	Pat Booth	12.500 lei
3. LADY BOSS	Jackie Collins	14.950 lei
4. LACE 2	Shirley Conran	4.608 lei
5. IA-MĂ DE SOŢIE, STRĂINE	Kay Gregory	11.900 lei
6. ÎN MREJELE DRAGOSTEI	Diane Pershing	13.500 lei
7. MAGNAŢII	Susan Crosland	6.900 lei
8. INOCENŢĂ	Suzanne Forster	15.900 lei
9. URMA DE HIBISCUS	Robert Mendelsohn	8.500 lei
10. MALIBU	Pat Booth	10.500 lei
11. BUNĂTATEA FEMEILOR	J. G. Ballard	15.900 lei
12. ŞOSELE ŞI SĂLI DE DANS	Diana Atkinson	12.900 lei
13. MIAMI	Pat Booth	13.900 lei
14. CĂILE DRAGOSTEI	Jessica Mandy	13.500 lei
15. O FATĂ SEDUCĂTOARE	Linda Lael Miller	10.470 lei
16. PALM BEACH	Pat Booth	13.900 lei
17. DE FIECARE DATĂ	Michelle Spring	10.900 lei
18. ZÎMBETUL LUI	Tonya Wood	13.500 lei
19. ÎN CĂUTAREA FERICIRII	Shirley Conran	10.200 lei
20. TRĂDARE INTIMĂ	Linda Barlow	12.500 lei
21. INTRIGI	Nancy Kelly	14.900 lei
22. FEMEIA FALSĂ	Jude Deveraux	10.950 lei
23. ÎNCĂ O PRIMĂVARĂ	Joan Hohl	11.900 lei
24. VINOVATA	Lynda La Plante	16.500 lei
25. UN BĂRBAT ATRĂGĂTOR	Sara Orwig	4.900 lei
26. SUBIECT DE BÎRFĂ	Deborah Chiel	8.500 lei
27. LOVITURĂ DE MAESTRU	Elizabeth Gage	16.500 lei
28. CĂDEREA LUI ADAM	Sandra Brown	9.900 lei
29. ZBOR PERICULOS	Arthur Hailey	2.750 lei
30. ANOTIMPURILE IUBIRII	Shirley Escapa	8.200 lei
31. MÎNAŢI DE AMBIŢIE	Susan Crosland	15.900 lei
32. ÎNTOARCEREA LA PEYTON PLACE	Grace Metalious	8.800 lei
33. DIMINEAŢĂ, LA PRÎNZ ŞI SEARA	Sidney Sheldon	5.500 lei
34. GEAMĂNA DE FOC	Jude Deveraux	11.900 lei
35. ŞI DACĂ MÎINE VA VENI	Sidney Sheldon	16.500 lei
36. MINCIUNI SINCERE	Nora Roberts	19.900 lei
37. BANII SAU IUBIREA	Sophie Weston	12.900 lei
38. DADDY	Danielle Steel	12.950 lei
39. MEANDRE	Jayne Ann Krentz	15.500 lei
40. UN SĂRUT DE FOC	Jude Deveraux	11.900 lei
41. VENDETA	Jackie Collins	17.950 lei
42. PĂCATUL ORIGINAR – VOL. I,II	Marius Gabriel	15.900 lei
43. ARMA SEDUCŢIEI	Joan Elliott Pickart	5.000 lei
44. FORŢE IREZISTIBILE	Marie Michael	10.500 lei
45. JOCUL CU DRAGOSTEA	Patt Bucheister	4.900 lei
46. UN ZÎMBET CA O RAZĂ DE SOARE	Iris Johansen	3.200 lei
47. GEAMĂNA DE GHEAŢĂ	Jude Deveraux	14.500 lei
48. MASCA TIMPULUI – VOL. I,II	Marius Gabriel	15.300 lei